

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

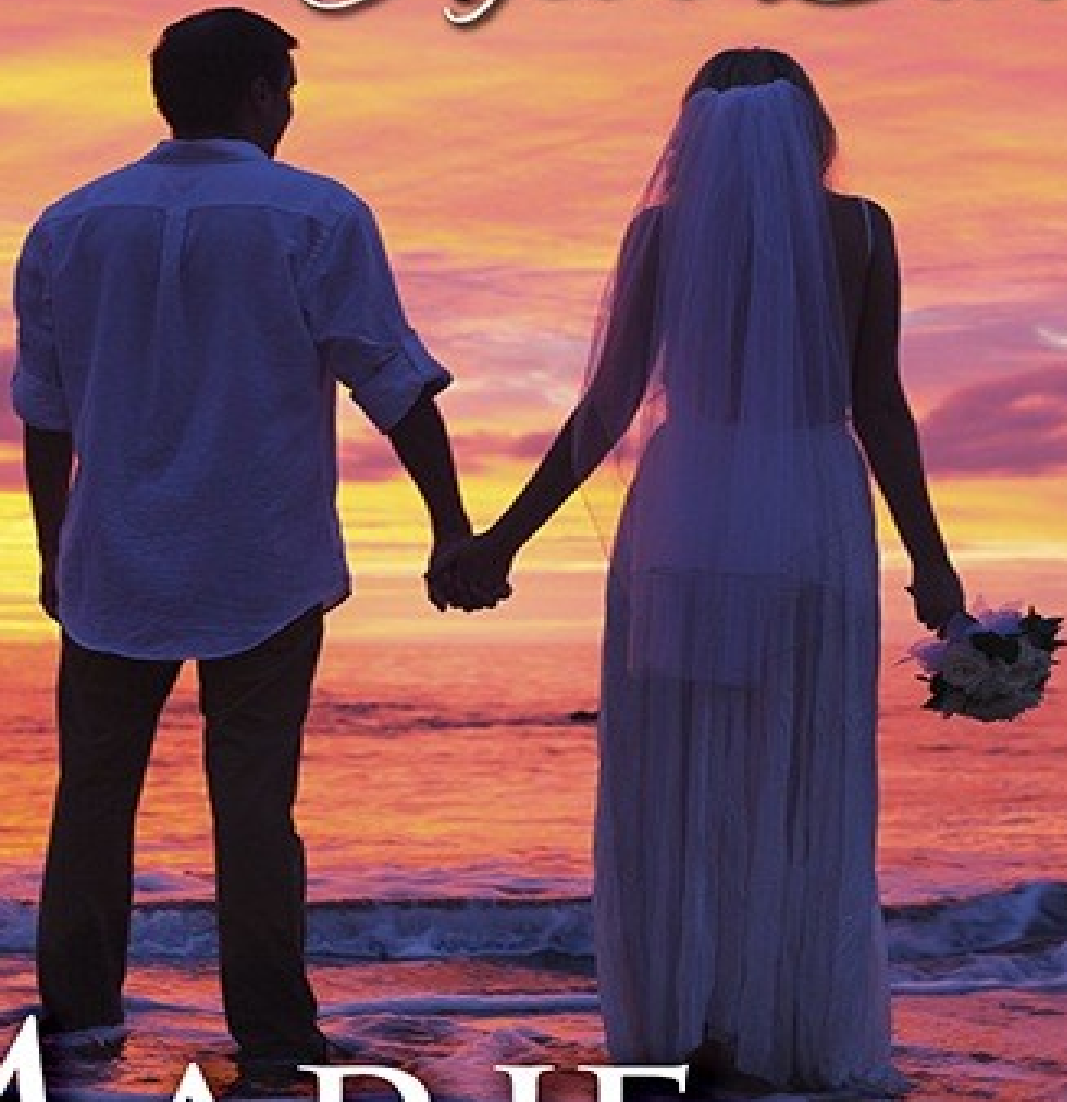
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

New York Times and USA Today Bestselling Author

GANSETT

After Dark

MARIE FORCE

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

New York Times and USA Today Bestselling Author

GANSETT

After Dark

MARIE
FORCE

Karanlıktan Sonra Gansett
Gansett Adası'nın McCarthys'leri, 11. Kitap

Tarafından: Marie Force

HTJB, Inc. tarafından yayınlanmıştır.

Telif Hakkı 2014. HTJB, Inc.

Kapak Kristina Brinton
tarafından

Ebook Layout by Holly Sullivan, [E-book Formatting](#)
[Fairies](#) ISBN: 978-0991418220

Bu e-kitap sadece kişisel kullanımınız için lisanslanmıştır. Bu e-kitap yeniden satılamaz veya başkalarına verilemez. Bu kitabı başka bir kişiyle paylaşmak isterseniz, lütfen her kişi için ek bir kopya satın alın. Bu kitabı okuyorsanız ve satın almadıysanız ya da sadece sizin kullanımınız için satın almadıysa, lütfen iade edin ve kendi kopyanızı satın alın. Bu yazarın emeğine saygı gösterdiğiniz için teşekkür ederiz. Metnin bazı bölümlerinden alıntı yapma izni almak için lütfen marie@marieforce.com adresinden yazarla iletişime geçin.

Bu kitaptaki tüm karakterler kurgudur ve yazarın hayal gücünün ürünüdür.

marieforce.com

McCarthys of Gansett Island Serisi
McCarthys of Gansett Island Kutulu Set

Kitap 1: [Aşkın Hizmetçisi](#)

Kitap 2: [Aşk Aptalı Kitap](#)

3: [Aşka Hazır](#) Kitap 4:

[Aşka Düşmek](#) Kitap 5:

[Aşkı Ummak](#) Kitap 6:

[Aşkın Mevsimi](#) Kitap 7:

[Aşka Özlem](#) Kitap 8:

[Aşkı Beklemek](#) Kitap 9:

[Aşkın Zamanı](#) Kitap 10:

[Aşk İçin Yazılmış](#)

Kitap 10.5: [Aşk Şansı](#),

Bir Gansett Adası Romanı
Kitap 11: Karanlıktan Sonra
Gansett

Yazarın Notu

McCarthys of Gansett Island Serisi'nin 11. kitabı Gansett After Dark'a hoş geldiniz! 2010'da Aşk Hizmetçisi'ni ilk yazdığım da, o ilk hikâyeyle başlayan serinin on birinci kitabından bahsedeceğim zamanı hayal bile edemezdim ama işte buradayız! Aşkın Hizmetçisi'nin e-kitap raflarında yerini almasından üç yıl sonra, okurlar hâlâ McCarthy'lerden daha fazlasını istiyor ve ben hâlâ Gansett Adası'nda geçirdiğim her dakikayı ipe çekiyorum. Yazarların cennetinde yapılmış bir eşleşme!

Facebook'taki McCarthy Okuyucu Grubu'nda, Gansett After Dark hakkında konuşarak ve birbirimizle geçireceğimiz seksi gecelerden Tiffany'nin ev sahipliği yaptığı bir seks oyuncağı partisine Hala bir ara yapmak istediğim bir şey. Fikirlerin birçoğu eğlenceli ve düşünmesi keyifli olsa da, konu Kitabı yazmaya karar verdiğimde, Owen'ın hikâyesi beni en çok etkileyen hikâye oldu. Eski hayatından çok uzaklaştı ve Laura ile mutlu bir yuva kurmuştur. Şimdi hak ettiği mutlu geleceğe geçmeden önce geçmişle yüzleşmek zorundadır. Babasının davasını bu kitabın merkezine koymak bana başka hikayeleri de ilerletme fırsatı verdi, yani Charlie ve Sarah'nın hikayesini.

ilk tanıştıkları günden beri ilgimi çekti.

İçiniz rahat olsun, en sevdiğimiz çiftlerden bazıları arasında bol miktarda cızırtı ve Bu serinin bir sonraki aşamasına geçerken herkes neler yapacak. Oh ve bu kitapta birden fazla düğün olabileceğini söylemiş miydim?! Ve Big Mac ile Linda McCarthy'nin hayatlarında tüm aileyi sarsacak bomba gibi bir gelişme bekleyin. Her zaman olduğu gibi, bu yolculukta benimle birlikte olduğunuz için teşekkür ederim. Ben çok Hepimizin çok sevdiği bu diziyi yazmaya devam edeceğim için çok mutluyum. Gansett Adası oyuncu kadrosunu tazelemek ister misiniz? [Gansett'te Kim Kimdir listesi için buraya tıklayın.](#)

Gansett After Dark'ın sonunda, I Want to Hold Your Hand, Book 2'nin ilk İKİ bölümüne ilk kez göz atın. yeni Green Mountain Serisi 3 Haziran'da çıkıyor. Hannah ve Nolan'ın çok özel hikâyesini okuyucularla buluşturacağım için çok heyecanlıyım!

xoxo

Marie

Bölüm 1

Yeni ahşap güvertedeki sallanan sandalyenin gıcırtısı, okyanustan gelen ılık öğleden sonra esintisi, güneşin sıcaklığı

Göğsünde uyuyan bebek ve artık evim dediği kasabanın telaşı Owen Lawry'yi yatıştırdı ve sakinleştirdi. Yol boyunca Yeni boyanmış beyaz verandanın parmaklıklarında Laura'nın bütün yaz boyunca yetiştirdiği pembe, lavanta ve beyaz impatienslerin bulunduğu çiçek kutuları vardı.

Sand & Surf Hotel'in her santimetrekaresi geçen yıl yenilenmiş, geride talaş ve taze boya kokuları bırakmıştı. Tam kapasite çalışıyorlardı.

Anma Günü'nden bu yana oteli açık ve bir kez daha mutlu ziyaretçilerle dolu görmek gerçekten de heyecan vericiydi.

Neredeyse bir yıl önce, Owen aynı güvertede durmuş ve Kolomb Günü'nde son feribotun kalkışını izlemişti. O zaman sembolik bir his uyandırmıştı. O feribotla birlikte eski hayatı da sona ermişti.

konserden konsere gezen, mevsimleri ve işi takip eden, ayakları yere basan ve süssüz bir ozan.

O gün kalmıştı. Laura yüzünden kalmıştı. Kalmıştı çünkü artık onsuz bir gün, hatta bir saat bile düşünemiyordu. Ve bundan hiç pişman olmamıştı. Bir saniye bile. Oğlu Holden, babası başka bir adam olmasına rağmen birlikte büyüttükleri çocuk, artık Laura'nın olduğu kadar Owen'ın da çocuğuydu. Yazın başlarında, birlikte ikiz bebek beklediklerini öğrendiklerinde şaşırılmışlardı. Bağlılık, evlilik ya da aile gibi kısıtlamaları hiçbir zaman istememiş olan Owen, şimdi bir erkeğin olabileceği kadar bağlıydı ve düğün tarihleri her geçen gün yaklaşırken hiç bu kadar mutlu olmamıştı.

Onunla geleceği arasında sadece bir şey vardı. Laura, Holden ve ikizlerle, yani babasının duruşmasıyla birlikte olmayı çok istiyordu. Babasını on yıldan uzun bir süre sonra ilk kez tekrar görme düşüncesi Owen'ı hasta, endişeli ve korkulu hissettiriyordu, sanki hâlâ babasının öfkesini uyandırmak için ne yaptığını anlayamayan beş yaşında bir çocuk gibiydi.

Birkaç gün içinde o, Laura, annesi, Laura'nın babası ve tanıklık edecek birkaç arkadaşıyla birlikte Gansett'ten feribotla ayrılacak ve duruşma için Virginia'ya gideceklerdi. Frank, Holden'a yardım etmek için geliyordu. mahkemedeydiler. Owen Laura'nın gelmesini istemiyordu ama Laura onun için orada olmakta ısrar ediyordu. Laura'nın mahkeme salonunda oturup, hayatının kabusunu onu şok edecek ve dehşete düşürecek canlı ayrıntılarıyla dinleyeceği düşüncesinden nefret ediyordu.

Ama aynı şeyi onun için de yapardı. Gelmesini istemese bile orada olmak için ısrar ederdi.

Paravan kapı açıldı ve annesi ona doğru gelirken Owen omzunun üzerinden baktı.

"Ben de nereye gittiğinizi merak ediyordum," dedi Sarah Lawry yanlarındaki sallanan koltuğa otururken. Çene hizasındaki sarı saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "O mu? uyuyor

musun?"

"Soğuktan.

"

"Onu beşiğine koyabilirsin, biliyorsun," dedi alaycı bir ses tonuyla.

"Bunu tercih ederim." Holden'ın dalgalı siyah saçları Owen'ın çenesine değdi, o kadar yumuşaktı ki bir meleğin kanatlarını andırıyordu.

"Ben de hep öyle yapardım."

Owen ona doğru baktı. "Gitmeden önce Charlie ile konuşacak mısın?"

"Bu akşam onunla yemek yiyeceğim."

"Ona nereye ve neden gittiğimizi söyleyecek misin?"

"İstiyorum. Buna ihtiyacım var. İstedığimi biliyorum. Sadece... Bunun hakkında konuşmak çok zor."

"Bilmeyi hak ediyor anne. Aylardır senin için inanılmaz bir arkadaş oldu." Owen bakışlarını dalgakırana doğru gelen ve adaya bir grup turist daha getiren feribota çevirdi. Yılın bu zamanında feribotlar bütün gün ve gece boyunca gelip giderdi. "Şöyle düşünün Bu şekilde. Önümüzdeki hafta bu konu hakkında çok konuşacaksınız."

Bari bir an önce bitsin de bir daha bu konuda konuşmak zorunda kalmayın."

"İyi noktalara değindiniz ve ben de bu gece deneyeceğim. Yapabileceğimin en iyisi bu."

"Eğer istersen ona söylerim."

"Çok cömertsiniz ama bunu benim yapmam gerekiyor. Ona bu kadarını borçluyum."

"Hâlâ Laura'yı bizimle gelmekten vazgeçirmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorum."

"Bunun olacağını sanmıyorum. O oldukça kararlı."

"Biliyorum."

Annesi elini onun koluna koymak için uzandı. "Seni seviyor, Owen. Bu süreçte sana destek olmak istiyor. Ona izin vermelisin."

"Bunu ben de biliyorum. Charlie seni sevdiğini ve bu konuda sana destek olmak istediğini söylediğinde ne diyeceksin?"

"Bu farklı. Nişanlı değiliz ya da birlikte çocuk sahibi değiliz ve o beni sevmiyor. Laura'nın seni sevdiği gibi değil."

"Eğer böyle düşünüyorsan, onun sana nasıl baktığına dikkat etmiyorsun demektir. Aşk aşktır, anne. Gelmek istemesi için hazırlıklı olmalısın."

Owen göz ucuyla annesinin Charlie'nin onlarla birlikte Virginia'ya geleceğini düşünerek ürperdiğini gördü.

Tennessee'de polis memuru olarak çalışan kardeşi hakkında "Bugün John'la konuştum," dedi. "Gelecek hafta ya da düğüne gelemeyecek. İki kişi sağlık izindeymiş, o yüzden izin alamamış. Sana üzgün olduğunu söylememi istedi."

"Yani... Geriye sadece biz kaldık, öyle mi?"

Owen'ın altı kardeşinin hepsi geçen hafta içinde arayıp şu ya da bu nedenle duruşmaya gelemeyeceklerini söylemişlerdi. Birçoğu için bu durum bir seçim yapmaya kadar varmıştı: duruşmaya gitmek ya da düğünü için Gansett'e gelmek. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, çoğu B seçeneğini seçmişti.

"Sorun değil. İkimiz bu işi hallededeceğiz. bitti." Günün sonunda önemli olan tek Şey, babasının onlarca yıldır karısına ve çocuklarına uyguladığı kötü muamele nedeniyle uzun bir süre hapse atıldığını görmekti, Sarah'nın geçen sonbaharda iyileŐmek için Gansett'e gelmesine neden olan Şiddetli dayakla sonuçlanmıştı. O zamandan beri burada kalıyordu ve Laura'yla birlikte Sand & Surf Hotel'i iŐletmelerine ve Holden'a bakmalarına yardımcı oluyordu.

"Sensiz ne yapardım bilmiyorum, Owen. Sen ve ben... Birlikte uzun bir yol kat ettik."

"Sen burada bize yardım etmeseydin Laura ve benim geçen yılı nasıl atlatabileceğimizi düşünüyordum."

Bu yorum annesinde bir gülümseme yarattı. Onu hiç bu kadar mutlu ya da huzurlu görmemişti ve mahkemenin ikisinin de zor kazanılmış huzurunu bozacağı düşüncesinden nefret ediyordu. "Beni buraya getiren her Şeye rağmen, bu yıl hayatımın en iyi yıllarından biri oldu. Biraz zaman ve bakış açısıyla, bu kadar uzun süre bu Şekilde yaŐadıęıma inanamıyorum."

"Artık bitti. AŐmanız gereken bir engel daha var, sonra  zg rs n z."

"İki engel var. Boşanma için de hâlâ bekliyoruz. Doğal olarak, baban tüm süreci engellemeye  alıŐıyor."

"Tabii ki  yle."

"Keşke avukatı ona her ay emekli maaŐının yarısını bana ödemesi gerektiğini söylediğinde orada olabilseydim."

Owen bir kahkaha attı. "Her kuruŐunu ve daha fazlasını hak ettin. Ayrıca, o    hots'unu alacak ve öngörülebilir bir gelecek için Virginia Eyaleti'nden bir karyola. Emekli maaŐına pek ihtiya ı olmayacak."

"Ya suçlu bulunmazsa?" Sarah kaşları endişeyle çatılmış bir halde sordu.

"Olacak. Aleyhine yığdığımız onca kanıt varken serbest kalması mümkün değil. David, Blaine ve Slim geçen Ekim ayında buraya geldiğinizde durumunuz ve yaralarınız hakkında tanıklık etmek için orada olacaklar. Bu bir sma ."

"Ancak hiçbirisi babanızın beni dövdüğünü gördüklerine dair tanıklık edemez."

"İşte burada ben devreye giriyorum. Onu gördüğüme tanıklık edeceğim.

Seni defalarca dövdü. Onu yakalayacağız anne.

Endişelenmemeye çalış." "Asıl endişelendiğim şey, eğer onu yakalayamazsak ne olacağı.

onu yakalayacağım. Benim peşime düşecek ve hepimiz tehlikede olacağız."

"Sana yaklaşmayacak. Duruşmada ne olursa olsun, onu senden uzak tutacak bir yasaklama emrin olacak. senden uzakta."

"Onu tekrar görme fikrinden nefret ediyorum. Senin de aynı şekilde hissettiğini biliyorum. Uzun zaman oldu."

"Yeterince uzun değil, ama sana ya da bir başkasına asla el sürememesi için ne gerekiyorsa yapacağım. tekrar." Duygularını denklemin dışında tutmaya yönelik yoğun arzusuna rağmen, sesi bu son kelimelerde dalgalandı.

"Owen..."

"Ona bakıyorum, anlıyor musun?" Tüm varlığıyla sevdiği bebeğine bakan Owen, elini bebeğinin üzerinde gezdirdi. Holden geri döndü. "Bana çok güveniyor. Kollarımda uyuyacak kadar güveniyor çünkü ona bir şey olmasına asla izin vermeyeceğimi zaten biliyor. Bir insan böyle bir güveni nasıl ihlal eder ve her şeyiyle kendisine bağlı olan bir çocuğu nasıl incitir? Bir insan nasıl böyle bir canavara dönüşür?"

"Bilmiyorum," dedi Sarah yorgun bir iç çekişle. "Bunun nasıl olduğunu asla anlayamayacağım. Ve sen de bunun nasıl

"Büyüme şekline, hepimiz için yaptığın fedakârlıklara çok üzülüyorum."

"Hiçbir pişmanlığım yok, çünkü olan her şey beni ait olduğum yere götürdü ve sizi de ait olduğunuz yere götürdü."

Holden onun kollarında kıvrandı ama uyanmadı.

"Onu yukarı çıkaracağım." Owen ayağa kalktı ve bebeği dikkatle dengeledi. "Charlie'yle konuş anne. Onu içeri al.

Bunu yaptığına pişman olmayacaksın."
"Bizimle gelmekte ısrar etse bile mi?"
"Özellikle o zaman."

Ona gülümsedi. "Sen her annenin kendi oğlu demekten gurur duyacağı bir evlatsın."

"Hepsi senin sayende. Sperm donörüne hiç itibar etmiyoruz."

Sarah onun umduğu şekilde güldü. "Hayır, gülmüyoruz."

"Bu gece iyi vakit geçirin. Sonra görüşürüz."

"Görüşürüz."

Owen annesini ön verandada sallanırken bıraktı ve Yaz boyunca yardımcı olması için işe aldıkları genç kadınlardan birinin resepsiyonu yönettiği serin lobiye adım attı. Holden'la birlikte geçerken ona gülümsedi.

Merdivenlerden çıkarak Laura ve Holden ile paylaştığı üçüncü kattaki daireye çıktı. Gelecek yılın başlarında iki yeni bebek gelmeden önce daha büyük bir yer bulmaları gerekecekti ama şimdilik oteldeki odaları onlara yetiyordu. Doğrusu Owen, Laura'ya aşık olduğu ve Holden'la birlikte çok mutlu bir şekilde yaşadıkları daireden taşınacağı için üzülecekti.

Anahtarını kapıda kullandı ve Laura'nın öğleden sonra uykusunun tadını çıkardığı daireye sessizce girdi. İkizlerin ilk üç aylık döneminde çok yorulmuştu. Holden'da olduğu gibi, o da günün büyük bölümünde devam eden korkunç sabah bulantılarından muzdaripti. Owen'ın Virginia'ya gittiğinde onun evde kalmasını istemesinin bir başka nedeni de buydu.

Owen Holden'ı beşiğine yatırdı ve annesinin ördüğü hafif battaniyeyi üzerine çekti. Sarah gururlu bir büyükanne gibi bebeğin üzerine titredi. Holden'ın babasının başka bir adam olması Owen için ne kadar önemliyse, onun için de o kadar önemliydi. Holden onundu ve Sarah'nın da. İkisinin de onun için yapamayacağı hiçbir şey yoktu.

Owen bebeği uyumaya bırakmadan önce beşiğin üzerine eğilerek onun yumuşak başını öptü. Kapıyı arkasından kapatarak, Laura ile paylaştığı yatak odasına gitti, Laura kıvrılmıştı

yan yatmış, sarı saçları yastığın üzerine yayılmıştı. Onu rahatsız etmemek için yavaşça hareket ederek yatakta onun yanına uzandı ve kendini rahatlamaya zorlamaya çalıştı. Ancak, neredeyse bir yıldır üzerlerinde asılı duran davayı atlatana kadar herhangi bir şekilde rahatlamaları imkânsızdı.

En kötü senaryoyu, yani babasının gerçekten beraat edebileceğini düşünmemeye çalıştı. Ama bu olası olmayan sonuç gerçekleşse bile, en azından annesi sonunda onu sonsuza dek terk etmişti. Owen ve kardeşleri yıllarca annesine gitmesi için yalvarmışlardı ama o hep geri dönmüştü; ta ki bu son patlamaya kadar.

sonunda evliliği sonsuza dek bitirdi. Babası artık hepsinin hayatından çıkmıştı ya da çok geçmeden çıkacaktı.

Laura gözlerini açmadan ona doğru uzandı ve eli göğsüne indi. "Aklında ne var?"

"Pek bir şey yok. Sadece en sevdiğim kızın yanında mola veriyorum."

Dudakları küçük bir gülümsemeye dönüştü. "Son zamanlarda bir gülme yumağı gibiyim. Eğer kusmuyorsam, uyuyorum."

Uyanık olduğu için ona uzandı ve onu kucağına aldı, başı göğsüne yaslandı. "Seni her şekilde alacağım."

"Aşkın gözü gerçekten kördür."

"Seni çok seviyorum Laura. Ne kadar çok olduğunu bilemezsin."

Gözleri açıldı ve adamın yüzüne odaklandı. "Neyin var?"

"Seni ne kadar çok sevdiğimi söylediğim için bir sorun olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Sanki bilmediğimden endişeleniyormuşsun gibi söyledin. O yüzden bana sorunun ne olduğunu söyle."

Owen onu kendileriyle gelmekten vazgeçirmeye çalışmanın muhtemelen anlamsız olduğunu biliyordu ama tekrar denemesi gerektiğini hissetti Her neyse. "Keşke Virginia'ya gelmeseydin." Durakladıktan sonra ekledi: "Niyet ettiğim gibi çıkmadı."

Şuna. Nerede olursam olayım seni yanımda istediğimi biliyorsun. Sadece bu sefer... Tüm bunları duyduğunu düşünmek..."

Laura onun yüzünü görebilmek için kendini yukarı kaldırdı. "Babanla ilgili kirli detayları duyarsam senin hakkında hissettiklerimin değişeceğinden mi korkuyorsun?"

"Belki."

"Olmayacak." Onu öptü ve gözlerini ona dikerek Gözlerinde sevgi. "Lütfen benden bunu tek başına atlatmana izin vermemi isteme. Otuz dört yıl boyunca bunu tek başına yaptın. Artık yalnız değilsin."

Onun tatlı sözleri gözlerini yaşarttı. En çılgın hayalinde bile, böyle bir hayatı ya da onunla bulduğu aşk. Dışarı çıkmak isteyen duygu selini zapt etmeye çalışarak gözlerini sıkıca kapattı. Bu adam olmak istemiyordu - uzun zaman önce fethetmesi gereken çocukluk şeytanları tarafından alçaltılmış biri.

Her zaman yaptığı gibi bunu da atlatmaya kararlı bir şekilde, onu yavaşça yastığına geri yatırdı ve oturdu. "Annem bu akşam Charlie'yle dışarı çıkacak. Neden akşam yemeğini sahile götürüp Holden'ın kirlenmesine izin vermiyoruz?"

Laura başıyla onaylamadan önce dikkatle ona baktı. "Elbette, kulağa eğlenceli geliyor."

Onu öpmek için eğildi. "Ben markete gidip akşam yemeği için bir şeyler alacağım. Hemen dönerim." Owen dükkândan ayrıldı.

Duygusal bir kurşundan kurtulmuş gibi hissediyordu. Kızın sadece ona yardım etmeye çalıştığını biliyordu ama kızın tatlılığı

ve yardım etme arzusu onu ham hissettirdi ve önündeki ateş fırtınasıyla yüzleşemedi. Bir şekilde onu kendileriyle gelmekten vazgeçirmenin bir yolunu bulmalıydı ve bunu yapmak için sadece birkaç günü kalmıştı.

Bölüm 2

Owen gittikten sonra Laura uzun bir süre yatakta yattı, söylediklerini düşündü. Onunla gitmesini gerçekten istemiyordu ve bunun nedenini anlıyordu. Ancak, onun böylesine üzücü ve zor bir şeyle tek başına yüzleşmesine izin vermeyi hayal bile edemiyordu, bu da onu istediğini söylediği şeyle ihtiyacı olduğunu düşündüğü şey arasında gerçekten ikilemde bıraktı.

Kapıya hafifçe vurulunca düşüncelerinden sıyrıldı. "İçeri gel."

"Sadece ben," dedi kardeşi Shane.

"Ben buradayım."

Yatak odasının kapısında belirdi, uzun boylu, yakışıklı ve bütün yaz açık havada çalıştığı için iyice bronzlaşmıştı. Ona ve Owen'a otelde yardım etmenin yanı sıra Merhum Bayan Chesterfield tarafından kasabaya bırakılan mülk üzerinde uygun fiyatlı konutların inşasını denetliyor.

Laura, "Eve erken gelmişsin," dedi.

"Dışarısı çok sıcak. Daha fazla dayanamadım."

"İçecek bir şeyler alın. Buzdolabında su ve soda var, sanırım Owen'da da biraz bira var."

"Bir kola için ölürüm." Shane küçük mutfağa gitti ve Laura'nın minnetle kabul ettiği soda ve soğuk bir şişe suyla döndü.

"Otursana," dedi ve yatağın ucunu işaret etti. Zayıftı ama kaslıydı da. Açık kahverengi saçları yaz güneşinde sarıya dönmüştü.

"Ben çok kirliyim." Kapı aralığına yaslandı ve içkisini yudumladı ve kutuyu yüzünde gezdirirken zevkle iç çekti. Adada geçirdiği zaman küçük kardeşi için iyi olmuştu. Kendini toparlamıştı.

-Ağrı kesici ilaçlara olan bağımlılığını kendisinden gizleyen Courtney'le olan başarısız evliliğinin acı hayal kırıklığından.

"Yeğenim nerede?"

"Kestiriyorum."

"Onu kumda oynaması için aşağı indirebilir miyim diye soracaktım."

"Akşam yemeği için oraya gidiyoruz." Telefonuna uzandı ve Owen'a bir mesaj göndererek Shane için bir sandviç eklemesini söyledi. "Sen de bizimle geliyorsun."

"Ben mi?"

"Öylesin. Owen'a sana akşam yemeği için bir şeyler getirmesini söyledim."

Parlak mavi gözleri eğlence doluydu. "Çocukluğumuzdaki kadar patronluk taslıyorsun. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Seninle ilgilenmemden hoşlanıyorsun. Bunu kabul edebilirsin."

"Evet, öyle. Eski alışkanlıkları bırakmak zordur. Artık seni buralardan uzaklaştırmamanın zamanı geldi diye düşünüp duruyorum. Sen odamdan para kazanabilirdim."

"Hiçbir yere gitmiyorsun ve buradaki diğer odalardan bolca para kazanıyoruz, o yüzden bu düşünceyi aklından çıkar. Burada bizimle olmanı seviyoruz."

"Yine de... Muhtemelen bir şeyleri çözmem ve senin sırtına binmek yerine kendi hayatımı kurmam gerekiyor."

"Yaptığın şey bu değil. Bebek ve otel konusunda bize çok yardımcı oldun. Sen ailemizin bir parçasısın, Shane. Burada olman hoşumuza gidiyor. Gerçekten gitmeni istemiyorum."

"Owen muhtemelen kardeşinin sürekli yanında olmasından hoşlanmıyordur."

"Bu da doğru değil. O da seni en az benim kadar seviyor. İkinizin iyi arkadaş olmanızı izlemek benim için büyük bir zevkti. "

"Eğer bu değişirse, bana söyleyeceksin, değil mi?" "Değişmeyecek."

"Laura..."

"Tamam, sana söyleyeceğim, ama fikrimi değiştirmeyeceğim."

Owen da öyle. Burası artık sizin eviniz. Rahatlayın ve keyfini çıkarın."

"Sizlerle birlikte olmayı seviyorum ve ailenin geri kalanının yakınlarda olması da çok güzel."

"Karanlık dairende tek başına oturmaktan iyidir."
Evliliği sona erdikten sonraki bir yılı nasıl geçirdiğini hatırlayınca gülümsemesi soldu. "Kesinlikle öyle."
"Bir konuda tavsiyeni isteyebilir miyim?"
"Tavsiyemi mi istiyorsun? Vay canına, bu küçük kardeş için oldukça önemli bir an."
"Ciddiyim."
Gülümsemesi soldu. "Sorun nedir?"
"Duruşma."
"Ne olmuş ona?"
"Owen gitmemi istemiyor."
"Açık açık söyledi mi?" "Evet."
"Nedenini söyledi mi?"
"Konuyu ilk açtığında seyahat, bebek ve diğer şeylerden bahsetti. Ama az önce tekrar konuştuk ve ailesinin kirli çamaşırlarını benim önümde sergilemekten utanıyor. Zaten çoğunu duydum ama duymadığım daha çok şey olmalı."
"Seni bundan korumak istediği için onu suçlayamazsın."
"Onu suçlamıyorum ama onu kim koruyacak? Bunu tek başına yaşamasına nasıl izin verebilirim?"
"Belki de bunu yalnız yapması gerekiyordur, Laura."
"Hep yanımda oldu, biliyor musun? En başından beri. Aramızda romantik bir şey olmadan önce bile benimle ilgileniyordu. Ben de onunla ilgilenmek istiyorum ama bana izin vermiyor."
"Sarah ile bu konuyu konuştun mu?"
"Henüz değil, ama muhtemelen konuşmalıyım."
"Holden'la ve seninle olan ilişkisini gördüğümde, babasının böyle bir adam olduğuna inanmak çok zor."
"Biliyorum," dedi Laura iç çekerek. "Öyle söylemiyor ama babasının karakterinin içinde gizlendiğinden endişeleniyor. Daha önce böyle bir öfke belirtisi görmemiştim. Şey, bir tek

Annesinin geçen sonbaharda babasından dayak yedikten sonra buraya geldiği gece. O gece kan istiyordu."

"Bu, annesinin istismar edildiğini gören her dürüst erkeğin hissedeceği doğal bir tepkidir."

"Yolculuk konusunda ne yapmalıyım?"

"Bunu anlamak için birkaç günün var ama neden gitmek istediğini ve onun seni neden orada istemediğini anlayabiliyorum. Seni korumaya alışıyor."

"Onu bunun için seviyorum ama onu korumak istiyorum. Tüm bunlar boyunca onun yanında olmak istiyorum. Böyle bir şeyi tek başıma yaşamama asla izin vermezdi. Hatırlayın.

Boşanma belgelerini imzalamayı reddettiği gece Justin'le tartışmak için Providence'a gittiğimi mi?"

Shane başını salladı.

"Owen benimle geldi ve ona ihtiyacım olduğunda hemen yanımda olabilmek için farklı bir masaya oturdu. Bu duruma dayanamadı.

Benim yalnız gittiğimi düşündü ve ben de onun duruşmaya bensiz gitmesi konusunda böyle hissediyorum."

"Belki de ona bu olayı ve sizin yanınızda olmasının onun için ne kadar önemli olduğunu hatırlatmalısınız."

"Haklısın. Yapmalıyım. Teşekkürler, Shane. Dinlediğin için minnettarım."

"Değişiklik olsun diye senin için bir şey yaptığıma sevindim." Holden beşiğinden bir gıcirtı çıkardı.

"Yeterince uzun süre takılırsam uyanacağını umuyordum." Shane son gazozunu da yuttu. "Ben onu getiririm."

"Muhtemelen otuz kiloluk bir bezi vardır."

"Ben halledebilirim. Yapabiliyorken birkaç dakika daha rahatla."

"Teşekkürler." Laura yastıkların üzerine uzandı ve Shane ile Holden arasındaki keyifli sohbeti dinlerken gülümsedi. İkiisi arasında güzel bir bağ vardı ve Holden, Shane'i görünce parlıyor, bu da Laura'yı heyecanlandırıyordu

Kardeşim. Burada onlarla birlikte olmak ona iyi gelmişti. İyileşmesi için ona zaman ve alan sağlamış ama aynı zamanda kendi yolunda ilerlerken onu seven insanlarla

birlikte olmasını da sağlamıştı.

Courtney'nin bağımlılığa sürüklenmesinin ardından gelen korkunç acıyı atlattı. Rehabilitasyon boyunca onun yanında durdu.

evliliğinin bittiğini anladı.

Laura ve babaları Frank, Shane'in boşanmanın acısını atlatıp atlatamayacağını birçok kez merak etmişlerdi. O zamandan beri

Ancak adaya geldiğinden beri gözle görülür bir gelişme kaydetmişti ve Holden'ın yanında olmanın kesinlikle faydası olmuştu. Frank'in yaz boyunca burada olması da Shane'le kendisi için çok iyi olmuştu ve Laura babasının yaz bittikten sonra kalacağını söyledi.

Onlar için her şey yerli yerine oturuyordu. Tek yapması gereken Owen'ın önümüzdeki birkaç haftayı atlatmasını sağlamaktı ve sonra düğünlerini ve birlikte yaşayacakları hayatı dört gözle bekleyebilirlerdi. Shane'in Sarah ile duruşma ve Owen'a en iyi nasıl yardım edebileceği hakkında konuşması önerisini takdir etti. Bunu sabah yapacaktı.

Şimdilik, her zaman var olan yorgunluğu atlatmanın ve en sevdiği üç erkekle bu akşamın tadını çıkarmanın zamanı gelmişti.

Sarah'nın Charlie'yle dışarı çıkma konusunda gergin hissetmesinin üzerinden aylar geçmişti. Birlikte çok zaman geçirmişler, yemeğe ve sinemaya gitmişlerdi. Bir çok gün geçirmişlerdi.

Akşamları onun evinde televizyon izliyor, masa oyunları oynuyor ve birlikte yemek pişiriyorlardı. Onunla vakit geçirmek konusunda gergin olmak için hiçbir nedeni yoktu. onun en yakın arkadaşı oldu.

Ona hiç baskı yapmamıştı. Onu öpmeye bile çalışmamıştı. Kız basit bir kucaklaşmadan kaçındığında, adam soru sormamıştı. Kısacası, mükemmel bir centilmen olmuştu, her ne kadar ondan verebileceğinden daha fazlasını istediğini bilse de.

Bu gece ona Mark'tan bahsedecekti. Ona şiddet dolu evliliğini ve yaklaşan duruşmayı anlatacaktı. Ona, kocasının kendisine verdiği zararı vermeyeceğinden son derece emin olmasına rağmen neden onun dokunuşuna dayanamadığını anlatacaktı. Ona her şeyi anlatacaktı çünkü bilmeyi hak ediyordu ve geçmişten kaçmaktan yorulmuştu.

Yetişkin hayatında ilk kez Sarah her yeni günü dört gözle bekliyordu. Bir amaç duygusuyla kalktı ve Anne ve babası emekli olup Florida'ya taşınmadan önce onlarca yıldır işlettikleri otelde çalışmaktan keyif alıyordu. Owen, Laura ve bebek Holden'la birlikte olmayı çok seviyordu; onların üzerine her ilk kez büyükannenin yapacağı gibi titriyordu.

Ve bir de Charlie vardı, aylarca birlikte geçirdikleri akşamlar boyunca her seferinde bir akşam onun derisinin altına işleyen. Geçen Ekim ayında, bir başka acımasız dayaktan sonra kocasından kaçtığında ona bir daha bir erkeğe karşı bir şeyler hissedip hissetmediğini sorsaydınız, hayır derdi.

Kesinlikle. Şimdi kendini Charlie'yle kolay kolay açıklayamayacağı bir şeyin içinde bulmuştu. Daha önce hiç öpüşmemiş olmalarına rağmen, onunla arasında, evlendiği canavarla arasında olduğundan daha güçlü bir bağ olduğunu hissediyordu.

Bu yüzden bu gece ona her şeyi anlatmayı planlıyordu. Eğer bu onun için çok fazlaysa, onu anlayacaktı. O da kendi mücadelesini vermiş, işlemediği bir suç yüzünden on dört yılını hapiste geçirmiş, üvey kızı Stephanie'nin verdiği uzun soluklu bir mücadelenin ardından özgürlüğünü kazanmıştı.

Paylaştıkları onca şeyden sonra ona sırtını dönmesi düşüncesi onu üzüyordu ama onu suçlayamazdı. Kendi kâbusunu yaşamış birini kendi kâbusunun içine sokmak hafife aldığı bir şey değildi. Ama bir süredir, ona musallat olan şeytanlar yüzünden gerçek bir ilişkiye adım atamadıklarının farkındaydı.

Gerçeği bilmeyi hak ediyordu ve kadın ona bunu verecekti. Bununla ne yapacağı tamamen ona bağlıydı.

Her zaman olduğu gibi, onu kapısından almakta ısrar etti ve her zaman olduğu gibi tam zamanında geldi. Kapiya hafif bir vuruş gelişini işaret etti.

Sarah derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı, Bu gece doğru şeyi yapmaya ve sonuç ne olursa olsun kabullenmeye kararlıydı. Kapiyı açtığında onun yakışıklı, gülümseyen yüzüyle karşılaştı ve kendi gülümsemesine engel olamadı. Onunla birlikte olmak onu her zaman mutlu etmişti.

Ona öyle yoğun ve derin bir bakışla bakıyordu ki, kızın teni adamın farkında olmaktan ürperiyordu.

hiç söylememiş olsa bile onu istiyordu. "Harika görünüyorsun." "Sen de öyle." Düğmeleri iliklenmiş bir gömlek giymişti.

Kollarındaki dövmelemleri ortaya çıkarmak için. Uzun boylu, kaslı çerçevesi kapı aralığını dolduruyordu. İlk başta adamın cüssesi gözünü korkutmuştu ama ondan korkacak bir şey olmadığını kısa sürede öğrenmişti. Gri saçlarını küt kestirmişti ve piercingleri vardı.

Etrafında olup biten hiçbir şeyi kaçırmayan mavi gözler. Bir keresinde ona zeki gözlem yeteneğinin onu hapishanede güvende tuttuğunu söylemişti.

"Gitmeye hazır mısınız?"

Sarah yatağın üzerine koyduğu kazağa uzandı ve çantasını aldı. "Hazır."

Kapiyı kapattı ve onu merdivenlerden aşağıya kadar takip etti.

Resepsiyonda çalışan üniversiteli kıza iyi geceler diledi ve verandaya çıktı.

Charlie hemen arkasındaydı. "Her şey yolunda mı?"

Sarah onun alışılmadık gerginliğini fark etmesine şaşırmamıştı. Dikkatini vermişti. Evlilik hayatı boyunca önemsiz bir ayrıntı muamelesi gördükten sonra bu özelliğini takdir etmeye başlamıştı. "Domenic'te rezervasyon yaptırdığını biliyorum ama acaba bir pizza alıp senin evine gidebilir miyiz? Seninle özel olarak konuşmak istiyorum."

Kaşları endişeyle çatıldı. "Ne yapmak istersen." Kızın takdir ettiği bir beceriklilikle, Mario'ya pizza siparişlerini verdi ve

onları evine götürüyordu
yarım saat içinde. Oraya vardıklarında

pizza getirdi ve ona yardım etmek için kamyonetinin yanına geldi. Tüm bunları sessizce yapmıştı ki bu onun karakterine aykırı değildi. Ama yine de, ona söylemek zorunda kalabileceği şeylerden duyduğu endişeyi hissetti.

"Charlie?"

"Evet?"

"Bunun seninle bir ilgisi yok. Sana söylemek istediğim şey." "Oh. Tamam." Adam kapıyı tutarken ona baktı. eve doğru ilerlemesini istedi. "Benden ayrılmak isteyebileceğini düşündüm."

"Hayır. Öyle bir şey değil."

"Güzel."

"Yine de bunca zamandır senden sakladığım şeyi duyduğunda benden ayrılmak isteyebilirsin."

"Öyle bir ihtimal yok."

"Bir şeye karar vermeden önce söyleyeceklerimi duymayı beklemelisiniz."

"Sarah."

Onunla yüzleşmek için döndü.

"Evet?" "Hayır. Şans. Bu.

Olmaz."

Gülümseyerek derin bir nefes aldı ve rahatladı. Her şey yoluna girecekti. Onu önemsiyordu. Hikâyesini dinledikten sonra da önemseyecekti.

Bölüm 3

Sarah onu mutfağa kadar takip etti. pizzayı getirdi ve tabakları masaya yerleştirdi. Sormasına gerek kalmadan, onun için hazır bulundurduğu Chardonnay'den bir bardak doldurdu, kendisi için bir bira aldı ve masada ona katıldı.

Çoğu erkek konuşmaya başlaması için onu dürterdi ama Charlie çoğu erkek gibi değildi. Onu bekledi ve düşüncelerini toparlaması için ihtiyaç duyduğu boşluğu ona verdi. Her zamanki gibi

İkisinin de sevdiği mantarlı ve sosisli pizza çok lezzetliydi ve ona birkaç dakikalığına odaklanacak başka bir şey verdi.

Ağzını sildi ve şarabından bir yudum aldı. "Bana karşı çok sabırlı davrandın. Umarım bunu ne kadar takdir ettiğimi biliyorsundur."

"Sizinle vakit geçirmek hiç de zor olmadı." "Bunu söylemen çok hoş, ama yine de... Biliyorum hiç sormadığınız sorular var."

"Bana söyleyeceğini ya da söylemeyeceğini düşünmüştüm. Her iki durumda da benim için sorun yoktu."

"Bu bizim... arkadaşlığımızın... daha fazla ilerlememesi anlamına gelse bile mi?"

Charlie tabağını itti ve birasından bir yudum aldı. "Size hapisanede geçen on dört yıl hakkında bir şey söyleyeyim. Hapiste olmadığın her lanet saniyenin kıymetini bilmeni sağlıyor. Bana verebileceğin tek şey şu ana kadar sahip olduklarımız olsaydı, kendimi bildim bileli hiç olmadığım kadar mutlu olurum."

Sarah'nın gözleri yaşlarla doldu. "Sana verebildiklerimden çok daha fazlasını hak ediyorsun."

Çok daha büyük olan eliyle onun elini kapattı ve Sarah irkilmemek için bilinçli bir çaba gösterdi. Korkunç bir irkilme olmadan bunu kabul edebilmesi için aylarca sıradan bir sevgi gösterisinde bulunması gerekmişti. Bu konudaki ilerlemesinden gurur duyuyordu.

"Birlikte geçirdiğimiz zamandan ne kadar keyif aldığımı tahmin bile edemezsiniz," dedi. "Bunu dört gözle bekliyorum. Çok uzun zamandır

Dört gözle beklediğim hiçbir şey yoktu ve şimdi buna sahibim. Ben

Sen. Hiçbir yere gitmiyorum, Sarah. Bu gece bana ne söylersen söyle, hiçbir yere gitmiyorum."

Bunu duyduğunda, tutmaya çalıştığı gözyaşları yanaklarından aşağı döküldü. "Acaba..."

"Ne var tatlım?"

"Sana sarılabilir miyim?" Birbirlerini tanıdıkları onca zaman boyunca, onun kendisine bu şekilde dokunmasına hiç izin vermemişti.

"Keşke yapsan." Elini onun elinin etrafında tutarak ayağa kalktı. "Yine de bunu doğru yapalım." Onu rahat oturma odasındaki kanepeye götürdü ve koltuğu okşayarak oturdu onunkinin yanında.

Sarah onun yanına oturdu ama kontrolden çıkmış sinirleri çok istediği şeye uzanmasına engel oldu.

Kollarını ona doğru uzattı. "Buraya gel."

Korkmaktan, geçmişte yaşamaktan, iblislerden kaçmaya çalışmaktan çok yorulmuştu. Korkusunu bir kenara bırakarak ona yaklaştı ve kucakladı.

Kollarını onun etrafında gevşekçe doladı, bu da kendini hapsedilmiş değil güvende hissetmesini sağladı. "Genellikle birine sarıldığınızda kollarınızı da ona doluyorsunuz," dedi alaycı bir tonda.

Elleri titriyordu ama yine de kollarını ona doladı, başını onun göğsüne yasladı ve gözlerini kapattı.

"İşte," dedi yumuşak bir sesle, kadın yerleştiğinde. "Bu iyi hissettirmiyor mu?"

Başını salladı çünkü konuşmak için kendine

güvenmiyordu. "Benim için de harika bir his," dedi. "Her zaman çok güzel kokuyorsun.

İnanılmaz. Seni içime çekecek kadar yaklaşmanın cazibesine karşı koymak benim için çok zor oldu."

"Charlie..." "Ne var tatlım?"

"Beni ve çocuklarımı dövdü. Geçen Ekim ayında beni o kadar kötü dövdü ki, eğer kalırsam beni öldüreceğini biliyordum, bu yüzden sonunda ayrıldım. Ayrılmam çok uzun sürdü. Çocuklarım bir kâbusun içinde büyüdü ve yapabileceğim hiçbir şey yoktu.

onları korumak." Sözcükler, bir kez ağzından çıktıktan sonra, sanki şimdi söylemezse asla söyleyemeyeceğinden korkuyormuş gibi, büyük bir telaşla döküldü. "Hava kuvvetlerinde bir generaldi ve herkes ondan korkuyordu, en çok da karısı ve çocukları. Gelecek hafta Virginia'da mahkemeye çıkacak. Ben de oraya gidiyorum. Owen da gidiyor. İkimiz de ifade vermek zorundayız."

"Hangi gün gidiyoruz?"

Başını adamın göğsünden kaldırdığında adamın masmavi gözlerinin kendisine şiddetle baktığını gördü. "Hayır... Yapamazsın..."

"Beni durdurmaya çalış." Durakladı ve bir an için gözlerini ondan kaçırarak öfkesini dizginlemeye çalıştı.

"Yaşadıklarının ışığında bunu söylemek doğru olmayabilir. Seninle birlikte olmak ve dava boyunca sana destek olmak istiyorum. Umarım bunu senin için yapmama izin verirsin."

"Bunu yapmak istemen çok hoş ama oğlum orada olacak. Ben iyi olacağım."

"Yapmayacağım."

"Ne yapmayacaksın?"

"Burada oturup senin için endişelenmek bana iyi gelmeyecek. İyi olacağım."

Sen ve Owen için endişelenmekten aklımı kaçıracacağım. Burada çıldırmak yerine yanınızda olsaydım benim için çok daha kolay olurdu. kendim."

Sarah, adamın her şeyi onun üzerine yıkmasına gülümsedi.

"Bunu benim için istemezsin, değil mi?"

"Hayır, istemezdim. Ama duruşma sırasında ortaya çıkacak şeyleri görmeni ya da duymanı da istemem. Ben..."

Sertçe yutkundu. "Utaniyorum... ne yaptığımı bilmenden Yıllarca tahammül ettim. Bebeklerime zarar verdi, Charlie. Bunun olmasına izin verdim çünkü başka seçeneğim olmadığını hissettim ama seçeneklerim vardı. Ayrılabilirdim."

"Şşşt. Seni tanıyorsam, ki seni çok iyi tanıyorum, hiçbir seçeneğin olmadığını düşünmüş olmalısın. Hapishanede kocan gibi adamlar tanırdım. Onlar psikolojik teröristler."

Kendilerini daha az savunabilen insanları avlıyorlar çünkü bu onlara kendilerini güçlü hissettiriyor."

"Evet," diye fısıldadı, onun zekice değerlendirmesi karşısında hayrete düşmüştü. "O Mark'tı. Evimizi bir filo gibi yönetirdi. Biri çizginin bir santim dışına çıksa, onun gazabını hissederdi - Owen ikinci sırada olsa da, benden daha fazla kimse hissetmezdi. En büyüğümüzdü ve kendi pahasına kardeşlerini korumak için elinden geleni yapardı. Katlandığı şeyler... Babası bir keresinde öfkeyle kolunu kırmıştı. Başka bir seferinde ise işleri tersine çevirdi ve Owen kendisini ve kardeşlerini korurken ona saldırmakla suçlandı."

Charlie hiçbir şey söylemedi. Aksine, saçlarını okşarken konuşmasına izin verdi ve daha önce bir erkekle hiç hissetmediği bir şekilde güvende hissetmesini sağladı.

"Şimdi Owen'a bakıyorum ve babasına ya da bana teşekkür etmeden kendi başına geldiği kişiyle gurur duyuyorum. Laura için harika bir eş ve Holden için inanılmaz bir baba. Kendi babasını on yıldan fazladır görmedi. Ve şimdi düğünden hemen önce ona karşı tanıklık etmek zorunda." Başını dehşetle salladı. "Bunu yaşamak zorunda olmasından nefret ediyorum."

"Hepinizin bunu yaşamak zorunda kalmasından ve hala ama söylediğin tek bir şeye bile katılmıyorum." "Neye katılmıyorsun?"

"Owen'ın senin sayende adam olmadığı kısmı. Buna katılacağından şüpheliyim. Eminim senin kendine verdiğin değerden daha fazlasını sana veriyordur."

"Gitmeliydim. Çocuklarımı toplayıp buraya, ailemin yanına gelmediğim için kendimi suçluyorum."

"Seni hiçbir şey için suçlamaya cüret edemem. Başka seçeneğiniz olmadığını hissettiğinizde bunu yaptınız, ama neden yapmadınız?"

"Ondan korkuyordum," dedi iç çekerek. "Bana, çocuklarıma ve aileme yapacaklarından korkuyordum. aslında onu terk etti. Ben de kaldım ve olanlar daha da kötüydü."

Hayal edebileceğim her şeyden daha fazla. Kalmakla ne kadar büyük bir hata yaptığımı ancak temelli ayrıldıktan sonra görebildim."

"Pişmanlıklara inanmam. Stephanie için yaptığım şeyi yaptım ve bunun için korkunç bir bedel ödedim, ama o hayatta ve iyi durumda, işinde başarılı ve Grant'e çok aşık. Her

Onu mutlu ve gülümserken gördüğümde, yaşanan her şeye değdiğini anlıyorum. Çocuklarınızdan sadece Owen'ı tanıyorum ve gördüğüm kadarıyla onun için de aynı şeyi söyleyebilirim. Owen

Laura ile yaşadığı hayattan çok memnun ve diğer çocuklarınız da yetiştirilme tarzlarına rağmen üretken bir hayat sürüyorlar. Hepiniz hayatta kaldınız, tatlım. Asıl önemli olan da bu."

Tatlı sözleri ve bu sözleri söylerkenki nazik tonu onu derinden etkiledi ve bu geceden önce ona karşı hissettiğini inkâr ettiği duyguları harekete geçirdi. "Sana bunu söylemek için bu kadar beklediğim için özür dilerim. Bunu çok istedim. Çünkü bir süredir."

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok." Parmağını çenesine koyarak onu kendisine bakmaya zorladı. "Sana yemin ederim Sarah, bir daha asla korkmayacaksın, ben yanında olduğum sürece. Benden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok. Aklımda sevgiden başka bir şey varken sana asla dokunmam."

"Oh... Sen... Sen..."

"Seni seviyorum. Evet, seviyorum ve çok uzun zamandır seviyorum. Bu yüzden lütfen benden bu kadar zor bir şeyi tek başına atlatmana izin vermemi isteme. Düşündüğüm gibi yanında olmama izin ver.

benim için orada olmak isterdin."

"Beni seviyorsun." Sarah ne aklını ne de kalbini -Kabul etmek istemediği kadar uzun bir süredir bir erkekten duymadığı kelimeleri kabul etmek. "Aşk" kelimesi Mark'la olan evliliğinin bir parçası değildi, en azından ilk aydan sonra.

Onu seviyor ve saygı duyuyormuş gibi yapmıştı. Onun

gerçekte ne olduğunu anlaması uzun sürmemiştir.

"Evet. Sorun olur mu?"

"Evet," dedi, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülürken gülerek. "Sorun yok."

"O zaman neden ağlıyorsun?"

"Çünkü beni şaşırttın ve mutlu ettin." "Ve bu seni ağlattı mı?"

Başını salladı.

Parmak uçlarıyla yüzüne hafifçe dokunarak gözyaşlarını sildi. "Seni öpersem ne olur?"

"Ben..."

Bilmiyorum."

"Deneyebilir miyim?" "Evet.

Lütfen."

Gülümsemesi yüzünü aydınlattı ve gözlerinin kenarlarını kırıştırdı. "Her zaman böyle bir hanımefendi." Ellerini onun üzerine koydu yüzünü, yanaklarını ve burnunun ucunu öptü. "Her zaman çok kibarsın."

Sarah'nın kalbi hızlı ve düzensiz atıyordu. Ona bir daha bu şekilde yakın olup olamayacağını, bir daha denemeye cesaret edip edemeyeceğini merak ederek uykusuz geceler geçirmişti.

Ama onu sevdiğini duymak... İşte bu her şeyi değiştirdi.

"Bu iyi mi?" diye sordu yumuşak bir sesle. yüzüne stratejik öpücükler kondurdu.

Başını salladı çünkü yapabileceği tek şey buydu. Bu bekleyiş ona uzun zaman önce genç bir hava kuvvetleri subayına gözlerinde yıldızlarla baktığı, güneşin ve ayın onun üzerinde doğup battığını düşündüğü zamanı hatırlattı. Bir süreliğine öyle olmuştu. Kısa bir süre için her şey mükemmeldi.

"Geçmişini düşünme Sarah," diye fısıldadı Charlie. "Birlikte sahip olacağımız geleceği düşün." Dudakları Neredeyse kaçıracağı kadar kısa bir okşamayla onunkinin üzerinden geçti. "Seni geçmişten kurtardığımızda bunun ne kadar harika olacağını düşün. Bunu yapabilir misin?"

Bunu o kadar çok istiyordu ki. Onun kendileri için tasarladığı hayata tutunmaktan başka hiçbir şeyi bu kadar çok istememişti. "Denemek istiyorum."

"Yardım etmek istiyorum. Elimden gelen her şekilde. Artık bana mahkumsun, tatlı Sarah."

Onunla sıkışıp kalmıştı. Kapana kısılmış hissetmeyi ve Daha önce olduğu gibi hapsedilmişti ama bu durumda tüm seçimlerin kendisine ait olduğunun farkındaydı. "Ben seninle sıkışıp kalmak."

"Güzel," dedi küçük bir sırtıtlı. Daha yakına eğildi, onu ürkütmemek için yavaşça hareket etti.

Bazı kısımları çok rahatsız olsa bile, onun rahatını sağlamak için gösterdiği özeni takdir etti. Damarlarında zonklayan arzusun sıcaklığı bir keşifti. Bir şeyler hissetmeyeli o kadar uzun zaman olmuştu ki Gerçek arzuyu andıran bu hissin ne olduğunu anlamak bir an aldı.

Dudaklarını onunkilerden sadece yarım santim ayırarak bir şey bekliyor gibiydi. Onu bekliyordu.

Hayatının büyük bir bölümünde kendisinden kaçan cesareti toplayarak, dudakları onunkilere değene kadar kalan mesafeyi kapatmak için hafifçe kıpırdandı.

İçinden inleme olabilecek bir ses geldi, ama hareket etmedi, tepki vermedi ya da onu korkutabilecek başka bir şey yapmadı. Aksine, kıpırdamadan durarak bu ilk ve en önemli öpücüğün nasıl olacağına onun karar vermesine izin verdi ve tüm kontrolü ona veriyor.

Sarah elini adamın yüzüne koydu ve dudaklarını onunkilerin üzerinde gezdirdi. "Charlie..."

"Ne var
tatlım?" "Beni
geri öp." "Emin
misin?"

Kalbi düzensiz bir şekilde atarken başını salladı.

Ellerini kızın yüzüne koydu ve muhtemelen tepkisini ölçmek için gözlerini açık tutarak dudaklarını hafifçe kızın dudaklarına koydu.

Sarah elini onun bileğine doladı ve bunu nasıl yapacağını hatırlamaya çalıştı. Ona istediğini, kendisinden almak için bu kadar uzun süre beklediği şeyi vermeyi o kadar çok istiyordu ki.

Dudakları yavaşça onunkilerin üzerinde gezindi.

Sarah inledi ve bu hafif ses onun geri çekilmesine neden oldu.

"İyi misin?"

Başını salladı. "Durma."

Ona gülümsedi ve dudaklarının onunkiler üzerinde tatlı, kaygan kayışına devam etti.

"Charlie..." "Ne var tatlım?"

Ona böyle seslenmesine bayılıyordu. "Eğer istersen sorun değil, bilirsin... Daha fazlasını yap."

"Hmmm, daha fazla. Bunun gibi belki?" Dilinin ucunu Sarah'nın alt dudağının üzerinde ileri geri gezdirdi. öpücüklerinin içinde uyandırdığı arzudan patlayacağını düşündü. "Titriyorsun."

"Gergin olduğum için değil."

"Hayır mı?"

Başını iki yana salladı.

Kanepeye uzandı ve yanındaki yeri okşadı.

Sarah yastığa baktı ve sonra bakışlarını onun yüzüne kaydırды. Adam ona sevgi, şefkat ve eğlenceyle bakıyordu. Sonra onun dudaklarına odaklandı.

"Sarah..." Saçlarını parmaklarının arasından geçirmek için uzandı. "Sana sarılmama izin ver."

Bunu çok istediği ve ona çok güvendiği için, yanına uzandı ve ona dışarıyı vermeyi düşündüğü için minnettar oldu, böylece korku yoktu.

kapana kısılmış hissediyorum.

Bir kolunu ona doladı ve diğerini yastık olarak kullanması için onu cesaretlendirdi - oldukça kaslı bir yastık. "İşte.

Bu nasıl?"

"İyi. Gerçekten iyi." Onun dudaklarına bakmaktan kendini alamıyordu. Artık onun tadına baktığına göre çok daha fazlasını istiyordu ama bunu ona nasıl söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. İhtiyaçları, arzuları evliliğinde hiç dikkate alınmamıştı. "Acaba, belki..."

"Biraz daha öpeyim mi?"

"Evet," dedi iç çekerek, onun yerine bu sözleri söylediği için rahatlamıştı.

"Çok isterdim. Hiç sormayacaksın sandım."

Güldü ve onu kendisine daha da yaklaştırmasına izin verdi. Adam bacağını onunkilerin arasına kaydırıp onu bir öpücüğe daha çekerken, Sarah adamın kaslı vücuduna karşı gevşedi ve aralarında kaynayan arzuya teslim oldu aylarca süren platonik arkadaşlığı boyunca. Onu öpmek tahmin ettiği kadar harikaydı. Ve Onu sevdiğini bilmek her şeyi daha da güzelleştiriyordu.

Bölüm 4

"Holden'ı banyo yaptırmak için yukarı çıkarmamın bir sakıncası var mı?" Güneş ufka doğru yönelirken Shane sordu.

"Bunun bir sakıncası var mı, Owen?" Laura şakacı bir şekilde sordu. "Hmm, bizim için hiç sakıncası yok."

"O ne dediyse," diye yanıtladı Owen.

Shane yeğenini kumdan çıkardı ve etrafına bir havlu sardı.

"Banyo" kelimesini duyunca Holden ciyakladı ve kıkırdadı. Günün en sevdiği zamanıydı.

"Gel bakalım benim küçük şeker çöreğim," dedi Shane. "Hadi seni temizleyelim."

Laura, "Tüm çatlakları ve yarıkları duruladığınızdan emin olun," dedi.

"Bunu biz hallederiz, değil mi?" Shane, sevinçle alkışlayan Holden'a sordu.

Shane güldü ve bohçasıyla birlikte merdivenlere yöneldi.

"Birlikte çok sevimliler," dedi Owen onu izlerken. Gitmelerini.

"Ben de daha önce aynı şeyi düşünüyordum. Shane onun için deli oluyor."

"Ve tam tersi."

"Shane daha iyi görünüyor, sence de öyle değil mi?"

Laura sordu. "Eskisinden bin kat daha iyi. Gansett'te herkes için olduğu gibi onun üzerinde de sihrini gösterdi."

Laura başını Owen'ın omzuna yasladı ve gün batımının derin magentalara ve

turuncular ve morlar düz, sakın suya sıcak bir parıltı yayıyordu. "Benim üzerimde kesinlikle sihrini gösterdi."

Onun elini tuttu ve parmaklarını birleştirdi. "Ve ben."

Bütün akşam alışılmadık derecede sessiz kalmış, sohbeti onun ve Shane'in sürdürmesine, Holden'ın da onları eğlendirmesine izin vermişti.

"İyi misin?" Bilmek istiyordu ama neredeyse onun cevabından korkuyordu.

"Evet."

"O?" diye sordu, Evan'ın sık sık yaptığı gibi adını kısaltarak.
"Hmm?"

"Sıkıntılı olduğun zamanlarda sessiz kalmanın ve içine kapanmanın senin tarzın olduğunu biliyorum ve yapman gereken buysa sorun değil. Ama umarım burada olduğumu ve elimden geldiğince yardım etmek istediğimi biliyorsundur."

"Biliyorum ve seni içeri almaya çalışıyorum. Sadece... Bu çok zor."

Adamın sesinde duyduğu acı onu öldürdü ve kendisi için çok büyük olan bu korkunç çileden onu kurtarmak için yapabileceği bir şey -herhangi bir şey- olmasını dilemesine neden oldu. Yine de

Onu kendisiyle konuşması için cesaretlendirmek istiyordu, ama bunun yerine ona ihtiyacı varmış gibi görünen sessizliği verdi. Cennetten kopardıkları parçanın üzerine karanlık çöktüğünde Laura isteksizce elini adamın elinden çekti.

"Gidip Holden'ı beslemeli ve yatırmalıyım."

"Burayı temizleyip hemen geliyorum." Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Çok uzun sürmesin." "Almayacağım."

Kendine biraz zaman ayırması gerektiğini hisseden Laura, onu suya bakarken bıraktı ve güverteye çıkan merdivenlerden yukarı yürüdü. Sahanlıkta, hortumu yıkamak için kullandı.

ayaklarından kumları temizledi ve sonra onları kurulamak için plajdan taşıdığı havluya bastı. Lobideki Stephanie's Bistro'dan gelen mutlu sesler, tabak çanak şingirtıları ve kristal kadehlerin tıngırtısı onu merdivenlerden üçüncü kata kadar takip etti.

Dairede Shane, oyuncak hayvanlarıyla oynayan Holden'ın yanında yere uzanmıştı.

Zebra pijamalarını giymişti ve saçları banyodan dolayı hâlâ nemliydi. Annesini görünce yüzü sevinçle aydınlandı.

"Mmmam."

"Oh, anneme çok yakın," dedi Shane. "Hadi dostum. Yapabilirsin. Anne."

"Mmm."

"Muhtemelen önce dada diyecektir," dedi Laura. "Her zaman öyle yaparlar."

"Bu hiç adil değil."

"Değil mi?" Holden'ı yerden almak için eğildi, sırtı itiraz edince nefesi kesildi.

"Dikkat et!" Shane, her geçen gün daha da ağırlaşan bebeği ondan kurtarmak için ayağa fırladı.

Laura belini ovuşturdu. "Bu çok garipti."

"Onu bu şekilde yerden kaldıramayacağınız kadar ağır."

"Evet, Dr. McCarthy."

"Ben ciddiym, Laura. O artık hafif sıklet değil ve senin düşünmen gereken diğer yeğenlerim var."

"İkisinden de birer tane alacağımı nereden çıkardın?"

"Sadece bir tahmin."

"Bu iyi olurdu, çünkü bu adamlardan sonra hepimiz bebek sahibi olmayı bıraktık. Bana iki yıl yetecek kadar kustum. yaşamlar."

"Seni suçladığımı söyleyemem." Holden'ın tombul yüzünü öptü ve ona teslim etti. "Bu harika zaman için teşekkürler bu gece."

"Eğlenceliydi."

"Owen biraz sessizdi."

"Biliyorum."

"Yarın Seamus ve Carolina'nın istiridye partisine gidiyor musunuz?"

"Sanırım öyle. Sanırım bu Owen'ın parti havasında olup olmadığına bağlı."

Shane onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Dayan biraz. Yakında her şey bitecek ve siz de geçmiş yerine geleceğe odaklanabileceksiniz." Kapının eşiğinde ona geri döndü.

"Herhangi bir konuda bana ihtiyacın olursa buradayım."

"Biz yokken burada beni koruyarak zaten bana büyük bir iyilik yapıyorsun. Bunu takdir ediyorum."

"En azından bunu yapabilirim," dedi gülümseyerek ve kapıyı arkasından kapatırken el sallayarak.

İkisi birlikte çok şey yaşamışlardı; önce küçük bir çocukken annelerini kaybetmişler, sonra da iki acılı boşanma yaşamışlardı ve tüm bunlar onları kardeş olmanın yanı sıra en iyi arkadaşlar haline getirmişti. Shane'in hem kendi hem de oğlunun günlük yaşamında yanında ve arkasında olmasını seviyordu.

Holden'in odasındaki salıncakta oturup onu emzirirken, düşünceleri bir kez daha Owen'a ve aklını kurcalayan zor soruya yöneldi. Onun isteklerine boyun eğip yolculuktan evde mi dönmeliydi, yoksa onunla gitmekte ısrar mı etmeliydi? Yarım saat sonra uyuyan bebeğini kucağına aldığı anda cevap vermeye hiç de yakın değildi. yatağa uzandı ve hafif battaniyeyi üzerine çekti.

Her yönüyle mükemmel olan Holden'a bakarken kalbi, ne kadar güçlü, yetenekli ve sevgi dolu bir adam olduğunu asla bilemeyecek olan, şiddet yanlısı, ne yapacağı belli olmayan bir adamın çocuğu olarak dünyaya gelme talihsizliğine uğramış bir başka mükemmel çocuk için kırıldı. Owen'ın kaygısız dış görünüşüne rağmen içinde taşıdığı derin acıyı düşündükçe gözleri doluyordu. Onu bu acının bir kısmından bile kurtarmak için her şeyi yapardı, eğer nasıl yapacağını bilseydi.

Laura duş aldı ve yatağa girmeden önce geceliğini giydi. Owen için endişelenmeye başlamıştı ki, sonunda onun daireye girdiğini duydu ve doğruca duşa gitti. Gözleri her zamanki yorgunlukla ağırlaşmış olsa da, o yatağa gelene kadar uyanık kalmak için kendini zorladı.

Elini onun göğsüne koyarak hâlâ uyanık olduğunu belli etti.

Elini kendi eliyle kapattı ve sonra ona döndü. Tam ve alışılmadık bir sessizlik içinde ona sokuldu, nadiren yaptığı bir şekilde ona sarılıyordu. Bir kez olsun Vermekten ziyade alıyordu ve ona ihtiyacı olan her şeyi vermekten mutluluk duyuyordu.

Laura elini adamın sırtında aşağı yukarı gezdirdi ve sokak lambalarının soluk ışığında onu görebilmek için yüzünü kaldırdı. O sırada

Adam ona baktı, kadın da onu öptü.

Yüzünü başka tarafa çevirdi.

"Yapamam."

Eşi benzeri görülmemiş bu ret karşısında şaşkına dönen kadın, "Ne yapamazsın?" dedi.

"Bu gece seninle sevişemem. Yaralıyım ve seni incitmekten korkuyorum."

"Owen, bana asla zarar veremezsin." "Bu riski göze alamam."

"O zaman izin ver."

"Bekle. Ne yapmana izin vereyim?"

Adamın bariz ihtiyacı karşısında yorgunluğunu unutan kadın dizlerinin üzerine çöktü ve sırt üstü yatana kadar adamın omzunu itti.

"Laura..."

"Şşşt. Benimle her gün binlerce farklı şekilde ilgileniyorsun. Ama yine de sana bakmama izin vermeyi çok zor buluyorsun." Ona doğru eğildi, göğsünü öperken eliyle karnını okşadı. "Seni en az senin beni sevdiğin kadar seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Evet, biliyorum, ama-"

"Aması yok. Seni sevmeme izin ver. Seninle ilgilenmeme izin ver."

"Yorgunsun ve dinlenmeye ihtiyacın var."

"Bol bol dinleneceğim ama şu anda sana ihtiyacım var."

İtiraz etmeyi bıraktı ama kasları sert ve gergin kaldı.

Göğsünü ve karnını okşarken yavaşça önünden aşağıya doğru öptü. Adamın onu etkilediğine dair verdiği tek işaret, bacaklarının yorganın altında huzursuzca hareket etmesiydi.

"Rahatla," diye fısıldadı. "Gözlerini kapat ve tadını çıkar."

"Bunu yapamam."

"Evet, yapabilirsin. Bunu benim için yapabilirsin."

Sesi sinirli çıkan derin bir nefes üfledi ama vücudu gerginliğinin bir kısmını kaybetmiş gibiydi.

Onun kısmi teslimiyetinden cesaret alarak aşığı doğru devam etti ve göbek deliğinin ötesine uzanan ereksiyonu ortaya çıkardı. Onu eline aldı ve onun hoşlandığını bildiğı şekilde okşadı.

Keskin bir nefes çekerek kalçalarını yataktan kaldırdı.

Laura başını eğdi ve dudaklarını geniş tepenin etrafına yerleştirirken bir yandan da onu okşamaya devam etti.

Nefes nefese kaldı ve kızın saçlarını okşadı, artık kaçınılmaz olana teslim olmuş gibiydi.

Ağızını daha geniş açtı ve daha fazlasını aldı, dilinin yanı sıra elini ve ağzının sıcaklığını da kullanarak onu memnun etti. "Senin payına düşenden çok daha fazlası," diye alay etti hava almak için ayağı kalktığında.

Bu yorum her zamanki gibi onu güldürdü. "Buraya gel."

"Bir dakika içinde. Daha işim bitmedi."

"Böyle devam ederseniz on saniyeden kısa sürede işimiz bitecek."

Onunla bağlantı kurmayı, onu sevdiğini her şekilde göstermeyi arzuladığı için, onun isteklerine boyun eğdi ama kontrolü teslim etmedi. Aksine, o

Ona sarıldı ve dudaklarını öpmek için eğildi. "Bu nasıl?" "Her zamanki gibi harika." Ellerini onun kalçalarında gezdirdi. Geceliğini beline kadar sıyırıp başının üzerinden geçirdi.

Laura göğüslerinin bu kadar büyük ve hantal olmasından nefret ediyordu.

ama Owen onları sevdiğini söylüyordu - neredeyse onunla bu konuda dalga geçmeyi sevdiği kadar. Bu gece eğlenceye dair hiçbir belirti yoktu. Bu gece ellerini taşırana kadar doldururken tamamen saygılıydı.

Ona erişmek için oturdu ve sol meme ucunu ağzına aldı.

Laura kollarını adama doladı ve adam onu hiç kimsenin yapmadığı ya da yapamayacağı şekilde tahrik ederken ona tutundu. Adamın dokunuşu onu ateşe vermişti. Adamın ereksiyonunun üzerinde durana kadar kalçalarını kaldırdı ve onu yavaşça içine aldı, kendini ona verdi.

onun hatırı sayılır boyutuna alışmak için zaman.

"Sakin ol bebeğim," diye fısıldadı onu öperken. "Güzel ve kolay."

Onun söz konusu olduğu durumlarda ağırdan almaktan başka çaresi yoktu. Bu düşünce onu güldürdü.

"Bu kadar komik olan ne?" "Her zamanki şey." "Bu hiç komik değil."

"Evet, öyle," dedi, onun ses tonunda duyduğu eğlenceden memnun kalarak. "Bu çok komik."

"Seni hazırlamak için elimden geleni yapmama izin vermedin." "Çünkü bu gece beni istemediğini söylemiştin."

"Ben asla böyle bir şey söylemedim. Asla böyle bir şey söylemem." Konuşurken öne doğru eğildi ve onu sırt üstü yatmaya zorladı. Onu takip etti, aralarındaki zayıf bağı asla kaybetmedi. "Öyle olduğumu söyledim."

Seni incitebileceğimden korktum çünkü sinirliydim."

"Ve bana asla zarar veremeyeceğini söyledim, çünkü bunun doğru olduğuna inanıyorum."

"Seni asla bilerek incitmem." Ondan uzaklaştı ve küçük bebek yumrusunu öpmek için eğildi. "Ya da bizim bebekler."

Onun için yanıp tutuşan Laura, parmaklarını onunkilerin arasından geçirdi.

Tüylü sarı saçlar. "Beni hazırlamak için her yolu denemekle ilgili bir şeyler duydum?" Ağrısına rağmen, onu tuttu onun üzerinde istediği etkiyi yaratacağını umarak, neşeli bir ses tonuyla.

"Bu konuda bir şeyler söylemiş olabilirim." Ona hiçbir zaman büyük bir şefkatle dokunmamıştı ama bu gece şefkati yepyeni bir seviyeye çıkarmış, belki de kontrolünü kaybetme korkusunu telafi etmeye çalışmıştı.

Geniş omuzlarına yaslanmış bacaklarının arasına yerleşerek onu diline açtı.

Laura adamın ağzının sıcaklığına doğru eğildi ve onu yatağa sabitlemek için çarşafı avuçladı. Onun zevk inlemelerinden cesaret alan adam, klitorisini emerken bir parmağını da içine kaydırды. Bu kombinasyon onun serbest kalmasını sağladı ve onu çığlıklarını elleriyle boğmaya

zorladı, böylece

bebeği uyandırmayacaktı. Kadın inanılmaz bir yükselişten inerken, adam onun üzerine çıktı ama bacaklarını kalçalarına dayayarak açık tuttu.

"Bence şimdi daha hazır olabilirsin," dedi, teorisini parmaklarıyla test ederken.

"Sanırım haklı olabilirsin," dedi derin nefesler arasında.

"Bakalım, olur mu?"

Laura ona doğru uzandı, aletini içine bastırırken bir öpücük için ona yaklaştı, hazırlığa rağmen girişi gerildi ve yaktı.

"Çok sıcak ve çok sıkı," diye fısıldadı dudaklarına karşı, bacaklarını kalçalarına sarmak için uyluklarından çekerken.

"Sen beni içeri alana kadar dayanmak elimden gelen tek şey. Her

lanet olası zaman."

"Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim."

"Ben değilim. Her şeyden daha iyi hissettiriyor."

"Benim için de öyle."

"Buna inanabilir miyim bilmiyorum. Çok fazla şikayet alıyorum."

Alaycı tavrı onu çok rahatlatmıştı. Yaşadığı tüm endişe ve kalp kırıklığının altında, Owen hâlâ oradaydı ve umarım babasıyla hesaplaşmasından sonra da orada olmaya devam edecekti.

"Bunlar şikayet değil, daha ziyade payınıza düşenden fazlasını aldığınız gerçeğine dair yorumlardır."

Kahkahası düğümü hafifletmek için uzun bir yol kat etti. Davanın aralarında bir çatlağa neden olmasından endişe ettiği için bütün gün karnında taşıdı. Bunun olmasına izin veremezdi. Ne kadar zor olursa olsun, onları bir arada tutan kişi o olmalıydı. Ona verdiği onca şeyden sonra daha azını hak etmiyordu.

Tamamen iyileşene kadar öptü, dokundu ve kandırdı. Bu da ikisinin de titremesine ve birbirlerine sarılmasına neden oldu. Owen onun karnına çok fazla ağırlık vermemeye her zaman dikkat ederdi ve bu gece de öyle olmadı.

İstisna. Onu, bir an bile acı çekmesine ya da onu ne kadar sevdiğinden emin olamamasına neden olmadan zarif bir erotik yolculuğa çıkardı.

Ona her baktığında, dokunduğunda ya da onunla her konuştuğunda bunu ona söylüyordu. Onunla yavaş ve tatlı bir şekilde sevişirken

Nazik vuruşlar onu yeniden ateşlerken, Laura onun büyüdüğü adamda babasının zerresinin bile olmadığını görmesini diledi.

"Owen."

"Ne?"

"Seni çok seviyorum. Seni herkesten daha çok seviyorum."

"Bebeklerimizi beni sevdiğinden daha çok sevebilirsin."

Başını iki yana salladı. "Onları da en az seni sevdiğim kadar seviyorum.

Daha fazla değil."

Alnı onunkinin üzerine düştü. Elleri kadının omuzlarına dolanırken daha da derine bastırdı.

Laura bacaklarını onun etrafında sıktı ve kalçalarını kaldırarak her ikisi de kendilerini ele geçiren inanılmaz zevkten haykırana kadar vuruş için vuruşla buluştu. Hâlâ derinlere gömülü

İçine girdi, onu da yanına alarak kendi tarafına geçti. O da Adam artçı şoklarla zonklamaya ve nabız atmaya devam ederken bacağını yukarı ve kalçasının üzerine çekti.

Dudaklarını adamın göğsüne değdiren Laura gözlerini kapadı ve adamın tanıdık kokusunu içine çekti. "Eğer gerçekten seninle gelmemi istemiyorsan, evde kalırım. Eğer ihtiyacın olan buysa, bunu yapacağım."

"Daha önce sahildeydim, nasıl olduğunu düşünüyordum. Kötü bir şekilde seni yolculuktan, duruşmadan, hepsinden kurtarmak istiyorum. Bana kalsa Mark Lawry'yi hiç görmeyeceksin. Ama gitmemen konusunda kararımı verdiğimden beri endişelenmeye başladım.

Sen orada olmazsan bununla başa çıkamayacağımı biliyorum. Bu da beni dünyanın en bencil piçi yapıyor, çünkü evde kalsan çok daha iyi olacağını biliyorum."

"Sen bencil değilsin, Owen. Bencilliğin tam tersisin. Eğer bana en büyük kusurunu sorsaydın, senin her şeyi düşündüğünü söyledim.

herkesi kendinden önce düşünürsün. Ve bu babana, yetiştirilme tarzına ve herkesi kendi pahasına nasıl kolladığına kadar uzanıyor. Hâlâ bunu yapıyorsun ve sana söylemeye çalıştığım tek şey artık buna mecbur olmadığın."

Kollarını onun etrafında sıktı ve onu öptü. "Bana hatırlatmaya devam et, tamam mı? Mesajı almam biraz zaman alabilir."

"Hayatımızın geri kalanında bunun üzerinde çalışacağız."

"Hayatımızın geri kalanı," dedi iç çekerek. "Bu bana çok iyi geliyor."

Onu öptü ve çenesindeki kirli sakalı okşadı. "Bana cennet gibi geliyor."

"Sahildeyken, bu duruşma sen ve Holden hayatıma girmeden önce olsaydı nasıl olurdu diye hayal etmeye çalıştım. Deliriyor olurdum - şu anda olduğumdan çok daha fazla."

"Etrafında olmamızın sana yardımcı olmasına sevindim."

"Bana yardımı oluyor, Laura. İnsanlara her zaman senin için ne kadar çok şey yaptığımı söylediğini duyuyorum, ama sen bana ilk normalin tadı. Bunun benim için ne kadar önemli olduğunu bilemezsiniz."

"Önümüzdeki birkaç hafta boyunca bunu hatırlamanı istiyorum. Eskiden ne olduğuna değil, şimdi neye sahip olduğuna odaklanmanı istiyorum. O günler geride kaldı ve artık bir önemi yok. Artık sevdiği insanları korumak için hiçbir seçeneği ya da yolu olmayan o çaresiz çocuk değilsin. Sen hayatındaki herkese sevgi ve şefkatle bakan büyük, güçlü bir adamsın."

"Bana bunu da söylemeye devam edecek misin? Ve görmezden gelecek misin

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca, mutlu olmamız ve düğünümüzü dört gözle beklememiz gereken bir zamanda tam bir pislik olursam bana ne yapacaksın?"

"Sana söylemeye devam edeceğim ve ne söylersen söyle ya da ne yaparsan yap seni asla görmezden gelmeyeceğim. Zamanlamanın bu şekilde olması senin suçun değil.

Duruşmanın şimdiye kadar çoktan bitmiş olması gerekiyordu, bu yüzden üzülmen gereken şeyler listesine gecikmeleri de ekleme. Bunların hiçbirisi sizin suçunuz değil."

Karmakarışık saçlarını büyük elinin nazik okşayışıyla yüzünden geriye doğru düzeltti. "Janey'nin düğününden sonraki gün, seni otelin dışında yağmur altında bulduğumda, Oraya bakarken... O gün gerçek hayatımın başladığı gündü. Ondan önceki her şey... Artık sana sahip olduğum için bir önemi yok."

"Bu önemli çünkü seni sen yapan şey bu ve ben seni seviyorum. Ama bunun yaşadığımız hayatla hiçbir ilgisi yok. Biz izin vermediğimiz sürece."

Owen parmağındaki nişan yüzüğüyle oynadı, sanki ona ihtiyacı varmış gibi etrafında döndürdü ve ona dokundu.

aralarındaki bağı hatırlatıyor. "Bunun olmasına asla izin vermem." Üstüne basa basa konuşmasına rağmen, Laura

hâlâ mahkemenin zor kazanılmış özgürlüğünün altını oyabileceğinden korkuyordu
acı dolu bir geçmişten.

Bölüm 5

"Bunu gerçekten yaptığımıza inanamıyorum," dedi Carolina Cantrell nişanlısı Seamus O'Grady'ye, Cumartesi öğleden sonra, günün ilerleyen saatlerinde ev sahipliği yapacakları partinin hazırlıklarına ara verdiklerinde. Kendileri için

Pilot arkadaşı Slim, arka bahçedeki deniz yosunu dolu çukurda kaynamakta olan otantik New England istiridye fırınının hazırlanmasına nezaret edecekti.

"Korkup kaçmak için hâlâ vakit var," dedi, bir yıla yakın bir süredir onu büyüleyen o büyüleyici İrlanda aksanıyla.

"Korkup kaçmayacağım, çünkü benden tam da bunu yapmamı bekliyorsunuz."

"Yani bunu yapmanın tek nedeni bu mu? Benimle yüzleşmek için mi?"

"Evet. Tek nedeni bu."

Yeşil gözleri onu güldüren bir hoşnutsuzlukla kısıldı.

"Seni kızdırmak çok kolay." Onu kışkırtmak -bir erkeği kışkırtmak için mümkün olan her şekilde- en sevdiği eğlence haline gelmişti,

Özellikle de Seamus O'Grady olarak bilinen tsunamiyle savaşmaya çalışmayı bıraktığından beri. Seamus acımasız bir kararlılıkla onun peşine düşmüş ve aralarındaki on sekiz yıllık yaş farkıyla ilgili endişeleri Seamus'a aptalca ve önemsiz görünene kadar onu yıpratmayı başarmıştı. Ona karşı hissettiği ezici aşk.

"Bugün seni hiç komik bulmuyorum," dedi huysuz bir sesle. "Hiç komik değilsin."

"Evet, öyle düşünüyorsun. Her zaman komik olduğumu düşünüyorsun." "Normalde öyle düşünürüm. Bugün o kadar da değil."

Carolina yakışıklı nişanlısına değerlendirci bir bakış attı ve şaşırtıcı bir sonuca vardı. "Gergin misin?"

"Ne? Hayır. Tabii ki gergin değilim. Gergin olmamı gerektirecek ne var ki?"

"Şey, bariz bir şekilde ifade edebilirim..."

"Gergin değilim Carolina, o yüzden bunu o güzel kafandan çıkar ve işine dn."

"Bana sorunun ne olduğunu söyleyene kadar olmaz. Eğer gergin değilsen, o zaman sorun ne?"

"Hazırlanmak için yapmamız gereken bu kadar çok şey varken beni drtmen dışında hiçbir sorun yok."

Bu yorum normalde onu kızdırırdı. Onu drtmek mi? Onu drtmyordu. Yine de... Mutfağın karşısına geçip adamın plastik kapları sıraladığı yere gitti ve kollarını ona arkadan doladı. "Bana sorunun ne olduğunu söyle."

"Sana yemin ederim aşkım, hiçbir sorun yok. Tek bir şey bile."

"O zaman neden bugün kendinde değilsin?" "Nasıl kendimde değilim?"

"Huysuzsun, ki bu genelde benim zelliğimdir."

"Belki de sen bana başka şekillerde bir tane." Cinsel imalar ondan beklediği şeylere çok daha uygundu.

"Yani bana söylemeyecek misin?" Onu dönüp kendisine bakması için cesaretlendirdi.

iini çekti ve parmaklarını gr kumral saçlarının arasından geçirerek onları karıştırdı. "Sanırım kendimi biraz..." Eliyle aşağı yukarı bir hareket yaptı. "Yapmak üzere olduğumuz şey üzerinde."

"Duygusal. Duygusal hissediyorsun."

"Bunu söylemenin beni birinci sınıf bir amcık yapması dışında."

Carolina bir kahkaha patlattı. Adamının kelimelerle arası iyiydi. "Bu seni birinci sınıf bir amcık yapmaz." Ağzı o korkunç kelimenin etrafında döndü. "Seni ilk kez damat olacak biri yapar ve bu da son derece doğaldır." Onu elinden tutup oturma odasına götürdü ve birlikte kanepeye oturdular.

"Bizim hakkımızda ya da yapmak üzere olduğumuz şey hakkında en ufak bir şüphem yok," dedi. "Bunu bilmek zorundasınız."

"Bunu biliyorum. Çünkü bugüne gelmek için verdiğin mücadeleden sonra şüpheyi düştüğünü düşünseydim, seni öldürmekten başka çarem kalmazdı."

Yüzü kızın bayıldığı o muzip yarım sırtışa dönüştü. "Ve sana izin vermekten başka seçeneğim yok."

"Neyse ki bugün öldürme olmayacak. Sadece sevgi olacak." Onu öpmek için eğildi. "Bugün ve her gün."

Carolina elini onun ensesine doladı ve bir öpücük daha için onu orada tuttu. Ona doğru bastırılana kadar çok hafifçe kaydı.

Ona her zaman yaptığı gibi tutkuyla karşılık verdi.

Carolina garaj yolunda bir kapının kapandığını duyana kadar birbirlerine sarılmış bir şekilde öylece kaldılar. Ondan uzaklaştı. "Bunlar Joe ve Janey olmalı. Bunun için hazır mısın?"

"Ben hazır doğdum, aşkım."

Gülümseyerek adamın saçlarını düzeltti ve elini bir anlığına adamın yanağına koydu. "Benden vazgeçmediğin için teşekkür ederim."

"Ah, Tanrım, Caro. Böyle söyleme. Beni mahvedeceksin."

Duygularının yüzeye yakın seyrettiği gerçeğinden etkilenerek, "Ciddiyim. Beni çok mutlu ettin, beklediğimden çok daha mutlu ettin ve ben de senin Bugün başka bir şey olmadan önce bunu bilmek istiyorum. Biliyorum, seni paran için koşturdum-"

Bir kahkaha attı. "Bunu söylemenin bir yolu da bu."

"Acımasız olduğun için çok mutlu olduğumu bilmeni istiyorum."

Çok ama çok memnunum."

Parmağını yüzünde gezdirmek için uzanarak, "Seni seviyorum Caro," dedi.

"Ben de seni seviyorum." Onu tekrar öptü ve kapının açıldığını duyana kadar öpmeye devam etti. Onu gülümseyerek bırakarak, oğlu ve ailesiyle tanışmak için ayağa kalktı.

"Bugün burada bir parti verileceğini duyduk," dedi Joe. Yeni doğan oğlu P.J.'yi mutfak masasının üzerine koyduğu bebek arabası koltuğunda taşıyordu.

"Buraya ilk gelenler biz miyiz?" Janey sordu.

"Öylesin." Caro tüm dikkatini sevimli torununa vermeden önce ikisini de kucaklayarak selamladı. Birkaç hafta prematüre olarak acil sezaryenle dünyaya gelen torunu, nihayet sağlığına kavuşana kadar bir aydan fazla bir süre hastanede kalmıştı.

Gansett'e dönmek üzere serbest bırakıldı. "Bebeğim bugün nasıl?" "Harika gidiyor." Joe kayışları çözdü ve bebeği hemen büyükannesine teslim etti. "İyi besleniyor ve çok uyuyor."

Carolina minik yüze, tüylü kaşlara, minyatür dudaklara, hafif sarı saçlara baktı. Babasını kucağına aldığından beri gördüğü en muhteşem şeydi. "Yapması gereken de tam olarak bu."

Seamus onun omzunda belirdi ve eğilerek P.J.'nin alnından öptü. "İşte benim yeni kankam." Sesindeki İrlanda'ya özgü yumuşak ton son on aydır kulaklarına müzik gibi geliyordu.

"Partiye hazırlanmak için yapabileceğimiz bir şey var mı?" Janey tezgahın üzerindeki açık kavanozdan bir turşu alarak sordu.

Carolina Seamus ile baktı. Seamus başını salladı ve onu haberlerini en çok sevdiği iki kişiyle paylaşması için cesaretlendirdi.

hayatlarındaki önemli insanlar. "Bugün bizim için yapabileceğiniz bir şey var."

"O da ne?" Joe hâlâ neredeyse tamamen bebeğe odaklanmış bir halde sordu.

"Bizim için ayağa kalkabilirsin."

Bu oğlunun dikkatini çekti. "Senin için ayağa kalkmak mı?" Joe'nun bakışları annesinden Seamus'a kaydı ve sonra tekrar annesine döndü. "Bunu bana bir kez daha söylemek ister misin?"

"Bugünkü parti," dedi Seamus, "aslında bir düğün. Bunu büyük bir olay haline getirmek istemedik-"

Janey oğlunu ürküten bir çığlık attı. "Aman Tanrım! Ciddi misin sen? Evleniyor musun?"

"Biz evleniyoruz," dedi Carolina. "Ve ikinizin de şahidimiz olmanızı istiyoruz. Eğer isterseniz tabii."

Joe ve Janey birbirlerine baktılar ve Carolina kısa bir an için ne düşündüklerini anlayamadı. Onların bir şey söylemesini beklemek, o gün ilk kez gergin hissetmesine neden oldu. Sonra Seamus'un elini sırtında hissetti ve bu basit hareket onu sakinleştirdi ve kendine getirdi.

Ne olursa olsun, onun yanındaydı ve bu işte birlikteydiler.

Janey başıyla onaylarken Joe, "Elbette şahitlerin olacağız," dedi.

"Çok isteriz." Janey ikisine de sarıldı. "Bizi davet ettiğiniz için çok teşekkür ederiz."

Seamus Joe ile el sıkıştı. "Başka kime sorabiliriz ki?" "Vay canına, buna inanamıyorum," dedi Joe. "Sürpriz bir düğün. Herkes çok şaşıracak."

Seamus, "Telaş, hediyeler ve aylar süren planlamalar istemedik," dedi. "Biz sadece evlenmek istiyoruz."

"Peki ya ailen?" Janey sordu.

Seamus, yazın başlarında Seamus'un annesiyle birlikte Gansett'e gelen ve daha sonra bir süre kalmaya karar veren kuzeni için "Shannon onları temsil edecek," dedi. "Dün İrlanda'daki ailemle konuştuk ve çok sevindiler.

Annem Caro'yu çok seviyor ve bizim için daha mutlu olamazdı. Ve

Ailemden bahsetmişken, sezon sonunda bir hafta izin kullanabilirim, böylece yeni eşimi onlarla tanışması için eve götürebilirim."

"Tamamdır," dedi Joe. "Kıskandım. Bir gün İrlanda'ya gitmeyi çok isterim."

"Sizi götürmekten mutluluk duyarım," diye yanıtladı Seamus. "Eğer ikimiz için de feribotları karşılayacak birini bulabilirsek."

Joe, P.J.'ye baktı: "Bugün biraz meşgul olacağım. önümüzdeki birkaç yıl, ama bir noktada seni bu konuda kabul edeceğim." "Her zaman."

Seamus Joe'ya, "Bir şey daha var," dedi. "Anneni Dan Torrington'un benim için hazırladığı bir kâğıdı imzalamaya ikna etmeye çalışıyordum."

"Seamus," dedi Carolina.

"Ne tür bir kâğıt?" Joe sordu.

"Evlilik öncesi anlaşma," dedi Seamus.

Carolina nişanlısına ters ters bakarak, "Ona bunun tamamen gereksiz olduğunu söyledim," dedi. "Ve bu sınırdaki böyle bir zamanda parayı düşünmesi çok aşağılayıcı."

"Ben iyi geçinen İrlandalı bir göçmenim, aşkım, ama senin sahip olduklarına sahip değilim. Senin korunmanı istiyorum."

"Beni terk edip paramı alıp kaçmayı mı planlıyorsun?"

"Tabii ki hayır, ama-"

"O zaman neden haftalar önce sonlandırdığımızı düşündüğüm bir konuşmayı yaparak bugünü mahvediyoruz?"

"Biz hiçbir şeyi mahvetmiyoruz, sen de bu işe bir son ver. I yapmadım." Dikkatini Joe'ya çevirdi. "Sen ne düşünüyorsun?"

Joe bir an için bunu düşündü. "Bence imzalamalısın, anne."

"Joe!" Janey söyledi.

Joe onun ve annesinin itirazını durdurmak için elini kaldırdı. "Bence imzalamalısın, ama buna ihtiyacın olacağına inandığım için değil."

"O zaman neden?" Carolina sordu.

"Çünkü Seamus için önemli görünüyor."

"Öyle," dedi Seamus. "Bu benim için çok önemli."

O ve Carolina, Carolina göz kırptığında sona eren görsel bir çatışmaya girdiler. "Peki. Senin için bu kadar önemliyse imzalarım. Ama bunu senin için yaptığımı bilmeni isterim. Kendim için değil."

"Not edildi, aşkım." Diğer odadaki formu almaya gitti.

Geri döndüğünde Carolina mektubu ondan aldı, imzaladı ve ona geri verdi. "Bu konu hakkında asla konuşmak istemiyorum. tekrar."

Ona sarıldığında, nişastanın bir kısmı omurgasını terk eder gibi oldu. "O kâğıdı ya da ne yazdığını tartışmamız gereken bir günün geleceğini hiç sanmıyorum ama korunduğunu bilmek beni daha iyi hissettiriyor."

"Senden mi? Şimdi de beni korumayı mı önemsiyorsun? Sen beni deli gibi takip ederken ve mutfak masasının etrafında kovalarken beni kim koruyordu?"

Janey çılgınca kıkırdarken Joe inleyerek, "Aman Tanrım," dedi. "Aklımda böyle bir görüntüye hiç ihtiyacım yok."

Seamus gülümseyerek ve bir öpücükle, "Çocukların önünde olmaz, aşkım," dedi.

Başını eğlence, sevgi ve dehşetle salladı.

Seamus, P.J.'ye uzanarak, "Şimdi torunumla bir tur atmak istiyorum," dedi.

Seamus bebeği tutarken, Caro evlenmek üzere olduğu adamdan sadece iki yaş küçük olan oğluna döndü. "Onun için üzgünüm. Uslu durmayı öğreneceğini umuyorum ama artık umudumu yitirmeye başlıyorum. Bu."

Joe gülerek ona sarıldı. "Senin adına mutluyum anne. Onun seni ne kadar mutlu ettiğini ve birlikte ne kadar harika olduğunuzu görünce nasıl mutlu olmayayım?"

Carolina gözlerini dolduran yaş seline karşı gözlerini kapattı. Uzun zamandır sadece ikisi vardı.

Joe henüz yedi yaşındayken babası bir kazada öldükten sonra yalnız kalmıştı. Şimdi ikisi de mutlu bir aşk yaşıyorlardı ve dört gözle bekleyecekleri çok şey vardı. "Teşekkür ederim, Joseph."

Onun şakağını öptü. "Gelini de ben mi vereceğim?"

"Kesinlikle."

Saat beşe doğru Seamus ve Carolina'nın bahçesi Slim'in hazırladığı balık çorbası ve midyeli keklerin tadını çıkaran arkadaşlarıyla dolmuştu. Herkes atılgan pilotla dalga geçiyordu.

diğer yeteneklerini onlardan saklıyordu.

"Başka neler yapabileceğimi görmelisiniz," dedi kahkahalar atarak.

Seamus Carolina'ya yaklaştı. "Herkes burada mı?"

"Mac ve Linda hariç. Onları neyin tuttuğunu hayal bile edemiyorum."

"Janey'e sordun mu?"

"Ben de tam bunu yapmak
üzereydim." "Ben de seninle
geleceğim."

Janey'yi evin içinde, oturma odasında P.J.'e bakarken
buldular. "Hey, çocuklar. Vakit geldi mi?"

"Henüz değil," dedi Caro. "Ailen henüz gelmedi." "Onları
neyin tuttuğunu merak ediyorum."

"Onları aramanızın bir sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır. Telefonum mutfaktaki çantamda." "Ben
bakarım." Seamus yapacak bir işi olduğu için minnettardı.
İçinde zonklayan enerji ile. O kadar yakındılar ki... Sadece
birkaç yıl olsa bile, sonsuza kadar istediği şeye sahip
olmaya o kadar yakındı ki. Joe için çalışmaya başladıktan
kısa bir süre sonra Carolina'yı ilk kez gördüğu anı hâlâ
hatırlıyordu. Oğlunu öğle yemeğine götürmek için gelmiş ve
onu tamamen şaşkına çevirmişti.

Hemen fark etmişti ki, zorlu bir mücadeleyle karşı
karşıyaydı.

onun kalbini kazanmak. Her şeyden önce, oğlu için
çalışıyordu. İkincisi, Joe'dan sadece birkaç yaş büyüktü.
Üçüncü zorluk ise en karmaşığı olmuştu: Onu mutlu olmaya
hakkı olduğuna ikna etmek ve başkalarının onlar hakkında ne
düşündüğünün ya da geçen yılların canı cehenneme.
onları ayırdı. Bunların hiçbirisi onun umurunda değildi ve
sonunda onu da umursamadığı bir noktaya getirmişti.

Janey'nin telefonunu buldu ve ona getirdi.

Caro'nun yanında telefon görüşmesi yapıyordu. Sevgili gelini
yaz sonu bronzluğunu gösteren muhteşem sarı bir elbise
giymişti. Bir hafta kadar önce saçlarını kestirip boyatmıştı ve
ona bakınca kırkından bir gün fazla olduğunu asla
anlayamazdınız.

"Bu çok tuhaf," dedi Janey. "İkisi de cevap vermiyor."

"Yemin ederim," dedi Caro, "eğer ben evlenmek isterken onların meşgul olduklarını öğrenirsem, bunun sonunu asla duyamazlar."

Janey, "Bu görsel için teşekkür ederim," dedi. "Beyin fırçalama başlıyor." Telefonu çaldı. "Annem arıyor."

"Tanrıya şükür," dedi Caro.

"Neredesiniz çocuklar?" Janey dinlemek için durakladı. "Caro akşam yemeğini servis etmek için seni bekliyor. Tamam. Yakında görüşürüz." Telefonu kapattı ve onlara baktı. "Geç kalıyorlar ama yoldalar. Sesi biraz garip geliyordu. nefes al."

"Biliyordum!"

Seamus gülmekten kırıldı. "Yatakta çok fazla zaman geçirdiğinden bahsedecek yerin yok, aşkım."

Joe onlara katılırken, "Bunu duydum," dedi. "Ve bir daha asla duymak istemiyorum."

"Özür dilerim," dedi Seamus sırtarak. "Çocukların önünde olmaz."

"Bu doğru," dedi Joe, "ve bunu sakın unutma. Bunu yapıyor muyuz, yapmıyor muyuz?"

"Kayınvalidenizi bekliyoruz," dedi Janey, "anlaşılan evden çıkarken yollarını şaşırmışlar."

Joe gülümseyerek, "Söylemiyorsun," dedi. "Yaşlı adamda hâlâ yetenek var, ha?"

"Iyy," dedi Janey. "Lütfen durdur şunu."

"Peki sen kime yaşlı diyorsun?" Caro oğluna sordu.

Bu komik alışveriş Seamus'u bütün gün rahatsız eden sinirlerinin sonuncusundan da kurtarmak için uzun bir yol kat etti. Bu insanlar yakında onun yeni ailesi olacaktı ve o sabırsızlanıyordu.

Frank McCarthy eve geldi, yazın çoğunu Gansett'te geçirdikten sonra dinlenmiş ve rahatlamış görünüyordu. Yargıç, "Neyi bekliyorsunuz çocuklar?" diye sordu.

Carolina, "Kardeşin ve karısının yataktan kalkıp partimize gelmelerini bekliyorum," dedi.

Frank'in gözleri şaşkınlıkla açıldı.

"Biliyorum Frank Amca," dedi Janey. "Bu son derece iğrenç."

Frank yeğeninin sıkıntısına güldü. "İğrenç kelimesini kullanır mıydım bilmiyorum. Ben şaşırtıcı diyecektim."

"Son zamanlarda iki ergen gibiler," dedi Caro. "Aferin onlara," dedi Seamus. "Biz de bu şekilde sen de hazır olsan iyi olur."

"Tanrım," diye mırıldandı Joe. "Benim de bunu duymaya hiç ihtiyacım yoktu."

"Özür dilerim, tatlım." Caro Joe'nun kolunu okşadı. "Onu kontrol altına almaya çalıştım, ama korkarım onu kontrol etmek mümkün değil."

Seamus, Joe'nun derin mahcubiyeti karşısında, "O da beni böyle seviyor, ama senin bilmeni istemiyor," dedi.

Carolina, "Eğer şu anda konuşmayı kesmezsen, düğün olmayacak," dedi.

Seamus ona gülümsedi. Hayatının aşkıyla evleneceği gün hiçbir şey onu üzemezdi.

Yirmi dakika sonra Mac ve Linda McCarthy, yüzleri kıpkırmızı ve telaşlı bir ifadeyle koşarak eve girdiler.

"Geç kaldığım için çok üzgünüm," dedi Linda. "Geç kalan bir randevumuz vardı ve..."

"İş işten geçti anne," dedi Janey. "Ne yaptığını biliyoruz."

Big Mac homurdandı ve bu da karısının orta kısmına bir dirsek atmasına neden oldu.

Frank, "Herkes burada olduğuna göre bu şovu yola koyalım," dedi.

"Hangi gösteri?" Linda sordu.

"Onlara söyleyeyim mi anne?" Joe sordu. "Lütfen söyle."

"Carolina ve Seamus gösterisi," dedi Joe. "Bugün evleniyorlar."

Linda delici bir çığlık attı. "Ne?"

"Onu duydun," dedi Caro, uzun süredir birlikte olduğu arkadaşının bu habere verdiği tepki karşısında açıkça eğlenmişti.

"Sizi sinsi şeytanlar!" Linda önce Carolina'ya sonra da ona sarıldı. "Tebrikler! Ne eğlenceli bir fikir, sürpriz bir düğün." Linda'nın yüzü kıpkırmızı oldu. "İşleri geciktirdiysek özür dileriz."

Caro, Joe'nun Linda'nın oğlu Mac ile anaokulunda tanışmasından bu yana ailesinden biri olan bu kadına sıcak bir gülümsemeye "Sorun değil," dedi. "Artık buradasın, yani..." Ona baktı. "Bunu yapalım mı?"

"Oh evet, lütfen, aşkım."

"Mükemmel," dedi Frank. "Siz ikiniz hazırlanın ve gerisini bana bırakın. Mac, gel de herkesi gidecekleri yere götürmeme yardım et. olması gerekiyor."

Kardeşini güverteye ve bahçeye açılan sürgülü kapıya kadar takip eden Big Mac, Seamus'la tokalaşmak için durdu. "Tanıdığım en iyi kadınlardan biriyle evleniyorsun. Ona iyi bak."

"Yapacağım. Sana söz veriyorum."

Koca Mac başıyla onayladı ve avluya doğru ilerledi.

Seamus, Carolina, Joe, Janey ve Linda ile birlikte durdu ve McCarthy kardeşlerin arkadaşlarını ve ailelerini bir grup haline getirmelerini dinledi.

"Millet," dedi Frank, "bugün sizin için küçük bir sürprizimiz var. Seamus nerede?"

"Bu benim işaretim olurdu." Seamus Carolina'yı öptü ve sarıldı.

Kulağına fısıldayarak, "Sonsuza dek sen ve ben, aşkım. Bu iş bizde."

Başını sallarken burnunu çekti.

"Orada görüşürüz. Yolda kaybolmayın."

Linda'nın verdiği mendillerle gözyaşlarını silerken gülerek "Silmeyeceğim," dedi.

Seamus avluya çıktı, burada bir merak uğultusu misafirlerini neler olup bittiğine kilitlemişti. Onlar Eylemlerinin kendileri adına konuşmasına izin vermeye karar verdi, bu yüzden Frank'e doğru yürüdü ve herkes yüzlerinde şaşkın bakışlarla onu izlerken elini sıktı.

Janey, P.J.'yi kucağına alarak annesiyle birlikte etraflarında duran grubun önüne doğru yürüdü.

"Vazgeç Janey," dedi kardeşi Mac. "Neler oluyor?"

"Sus," dedi. "Bir dakika içinde göreceksin."

Herkesin evi daha iyi görebilmek için zorlandığı uzun bir aradan sonra Carolina oğlunun kolunda ortaya çıktı. Elinde Seamus'un onun için bahçeden topladığı papatyalardan oluşan bir buket vardı.

"Aman Tanrım," dedi Adam McCarthy. "Evleniyorlar!"

Bölüm 6

Seamus, Adam'ın açıklamasının ardından gelen şaşkın tepkilere güldü. Carolina ve Joe daha önce kararlaştırdıkları yere vardıklarında, Carolina dönüp oğluna sarıldı. Fısıltıyla söylenen birkaç kelimedden sonra ikisi de gözlerini ovuşturmaya başladı.

Seamus elini Caro'ya uzattı, Caro da parmaklarını onunkilere doladı. Ona güven verici bir şekilde sıktı ve farkına bile varmadığı derin bir nefes verdi. felaketin gelmesini bekliyordu. Günler sonra Bu planı yaptıklarında, fikrini değiştirdiğini söylemesini bekliyordu. Ama böyle bir şey olmamıştı ve şimdi tam da onu tanıdığı zamandan beri olmak istediği yerdeydiler.

"Dostlar, Seamus ve Carolina adına, sizleri istiridye partisi ve düğünlerine davet etmekten memnuniyet duyuyorum." Frank toplantıdaki coşkulu alkışlar karşısında şunları söyledi. "Son dönemde onlarla vakit geçirmek benim için büyük bir zevkti. birkaç hafta boyunca bugün için hazırlandılar. Her şeyden öte, düğünlerinin rahat ve eğlenceli olmasını ve kendileri için en önemli olan insanları dahil etmek istediler. Seamus ve Carolina kendi yeminlerini yazmayı tercih ettiler, bu yüzden bundan sonrasını onlara bırakacağım. Seamus?"

Carolina elindeki buketi Linda'ya uzattı ve ona döndü.

Her iki elini de tutarak ona baktı ve kendini aptal durumuna düşürmeden bunu atlatabileceğini umdu. "Yeni patronumun annesiyle ilk tanıştığım günden beri başımın belada olduğunu biliyordum."

Carolina ve diğer herkes onun açılış cümlesine güldü, umduğu gibi.

"Beni neşeli bir kovalamacaya sürükledin aşkım ve bugüne asla ulaşamayacağımızı düşündüğüm çok gün oldu. Sana sonsuz sevgi ve bağlılığımı sunmadan önce, sevgili oğlun Joe'ya beni ailesine kabul ettiği ve annesinin kalbini bana emanet ettiği için teşekkür etmek istiyorum. Ona dikkat edeceğime söz veriyorum. Olabilirim

Senden sadece birkaç yaş büyüğüm Joseph, ama bu sana iyi bir üvey baba olmak için elimden geleni yapmayacağım anlamına gelmiyor."

Joe güldü ve hiç beklemediği bir gözyaşı seliyle uğraşırken, "Ah, Tanrım," diye mırıldandı. "Çılgın İrlandalı."

Carolina ona parlak bir şekilde gülümsedi, Joe'ya söylediklerinden memnun görünüyordu.

"Benim güzel Carolina'm, benim için ne ifade ettiğini, seni ne kadar sevdiğimi ve hayatımın geri kalanını seninle geçirmek için ne kadar sabırsızlandığımı anlatmaya kelimeler yetmez. Bu yüzden seni hayatımın her günü seveceğime, onurlandıracağıma ve el üstünde tutacağıma yemin ediyor ve bu yolculuğa benimle çıktığın için teşekkür ediyorum. Birlikte seyahat etmeyi tercih edeceğim başka kimse yok."

Sözlerini bitirdiğinde Caro'nun yanaklarında gözyaşları vardı, o da eğilip onları öptü.

"Henüz değil," dedi Frank ve herkesi güldürdü. "Caro?"

Derin bir nefes aldı ve Seamus'un ellerini sıktı. "Sen, Seamus O'Grady, en büyük aşkımın olduğu kadar en büyük sıkıntımın da kaynağı oldun. Çoğu zaman beni çıldırtıyorsun, ki bence bu senin kasıtlı yaptığın bir şey."

Seamus sırtarak omuz silkti. "Bana bunu asla itiraf ettiremezsin."

"Sen gelip beni mümkün olan her şekilde konfor alanımın dışına çıkmaya zorlayana kadar hayatımın ne kadar boş ve yoksun olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kesinlikle birbirimize ait olduğumuza olan inancınla beni kazandın ve hiçbir şey, arkadaşlar arasında geçen birkaç yıl bile

ayrı kalmamızı sağladı. Senin düşünce tarzına gelmem biraz zaman aldı, ama sonunda

sana teslim oldum, hayal ettiğimden daha mutlu oldum. olabilir. İşler zorlaştığında pes etmediğin için teşekkür ederim. Beni güldürdüğün için teşekkür ederim.

Seni öldüremeyeceğime göre, muhtemelen seninle evlenmem gerektiğini anlayacak kadar uzun süredir buralardayım."

"Evlilik yemininde 'cinayet' kelimesi ilk kez mi kullanılıyor?" Seamus Frank'e sordu.

"Benim için kesinlikle bir ilk," dedi Frank bariz bir eğlenceyle.

"Mükemmel." Seamus, gelininin kendisine söylediği her kelimededen memnuniyet duyarak ona gülümsedi, çünkü onun kendisini her şeyiyle sevdiğinden hiç şüphesi yoktu.

"Seni seviyorum," dedi, "ve seni onurlandıracağım ve el üstünde tutacağım.

ve hayatımın geri kalanında birlikte sahip olduklarımızı. Ve sonunda beni delirttiğinde, mutlu bir şekilde gideceğim. en muhteşem adam tarafından tamamen ve bütünüyle sevildim."

İçten sözleriyle onu gözyaşlarına boğmadıysa ne olaydı. Alnını onunkine yasladı, Frank'in ona karısı olduğunu ve onu öpebileceğini söyleyeceği an için ölüyordu.

"Yüzükler?" Frank sordu.

Seamus isteksizce Carolina'nın ellerinden birini bıraktı ve o an için ütülediği haki pantolonunun cebinden yüzükleri çıkardı. Eşleşen platin yüzükleri almak için iki hafta önce anakaraya gitmişlerdi. Yüzükleri avucunun içinde uzattı ve Carolina da onunkini aldı.

Adam onunkini parmağına geçirdi ve sonra o da bu iyiliğe karşılık verdi, soğuk metal parmağını sardı, temsil ettiği şeyin farkındalığı onu başka hiçbir şeyin yapamadığı kadar alçalttı.

"Rhode Island Eyaleti ve Providence Plantations'ın bana verdiği yetkiye dayanarak," dedi Frank, "sizi karı koca ilan etmekten memnuniyet duyuyorum. Seamus, gelinini öpebilirsin."

Arkadaşları ve aileleri tezahürat yaparken Seamus kollarını ona doladı ve derin, ıslak bir öpücük kondurdu.

Sadece ikisine ait olan uzun bir an boyunca ona sarıldı ve öpüşmeyi isteksizce bitirdiğinde, az önce yaptıklarının büyüklüğü karşısında ikisi de gözyaşlarına boğuldu hepsi bir anda kaydedilmiş gibiydi.

"Bayan O'Grady."

"Bay O'Grady."

"Gitmemiz gereken bir parti var." "Evet öyle."

"Bunun için teşekkür ederim, Caro. Beni ne kadar mutlu ettiğin hakkında hiçbir fikrin yok."

"Sanırım biliyorum."

Seamus ona tekrar sarıldı ve tutabildiği kadar uzun süre tuttu.

diğerlerinin dikkatini çekmeden önce yapabiliyordu. İsteksizce gitmesine izin verdi ve yeni karısıyla yalnız kalabileceği saatleri saymaya başladı.

Maddie McCarthy, ıstakoz ve ıstiridye çorbasının tadını çıkarırken bir araya getirilmiş dört piknik masasını paylaşan arkadaş ve aile grubuna "Bu ne harika bir sürprizdi," dedi.

Normal şartlar altında bunlar Laura'nın en sevdiği zamanlardı; kuzenleri, onların sevgilileri ve adaya taşındığından beri onun için bir aile gibi olan arkadaşlarıyla birlikte. Ama Owen'ın onun yanında oturduğu ama milyonlarca kilometre uzakta, kendi sıkıntılı düşünceleri içinde kaybolduğu bir günün normal bir yanı yoktu.

Maddie, baldızı Janey'e "Sizin bundan haberiniz var mıydı?" diye sordu.

"Sizden bir saat önce öğrendik."

Grant McCarthy, nişanlısı Stephanie'ye bakarak, "Bunu yapmanın çok havalı bir yolu," dedi. "Sence de öyle değil mi tatlım? Karmaşa yok, yaygara yok. Sadece evlen."

Stephanie omuz silkti. "Sanırım."

Laura, "Karmaşa ya da yaygara olmaması için söylenecek çok şey var," dedi. "Komik," dedi Owen, "ben de aynı şeyi düşünüyordum, Gerçi bizimki oldukça gösterişsiz olacak."

Laura bir elini karnına koyarken alaycı bir sırıtışla, "Şu anda yapabildiğim tek şey bu," dedi. Onun arkadaşlarıyla iletişim kurmak için çaba sarf ettiğini görmek onu rahatlatmıştı.

"Hâlâ her gün hasta mısın?" Abby Callahan sordu.

"Hiç aksatmadan her gün," diye yanıtladı Laura. "Holden'la tam beş ay sürdü, yani üç ay kaldı."

"Ugh," dedi Laura'nın kuzeni Adam McCarthy. "Bu korkunç olmalı."

"Şimdiye kadar yaşadığım en eğlenceli şey değil. Orası kesin."

Evan McCarthy, "Sanırım bizim destinasyon düğünümüz yaygara koparmanın tam tersi," dedi.

Blaine Taylor, "Senin destinasyon düğünün hepimizi kışın ortasında buradan çıkaracak," dedi. "Ben buna varım."

"Kesinlikle," dedi eşi Tiffany. "Hadi bakalım."

Evan'ın nişanlısı Grace Ryan, "Bugüne kadar en az yaygara koparılan düğün rekoru sizdeydi," dedi. "Sanırım Seamus ve Caro sizin üç günlük nişanınızı geçti."

"Evlenme şeklimizle ilgili hiçbir şeyi değiştirmedim." Blaine karısına gülümseyerek şöyle dedi. "Tam da istediğimiz şeydi."

Grant, "Ben kaçmaya ve tüm prodüksiyonu atlamaya varım," dedi.

"Bunu yaparsan annem seni öldürür," diye cevap verdi kardeşi Evan. "Nişanlandığını söylemeyi unuttuğunda yaptığı gibi."

Grant yüzünü buruşturdu. "Oldukça sinirliydi."

"Annem hepimizin evlendiğini görmeye hakkı olduğuna inanıyor," dedi Mac. "En yaşlı ve en bilge kişi olarak, kaçarak evlenmeye kesinlikle karşı çıkıyorum."

Bu yorumu, evlenmemiş üç erkek kardeşinin kağıt peçetelerinin havada uçuşarak Mac'in yüzüne çarpmasına neden oldu. Mac gülerek onları uzaklaştırdı.

"Sen tam bir gevezesin," dedi Adam.

Maddie, kendisine şakacı bir tavırla bakan kocası için, "Bazen biraz rüzgârlı olabiliyor," dedi. "Ne? Sen yapıyorsun! Mac'in yolu ya da otoyolu."

Sydney Donovan ve kocası Luke Harris tabaklarını masaya taşıdı.

Syd, "Kenara itin ve bizi içeri alın," dedi.

Grant, Luke'a, "Mac'in ne kadar geveze olduğu hakkındaki sohbe katılmak için tam zamanında geldin," dedi.

"Oh, ben varım," dedi Luke. "Şimdi ne hakkında ahkâm kesiyor?"

"Linda McCarthy anneniz olduğunda kaçmanın tehlikeleri," dedi Maddie.

"Eyvah, Mac'le aynı fikirde olmaktan nefret ederim," dedi Luke. "Ancak, bu durumda, korkarım buna mecbur kalabilirim."

Mac, uzun zamandır arkadaşı ve iş ortağı olan bu kişiye "Vay canına, teşekkürler," dedi. "Bu senin için ne kadar acı vericiydi?"

Luke ilgi çekici bir sırıtışla, "Dayanılmaz," dedi. "Peki kim kaçıyor?"

"Çok isterim," dedi Grant. "Ne kadar harika olurdu? Sadece ben, Steph ve Vegas'ta bir Elvis taklitçisi?"

Stephanie masadan kalkarken, "Ben bir bardak şarap daha alacağım," dedi. "Bir şeye ihtiyacı olan var mı?"

Diğerleri reddetti ve o da uzaklaştı.

"Söylediğim bir şey yüzünden mi?" Grant sordu.

"Bana deli diyebilirsiniz," dedi Abby, gerçek aşkının kardeşi Adam olduğunu fark etmeden önce on yılını birlikte geçirdiği adama gülümseyerek, "ama çoğu kadın bir Elvis taklitçisinin önünde 'evet' diyeceği günün hayaliyle büyüzmez."

"Bana deli diyebilirsiniz," dedi Grant, bakışları Stephanie'ye kilitlenmişti, "ama bu ikilinin içinde gerçekten evlenmek isteyen tek kişi ben olabilirim."

"Bu doğru değil," dedi Grace nazıkçe. "O sana tamamen aşık. Bunu herkes görebiliyor."

"Belki öyle, ama evlenmek için hiç acelesi yok."

"Onunla bu konuyu konuştun mu?" Laura kuzenine sordu.

"Bu konuyu birkaç kez açmaya çalıştım ama nafile." Grant tabağını kenara itti, görünüşe göre artık istakozuyla ilgilenmiyordu. "Her neyse, kirli çamaşırları herkesin içinde ortaya dökmemeliyim."

Janey kardeşine, "Bu pek halka açık değil," dedi.

"Yine de. Bundan hoşlanmayacaktır."

"Onunla konuşmamızı ister misin?" Grace sordu. "Laura ve ben onu biraz sıkıştırmaya çalışabiliriz. Belki size söylemek istemeyeceği şeyler hakkında bizimle konuşur."

"Kahretsin," dedi Grant, "eğer bana söylemek istemediği şeyler varsa, belki de evlenmekten bahsetmemeliyiz."

"Öyle söyleme dostum," dedi Evan.

Mac, "Bunu ya hep ya hiç şeklinde bir önerme haline getirmek sizi hiçbir yere götürmez," diye ekledi.

"Mantıklı konuşmasından nefret ediyorum," dedi Adam, "ama ona katılmak zorundayım. Ültimatom verme ya da sonradan pişman olacağın şeyler yapma."

"Eğer onunla konuşmak istiyorsanız," dedi Grant Grace'e, "benim için sorun değil. Bu noktada ne yapmam gerektiğinden pek emin değilim. Onu zorlamak istemiyorum ama nasıl ilerleyeceğimi de bilemiyorum."

"Onunla konuşacağız," dedi Laura. "Endişelenmemeye çalış. O seni seviyor."

"Biliyorum," dedi Grant ama tam olarak ikna olmuş görünmüyordu.

"Bana istiridye partisinde eşin olmamı teklif ettiğinde, seni yargıçlık yaparken de görebileceğimi hiç düşünmemiştim."

Frank McCarthy, Betsy Jacobson'ın kuru yorumuna kıkırdadı. Deniz ürünleriyle dolu tabakları

Seamus ve Carolina'nın bahçesinin köşesinde iki kişilik bir masa. "Sürprizlerle doluyum."

"Evet, öyle. Çok güzel bir törendi." Uzun boylu ve söğüt gibi bir kadındı, genellikle omuzlarına dökülen kıvrırcık siyah saçları vardı.

Bugün saçları, çarpıcı güzellikteki yüzünü ortaya çıkaran bir at kuyruğu şeklindeydi.

"Düğünlerde nikâh memurluğu yapmak her zaman işimin en sevdiğim yanlarından biri olmuştur."

"Nedenini anlayabiliyorum. Peki bunu yapacaklarını bir süredir biliyor muydunuz?"

"Bana iki hafta önce sordular."

"Sır saklamakta bu kadar usta olduğunu bilmek güzel."

Frank güldü. "Sadece kesinlikle gerekli olduğunda. Bunun dışında oldukça açık bir kitap gibiyim."

"Emeklilik size çok yakışıyor, Sayın Yargıç. Çok rahatlamış görünüyorsunuz."

"Bayıldım buna. Laura bana o kadar bronzlaştığımı söyledi ki, mahkemedeki meslektaşlarım beni tanıyamayacaklarmış. Sanırım son otuz yıldır oldukça soluk yüzlüydüm."

"Çok çalıştınız ve boş zamanınızı hak ettiniz." "Yapacak fazla bir şeyim olmaması hâlâ garip geliyor. Sabahları kalkıp kardeşim ve marinadaki çocuklarla kahve ve çörek içmek dışında bir şey yapmıyorum."

"Eminim Mac senin orada olmana bayılıyordur."

"Öyle ve onu her gün görebilmek harika. Nasıl rahatlayacağımı öğrenmeme yardımcı oluyor. Salı günü gün ortasında beni balığa çıkardı, sanki birkaç saatliğine kaçmak önemli bir şey değilmiş gibi."

Ona biraz daha yaklaştı ve komplocu bir fısıltıyla, "Büyütülecek bir şey değil, Frank," dedi.

"Hatırlatmaya devam et." "Memnuniyetle."

"Yaz sonunda ne yapacağına henüz karar vermedin mi?" diye sordu, ona karşı hisleri her şeye dönüşmüşken bu sorunun sıradan gelmesini umarak Yaz boyunca birlikte geçirdikleri zaman boyunca. Bu yüzden

O zamana kadar geçen süre çok sayıda akşam yemeği, plajda geçirilen günler, ailesiyle birlikte düzenlenen yemekler ve yeni torununa bakıcılık yapmaktan ibaretti. Umut vaat eden bir başlangıç yapmayı umuyordu.

Arkadaşlık daha fazla bir şeye dönüşebilirdi, bu da karısını uzun zaman önce kaybettiğinden beri onun için bir ilkti.

Betsy, yaz başında oğlunu bir tekne kazasında trajik bir şekilde kaybettikten sonra hâlâ kırılıandı.

onun söz konusu olduğu yerde dikkatli davranmak.

"Hâlâ bir sonraki adıma karar vermeye çalışıyorum," dedi. "Ned bir aydan bir aya kiralamama izin verme konusunda çok nazik davrandı, bu da gerçekten yardımcı oldu. Burada olmak yardımcı oldu. Hepiniz yardımcı oldunuz."

"Güzel," dedi Frank tereddütle. Gerçekten de onun gitmeyi planladığını duymak istemiyordu. Birlikte geçirdikleri zaman her ikisi için de iyi olmuştu ve daha fazlasını umuyorum.

"Bir noktada, muhtemelen işe geri dönmeliyim."

"alışmak zorunda mısın?" diye sordu geri adım atmadan önce. "Beni ilgilendiren bir şey değil. Özür dilerim."

"Bu senin işin Frank," dedi yumuşak bir sesle. "Sen çok harika ve destekleyici bir arkadaş oldun. Sen ve ailen olmasaydınız son birkaç ayı nasıl atlatırdım bilmiyorum. Evdeki arkadaşlarımdan hepsi Steve için çok üzüldüler, bu da benim için çok zordu. Onlar harika insanlar. Beni yanlış anlama. Hepsi yardım etmek istiyor ama Nasıl olduğunu bilmiyorlar. Burada, çoğunuz onu tanı mıyordunuz, bu yüzden benim için zlseniz de, gittiğim her yerde durmadan kederlenmiyorsunuz. Buna ihtiyacım vardı."

"Yardım edebildiğimize sevindim."

"Ve hayır, çalışmama gerek yok. Evliliğimiz sona erdiğinde kocamdan çok cömert bir tazminat aldım ve bunu akıllıca değerlendirdim. Çalıştığım ofis benim için işimi korudu. Sanırım geri dnmeyeceksem bunu onlara bildirmek gibi bir nezaket borcum var."

"Hiçbir şeye hemen karar vermek zorunda değilsiniz."

"Sonsuza dek arafta kalamam. İşte ya da seninle."

Kadının dostlukları hakkında alışılmadık derecede açık sözlü değerlendirmesi onu şaşırtmıştı. "Bulunduğumuz yer bu mu? Arafta mı?"

Bütün yaz boyunca onu eğlendiren utangaç gülümsemesiyle onu onurlandırdı. "Arkadaştan daha fazlası olmak istediğinin farkındayım." Durakladı ve sonra kızardı. "Bunu çok yanlış okumadıysam tabii. Bu durumda, ben utanmanın ötesinde."

Frank masanın öbür ucuna uzanıp onun elini tuttu. "Yanlış bir şey okumadın. Seninle çok ilgileniyorum. Ve bizimle."

Ona ilgi ve merakla bakarak elini kaldırdı ve parmaklarını birleştirdi. "Konuyu ben açmasaydım bunu bana söyleyecek miydin?"

"Ben de senin bir şekilde Daha fazlası için kendi zamanınızda hazır olun. Seni acele ettirmek istemedim. Yas sürecinin ne kadar zor olabileceğini biliyorum, ancak kendi çocuğumu kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. tek çocuk. Bu bambaşka bir kalp kırıklığı seviyesi."

"İnanılmaz derecede yıkıcı oldu ama karar verdim ki Steve ile geçirdiğim zamanı ve onu çok erken kaybetmeyi, onu hiç tanımamış ve sevmemiş olmaya tercih ederim."

"Bu çok güzel bir bakış açısı. Onu tanıımıyordum ve bunun için her zaman üzgün olacağım, ama eminim o öldüğünden beri kendini idare etme şeklinle gurur duyardı. Gurur duyduğumu biliyorum. Ne olursa olsun."

"Çok değerli. Teşekkür ederim."

Elini sıktı ve havayı yumuşatmayı umarak ona göz kırptı. "Yani bu benim kız arkadaşım olmak istediğin anlamına mı geliyor?"

"Birinin kız arkadaşı olmak için biraz yaşlı değil miyim?"

"Henüz elli yaşında bile değilsin ve muhtemelen benim gibi yaşlı bir adam için çok gençsin." Adam onun kırk sekiz yaşından on dört yaş büyüktü ama aralarındaki yaş farkı hiçbir zaman sorun olmamıştı.

"Sen yaşlı değilsin. Genç ve hayat dolusun ve..."

"Peki ya ne?" diye sordu, yüzünün kızarmasından hoşlanmıştı.

yanaklarını işgal etti. Gölgede oturdukları için bu durum sıcak güneş ışığına bağlanamazdı.

"Çok yakışıklısın, bunu zaten biliyordun." "Uzun zamandır kimse bana bunu söylememişti."

"O zaman Providence'taki tüm kadınlar kör ve dilsiz olmalı."

Kızın öfkeli cevabı Frank'in yüksek sesle gülmesine neden oldu ve bu da bahçenin karşısındaki çocuklarının dikkatini çekti, her ikisi de onun Betsy'nin elini tuttuğunu görünce meraklanmış görünüyordlardı. Aslında şaşırmamaları gerekiyordu. Betsy yaz boyunca onunla ve ailesiyle çok zaman geçirmişti ve hepsi de ona düşkün.

"Birinin kız arkadaşı olmayalı uzun zaman oldu. Artık bu işte pek iyi olmayabilirim."

"Bence bu işte harika olacaksın." Birleştirdikleri ellerini kandırıcı bir tavırla ileri geri yuvarladı. "Sen ne dersin?"

"Çocuklarınız bize bakıyor."

"Çocuklarım artık çocuk değil ve seni en az benim kadar seviyorlar, bu yüzden onlar için endişelenme."

"Bu kadar çok zamanınızı almamın sakıncası olmadığına emin misiniz?"

"Eminim."

"Onlara gerçekten sordun mu?"

"Onlara sormama gerek yok. Onları, seninle görüşmemle ilgili bir sorunları olsaydı, bunu şimdiye kadar söylerlerdi diyecek kadar iyi tanıyorum. Tek söyledikleri, sizin arkadaşlığınızdan ne kadar hoşlandıklarıdır. Eğer öyle olmasaydı, muhtemelen burada oturup bu konuşmayı yapıyor olmazdık çünkü artık bildiğiniz gibi, onlar benim dünyam. Ancak bu, benim dünyamda başkalarına da yer olmadığı anlamına gelmiyor."

"İnsanlar çoğul mu?"

Onu eğlendirdi. Ona meydan okudu. Ve böyle zamanlarda onu memnun ediyordu. Ona neredeyse aşık olmuştu.

tanıştıkları günden beri, trajediden kısa bir süre sonra oğluna sahip çıktı ve bu konuşma bir süredir gerçekleşiyordu.

"Bir kişi. Sadece sen, tatlım."

"Evet, Frank. Sanırım senin kız arkadaşın olmayı çok isterim."

Kalbi garip bir mutluluk dansı yaptı ve yarım ömür önce karısını kaybettiğinden beri ilk kez bir kadın karşısında nefessiz kaldığını hissetti. "Bunun anlamı Güzel adamızda sonbaharın nasıl olduğunu görmek için buralarda mı takılıyorsunuz?"

"Bu, bunu düşünmek için çok cazip olabileceğim anlamına geliyor." "Sizi ikna etmek için ne yapabileceğime bakmam gerekecek."

Bölüm 7

Joe herkesin yemeğini yemesini bekledikten sonra ayağa kalktı ve dikkatlerini çekmek için keskin bir ısıklık çaldı. Annesi ve Seamus sağında oturuyordu. Kucağında oğulları olan Janey ise solundaydı. Günü onlarla birlikte paylaşan diğer bütün insanlar sevdiler.

"Düğünden yaklaşık beş dakika önce Seamus'un sağdıçı olmam istendi, bu yüzden hazırlanmak için fazla zamanım olmadı. güzel bir şey."

"Zamanın bir yararı olmazdı," dedi Mac, bu da Joe'yu güldürdü.

"Doğru. Sadece anneme ve Seamus'a bunun gerçekten harika bir sürpriz olduğunu söylemek istedim. Ve... Dürüst olmak gerekirse, ilk başta birlikte olmanızdan ne anlam çıkaracağımı bilmiyordum ama zamanla ikinizin çok mantıklı olduğunu gördüm. Annem ve ben bir süreliğine yalnızdık. Uzun zamandır. Artık beş kişilik bir ailenin parçasıyız ve bugün Seamus'a hoş geldin demek benim için bir zevk. Sen harika bir

İşimizi yürütmen için seni işe alma sağduyusunu gösterdiğimden beri arkadaşım ve meslektaşısın. Elbette annemle evleneceğini hiç düşünmemiştim ama her şeyin bu şekilde sonuçlanmasına sevindim." Bira şişesini annesine ve yeni kocasına saygı için kaldırdı. "Seamus ve Carolina'ya. Birlikte çok ama çok mutlu yıllarınız olsun ve eğer seni cinayet işlemeye sürüklerse, anne, kefaletini ben karşılayacağım. para ve bir kürek."

Carolina gözyaşlarını silerken ve kocasını öperken herkes güldü ve alkışladı.

Janey ona doğru uzandı ve Joe tekrar otururken onun elini tuttu.

"Seninle gurur duyuyorum," diye fısıldadı sadece onun duyabileceği şekilde.

"Bu doğru mu?"

"Uh-huh. Başlarda bu senin için kolay olmadı ama annenin mutluluğunu ön planda tuttun ve bu beni gururlandırıyor."

"Bana büyürken ya da birkaç yıl önce mutlu olup olmadığını sorsaydınız, kesinlikle mutlu olduğunu söylerdim. Ama şimdi, onu Seamus'la birlikte gördükten sonra, mutlu olduğunu anlıyorum ki bu tamamen farklı bir şey."

"Evet, öyle, ikimizin de çok iyi bildiği gibi."

Joe kolunu sevgili karısına doladı ve onun yumuşak sarı saçlarını okşadı. Kollarında uyuyan bebeğe baktı ve saf bir mutluluk ve memnuniyet anının farkına vardı. Oğullarını dünyaya getirmek her ikisi için de travmatik bir çile olmuştu ve hâlâ birçok yönden atlatmaya çalışıyorlardı. Ama Joe için önemli olan tek şey ikisinin de sağlıklı ve güvende olmasıydı.

"Joe?"

"Öyle mi?"

"Sanırım normale dönmeye hazır olabilirim."

Bir an için Joe'nun beyni tamamen dondu. "Normal derken..."

Başını salladı.

Janey'nin Providence'taki doktoru iki hafta önce normal aktivitelerine devam etmesine izin vermesine rağmen, bebek doğmadan önce sevişmemişlerdi. Joe onun henüz hazır olmadığını hissetmişti, bu yüzden onu zorlamamak ya da onun için öldüğünü belli etmemek için bilinçli bir çaba göstermişti. Bu yeni bir şey değildi. İki yıl önce bir araya geldiklerinden beri onu hep istemişti.

"Ne zaman gidebiliriz?" Joe sordu.

Janey güldü ve bu ses kalbini ısıttı. Janey'nin bebeklerinin ölümünden kurtulmuş olmasına o kadar minnettardı ki. travmatik varış. Yaşadığı sürece, o günün ezici korkusunu asla unutamayacaktı. "Bu annenin düğünü. En son biz gitmeliyiz."

"Belki P.J. harekete geçer ve bizi buradan daha erken çıkarır." "Sadece umut edebiliriz."

"Janey, bilmeni isterim ki... Benim acelem yok. Kendini mecbur hissetmeni istemiyorum ya da-"

eli kalçasına indiğinde ve yukarıya doğru ilerleyerek masanın altından onu samimiyetle kavradığında ne söyleyecekti.

"Sorusu olan var mı?" diye sordu nazlı, hesapçı bir gülümsemeye, kanının damarlarında daha hızlı pompalanmasına neden oldu, hepsi kasıklarına inecekmiş gibi görünüyordu.

"Sadece bir tane. Ne zaman uyanacak ve bize kaçmak için bir bahane verecek?"

"Yakında. Çok yakında." "Güzel."

Grace, Laura ve Abby saldırılarını gizlice planladılar. Bir süredir babası ve Sarah ile birlikte duran Stephanie'ye saldırmadan önce Charlie ve Sarah'nın yeni içecekler almak için uzaklaşmasını beklediler. Grace ve Laura birer kollarını Stephanie'ninkine dolayarak gruptan uzaklaşırken Abby de onları takip etti.

Laura, Abby'yi onlara katılmaya ikna etmek zorunda kaldı. Abby's Attic'i Sand & Surf Hotel'de açtığından beri Stephanie'nin Bistro'su da buradaydı, kadınlar birlikte çok zaman geçirmişlerdi. Abby'nin eskiden Grant'le çıktığı gerçeğini uzun zaman önce geride bırakmışlar ve yakın arkadaş olmuşlardı.

Laura onların oteldeki arkadaşlığından hoşlanıyordu ve yoğun yaz sezonu boyunca ikisinin yakınlaşmasını izlemekten keyif almıştı.

"Ne yapıyorsunuz çocuklar?" Stephanie arkadaşlarına sordu. "Bu bir müdahale," dedi Abby.

"Müdahale mi? Bu da ne demek oluyor?"

"Sizinle konuşmak istiyoruz," dedi Grace nazikçe. "Ne hakkında?"

"Grant."

"Ne olmuş ona?" Stephanie, yüzünü sinsî bir ifade kaplamış bir halde sordu.

"Laura, "Elçilere ateş etmeyin," dedi.
Muhtemelen bunu asla kabul etmeyecektir ama orada onu başından savma şekline biraz incittin."

"Onu nasıl başından savdım?"

"Seni düğünün hakkında konuşturmaya çalıştığında ayağa kalkıp uzaklaşarak."

"Bunu ben yapmadım."

"Evet, öyle yaptın," dedi Grace. "Bir sorun mu var Steph? İhtiyacın olursa bizimle konuşabileceğini biliyorsun, değil mi?"

Abby, "Benim yanımda Grant hakkında konuşmak istemezsen kendimi zor tutabilirim," dedi.

"Bunların hiçbiri umurumda değil," dedi Stephanie. "Bunlar geçmişte kaldı ve sen Adam'la mutlusun."

Abby diğer kadınları güldüren şapşal bir sırıtışla, "Adam'la çok mutluyum," dedi.

"Bize neler olduğunu anlatacak mısın, Steph?" Laura sordu. "Grant'le aranızda bir sorun mu var?"

"Hayır, hiçbir sorun yok. Bunu bana sormanı o mu söyledi?"

Laura başını salladı, Stephanie'nin bariz eziyetinden endişelenmişti. "Sorun her neyse, en iyi arkadaşlarınla paylaşırsan kendini daha iyi hissedersin."

Stephanie, "Yanlış bir şey yok," diye ısrar etti.

"O zaman sevdiğin adamla neredeyse bir yıldır nişanlı olduğun halde neden evlenmek hakkında konuşmak istemiyorsun?" Grace sordu.

"Bilmiyorum." Stephanie'nin omuzları Laura'nın kalbini sızlatan bir yenilgiyle çökmüştü. "Sadece neden bu konuda konuşmak istemediğimi bilmiyorum. Onu seviyorum. Sevdiğimi biliyorsunuz."

"Bunu herkes görebilir," dedi Abby.

"Bu haliyle her şey yolunda. Evli olsak ne fark eder ki?"

Laura, "Onun adına konuşmak gibi bir iddiam yok ama bence bu Grant için bir fark yaratacak," dedi. "Bir gün çocuk sahibi olmak istiyor ve şimdiden otuz altı yaşında. Muhtemelen evlenip çocuk sahibi olmak istemesinin bir nedeni de bu. aile."

"İstediğim bu mu bilmiyorum." "Bir aile istemiyor musun?" Abby sordu.

Stephanie omuz silkti. Gözleri yaşlarla dolduğunda, onları kapattı ve gözyaşlarını uzaklaştırmaya kararlı görünüyordu.

Grace bir kolunu ona doladı ve Steph başını Grace'in omzuna koydu.

"Muhtemelen berbat bir anne olurdum," dedi Stephanie usulca, o kadar usulca ki Laura neredeyse onu duymuyordu.

Ve sonra birdenbire anladı. "Hayır," dedi Laura ısrarla. "Sen harika bir anne olurdun."

"Bunu nasıl söylersin?" Stephanie sordu. "Kendi annem tam bir dehşet gösterisiydi. Tam olarak ne yapacağını bilen birini hak eden bir çocuğa nasıl bakılacağı konusunda hiçbir fikrim yok."

"Sen onun gibi değilsin, Steph," dedi Grace. "Charlie'yi hapisten çıkararak ve kendi işini kurarak yaptıklarına ve başardıklarına bir bak, üstelik Grant'le ve hepimizle harika bir ilişkin varken. Ne yapacağını bilemeyeceğini nasıl söylersin?"

Artık açıkça ağlayan Stephanie başını salladı. "Bunu söylemen gerçekten çok hoş, ama gerçekleşene kadar bunu berbat edip etmeyeceğimi bilmenin bir yolu yok ve bu riski alamam. Bu ne çocuk ne de Grant için adil olur. O daha iyisini hak ediyor. Benden çok daha iyisini hak ediyor."

"Tanrım, Steph," dedi Laura. "Böyle bir şey söyleyebiliyorsan seni ne kadar sevdiğini bilemezsin."

Stephanie gözyaşlarını yanaklarından sildi. "İyi niyetli olduğunuzu biliyorum-"

"Hanımlar," dedi derin bir erkek sesi arkalarından. "Sakıncası yoksa, buradan sonrasını ben hallederim."

Grant'in orada durduğunu görmek için döndüler.

Laura ne yapmalarını istediğini öğrenmek için Stephanie'ye baktı.

"Sorun değil çocuklar. Bu konuşmanın zamanı çoktan geldi de geçiyor bile."

Her ikisi de Stephanie'yi kucaklayıp öptükten sonra onları baş başa bırakmak üzere uzaklaştılar. Laura yanından geçerken kuzeninin kolunu sıktı, olabileceklerden korkuyordu. Sevdiği kadını kaybederse ne olacağını.

Stephanie nişanlısının okunamayan yüz ifadesine bakarken içine bir korku düğümü yerleşti. "Ne kadarını duydun?"

Ellerini, yaz başında doğum günü için ona aldığı ekose şortun ceplerinde tutuyordu. Onu bunları giymeye ikna etmek zorunda kalmıştı ve şimdi onları seviyordu. "Yeter."

"Özür dilerim. Sizinle paylaşamadığım bir şeyi onlarla paylaşmamalıydım."

"Neden? Neden bunu benimle paylaşamadınız?"

"Çünkü korkuyorum."

Ona bir adım daha yaklaştı. "Neyin, tatlım?"

"Seni kaybetmekten." Kendini tutma çabasına rağmen

En derin korkularını açığa vurmanın duygusal etkisiyle, sıkıca kenetlenmiş dudaklarından bir hıçkırık kaçtı.

Grant aralarındaki mesafeyi kapattı ve kollarını ona dolayarak onu tanıdık ve rahatlatıcı kucağına çekti. "Böyle bir şey olmayacak. Söyleyeceğin ya da yapacağın hiçbir şey seni istememi engelleyemez.

Seni seviyorum. Bunu bildiğini sanıyordum."

Bazen hâlâ bu muhteşem adamı hak etmediğini düşünüyordu. "Çocuk isteyip istemediğimi bilmiyorum." Bunu söylerken

Bu sözleri yüksek sesle söylemesi onu aylardır içinde tuttuğu ve adamın onu bir düğün tarihine bağlama çabalarını savuşturduğu mantıksız bir korkuyla doldurdu.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü! Büyüdükten sonra, masum bir çocuğa böyle bir şans veremem.

ne yaptığını bilmeyen bir anneden daha iyisini hak ediyor."

Yumuşak kıkırdaması onu hem şaşırttı hem de öfkелendirdi. "Bana mı gülüyorsun?"

"Hayır, bebeğim. Sana gülmüyorum. Herkesin ne yaptığını bildiği düşüncesine gülüyorum.

Bu dünyaya bir çocuk getirmek. P.J. geldiğinden beri Joe'ya bakın. Bir bebekle ne yapacağına dair en ufak bir fikri yok. çözmeye çalışıyordu. Ve babasını yedi yaşındayken kaybetti. Elbette ona babalığın nasıl yapıldığını gösterecek benim babam vardı ama muhtemelen baba olmaya sizin anne olmaya hazır olduğunuzdan daha hazır hissetmiyordu. Peki ya Laura? Annesi o dokuz yaşındayken öldü. Kimse ona nasıl yapılacağını göstermiyor ama Holden için harika bir anne olduğunu inkar eden var mı?"

Stephanie kısık bir sesle, "Hayır," dedi.

"İkizleri dünyaya getirmek için neler yaşadığına bir bakın. Hamileliğin kendisine uygun olmadığını bile bile tekrar hamile kaldı ve yine de bunu yaptı."

"Sanırım bu bir kaza olabilir," dedi Stephanie, duygusal fırtınasının ortasında umutsuzca biraz ciddiyet arıyordu.

"Onların yaşında kaza diye bir şey yoktur." Ondan uzaklaştı ama sadece yüzünü görebilecek kadar. "Senin harika bir anne olacağına tüm kalbimle inanıyorum. Çocuğumuza bir kez bakıp o bebek için her şeyi yapabileceğine karar vereceğine inanıyorum. Çocuğumuzu güvende tutmak için kendi hayatını feda edeceğine inanıyorum. Tüm bunlara inanıyorum çünkü seni tanıyorum Stephanie. Seni tanıyorum, gerçek seni. Kalbini ve senin tarafından sevilmenin nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Söyleyeceğin hiçbir şey beni bu konuda ikna edemez. Çocuğumuzu beni sevdiğin gibi sevmeyeceksin -vereceğin her şeyle."

Adam ona sarılıp sırtını okşarken hıçkırıklara boğuldu. "Bu hiç adil değil."

"Ne değil?"

"Birisi bir kızı uyarmalı ki
Bir yazarla ilişkiye girdiğinde, yazar sözlerini onun üzerine
saldığında güçsüz kalacaktır."

"Güçsüz değilsin, bebeğim. Burada tüm güç sende. Beni
diğer tüm kadınlar için mahvettin, bu yüzden benimle
evlenmezsen, hayatımın geri kalanında bir keşiş gibi
yaşamaya mahkum edeceksin beni, seninle eşim olarak
olabileceğim adamın yalnız, değersiz bir kabuğu."

Serbestçe akmaya devam eden gözyaşlarına rağmen
güldü. "Ne demek istediğimi anladın mı? Buna ne demem
gerekıyor?"

"Şöyle diyebilirsiniz: 'Evet Grant, her zamanki gibi her
konuda haklısın. Ve her şey yoluna girecek. İkimiz birlikte
olduğumuz sürece, ebeveynlik de dahil olmak üzere her
şeyin üstesinden gelebiliriz. Şöyle diyebilirsiniz, 'Seni
seviyorum ve sadece
Seninle evlenmek istiyorum ve senin benimle evlenmek
istediğin kadar ben de seninle evlenmek istiyorum. Şöyle de
diyebilirsiniz-"

Ona doğru uzandı, kollarını boynuna doladı ve can havliyle
ona tutundu. "Söylediklerini," diye fısıldadı onun dudaklarına.
"Hepsini."

"Gerçekten mi? Ciddi misin?"

Başını sallayarak onu tekrar öptü. "Bu konuyu seninle daha
önce konuşmadığım için özür dilerim. Beni bu çıkmazdan
kurtarmak için ne söyleyeceğini bildiğini bilmeliydim."

"Seni asla o çıkıntıda tek başına istemiyorum. Artık yalnız
değilsin Steph. Bunu kendine yapmana gerek yok."

"Buna hala alışmaya çalışıyorum. O kadar uzun süre yalnız
kaldım ki bazen artık her şeyin farklı olduğunu unutuyorum
ve artık her şeyi içimde tutmak zorunda değilim."

Ona uzun süre sarıldı, her zaman yaptığı gibi tam da
ihtiyacı olan şeyi verdi. "En iyisinin ne olduğunu biliyorsun
"Burada büyümenin en güzel yanı neydi?"

Konunun değişmesine şaşırarak, "Hayır, ne?" dedi. "Her
yolu ve nereye çıktığını bilirim. Şuradaki,"
sağındaki bir noktayı başıyla işaret ederek şöyle dedi

komşunun evine ve park ettiğimiz yola geri döndük."

Stephanie ona gülümsedi, çünkü onun planı içini sevinç, heyecan ve sonunda en derin korkularını onunla paylaşmış olmanın rahatlığıyla doldurmuştu. Adam ona elini uzattığında, Stephanie Mutlu bir şekilde ona kendininkini verdi ve onları eve götürecek yolda onu yönlendirmesine izin verdi.

Babası ve Betsy ile birlikte ayakta duran Laura, gözlerini Stephanie ve Grant, eğer sarılmaları ve öpüşmeleri bir gösterge ise, aralarını düzeltiyor gibi görünüyorlardı. Bu onu rahatlatmıştı. İkisini de seviyordu ve onları birlikte seviyordu. Kuzeni Stephanie'yle tanışıp ona aşık olduğundan beri hiç bu kadar yumuşak başlı ve mutlu olmamıştı. Laura, Steph'i özgürlüğüne kavuşturmak için verdiği savaştan dolayı çok takdir ediyordu.

Charlie, kendini geçindirmek ve avukat masraflarını karşılamak için birden fazla işte çalışırken hapisten çıktı.

Grant onu arkadaşı Dan Torrington ile tanıştıran kadar, bu avukatların hiçbiri Dan'in yaptığını başaramamıştı. birkaç iyi yerleştirilmiş telefon görüşmesiyle başarmıştı. Dan'den bahsetmişken, nişanlısı Kara Ballard ile birlikte onlara doğru yürüdü.

"Bence davet etmemiz gereken son kişiler sizsiniz," dedi Dan. "Neye?" Laura sordu.

"Ailem bu gece adaya geliyor," dedi Kara, "ve yarın akşam Summer House'da bizim için bir akşam yemeği düzenliyorlar. Kısa bir süre olduğunu biliyorum ama bir nişan partisi yapmak istediler. Şahsen nişan partilerinin aptalca olduğunu düşünüyorum ama bunu anneme söyleyemezsin."

Laura, "Owen'ın bir planı ya da işi olup olmadığını kontrol etmem gerekiyor ama gelebiliriz," dedi.

"Lütfen bebeği getirmekten çekinmeyin," dedi Kara.

"Sayın Yargıç," dedi Dan, "umarım siz de gelebilirsiniz."

"Ben Frank, Dan, ve evet, çok isteriz," dedi Betsy'ye bir bakış atarak, o da başıyla onayladı.

"Size ilk adınızla hitap etmeye alışmam için bana biraz zaman vermeniz gerekecek," dedi Dan. "Yargıçlara karşı bu kadar rahat olmaya alışık değilim."

"Artık emekli oldum."

"Bir kez yargıç olan, her zaman yargıçtır."

Laura, Dan'ın yorumlarının emekliliğe yumuşak bir geçiş yapmakta olan babasını memnun ettiğini söyleyebilirdi. O da

Onu her gün görebilecek kadar yakınında yaşamasını seviyordu. Holden konusunda da ona çok yardımcı olmuştu.

Evan geldi ve onunla konuşmak istedi.

"Affedersiniz," dedi diğerlerine. "Ne oldu?" diye sordu Owen'ın en yakın arkadaşı olan kuzenine.

"O iyi mi?" Evan sordu.

Kimden bahsettiğini sormasına gerek yoktu.

"Bilmiyorum," dedi iç çekerek. "İyi olduğunu söylüyor ama ayrılmaya yaklaştıkça daha da içine kapanıyor. Sanırım bunca zaman sonra babasını tekrar görmekten korkuyor. ve tanıklık etmek zorunda kalmaktan korkuyor. Ama bundan da öte, ne söylerse söylesin ya da ne yaparsa yapsın, bunun adamı uzun süre içeri tıkmaya yetmeyeceğinden korkuyor."

"Keşke o ve Sarah bunu yaşamak zorunda kalmasaydı. Özellikle de şimdi, düğününüzden hemen önce." "İnan bana, ben de aynı şeyi diliyorum."

"Endişeliydim çünkü son bir hafta içinde birkaç konser vermemiz istendi ve o reddetti. alışılmadık."

"Özellikle de seninle çaldığı zaman. Bunlar onun en sevdiği konserler."

Evan buna gülümsedi. "Seninle Virginia'ya geleceğim."

"Evan... Gitmek zorunda değilsin. Ben de orada olacağım, Blaine de, David, Slim, babam, Sarah. İyi korunacaktır."

"O benim en iyi arkadaşım, Laura. Yanında ben olmadan

bunu yaşamasına izin veremem."

Ellerini onun koluna doladı ve başını omzuna yasladı. "Ben de aynı şekilde hissediyorum, bu yüzden gelmek istediğin için seni suçlayamam. Eminim bunu takdir edecektir."

"Onun için endişeleniyorum," dedi Evan, bakışları bahçenin karşısındaki Owen'a sabitlenmişti. Annesi ve Charlie'nin yanı sıra Holden'ı kucağında tutan Shane de yanındaydı.

Owen'ı iyi tanıyanlar onun gülümsediğini ve başını salladığını görebiliyordu ama bu onun gerçek gülümsemesi değildi. Yüzünü aydınlatan ve gözlerinin kenarlarını kırıştıran gülümseme bu değildi.

"Ben de öyleyim," dedi.

Bölüm 8

"Annem bu gece Charlie'lerde kalacağını söyledi," dedi Owen eve gelip Holden'ı yatağına yatırdıktan sonra.

"Gerçekten mi? Vay be. Aferin ona-ve ona. Sence onlar, bilirsin işte..."

"Bunu düşünmemek için çok çaba sarf ediyorum."

Laura onun yüz ifadesine güldü. "Babam ve Betsy bugün el ele tutuşuyorlardı."

"Bunu gördüm."

"Görünüşe göre işler herkes için ilerliyor." "Annem

Charlie'nin bizimle Virginia'ya geleceğini söyledi. Slim de daha büyük bir uçak kiralamamız gerekiyor." Çok sayıda kişi gideceği için Laura'nın babası Slim ile birlikte çalışarak Warwick'teki Greene Havaalanı'ndan özel bir uçak ayarladı.

"Annenin sonunda Charlie'ye neler olup bittiğini anlatmasına sevindim, böylece tüm bunlar boyunca ona destek olabilir."

"Ona da söylediğine sevindim."

"Evan bizimle gelmeyi planlıyor."

Bu haber Owen'ı hazırlıksız yakalamış gibiydi. "Neden? Stüdyoda uzak kalamayacak kadar çok işi var."

"Senin için orada olmak istiyor."

Owen başını salladı. "Buna gerek yok."

"Onun için." Laura ona temkinli bir şekilde yaklaştı. İlk kez hoş karşılanacağından emin değildi. "Seni seven insanlar için acı çekmeni izlemenin ne kadar zor olduğunu anlamıyorsun."

Kollarını ona dolamasına izin verdi ama ona sadece tahammül ediyor gibi görünüyordu ki bu da bir ilkti. "Tüm bunların benim için ne kadar utanç verici ve küçük düşürücü olduğunu anlamıyorsunuz."

"Neden, Owen?"

Ağız açık bir şekilde ona bakarak, "Çünkü! O benim babam! Sen ya da Evan, Frank ve Mac McCarthy sizin babanızken benim nereden geldiğimi nasıl anlayacaksınız? Babalar?"

Her kelimesinde yankılanan acı onu bir bıçak gibi kesmiş, onun için kanını akıtmıştı. Duyduğuna göre Başkalarının acısını en az kendileri kadar şiddetli hissetmek mümkündü ama şimdiye kadar bunu hiç bu kadar derinden yaşamamıştı. "Baban senin bir yansıman değil, Owen. Kiminle doğduğunu kontrol edemedin, tıpkı Evan ve benim kiminle doğduğumuzu kontrol edemediğimiz gibi. Biz şanslıydık. Sen şanslı değildin. Kontrol edemediğin bir şey yüzünden sana farklı gözle bakmamızı gerektirmez bu. başınıza geldi. Eğer bir şey olursa, sana zaten duyduğumuzdan daha fazla hayranlık duymamızı sağlar, çünkü bu durumdayken hayatta kaldın. kırabilirdi."

"Beni kırmadığından nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Şu haline bak. Güçlüsün, yeteneklisin, güvenilirsin, sadıksın, sevgi dolusun ve nazıksın; bana, Holden'a, annene ve sevdiğin diğer tüm insanlara karşı çok nazıksın. Sen onun gibi değilsin, Owen. Kimse öyle olduğunu düşünmüyor, belki sen hariç."

Omunun üstündeki bir noktaya odaklanırken yanağı gerginlikle seğirdi. "Sanki orada, uykuda yatıyor, doğru provokasyonu bulduğunda saldırmak için bekliyor gibi hissediyorum."

"Yani bir gün seni kızdırırsam bana vuracak mısın?"
Ellerini göğsüne dayayarak onu biraz itti.

Bunu beklemediği için hafifçe tökezledi. "Ne yapıyorsun?"

"Bir noktayı kanıtlıyorum." Elini kaldırdı ve hafifçe onun yanağına koydu. "Eğer yüzüne tokat atarsam, sen de bana tokat atar mısın?"

Geri mi?"

Elinden uzaklaştı. "Hayır. Kes şunu. Bunu neden yapıyorsun?"

Diğer elini yumruk yapıp adamın karnına bastırdı. "Eğer karnına yumruk atarsam, sen de bana yumruk atar mısın?"

"Laura..."

"Sana ne yaparsam yapayım bana asla elini sürmezsin. Asla. Bu konuda en ufak bir şüphem yok. Her şeyi söyleyebilirim, her şeyi yapabilirim ve sen bana sevgiden başka bir şeyle asla dokunmazsın."

"Kes şunu."

"Ona hiç benzemediğini söyleyene kadar olmaz." Elleri bir kez daha adamın göğsünde, meydan okuyan bir kaş kaldırdı. "Zaten bildiğim bir şeyi anlamam için seni biraz daha zorlamam mı gerekiyor?" Ona istemediği bir şeyi fiziksel olarak yaptırabileceği düşüncesi saçmaydı ve ikisi de bunu biliyordu. "Öyle mi?"

"Hayır," dedi iç çekerek, ellerini kızın bileklerine doladı ve göğsünden kaldırdı. Önce avuçlarından birini, sonra diğerini öptü. "Bunu yapmaktansa ölmeyi tercih ederim. seni incitecek hiçbir şey."

"İşte bu yüzden asla babanın oğlu olamayacaksın. Anlamıyor musun, Owen? O böyle hissetmiyor. Ne kadar zayıf ve yetersiz olduğunu ya da öfkesini ne kadar az kontrol edebildiğini kabul etmektense ölmeyi tercih eder. Beni ya da sevdiğin başka birini incitmektense ölmeyi tercih edersin. Aradaki farkı göremiyor musun?"

"Başlıyorum, ama yine de bir gün o çirkin kafasını içime sokacak diye endişeleniyorum."

"Holden beş yaşına geldiğinde ve masada oturup yemeğini yemek yerine onunla oynadığında, aniden küçük yüzüne öyle sert vuracaksın ki, birileri morlukları görür korkusuyla bir hafta boyunca okula gidemeyecek mi?" Babasının ona ilk vurduğu zamanı bilerek örnek olarak kullanmıştı.

"Hayır," dedi gözlerini öfkeyle kırıştıtararak.

Laura iki eliyle onun yüzünü çerçeveledi. "Asla yapmazsın, yapamazsın. Holden'ı kendinden daha çok seviyorsun. Beni kendinden daha çok seviyorsun. Bu yüzden asla baban gibi davranmayacaksın. O kimseyi kendinden daha çok sevmez."

Kollarını ona doladı ve başının omzuna düşmesine izin verdi.

"Söylemeni istiyorum."

"Neyi söylememi?"

"Ben babam gibi değilim. Söyle."

"Laura..."

Elini adamın ensesine dolayarak onu kendine doğru çekti. "Söyle."

"Ben babam gibi değilim."

"Tekrar söyle."

Derin, tıkırtılı bir nefes verdi. "Ben babam gibi değilim."

"Bir kez daha."

"Ben babam gibi değilim."

"Söylemesi ve inanması daha kolay hale gelene kadar bunun üzerinde çalışmaya devam edeceğiz."

"Hâlâ Virginia'ya gelmenizi istemiyorum."

"Çok kötü." Dudaklarını onun şakağına bastırarak, "Kahretsin. Seninle bu şekilde konuşmam seni kızdırıyor mu? Beni hizada tutmak için elinin tersini göstermek zorunda mı hissediyorsun?"

Onu daha yakına çekti. "Aslında bana karşılık vermek beni tahrik ediyor."

Laura güldü. "Bunu öğrendiğim iyi oldu."

"Teşekkür ederim."

Gözleri doldu ve ağlamak istediğinde onun için güçlü kalmaya kararlı bir şekilde gözlerini kapattı. "Lütfen senin iyi bir adam olduğunu görmene yardım ettiğim için bana teşekkür etme Owen. Tanıdığım en iyi adamlardan birisin. Ve senin hakkındaki düşüncelerimin değişmesini de beklemiyorum."

"Saygını kaybedecek bir şey yaparsam bu beni öldürür."

"İşte yine ne demek istediğimi kanıtladın. Sence senin Baban annene hiç böyle bir şey söyledi mi?"

"Söylediğinden şüpheliyim."

"Onunla aranızdaki tüm farkları size hatırlatmaya devam edeceğim."

"Tamam."

"Benimle yatağa gel, Owen. Sana ihtiyacım var."

"Senin bana ihtiyacın var... Bu gece tam tersi gibi görünüyor."

"En başından beri olduğu gibi birbirimize ihtiyacımız var."

Onu öpmek için başını eğdi ve uzun bir süre öylece kaldı.

"Sensiz nasıl yaşadığımı bilmiyorum."

"Ben de aynı şekilde hissediyorum." Onu öpmek için parmak uçlarına kalktı. "Seni duruşmadan geçireceğiz ve sonra hayatımızın geri kalanını birlikte geçireceğiz."

Ellerini kızın sırtında gezdirerek poposunu kavradı ve onu kaldırdı.

Adam onları odanın diğer ucundaki yataklarına götürürken Laura ona sarıldı. Önce onu, sonra da kendisini soydu, bir yandan da gözlerinde sevgiyle ona bakıyordu. Laura'nın üzerine eğilerek, karnındaki hafif şişliğe bir öpücük çemberi bıraktı.

"Bu adamlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum." "Ben de öyle."

"Seni her gün hasta etmeyi bırakmalarını sabırsızlıkla bekliyorum." Parmaklarını her zaman asi olan sarı saçlarının arasından geçirdi.

"Ben de yapamam."

Kıkırdayarak onun önünü öptü. "Hadi üstünü örtelim de üşüme." Onu zahmetsizce kaldırdı, yastıkların üzerine yerleştirdi ve yanına kaymadan önce üzerini örttü.

Laura yan döndü ve ona doğru uzandı. "Günün en güzel kısmı bu. Seninle yalnız kalabildiğim en son an."

Bacağını onunkilerin arasına soktu ve kollarını ona doladı. "Benim de günün en sevdiğim zamanı."

Ona karşı her zaman hissettiği arzuya rağmen, özellikle de yatakta birlikte çıplak olduklarında, gözleri daha fazla açık kalmayı reddediyordu. "Uyanık kalamıyorum."

"Yapmak zorunda değilsin, tatlım." "İstemiyor musun..."

"Her zaman, ama senin uyumaya ihtiyacın var."

"Bunu sabah telafi edeceğim."

"Zorunda değilsin. Bana isteyebileceğim her şeyi ve daha fazlasını veriyorsun. Bana hiçbir şey borçlu değilsin."

"Her şeyi sana borçluyum," diye fısıldadı. "Ben mahvolmuştum ve sen beni yeniden bir araya getirdin."

"Üzerinde çalıştığım en iyi proje."

Yüzünü onun göğsüne yaslamış, memnun ve mutlu bir şekilde gülümsüyordu. Etraflarında ne olursa olsun, her zaman buna sahip olacaklardı. Uykuya dalarken bu düşünceyi de yanında götürdü.

Laura uyuduktan sonra Owen uzun bir süre uyanık kaldı, Güney Limanı'nın sis düdüğünü ve dalgakırana çarpan dalgaların sesini dinledi. Bu sesler onun mutlu anılardan yoksun bir çocukluğun favorisiydi. O ve altı kardeşi yazlarını burada büyükanneleri ve büyükbabalarıyla geçirmişlerdi; babalarının görev yerleri dışında, şiddet dolu yetiştirilme tarzlarına verdikleri tek ara buydu.

Uzun zaman önceki o yazları düşünmek, babalarının onlara aile işlerini herhangi biriyle, hatta üzerlerine titreyen büyükanne ve büyükbabalarıyla bile paylaşmamaları konusunda yaptığı uyarıları hatırlamalarına neden oldu. Mark Lawry'nin çocukları, yüzlerce kilometre uzakta olsalar bile her zaman ondan korkarak yaşamışlardı.

Owen bir yetişkin olarak on iki ya da on üç yaşındaki halinin neden kendisine hiç güvenmediğini merak ederek çok zaman geçirmişti.

Onları içinde yaşadıkları cehennemden kurtarmak için yeri göğü inleten büyükanne ve büyükbabalarını. Yaşının ve olgunluğunun verdiği bakış açısıyla, korku tarafından yönetildiğini biliyordu, ama bunu yapacak cesarete sahip olmayı o kadar içten diliyordu ki

Konuşmak, sonuçları korkunç olsa bile bir şeyler söylemek.

Güçlü ve heybetli büyükannesinin, sevgili torunlarının babalarının elinden neler çektiğini tüm gerçekliğiyle öğrendikten sonra nasıl ağladığını asla unutamayacaktı. En küçük kardeşi Jeff'in intihara teŗebbs etmesi tüm bu karmaŗanın üstünü rtmŗt. Jeff Florida'daki büyükannesini ve büyükbabasıyla yaŗamaya gitti ve şimdi niversitedeydi ve baŗarılı oluyordu.

Owen, büyükanne ve büyükbabalarıyla geçirdikleri o cennet gibi yazlardan birinde bir şey sylemiŗ olsaydı Jeff için, hepsi için ne deęiŗebilirdi? Entelektüel olarak, otuz dört yaŗındaki benliği hâlâ birkaç gün içinde babasını görmek zorunda kalacağı dŗnesiyle titrerken, on iki yaŗındaki benliğinin yaŗadıęı ezici korkuyu en aza indirdiğini biliyordu.

Bunun için kendinden nefret ediyordu. Onu yetiŗtiren kabadayıdan daha büyük ve daha güçlüyken neden korku duymalıydı? Babasını on yıldan fazla bir süredir grmemiŗken, onu hâlâ titretebilecek bir güce sahip olması nasıl mümkün olabilirdi?

Owen, babasının güvenli bir şekilde hüküm giyip hapse gireceği ve sonunda karısına yaptığı kötü muamelenin bedelini ödeyeceği duruŗma sonrasına hayatlarını ileri sarmak için sallayabileceği sihirli bir değnek için her şeyini verirdi ve onlarca yıldır ocuklar.

Bynn yokluğunda, bu etin sınavı atlatmak ve diğer tarafa geçip Laura'yla birlikte ilerleyebilmek için kararlılığını toplamaktan baŗka çaresi yoktu.

planladıkları hayat. Bu hayatta babasına yer yoktu ve mahkemeden sonra onu bir daha asla görmek zorunda kalmayacaktı. O gün Owen için yeterince erken gelemezdi.

Elini Laura'nın ipeksi saçlarının üzerinde gezdirdi, uyurken bile onun varlığıyla rahatlıyordu. Babası gibi olmadığı konusunda söyledikleri onu çok etkilemiŗti. O kadar çok istiyordu ki

Bu konuda haklı olduğuna inanmak zordu ama içinde kaynayan bir öfke çekirdeğinin her zaman farkındaydı. En yakınındaki insanlara saldırmayı hayal bile edemezken, öfke yine de onun bir parçasıydı.

Belki de bu gizli kaynağa hiçbir zaman ihtiyaç duymayacaktı ve sadece uykuda kalmasını ve başına bela açmak için çirkin başını kaldırmamasını umabilirdi. Gecenin karanlığında hayatının aşkıyla tavana bakarken Owen kollarında uyurken, öfkesinin Laura'ya ya da çocuklarına karşı tepkilerini belirlemesine asla izin vermeyeceğine dair sessiz bir yemin etti. Owen Onları bunun olmasına izin vermeyecek kadar çok seviyordum.

O babasının oğlu değildi. Asla babasının oğlu olamayacaktı. Owen sonunda uykuya daldı ve bu düşünceleri de beraberinde uykuya götürdü.

Sarah, istiridye partisinde giydiği kıyafeti çıkarıp uyumak için yanında getirdiği yazlık geceliği giyerken bunun büyük bir hata olduğunu düşündü. Günün erken saatlerinde, geceyi Charlie'yle geçirmek için çantasını hazırladığında, onunla baş başa saatler geçireceği için heyecanlanmış ve beklentiyle dolmuştu.

Ancak şimdi o saatler gelip çatığında, düğün gecesindeki bir bakire kadar gergindi. Neredeyse bir yıldır kendisine harika bir arkadaş olan bir adamla ilerleme kararlılığını sinirlerinin bozmasına izin verdiği için kendini gülünç hissediyordu. En başından beri ona karşı sabırlı, nazik ve kibar davranmıştı. Ona göstermişti Gerçek bir erkeğin değer verdiği kadına nasıl davrandığını ve şimdi ona ne kadar değer verdiğini göstermek istiyordu.

Ama yapabileceğinden emin değildi. Çok uzun zaman olmuştu.

Charlie'nin masanın öbür ucundan ona sinsice bakarak uyandırdığı duyguları yaşadığından beri gülümsemesi ve o delici mavi gözleri. Hiçbir zaman tam bir

Söyleyecek çok şeyi vardı ama ona olan sevgisini, en yüksek sesli kelimelerden çok daha yüksek sesle konuşan hareketleriyle iletmeyi başardı.

Saçlarını ve dişlerini fırçaladı ve Banyodan çıkma, onunla yatağa girme, ona sarılma, ona dokunma ve onu öpme cesareti. Ona, kendisinden vermeye hazır olmadığı hiçbir şeyi beklemediğini söylemişti ve bu sözlerin onun için önemli olacağını bildiği için ona minnettardı. Ama yine de gerginliği devam ediyordu.

Derin bir nefes alarak katlanmış giysilerini çantasına koydu ve banyonun bir köşesine sakladı. Nemli avuçlarını elbisesinin yumuşak pamuğuna sürterek banyodan çıktığında Charlie'yi çoktan yatağında buldu. Birkaç yastığa yaslanmıştı, göğsü çıplaktı ve yorganı beline kadar çekmişti. Bir an için Onun altında çıplak olup olmadığını merak ettiğinde tam bir panik yaşadı.

Bu düşünce, sıkıca kenetlenmiş dudaklarından gergin bir kıkırdamanın çıkmasına neden oldu.

"Bu kadar komik olan ne?" diye sordu sert bir ses tonuyla. onu onun kadar iyi tanımayan birine sert gelebilirdi. Hapishanede geçirdiği on dört yıl boyunca maruz kaldığı aşırı adaletsizliğe rağmen, Charlie'de sert olan hiçbir şey yoktu.

Onun Charlie'si. Ne zamandır onu kendi Charlie'si olarak görüyordu?

Charlie mi? Kendine karşı dürüst olsaydı, uzunca bir süredir.

Yatak örtülerini geriye katladı ve yanındaki şilteyi okşadı. "Bana söyleyecek misin?"

"Bütün bu olanlar çok komik," dedi Sarah. onun yanındaki yatağa uzanırken bir yandan da çarpan kalbinin, aşırı nefes almadan ya da aynı derecede utanç verici bir şey yapmadan önce sakinleşmesini istiyordu.

Onunla yüzleşmek için döndü, kalkık bir elinin üzerinde duruyordu. "Beni de şakaya dahil etmek ister misin?"

Adamın kaslı göğsüne, pazusunu çevreleyen karmaşık dövme ve yer yer kırışmaya başlayan koyu renk göğüs kıllarına odaklandı. İnce yapılı bir adamdı ve birden ona dokunmak, yumuşak tenini ellerinin altında hissetmek, aylardır onu büyüleyen kasların her tepesini ve vadisini incelemek istedi. "Gerginim," dedi, bakışlarını onun göğsünde sabit tutarak. yüzüne bakarak.

"Sadece benim, Sarah. Arkadaşın Charlie."

"Şu anda benimle yatakta ve en azından yarı çıplak olan." "Sadece yarısı," dedi sert bir kıkırdamayla.

"Sen de gergin misin?"

"Evet, gerginim."

"Neden?"

"Çünkü sonunda buradasın ve ben yanlış bir şey yapmak ya da seni korkutmak istemiyorum."

"Sen asla yanlış bir şey yapmazsın."

"Çok emin olma. Bir kadınla yatmayalı uzun zaman oldu. Çok uzun zaman."

"Yani hapisten çıktığından beri kimseyle birlikte olmadın mı?"

"Hayır."

"Oh."

"Evet, benim de kendime göre endişelerim var, özellikle de Evlendiğin o piçin sana neler yaşattığını bilerek. Sana hak ettiğin her şeyi vermek istiyorum,

"Başından beri sahip olman gereken her şeye sahipsin ama seni aceleyle getirmek istemiyorum."

Sarah kendisi için çok değerli hale gelen yüzü okşadı. "Öp beni, Charlie."

Kolunu kızın ortasından geçirdi ve onu kendine doğru çekti. "Bu iyi mi?"

Başını salladı.

Ona doğru eğilerek uzun, nefessiz bir an boyunca onu inceledi, sonra yüzünü onun yüzüne yaklaştırdı, dudakları yumuşaktı ama

İkna edici. "Yapmamız gereken tek şey bu. Kollarımda uyuman yeter de artar bile."

"Neden neler olacağını görmüyor ve hiçbir şey için çok fazla endişelenmemeye çalışmıyoruz?"

"Bu bana iyi bir plan gibi geliyor." Onu tekrar öptü, bu sefer daha ısrarlı bir şekilde, dili onunkini arıyor, derin itişlerle onun daha fazlasını istemesine neden oluyordu.

Ona dokunma, kaslı göğsünün ve kollarının düzlemlerini ve dokularını öğrenme fırsatından yararlandı.

Kadının dokunuşu adamı ateşlemiş gibiydi ve bir öpücük ikiye, sonra üçe çıkınca adam kendini onun üstünde buldu. Kolları ve bacaklarıyla bile ona yeterince yaklaşamıyordu.

Dudakları ve dili onu yutmaya devam ederken parmakları sırtındaki kaslara bastırıyordu. Adamın uyarılmışlığı sert ve ısrarcı bir şekilde ona karşı titreşiyordu, bu da eğer o kadar ileri gitmek isterse ateşli öpüşmelerinin nereye varabileceğini hatırlatıyordu.

Çok uzun zaman olmuştu, çok, çok uzun zaman. Bu adamı istediği kadar hiçbir şeyi istememişti. Tüm vücudunu saran arzu, daha fazlası için neredeyse acı verici bir ihtiyaçla onu ateşe verirken, dudaklarına karşı inledi.

Öpücüğü keserken nefesi kesildi. "Özür dilerim. Kontrolümü kaybetmek istememiştim. Bu çok fazla."

"Bu yeterli değil."

Ona bakarken, söyledikleri karşısında afallamış görünüyordu. "Sarah..."

"Sana ihtiyacım var. Daha fazlasına ihtiyacım var."

"Emin misin?"

"Evet, Charlie. Evet, eminim."

Bölüm 9

Carolina ve Seamus'un düğününden gizlice kaçtıktan sonra Grant ve Stephanie evlerine döndüler. Shore Point Road'daki kır evinde saatlerce Stephanie'nin aylardır aklını kurcalayan her şey hakkında konuştular. Şimdi. Sonunda taşkın kapıları açıldığında, kelimeler, incineceğinden korktuğu için uzun zamandır ondan sakladığı endişeleri ve korkuları düzenli bir akışla döküldü onunla paylaşma konusundaki isteksizliği.

"Benden saklamak zorunda hissetmek yerine bunu seninle yaşamama izin vermeni ne kadar çok isterdim anlatamam," dedi sonunda söyleyecek bir şeyi kalmadığında. Kanepede birlikte kıvrılmışlardı ve mumlar yanıyordu. sehpa küçük odaya sıcak bir ışık saçıyor.

"Kaza ve diğer şeylerden sonra senin de uğraşman gereken şeyler vardı. Senaryoyu bitirmeye çalışırken o gün olanlar, Dan ve Steve'i kurtaramaman seni çok yıprattı. Senin yükünü arttırmak istemedim."

"Bana asla yük olmuyorsun."

"Bir eş ve anne olmak konusunda şüphelerim olduğunu duymanın benim hakkımda hissettiklerini değiştireceğinden korkuyordum."

"Steph... Tanrım, bundan nasıl korkabilirsin? Benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyor musun? Seninle uyandığım andan yatağa girdiğim ana kadar olan her şeyi seninle paylaşmak istiyorum. Günde binlerce kez ne yaptığını merak ediyorum, yaptığım şey hakkında ne söyleyeceğini, sana söylemem gereken şeyleri... Sesin her zaman kafamın içinde. Söyleyebileceğin, yapabileceğin ya da hissedebileceğin hiçbir şey kafamda başka birinin sesini istememe neden olamaz. Bunu ne zaman anlayacaksın?"

Ona ruhunu açarken uzak tutmak için çok uğraştığı gözyaşlarını geri kırıptı. Ama her zaman olduğu gibi, adamın sözleri onun üzerinde inanılmaz bir güce sahipti. Ona söylediği şeyler... "İçten içe, endişelerimi seninle paylaşmamanın yanlış olduğunu biliyordum. Aynı zamanda, bu durumu düzeltmek isteyeceğini de biliyordum.

yanlıştı, çünkü sen hep böyle yaparsın. En başından beri benim için yanlış olanı düzeltmek istedin."

Kendisine bu kadar yakın yatarken ona dokunmadan duramadığı için gömleğinin düğmelerini açtı ve elini göğsüne koydu. Elinin altında kalbinin düzenli atışı Avuç içi onu başka hiçbir şeyin sakinleştiremediği kadar sakinleştirdi. "Charlie bu gece Sarah'yı eve götürdü."

Elini onunkine siper etti. "Gerçekten mi? Aferin onlara."

"Senin sayende inanılmaz bir ikinci şansı var."

"Az önce bir telefon görüşmesi yaptım. Dan onu serbest bıraktığı için övgüyü hak ediyor."

"Övgünün yarısı sana ait, çünkü o telefon görüşmesi olmasaydı Dan Torrington kurtarmaya gelmeyecekti."

"İkimiz de korkunç bir yanlış düzeltebildiğimiz için mutluyuz - Charlie ve senin için."

"Artık korkmak istemiyorum Grant, ama sanki nasıl korkmayacağımı bilemiyorum. Hayatımın çoğunu Bir şeyden ya da diğerinden korkmak. Bu kırılması zor bir alışkanlıktır."

"Aklınıza koyduğunuz her şeyi yapabileceğinize dair inancım tam. Eğer korkunun bir şey olmadığına karar verersen

hayatınızı yönetmeye devam ederseniz, bunu başaracağınızdan hiç şüphem yok. Sen tanıdığım en güçlü insansın."

"Hayır, değilim."

"Evet, öylesin. Tek başına başardıkların için herkesin sana ne kadar hayran olduğunu tahmin bile edemezsin."

"Bana hayranlık duyuyorsun," dedi gülerek. "Akademi Ödülü'ne sahip olan kim?"

"Bu, asla olmaması gereken bir mahkumiyeti bozmak için mücadele etmenin büyük başarısı ile karşılaştırıldığında hiçbir şey değil. ilk etapta oldu."

"Siz gelip o telefon görüşmesini yapana kadar bu konuda son derece başarısızdım."

"Steph... Hadi ama. Neden bunu senden başka herkes görebiliyor?"

Bu hikayenin kahramanı sensin, ben değil. Dan değil. Sen. Eğer savaşımaya devam etmeseydin, Charlie'den ya da onun durumundan asla haberim olmayacaktı. Onu kendinden daha çok önemsemeseydin, hâlâ o hapishanede oturuyor olacaktı. Onu özgürleştirdiğin için en büyük övgüyü sen almalısın ve geçmişî bırakıp kendini özgürleştirmelisin. geleceği kucaklamak."

"Çabalıyorum. Ne kadar çabaladığım hakkında hiçbir fikrin yok."

"Öyle olduğunu biliyorum. Sen ve ben birlikteyken üstesinden gelemeyeceğimiz hiçbir şey yok."

"Kaza olduğunda buna inanmak üzereydim ve sensiz yaşamayı nasıl başaracağımı düşünmek için koca bir günüm vardı."

"Ah Tanrım," dedi iç çekerek. "Ve sonra tam bir enkaz olarak geri döndüm ve sen o sırada tüm dikkatler benim üzerimdeydi.

İçimde ölüyorum. Özür dilerim, tatlım. Bunun senin için ne kadar travmatik olduğuna daha fazla dikkat etmeliydim."

"Senin için çok daha kötüydü."

"Bu tam olarak doğru değil." Onu kendine doğru çekti ve dudaklarını alnına bastırdı. "Tanrım, seni çok seviyorum. Birini seni sevdiğim kadar sevmenin mümkün olduğunu hiç düşünmemiştim. Ve bunca zamandır endişelendiğini ya da korktuğunu ve benim bunu bilmediğimi düşününce... Kendimi bencil bir piç gibi hissediyorum."

"Sen değilsin. Bu senin suçun değil. Endişelerimi herkesten saklamak için elimden geleni yaptım. Bugüne kadar kimse bilmiyordu."

"Artık sessizce acı çekmeyeceğine dair bana söz verir misin?"

Başını salladı.

"Söyle. Kelimeleri duymak istiyorum."

"Artık sessizce acı çekmeyeceğime söz veriyorum."

"Ve her gün seni kendimden daha çok sevdiğimi ve benim için önemli olan tek şeyin senin güvende ve mutlu

olman olduğunu hatırlayacağına söz veriyor musun?"

"Eğer benim de senin için aynı şeyleri hissettiğimi hatırlayacağına söz verirsen."

Gülümsemesi onu baş döndürücü bir sevinçle doldurdu. Her şey yolundaydı. Onun en karanlık endişelerini biliyordu ve yine de onu seviyordu. "Söz veriyorum."

"Ben de." Onu yumuşak, tatlı bir öpücüğün içine çekti. "Hadi yatağa gidelim."

"Düğün tarihini belirlemeden olmaz."

"Oh, bunu unuttuğunu sanıyordum," dedi şaka yaptığını belli etmek için nazlı bir gülümsemeyle.

"Ben unutmadım, sen de unutmadın." Konuşurken, üstünü başının üzerine çekti ve sütyenini çıkardı. ve çıkardı. "Ne olacak?" "Sen ne istersen benim için sorun değil."

Göğüslerini okşayarak, "Gelecek hafta sonuna ne dersin?" dedi.

Ağız şok içinde açıldı ve tamamen göğüslerine odaklanmış olan dikkatini çekmek için adamın saçını çekti. "Ne? Gelecek hafta sonu mu?"

Diliyle meme ucunu okşamadan önce kısa bir süre ona baktı. "Neden olmasın?"

Stephanie, onu istemekten zonklayana kadar sıcak ve ısrarcı bir arzuyla kıvranmaya devam etti. "Gelecek hafta sonu evlenemeyiz."

"Nasıl olur?" diye sordu meme ucunu ağzına alırken.

Nefes nefese kaldı ve kıpırdanarak onu serbest bırakmaya zorladı. "Öncelikle, bu Laura ve Owen'ın düğününden hemen önce ve onları gölgede bırakmak istemiyorum. İkincisi, bu hala

Restoranda yoğun bir sezon var ve bugün izin almak için bir sürü hokkabazlık yapmak gerekti. Sana odaklanmam gerekirken iş hakkında endişelenmek istemiyorum. Üçüncüsü... Üçüncü bir neden düşünemiyorum ama ilk ikisi yeterli."

Her iki göğsünü de avuçladı ve başparmaklarını sertleşip karıncalanana kadar meme uçlarında gezdirdi. "Tamam, o zaman İşçi Bayramı. Resmi yaz sezonunun son gününde evleniriz, herkes evine dönmüş olur ve biz de

ada geri döndü - çoğunlukla." Sezon bu günlerde Columbus Günü'ne kadar devam etti, ancak İşçi Bayramı'nda işler kesinlikle sakinleşti.

"Tamam. İşçi Bayramı'nda evleniriz."

"Nereye?" diye sordu şortunun düğmelerini açıp elini önünden aşağıya doğru kaydırarak seksini avuçlayana kadar. "Sahilde."

Parmakları onu bekleyen nem kuyusuyla karşılaşana kadar bastırdı ve yokladı. "Sonra ne olacak?"

"Restoranda bir parti vereceğiz."

"Güzel. Bu bir plan." Birden ayağa kalktı, onu ne kadar çok istediğini gösteren neredeyse çılgınca hareketlerle şortunu ve külotunu çıkardı. Kendi kıyafetlerini çıkardıktan sonra, Onun kendisine yardım etmesini ve yatağa götürmesini bekledi. Ama adam onun üstüne çıktı, belli ki çok acelesi vardı.

konum değiştirmek için.

"Ben de seni seviyorum, biliyorsun. Mantıksızca."

"Bu konuda mantıksız olan tek bir şey bile yok," dedi, onu öptü, dokundu ve onu alması için yalvarmanın eşliğine gelene kadar okşadı.

"Genellikle son derece mantıksız davranıyorsun ama yine de seni seviyorum."

Kahkahası, ereksiyonunu kadının hassas açıklığına bastırmasından önce geldi.

Stephanie kalçalarını kaldırdı, ona yaklaşmak, onu içine almak, onun kendisi için ne anlama geldiğini göstermek istiyordu. Ona çok istediği ailesi de dâhil olmak üzere her şeyi vermek istiyordu. Eğer bu onu mutlu etmek anlamına geliyorsa, kalan tüm korkularını bir kenara bırakacak ve onun geleceğine inanacaktı.

söylediği kadar parlak ve görkemli olacağına söz verdi. olabilir. Ona sahip olduğu sürece, hayatının başka bir şekilde devam edeceğini düşünemiyordu.

Adam sert bir hamleyle kızın içine tamamen girdi ve kızın aldığı enfes zevki içermeyen her düşünce Birlikte buldukları, tüm dikkatini vermesini gerektiren bir arzu dalgasına kapılarak zihninden uzaklaştı.

"Hiçbir şey böyle olmamıştı, Steph," diye fısıldadı kulağına doğru, daha önce onun derinliklerine doğru iterken Geri çekilip tekrar yapmak. "Sen başıma gelen en iyi şeysin."

Onu dinlemek, onu hissetmek, onunla çevrili olmak, Stephanie sonunda geçmiş, onu yöneten korkuları geride bırakabilmiş ve geleceği kucaklayabilmiştir.

onun ve birlikte buldukları aşkın etrafında dönüyordu.

"Beni asla terk edemezsin," dedi. "Beni mahvedersin."

"İhtiyacım olan tek şey doğru şeyken nereye gidebilirim ki?

Burada mı?"

Kadının sözleri adamın içinde bir ateş yakmış gibi görünüyordu ve ikisi de çılgılık atana kadar hızını artırdı. Yarattıkları şeyin gücü. Ona sarıldı, fırtınadaki çapasıydı ve kollarında bitkin ve gevşek olana, kalbi hızlı atana ve hızlı nefes alana kadar vermek zorunda olduğu her şeyi aldı.

Uzun bir sessizlik döneminden sonra "Demek İşçi Bayramı?" diye sordu.

"İşçi Bayramı o zaman."

Mac ve Maddie günün eğlencelerinden eve döndüklerinde evlerinde devam eden bir parti buldular. Bir istiridye partisi olduğunu düşündükleri partiye katıldıkları sırada onlara bakıcılık yapan Daisy ve David, Jenny Wilks ve nişanlısı Alex Martinez'in yanı sıra Jared James ve yeni karısı Lizzie'yi ağırlıyorlardı. Yanlarında Maddie'nin tanımadığı bir kadın daha vardı.

"Hey," dedi Daisy sürgülü kapıdan içeri girdiklerinde. "Annemle babam geldiler ve o kadar çok parti verdiğim için başım belada."

"Kes şunu," dedi Maddie arkadaşına. "Kimse içki içmediği sürece sorun yok." Mutfak masası

bira şişeleri, şarap kadehleri ve atıştırmalıklarla doluydu. Alex elindeki bira şişesini saklamaya çalışarak, "Şey," dedi.

Mac onun total çabasına güldü. "Bunlardan bir yerlerde daha var mı?"

"Buzdolabında," dedi David. "Keyfine bak."

"Almamın sakıncası yok," dedi Mac.

"Ne de olsa burası senin evin," diye cevap verdi David.

"Gitmemizi ister misin?" Daisy, masaya bir sandalye çektiğinde Maddie'ye sordu.

"Partiyi bölmenize gerek yok," dedi Maddie, yorgunluktan bitap düşmüş olmasına rağmen. Üçüncü çocuğunun yolda olduğunu öğrendiğinden beri yorgunluk onun en yakın arkadaşı olmuştu. Thomas ya da Hailey ile hiç bu kadar yorgun olmamıştı. "Nasıldı?"

"Thomas her zamanki gibi yatmak istemedi ama şu anda baygın."

"Sana zor anlar yaşatmadı, değil mi?"

"Öyle bir şey değil. O ve David Amca kamyonlarla eğleniyorlardı ve oynamayı bırakmak istemedi."

"Bunu hayal edebiliyorum. Çoğu gece babamla aynı sorunu yaşıyoruz. Hailey nasıldı?"

"Her zamanki gibi bir melek."

"Bunu duyduğuma sevindim. Güzel, kolay bir bebek." Maddie elini yeni yeni büyümeye başlayan karnının üzerine koydu. "Umarım bu da öyledir."

"Maddie ve Mac," dedi Jenny, "bu arkadaşım Erin Barton. Deniz fenerinde benim yerimi almak için Pazartesi günü belediye meclisi ile görüşecek."

Erin'in uzun, açık kahverengi saçları vardı ve atkuyruğu yaptığı bu saçlar onu yaşından daha genç gösteriyordu ki Maddie

otuzlu yaşlarının ortalarında olduğu tahmin ediliyordu.

"Seninle tanıştığıma çok memnun oldum Erin," dedi Maddie.

"Babam konseyde," dedi Mac. "Ona sana iyi davranmasını söyleyeceğim."

"Herkesi iyi davranıyor," dedi Jenny.

"Öyle," dedi Mac Erin'e gülümseyerek. "Eminim Jenny seni öneriyorsa, sen de bu işe girebilirsin."

"Jenny'nin ihtiyacım olduğunda ısrar ettiği bu değişiklik konusunda hâlâ yüzde yüz ikna olmuş değilim," dedi Erin, "ama aklına bir şey takıldığında ona karşı koymak zor olabiliyor."

"Bilmiyor muyum?" dedi Alex dalgın dalgın, nişanlısına göz kırparak. "Aklıma bir şey takılmasına bayılıyorsun," dedi Jenny

Herkesi güldüren anlamlı bir gülümsemeyle. Erin kulaklarını kapatarak, "TMI," dedi.

"Özür dilerim," dedi Jenny kasvetli bir sesle. Maddie şaşırmıştı. Jenny belli ki şaka yapıyordu. Neden arkadaşından özür dileme ihtiyacı hissetmişti ki?

Maddie'nin şaşkınlığını hisseden Erin, "Ben Toby'nin ikiz kardeşiyim. Orijinal nişanlısı."

"Ah," dedi Maddie, olay kafasına iyice yerleştiğinde. Toby 11 Eylül'de öldürülmüştü. "Kaybınız için çok üzgünüm."

"Çok nazıksınız. Uzun zaman önceydi ve kimse Jenny için benden daha fazla heyecanlanamaz. Gerçekten."

Jenny arkadaşına tek koluyla sarıldı. "Teşekkürler."

Alex, "Jenny için senden daha mutlu olabilirim," deyince hepsi yeniden gülmeye başladı.

"Ondan hoşlanıyorum," dedi Erin.

"Ben de öyle," diye yanıtladı Jenny. "Ve en iyi kısmı? Neredeyse onun kadar yakışıklı bir erkek kardeşi var."

Alex, "O benim kadar yakışıklı değil," dedi. Erin'e, "Umutlarının kırılmasını görmekten nefret ediyorum," diye ekledi.

"Aman Tanrım," dedi Jenny. "Çok çekilmezsin. Paul de en az sizin kadar muhteşem, değil mi hanımlar?"

"Kesinlikle," dedi Lizzie.

Yeni kocası ona şakacı bir şekilde baktı.

"Ne? Öyle. Artık evli olmam birdenbire kör olduğum anlamına gelmez."

Maddie elinin arkasından kıkırdadı.

"Orada bu kadar komik olan ne Bayan McCarthy?" diye sordu kocası.

"Hepinizin histerik körlük ya da parmağımıza bir yüzük taktığında bir şey. Gözlerim hâlâ gayet iyi çalışıyor ve Paul Martinez çok seksi."

Mac ters ters bakarken Alex yüzünü buruşturdu. "Bunun bedelini sonra ödeyeceksin," dedi Mac.

"Senden korkmuyorum. Bende senin istediğin şeyler var."

"Aynen öyle."

"Ve bu," dedi Jared, "ilerlememiz için bir işaret, millet."

Ayağa kalkıp boş şişeleri ve bardakları topladılar.

"Söylediğim bir şey yüzünden mi?" Mac sordu.

"Öyle olduğunu biliyorsun." Maddie, kendisiyle yalnız zaman geçirme arzusu konusunda asla utangaç olmayan kocasına gözlerini devirdi. Onun bu özelliğini seviyordu ama bunu ona asla söylemeyecekti.

Daisy ve David'e bebek bakıcılığı için teşekkür edip iyi geceler dilediler ve onları kapıdan uğurladılar.

Arabalarına güvenli bir şekilde bindiklerinde Mac kapıyı kilitledi ve dış ışıkları kapattı.

Birlikte yukarı çıktıklarında Maddie, "Onları kaçırmak zorunda değildin," dedi.

"Düşmek üzere olduğunu anlayabiliyorum ama bunu asla söylemiyorsun."

"Beni çok iyi tanıyormuş gibi davranma."

"Seni herkesten daha iyi tanıyorum ve bu hamileliğin canına okuduğunu da biliyorum."

"Evet," dedi iç çekerek, "öyle. Hayatım boyunca hiç bu kadar yorgun olmamıştım. Bu seferin son iki seferden neden bu kadar farklı olduğunu anlayamıyorum."

"Belki de iki çocuğunuzun daha olması Hamileyken yaşadığınız zorlukların bununla bir ilgisi olabilir mi?"

"Olabilir."

"Burada sana yardım etmek için daha iyi bir iş çıkarmam gerekiyor."

"Bu senin marinadaki yoğun sezonun. Elinden geleni yapıyorsun."

"Evde daha fazla zaman geçirebilirim. O kadar meşgul değiliz ve size yardımcı olabilmem için bana yardımcı olabilecek ortaklarım var."

"Bunu yapmak zorunda değilsin, Mac. Bu yüzden biraz yorgunum. Üstesinden geleceğim. Çocuklara ve eve bakmak benim işim."

Ona doğru geldi ve ellerini omuzlarına koydu. "Bu bizim işimiz ve sen orada Malcolm'u büyütmeyle meşgulken ben de burada daha fazlasını üstlenmekten çekinmem."

Kaşlarını kaldırdı. "Üçüncü Malcolm mu? Birincisi, erkek olduğunu nereden biliyorsun ve ikincisi, Malcolm mu? Gerçekten mi?"

"İsmimi sevmediğini söyleme şeklin bu mu?" "Mac'i Malcolm'dan çok daha fazla seviyorum."

"Ben de öyle. Bu yüzden ona Mac diyeceğiz."

"Bu ailede zaten çok fazla Mac var ve Janey hala bir çocuğa McCarthy adını verip ona Mac demek istiyor. Bu kargaşa yaratacak."

"O zaman ona M.J. diyelim."

"P.J. ile birlikte mi?" diye sordu, ona yeni yeğenini hatırlatarak.

"Bir şeyler bulmalıyız. Adımdan nefret ederek büyüdüm ama şimdi büyüdüğüm için babamın adını taşımayı seviyorum. En büyük oğul olmayı ve geleneği devam ettiren kişi olmayı seviyorum. En büyük oğlum olmasa bile bu çocuk için de aynısını istiyorum."

"Thomas hakkında bu şekilde konuşmanın beni ne hale getirdiğini tahmin bile edemezsin."

"Onun hakkında başka nasıl konuşabilirim ki? O benim oğlum. İkinizle tanıştığım günden beri benim oğlum."

Dudağını ısırdı ve başını salladı. "Ne?"

"Şimdiye kadar alışmış olmalıydım."

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Neye alışmış?"

"Sen ve bizi sevme şeklin inanılmaz. Neredeyse iki yıldır evliyiz ve hâlâ nefesimi kesiyorsun."

Kollarını ona doladı. "Sen de bana aynısını yapıyorsun. Her lanet gün."

Kollarını adamın beline doladı ve ona sıkıca tutundu.

"Hadi seni yatağa götürelim."

Kocasıyla biraz daha vakit geçirebilmek için güçlü yorgunluğuyla mücadele etmeye kararlı olan Maddie, kocasının sevdiği ipeksi geceliklerden birini giydi, saçlarını ve dişlerini fırçaladı ve onunla birlikte yatağa girdi.

"Buraya gel," dedi ona doğru uzanarak.

Ona doğru kıvrıldı ve onun kucağında rahatladı. "Yalnız uyumanın nasıl bir şey olduğunu hatırlayamıyorum."

"Ben de öyle, ama biraz sıkıcı ve yalnız olduğunu düşünüyorum."

"Bununla kıyaslandığında, başka her şey öyle olurdu."

"Mmm, çok doğru." Küçük daireler çizerek sırtını ovdu.

"Uyu artık, tatlım."

"İstemiyorsun..."

"Bu gece olmaz. Uyumaya benden daha çok ihtiyacın var."

"Bu asla doğru değil."

"Şşşt. Uyu hadi. Her türlü yaramazlığı yapabileceğimiz milyonlarca gecemiz var."

"Ne gibi? Bana onlardan bahset."

"Şey, ilk olarak..."

Maddie onun tanıdık, rahatlatıcı sesiyle uykuya daldı.

Bölüm 10

"Bir gelin asla ama asla düğün gecesi bulaşık yıkamamalı," dedi Seamus içeri girerken.

son misafirlerini de uğurladıktan sonra eve döndü. Kapıyı kapattı, kilitledi, dış ışıkları söndürdü ve sonra kapıya yaslandı.

Yarın bahçede korkunç bir karmaşayla karşı karşıya kalacaklardı ve Carolina bu karmaşaya bir çentik atmaya karar vermişti.

Mutfak lavabosunda da aynı derecede korkunç bir karmaşa vardı ama görünüşe göre yeni kocası buna izin vermiyordu.

Kocası... Uzun zamandır böyle bir şey yaşamamıştı. Otuz yıl. Sevgili kocası Pete bir kazada öldükten bu kadar uzun süre sonra bu kelimeyi tekrar kullanmak ne kadar garipti. Carolina ellerini bir bulaşık bezine kuruladı ve ona döndü. "Bu kuralı nereden duydu?"

"Evlilik İncil'inin B bölümünün ikinci alt bölümünün ikinci maddesinde şöyle yazar: Gelin düğün gecesi asla ama asla bulaşık yıkamamalıdır. Aksine, şöyle yazıyor: Gelin Kocasına uygun gördüğü her şekilde davranacak ve onunla evlenme şansına sahip olduğu için ne kadar minnettar olduğunu gösterecektir."

Eğer her biri yüz yaşına kadar yaşasaydı - tabii ki Oraya ondan çok daha önce varacaktı - muhtemelen onu güldürmeyi asla bırakmayacaktı. "Bunu sen uydurdun."

"Bir şey yapmam gerekiyordu. Burada kendini benim için hazırladığını sanıyordum. yemekler. Bu da sert önlemler ve kurallar gerektiriyordu."

"Kendimi nasıl 'hazırlamamı' bekliyordunuz? Sen?"

"Bir kere soyunarak."

"Yani mutfakta çırılçıplak durup sana en iyi nasıl hizmet edebileceğimi söylemeni beklememi mi bekliyordun?"

"Bu evliliğimize başlamak için mükemmel bir yol olurdu."

"Gördüğünüz bu rüyadan uyandığınızda ve bir doz gerçekliğe hazır olduğunuzda bana haber verin."

"Mutfaktaki çıplaklığıyla beni onurlandırmadığın ve bana itaat etmediğin zaman bile gördüğüm bu rüyadan asla uyanmak istemiyorum."

"Sana hiç iflah olmaz ve hayalperest biri olduğunu söyleyen oldu mu?"

Kapıyı itti ve ona doğru ilerledi, yeşil gözlü bakışları ona sabitlenmişti. "Yaptın. Birçok kez."

Carolina kendini hedef tahtasında yakalanmış bir av gibi hissetti. "Ve yine de daha fazlası için geri geliyorsun."

Ona sadece bir santim yaklaştığında durdu. "Cezalandırılmaya aç biriyim."

"Bugün ömür boyu sürecektir bir cezaya imza attın."

"Evet ve bunun için Tanrı'ya şükürler olsun." Kollarını sararak

Boynuna sarıldı, sanki günlerdir, haftalardır, aylardır, bir ömür boyu öpmek için can atıyormuş gibi onu öptü, öpücüğün içinde kendini tamamen kaybetti.

Etrafı onunla çevrili olan Carolina'nın yapabileceği tek şey tutunmak ve son savunması da düştüğünden beri yaptığı gibi onun kalbine ve ruhuna girmesine izin vermektir. Artık o kadar sağlam bir şekilde yerleşmişti ki, onsuz bir günü hayal bile edemiyordu.

Carolina'nın ne kadar zaman geçtiğine dair hiçbir fikri yoktu, sonunda küçük adımlarla öpücükten çekildi, gözlerinin içine bakarken dudaklarını onunkilere değdirmeye devam etti. "Tanrım, Yargıç McCarthy'nin beni öpebileceğimi söylediğinden beri buna ihtiyacım vardı. gelin."

"Bütün öğleden sonra çok iyi davrandın." "Bu da iyi davranışlarım için ödüllendirilmem gerektiği anlamına geliyor.

davranışı." Ellerini onun omuzlarından ellerine doğru kaydırdı ve mutfaktan çıkıp yatak odalarına doğru ilerlerken onu arkasından çekti. "Bu gece bir yerlere gitmeliydik. Özel bir yere."

"Burası özel bir yer. Burası bizim evimiz ve sen taşındığından beri benim için çok daha özel oldu."

Durdu, ellerini bıraktı ve yüzünü ona döndü. "Gerçekten bunu mu demek istiyorsun?"

"Evet," dedi kızgınlıkla. "Tabii ki ciddiym." Duyguları hakkında konuşmakta çok daha iyiydi, ki eğer dürüst olmak istiyorsa bu üzerinde çalışması gereken bir şeydi. söylediklerinde ciddi olup olmadığını sordu. "Bugün erken saatlerde düşünüyordum da, sen gelip bana gösterene kadar yeterli varlığımın ne kadar yalnız ve yoksun olduğunu bilmiyordum."

"Carolina..."

"Bunu yeterince sık söyledim mi ya da size gösterdim mi bilmiyorum..." "Bana neyi gösterdin?"

"Seni ne kadar çok sevdiğimi."

"Tanrım, evet, biliyorum aşkım. Biliyorum. Nasıl bilmem?"

"Belki de zamanın yarısında, bizim
Düğün, seni öldürmekle tehdit ediyorum."

Onun yüksek sesle kahkaha atması onu da güldürdü.

"Bugün için özür dilerim. Bunu yeminlere dahil etmeyi planlamıyordum."

"Bunu dahil etmene bayıldım. Seni ona götürüyorum, aşkım. Yaptığımı biliyorum. Ve bunu bilerek yapıyorum çünkü seni sinirlendirdiğimde bana bakışını seviyorum."

"Beni kızdırıyorsun, tamam. Ama artık bunu bilerek yaptığını biliyorum..."

"Bana hâlâ o bakışı atmak zorundasın." Konuşurken düğmeler, çıtçıtlar ve kancalar üzerinde çalışıyordu. Onu tamamen ortaya çıkardığında, bakışları aç ve ateşli bir şekilde ona baktı. "Çok güzelsin. Sana bakıyorum," dedi dudaklarıyla

kulağına yakın, "ve istiyorum. Seni istiyorum Caro ve benimle evlenmeyi kabul ettiğin için çok minnettarım."

"Bana fazla seçenek bırakmadın," dedi, onun bu kadar mutlu olduğunu bilmekten zevk duyuyordu.

"Evet, yapmadım. Kendi halinize bırakılsaydınız, hala Beni ilk seferinde kovduktan sonra yatağına geri almaya karar vermen."

"O zaman bilmediğin ve muhtemelen şimdi sana söylememem gereken şey, tek yapman gereken benimle o delice konuşmaktı."

seksi İrlanda aksanı, ve sana ne istersen verirdim."

"Şimdi sen söyle! Bu fesih için bir sebep!" "Fesihler hakkında konuşmayı kes ve karınla seviş, Lütfen?"

"Memnuniyetle, aşkım." Sanki cehennem köpekleri onu kovalıyormuş gibi kıyafetlerini çıkardı ve onu yatağa sürükledi.

"İncelik. İncelik nerede?"

"Bu gece hiç yok. Sinsi sinsi dolaşan azgın bir keçi gibiyim."

Carolina kahkahalara boğuldu ve dikkatini dağıtmak için ne kadar uğraşırsa uğraşsın duramadı - ve tam bir yenilgiyle başını göğsüne düşürmeden önce dikkatini dağıtmak için çok uğraştı.

"Tüm bu kahkahalar bir erkeğin kırılğan egosu için iyi değil." "Sen bir erkek değilsin. Sen azgın bir keçisin, unuttun mu?" "Kötü kelime seçimi. Bana gülmen bitti mi?

Şimdi mi?"

"Sen de aynı derecede komik bir şey söyleyene kadar öyle olabilirim." "Seni gülerken dinlemeye bayılıyorum, özellikle de ben güldürdüğümde olur."

"Ki bu her zaman böyledir. Ne kadar komik olduğun hakkında hiçbir fikrin yok."

"Ben komiğim çünkü seni güldürmeyi seviyorum. Senden önce hiç komik olmamıştım."

"Buna inanmak çok zor."

"Bu doğru. Seni bulana kadar hayatımda gülünecek pek bir şey yoktu. Kardeşlerimi o şekilde kaybetmek... Çok fazla üzüntü vardı. Bana yeniden gülme isteği veriyorsun, Caro."

Nadiren bahsettiği kayıplardan bahsettiğini duyunca duygulanan kadın, parmaklarını adamın gür kumral saçlarında gezdirdi, rahatlatmak umuduyla. "İkimiz de üzüntüden payımıza düşenden fazlasını yaşadık."

"Gerçekten de, bu yüzden şimdi bir ömür boyu sürecektir mutluluğu hak ediyoruz."

"Ben varım."

Boğazından göğsüne ve karnına doğru bir yol öptü. "Ne için varım biliyor musun?"

"Bir fikir edinmeye başlıyorum."

Kahkahasının derin gümbürtüsü tüylerinin diken diken olmasına neden oldu. Geçen yıl boyunca, duyularını alt etmeye başladığında ona karşı koymamayı öğrenmişti, şu anda yaptığı da tam olarak buydu. O sevişirken Carolina, bu seksi, çekici, hayattan daha büyük İrlandalı adamın hayatına bomba gibi girip tüm dünyasını alt üst etmeden önce kim olduğunu hatırlamaya çalıştı.

"Bunu hayatımızın her günü yapmak istiyorum," dedi onun iç uyluğunu öperken ve parmaklarını içine sokarken.

"Tüm dünyada yapmayı en çok sevdiğim şey bu."

"Sana bunu yaptığım zamandan daha mı iyi?"

"Şey, şimdi... Bununla birincilik için berabere kalabilir."

"Bunu söyleyeceğini düşünmüştüm."

Ona bunu yaparken bile onu eğlendirmesi nasıl mümkün olabilirdi? "Seamus..."

"Evet, aşkım?"

"Hadi yer değiştirelim."

"Bu gece olmaz. Asla dayanmam. Karımla sevişmek istiyorum ve çok ama çok uzun bir gün oldu. Bahse girerim, bu akşamki törenden sonra büyük bir parti verilmesi gerektiğine karar veren kişi

Düğün bir erkek değildi." Bunu, parmaklarını tekrar kızın içine sokarken söyledi ve kızın içinden geçen zevkten nefesini kesmesine neden oldu.

"Lütfen. Buraya gel. Sana ihtiyacım var."

Bu sözler onda her zaman işe yaramıştı ve bu gece de farklı değildi. Parmaklarını kadının derinliklerinde tutarak diğer kolunu kullanarak yatağı yukarı kaldırdı, böylece onun yanında yatıyordu. "Neye ihtiyacın var?"

Elini onun yüzüne koydu. "Sen."

Onu dudakları ve diliyle öpmüştü ve bu onu şaşırtmamıştı. Sonsuz yaratıcı bir hayal gücüne sahip, dünyevi, erotik bir aşıktı. Carolina onunla, ondan önce mümkün olduğunu düşünemeyeceği şeyler yapmıştı. Ancak bu gece, ona ne kadar yaratıcı olabileceğini göstermekle ilgilenmiyor gibiydi. Aksine, tek derdi Ona bakarken aşıktı.

"Bana bu günü hayal etmediğimi söyle," dedi sert bir fısıltıyla parmaklarını çekip yerine sikini koyarken.

"Bu bir rüya değildi."

Ona doğru bastırdı, tekrar yapmak için geri çekilmeden önce küçük adımlarla içine girdi. "Öyle olması gerekiyormuş gibi hissediyorum, çünkü gerçek olan hiçbir şey bu kadar iyi hissettiremez."

"Bu gerçek, bu iyi ve böyle de kalacak." Onu çıldırtıyordu ama bu yeni bir şey değildi. Yatakta ya da dışarıda, onun sınırlarını test etmekten neredeyse sapıkça bir zevk alıyordu.

Ama onunla geçirdiği zaman içinde birkaç şey öğrenmişti ve onun planlarını nasıl bozacağını biliyordu. Bu yüzden bir dahaki sefere onu içine ittiğinde, onu sıkıştırdı ve nefesini kesmesini sağladı. Aynı zamanda, onun kışını kavradı ve onu daha derine çekerek çekti.

"Aman Tanrım, kadın! Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?"

"Hiç de değil," dedi masum bir gülümsemeye. "Sadece işleri biraz ilerletmeye çalışıyorum."

"Bu manevrayla neredeyse bitiş çizgisini geçecektiniz."

Carolina onun kızgın ifadesine güldü. Onun kahkahası -Ve bununla birlikte gelen iç kaslarının sıkışması onu inletti.

"Ahhh, aşkım, sen bir azizin sabrını denersin."

"Bir azizin tam tersi olman iyi bir şey."

"Gerçekten de iyi bir şey." Daha hızlı hareket etmeye başladı. "Talepkâr karımın istediği bu mu?"

"Evet," dedi memnun bir iç çekişle. "Bu tam da onun istediği şey."

"Sorun ne bilmiyorum," dedi Joe, karısıyla sevişmek için duyduğu acil ihtiyacı vücudunun anlayamamasından dolayı açıkça umutsuzluğa kapılmıştı.

"Hiçbir sorun yok," dedi Janey. Elini adamın karnına dayadı, işler planlandığı gibi gitmese bile ona yakın olmaktan heyecan duyuyordu.

"Anlamıyorum. Böyle bir şey hiç olmadı. Hiç."

"Önemli bir şey değil, bebeğim. Sadece rahatla.

Tekrar deneyebiliriz
yarın."

"Yarın tekrar denemek istemiyorum ve bana rahatlamamı söylemeyin. Eğer ekipmanınız doğru çalışmıyor olsaydı, rahatlayabilir miydiniz?"

Sahip olduğunu bilmediği yedek bir güç havuzu ile birlikte, sahip olduğu her şeyi aldı.

Yüzündeki ifadeye gülüyordu. "Eğer
gölersen, seni boşarım."

"Gülmeyi aklımdan bile geçirmem. Hiç komik değil."

"Hayır, değil. Bende bir sorun var. Nasıl olur da seninle bir yatakta çıplak olurum da
Kaya mı?"

Janey ne söylediği konusunda çok ama çok dikkatli olması gerektiğini biliyordu. "Bilmem ki? Ona biraz özel ilgi göstersem yardımı olur mu?"

"Olabilir."

"Bunu bana bunu yaptırmak için bilerek yapmıyorsun, değil mi?"

"Senden istediğimi almak için hiç hileye başvurmam gerekti mi?"

"Hayır, ama daha önce hiç doğum sonrası seks de yapmadık. Sen -ve o- benim de doğum sonrası

doğum yaptıktan sonra zavallı kocasını unutan kadınlar."

Ona attığı bakış kesinlikle komikti ama yine de gülmeye cesaret edemedi. "Öyle misin?"

"Ben ne miyim?"

"Doğum yaptıktan sonra kocasını tamamen unutan kadınlardan biri mi?"

"Seni nasıl unutabilirim ki?" Onu ikna etti sırtına koydu ve göğsüne ve dokunuşuyla dalgalanan altılı kaslarına hafif bir masaj yapmaya başladı. "Rahatlıyor olman gerekiyordu."

"Öyleyim."

"Gözlerini kapat. Düşünme. Sadece hisset." Janey masaja devam etti, alt kısmına bir dizi öpücük ekledi.

Karnına. Bu onu tahrik etmeye yetmeyince, penisi göğüslerinin arasındaki vadide beşik gibi dururken, onun üstüne çıkana kadar kendini alçalttı.

Derin bir nefes aldı ve tuttu. "Rahatla."

"Sen bunu yaparken rahatlayamıyorum."

"Evet, yapabilirsin." Onu öpmeye devam etti ve biraz daha Genelde onu çıldırtan dil hareketi, ama bu gece değil. Hiçbir şey işe yaramıyordu.

"Kırılmış. Bu olmalı."

"Düşünüyorsun ve rahatlamıyorsun. Bu koşullar altında çalışmam nasıl beklenebilir?"

"Buraya gel, olur mu?"

"Burada işim bitmedi. Daha iyi şeylere gelmedim bile."

"Lütfen?" Kollarını ona doğru uzattı.

Adamın yalvaran ses tonu, kızın neye teslim olmasını sağladı?

O istedi. Ona doğru süründü ve güçlü kollarının onu sarmaladığını hissetmek hoşuna gitti. Onun kollarında kendini her zaman çok güvende ve çok arzulu hissetmişti. Aralarında gerçekten yanlış bir şeyler olabileceği o kadar hayal edilemezdi ki, bunu düşünmeye bile dayanamıyordu.

"Özür dilerim," dedi suratsızca.

"Lütfen olma. O kadar çok şey yaşadık ki, şimdiye kadar ikimizin de ağzının sulanmamış olması bir mucize."

"Umarım bunun seni istemediğim için olmadığını biliyorsundur. Senin için ölüyorum."

"Bunu biliyorum, sadece... Boş ver. Önemli değil." "Yapma bunu. Ne düşünüyorsan, söyle gitsin."

Janey çenesini ellerinin üzerine koydu ve daha önce hiç görmediği türden bir gerginlikle gerilmiş olan yüzünü inceledi

Oğullarının doğduğu günden beri dramatik ve korkutucu koşullar. "P.J. ile ilgili her şeyin burada, seninle benim yatağımızda sevişmemizle başlamış olması aklını kurcalıyor olmalı. Ve merak ediyorum, eğer mümkünse, bu kadar korkuyor olman beni tekrar hamile bırakıyor olabilir."

Joe itiraz etmeye başladı ama iç çekip gözlerini kapatarak kendini durdurdu. "Evet, bu mümkün."

"P.J.'nin doğumundan bu yana geçen onca hafta boyunca bana o günün senin için nasıl bir şey olduğunu hiç anlatmadığını biliyor musun?"

"Çünkü artık bunun bir önemi yok. İkiniz de güvendesiniz, geçmişte kaldı ve yeniden yaşamaya gerek yok. Bir kere olması fazlasıyla yeterliydi."

Janey, en kötü ve en iyi anlarından biri olması gereken bu anı hatırlayınca ne kadar acı çektiğini görebilmesini isterdi. Hayatının tüm günleri yirmi dört saatlik unutulmaz bir döneme sığdırılmıştı. "Bence bunu her gün yeniden yaşıyorsunuz ve Tüm dikkatler benim ve bebeğimin üzerinde olduğu için sessizlik-"

"Tam da olması gereken yerde. Acil ameliyat travması geçiren sizsiniz."

"Benim için kolay oldu Joe. Bilincim yerinde değildi ve her şey bitip her şey yoluna girene kadar neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Senin için öyle olmadı, değil mi?"

Soğukkanlılığını korumak için mücadele ederken çenesi titredi ve sıkıştı. "Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum. Neden biz

geçmişini yeniden tartışmanın ne önemi var?"

"Hâlâ üzerinde bu kadar ağır bir yük varsa önemli." Onun tepkisiz dudaklarını öpmek için daha da ilerledi. "Joe, tatlım, konuş benimle. Bana neler yaşadığını anlat ki geçmişini geride bırakıp yolumuza devam edebilelim. Her şeyi içinde tutma."

Sırt üstü yatması için onları çevirdi ve yataktan kalkarak aceleci, sarsak hareketlerle bir şort giydi. "Bunun hakkında konuşmak istemiyorum. Yeniden yaşamak istemiyorum ve eğer uyanık olsaydın sen de istemezdin."

Janey ona bir el uzattı. "Geri gel." "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Seni duydum."

Onun elini tuttu ve isteksizce yatağa geri götürmesine izin verdi. "Özür dilerim. Kafanı koparmak istememiştim."

"Sorun yok. Anlıyorum. Ama bütün bu boşluklar var, biliyor musun?"

Bir an Mac'in misafir odasında uyukluyordum.

Şimdi yeni bir bebek ve etrafımda travma geçirmiş bir aile ile Providence'tayım."

"Hatırlamaman daha iyi. Bu konuda bana güven." "Sana güveniyorum. Keşke bana konuşacak kadar güvenebilsen."

senin için nasıl olduğunu bana anlat."

"Bunu güven meselesi yapma, Janey. Bu hiç adil değil. Sana herkesten daha çok güveniyorum."

"Biliyorum, bu yüzden benimle konuşarak bunu atlatmana yardımcı olacağıma güven."

İki elini de başına götürdü ve kısa saç telleri dik durana kadar parmaklarını tekrar tekrar saçlarında gezdirdi.

"Gerçekten bana bunu mu yaptıracaksın?"

"Korkarım öyle."

"İyi. Seni uyarmadığımı söyleme."

"Söylemeyeceğim."

Uzun bir süre sessiz kaldı, o kadar uzun sürdü ki kadın fikrini değiştirip değiştirmediğini merak etti ve sonra her zamanki hareketli konuşmasına hiç benzemeyen donuk, düz bir tonda konuşmaya başladı. "Aklımdan asla çıkaramayacağım tek görüntü, ne kadar

Kan vardı. Seni uyandırmak için yukarı çıktım çünkü Blaine ve Tiffany deniz fenerindeki düşünlerinden sonra buraya geliyorlardı ve geldiklerinde orada olmak isteyeceğini düşündüm. Seni uyandıramadım. Gerçekten uyuduğunu düşündüm ama sonra sana dokundum... Çok soğuktun ve bir an için..." Sesi kısıldı ve gözleri doldu. Acısını ondan gizlemek istercesine elleriyle gözlerini kapattı.

Kalbi onun için parçalanan Janey, ona sarılmayı çok istiyordu ama ona dokunmaya cesaret edemiyordu.

"Yorganı çektim ve o kadar çok kan vardı ki. Gördüğüm manzara karşısında neredeyse bayılacaktım ama kendimi hareket etmeye, çığlık atmaya ve David'i çağırmaya zorladım. Tanrı'ya şükür oradaydı. Sana yaşattıkları için ondan nefret ederek o kadar çok zaman geçirmiştik ki... Sonra bu olay olduğunda onun yanımda olması... Senin için, benim için, P.J. için yaptıklarından sonra onun için yapamayacağım hiçbir şey yok. O... O inanılmazdı." Fısıltıyla konuşarak, "Hayatım boyunca hiç bu kadar korkmamıştım Janey," diye ekledi. Gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlandı ama tavana bakarken onlarla başa çıkmak için hiçbir hamle yapmadı. "Babam öldüğünde bile."

Sonra onun yanına gitti, kolunu ona doladı ve yüzünü göğsüne yasladı.

Kolu onun etrafında kilitlendi. "Kanı gördüğüm andan sen uyandığın ana kadar lanet bir kabustu.

Providence dört saat sonra. Tüm bu zaman boyunca seni ve bebeği kaybedeceğimi düşündüm. David ve Victoria Klinikte ameliyat oldum.

Tamamen paniğe kapılmış bir halde, bu büyüklükte bir acil durum için donanımlı olamayacaklarını biliyordum. Görünen o ki, değillerdi ama ellerinde olanlarla idare ettiler.

Çünkü başka seçenekleri yoktu. Anlatılanlara bakılırsa, David daha önce hiç tek başına yapmadığı bir ameliyat sırasında inanılmazdı. Victoria ve Mason'ın ikisi de Bunu bana daha sonra söylemenin bir anlamı yok. O olmadan..." Derin bir nefes verdi. "Daisy ile çıktığı için çok şanslıydık ve

onu Mac'e getirdi, yoksa asla orada olmazdı. Seni kaybederdim çünkü onu bulacak, sana yardım getirecek zamanım oldu. Aklımdan çıkmayan kısım da bu, senin ve oğlumuzun hayatının nasıl boktan bir şansa dönüştüğü. Tüm bu rastlantısallığı yaşamak çok zor. ile."

"O gün çok şanslıydık," dedi Janey yumuşak bir sesle.

"Ama

Düşündüğünüzde uzun zamandır çok şanslıyız. Bizi seven harika bir anne babanın çocuğu olarak dünyaya geldiğimiz için, çok sevdiğimiz bu adada harika bir hayatımız olduğu için ve

Bizi seven harika arkadaşlarımız ve ailelerimiz var. Etrafımız her zaman iyi şanslarla çevrili oldu, dolayısıyla en çok ihtiyaç duyduğumuz anda şansımızın devam etmesi mantıklı."

"Sanırım."

"Tüm bunlar olurken gösterdiğin dirençle gerçekten gurur duyuyorum.

Duyduğuma göre, harika olan tek kişi David değilmiş. Sen de öyleydin."

"Hayır, değildim."

"Bunu nasıl söylersin? İhtiyacım olduğunda bana yardım ettin ve kriz sırasında güçlü kaldın. Her şey boyunca benim kayam oldun."

"Her şeyi biliyor olsaydın böyle söylemezdin." "Neyi bilmiyormuşum?"

Joe çenesindeki kirli sakalı ovuşturdu. "David seni ameliyata alırken... ona söyledim... dedim ki..."

"Ne dedin Joe?"

"Eğer bir seçim yapmak zorunda kalırsam -sen ya da bebek-

seni kurtarmasını istedim. Şimdi güzel oğlumuza bakıyorum ve seni ona ne kadar kolay tercih ettiğimi hatırlıyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum."

"Joe, Tanrım, ben de aynı şeyi yapardım. Onunla henüz tanışmamıştın bile ve beni yıllardır seviyorsun. Kim olsa aynı şeyi yapardı."

"Yine de... Artık onu tutabildiğim ve ona dokunabildiğim

için bunu düşünmek beni hasta ediyor. Artık ben de onu seviyorum."

Elini adamın yüzüne koydu ve onu kendisine bakması için çevirdi, onu öperken gözyaşlarını sildi. "Seni çok seviyorum. Beni sevme şeklini çok seviyorum. Güvertede bana yıllardır aşık olduğunu söylediğin o günü asla unutmayacağım. Aynı anda hem şok olmuş hem de şok olmamıştım. Geriye dönüp baktığımda, beni böyle sevdiğini başından beri bildiğimi düşünüyorum. Hayatının en büyük krizinin ortasında beni seçtiğini duymak

Diğer her şey seni zaten sevdiğimden daha çok sevmemi sağlıyor. Bu P.J.'i tüm kalbimizle sevmediğimiz anlamına gelmiyor. Bu

Sadece birbirini bu kadar çok seven bir anne babadan doğduğu için şanslı olduğu anlamına gelir."

Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanmaya devam ederken ona sıkıca sarıldı. "Bunu tekrar yapabileceğimi sanmıyorum, Janey."

"Ne yapmak?"

"Bu sefer olanlardan sonra başka bir bebek sahibi olmak. Neredeyse on ay boyunca bu tür bir korkuyla yaşamak... Bu beni öldürür."

"O zaman başka bir çocuğumuz olmayacak. Sahip olduğumuz harika oğlumuz için çok minnettar olacağız ve her şeyimiz için şükredeceğiz. çok şükür."

"Tek çocuk olmasını istemediğinizi söylemişsiniz."

"Onun için bunu seçmezdim, ama o Onun için kardeş gibi olacak kuzenlerle çevrili. Bu onun için yeterli olacaktır."

"Ciddi misin? Gerçekten sadece ona sahip olmakla yetinecek misin?"

"Benim için sorun olmazdı. Dürüst olmak gerekirse, bütün bu olay beni de çok korkuttu ve ben sadece Kriz geçtikten sonra haberim oldu. Eğer sadece P.J.'yi doğuracaksak, belki gelecek yıl okula geri dönüp diplomamı tamamlayabilirim. Daha fazla çocuk yapmaya karar verirsek bitirebileceğimden şüpheliyim."

"Okulu bitirdiğini görmeyi çok isterim. Bunun için her şeyi yaparım." "Bunu benimle paylaştıktan sonra kendini daha iyi hissediyor musun?" "Biraz. Bir

konuda haklı olabilirsiniz..."

"Sadece bir şey mi?"

Gölüşü onun gerçekten iyi olduğunu anlamasını sağladı.
"Bilinçaltında, ben ve çocuklarım seni tekrar hamile bırakmaktan endişelenmiş olabiliriz."

"Vic'le bunun olmasını engelleyecek bir şeyler bulması için konuşacağım. Bu arada..."

"Prezervatif alacağım."

"Onları bizim için Mac'e aldırmalıyım. Maddie'yle çıktığı dönemden bana borcu var ve kimse yattıklarını anlamasın diye bana aldırıldı."

"Bu komik olurdu, ama sizin için de aynıysa, kardeşinizin işimize karışmamasını tercih ederim."

"Yani ona birazcık bile işkence edemez miyim?"

"Oh, tamam, eğlenmene bak, ama beni karıştıрма."

"Yapacağım. Yarın akşam burada buluşalım ve işlerin nasıl gittiğine bakalım."

"Bu bir randevu."

Rahatlayan Janey gözlerini kapadı ve ona sıkıca sarıldı, acısını onunla paylaştığı için minnettardı.

"Janey?"

"Öyle mi?"

"Benim yüzümden ölmediğin için teşekkürler. Sensiz asla yaşayamazdım."

"Sorun değil demek isterdim, ama bu pek mümkün görünmüyor."

"Çünkü bu sizin, David ve diğer pek çok kişi için büyük bir sorun teşkil ediyordu."

"Hepsi de senin ve güzel oğlumuzun buna değdiği konusunda benimle hemfikirdir."

Bölüm 11

Owen avlanıyordu. Takip ediliyordu. Kovalanıyordu. Babası evdeydi ve onu arıyordu ve onun gazabından saklanabileceği hiçbir yer yoktu. Onu tekrar kızdıracak bir şey yapmıştı ve bunun bedelini cehennemde ödeyecekti. Kendini olabildiğince küçülttü ve kız kardeşlerinin paylaştığı odadaki ranzaların arkasına saklandı. Evde değillerdi, belki babası onu orada aramazdı.

Uzaktan annesinin bağırıp ağladığını ve kocasına Owen'ı rahat bırakmasını söylediğini duyabiliyordu. Camın kırılması onun suçu değildi. Mahalledeki tüm çocuklar garaj yolunda basketbol oynarken içlerinden biri cama çarpmıştı.

Etin ete çarpma sesi annesinin çığlıklarına son verdi ve Owen'ı bulunmamak için kendi çığlıklarından birini tutmaya zorladı. Ona vurmuştu. Yine vurmuştu. Annesi ne zaman babasının öfkesine karşı onu ya da kardeşlerini savunmaya çalışsa, babası önce ona saldırıyordu. Başına gelecekleri bilse bile, yine de onu durdurmaya çalıştı. Ama Mark Lawry öfkelenildiğinde onu hiçbir şey durduramazdı.

"Bir adam işten eve gelir ve biraz rahatlamak ister ve ne bulur? Uğraşmak zorunda olduğu kırık bir cam çünkü lanet olası çocuğu arkadaşlarını kontrol edemiyor. Olay olduğunda burada bile değilken bununla uğraşmak zorunda kalmamam gerektiğini düşünüyorum."

Sarah kısık bir sesle, "Tamir etmesi için birini çağıracağım," dedi. "Bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Peki bunun parasını kim ödeyecek?"

"Bu cam, Mark. Cam kırılır. Bir şeyler olur." "Kapa çeneni! Kapa çeneni!"

Owen ağlamaya başladı, sessizce annesine babasının dediğini yapması ve susması için yalvarıyordu. Tüm yalvarışları kaçınılmaz olanı değiştirmeyecek ve ona sadece bir tokat ya da yumruk daha attıracaktı. Mark Lawry öfkeliydi ve

Birinin bunu ödemesi gerekiyordu. Owen bunun küçük kardeşlerinden biri ya da annesi yerine kendisi olmasını tercih ederdi.

Bir gün babasından daha büyük ve güçlü olacak ve ona karşılık verebilecekti. O gün için yaşadı. Babasını tek bir yumrukla dümdüz edebilmeyi hayal ediyordu. Beden eğitimi dersinde, daha hızlı büyüyüp güçlenmek için ağırlık kaldırmak için bulduğu her fırsatı değerlendirdi. Arka bahçedeki ta ları ve evinin önünde duran beton blokları kaldırdı.

Arkadaşım Jimmy'nin evinde.

"Nerede o?" Mark, Owen'ın duvara yaslanıp, duvarın açılıp kendisini yutmasını dilemesine neden olan öfke dolu ses tonuyla sordu.

"Bilmiyorum."

"Yüzünü gösterse iyi olur, yoksa karde lerinden birini aramaya gideceğim. Kıranın onlardan biri olmadığını nereden bilece im?"

Pencere mi?"

"Burada bile değillerdi!" Sarah a ladı. "Onları yalnız bırakın. Hepsini yalnız bırakın."

"Bana ne yapacağımı söyleme, seni i e yaramaz, değersiz sürtük. Onları nasıl disipline edece ime dair ilk fikrin olsaydı, bunu yapmak zorunda kalmazdım."

"Senden nefret ediyorum."

"Ne dedin sen?"

Owen saklandığı yerden fırladı ve annesine doğru ko tu. "Bırak onu, seni sefil pi !"

Nefes nefese, ter içinde ve ağlayarak uyandı. Yüce İsa. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki kalp krizi geçiriyor olabileceğinden korktu. Neyse ki yatakta yalnız olduğu için Kendini toplamak için bir dakika. Bu da nereden çıkmıştı böyle? Yıllardır kırık camı ya da annesiyle birlikte yedi i cehennem dayağını d   nmemi ti. o gün dayandı.

Lanet olası duruşma, Owen'ın uzun zaman önce g md   n  sandığı her türlü pisliği ortaya çıkartıyordu.

Ellerini yüzünde gezdirdi ve bir dizi Laura'yı bulmak için kalkmadan önce kendini sakinle tirmeye çalışarak titreyerek nefes alıyordu. Banyodan gelen bir ses onu do rulup yataktan kalkmaya zorladı. Bir  ift boxer  ort giydi.

ve banyoya yöneldi. Kapaıya hafifçe vurarak bir aralık açtı.
"Prenses?"

"Ben iyiyim. Uyumaya devam et."

Owen banyoya girdi ve Holden'ı uyandırmamak için kapıyı arkasından kapattı.

"Yatağa geri dönmeyeceksin," dedi zayıf bir sesle.
kusma nöbetleri arasında duvara yaslanmıştı. Ona daha yakından baktı. "Neyin var?"

"Hiçbir şey." Onun yanına oturdu ve elini tuttu. "Bugün erken başladı."

Başını onun omzuna yasladı. "Dün aslında hiç bitmedi."

"Lafı uzatmak istemem ama Virginia'dayken bu şekilde hissetmekle nasıl başa çıkmayı planlıyorsun? Evdeyken yeterince kötü zaten."

"Bunun için endişelenme. Ben hallederim. Bir şekilde."

"Laura..."

"Owen..."

"Nasıl oldu da evren tarihindeki en inatçı kadına zincirlendim?"

"Bana aşık oldun."

"Evet, öyle yaptım." Kolunu ona dolayabilmek için elini bıraktı. "Yaptığım en iyi hataydı."

"Burası sana aşık olduğum yer. Tam burada, bu banyonun zemininde, Holden'a çok hasta olduğumda."

"Bu bir gün torunlara anlatılacak bir hikaye olacak."

"Onlara büyükbabalarının tanıdığım en iyi adam olduğunu söyleyeceğim. Başka bir adamın çocuğuna hamileyken, bana sanki hayatındaki en değerli şeymişim gibi baktı. ve beni çok az tanıyordu."

Ondan etkilendi, sık sık olduğu gibi, dudaklarını saçlarının ince ipeği üzerinde kaydırđı. "Seni tanıyordu. Seni buranın dışında yağmurun altında durduğumuz o ilk günden beri tanıyordu."

"Onlara hastayken saçlarımı nasıl arkaya attığımı, sonrasında yüzümü nasıl serin bezlerle yıkadığımı ve yapamayacak kadar güçsüz olduğumda dişlerimi benim için fırçaladı

Kendimi. Onu istediğim gibi sevebilmem için nasıl bu kadar uzun süre beklediğini ve tüm bu süre boyunca bana karşı sabırlı ve nazik olmaktan başka bir şey yapmadığını, aramızda başka bir şey olmadan çok önce sahip olduğum en iyi arkadaş olduğunu konuşacağız.

Ve hikayemi onlara hayatımın en büyük heyecanının beni sevdiğini söylediği ilk an olduğunu söyleyerek bitireceğim."

Owen onun kolunu okşarken konuşmak şöyle dursun, zar zor nefes alabiliyordu. Boğazını temizledi. "Onlara seni nasıl ikizlere hamile bıraktığını ve Holden'la olduğundan daha da hasta ettiğini anlatacak mısın?"

Nazik kahkahası yaralı ruhuna merhem oldu.

"Hikayenin o kısmı için kullanacak daha iyi kelimeler bulacağım."

"Şimdilik bitti mi?"

"Olabilir."

Owen ayağa kalktı ve ona yardım etmek için elini uzattı. Dişlerini fırçalarken ellerini kalçalarında tuttu ve sonra en başından beri yaptığı gibi onu kucaklayıp yatağına götürdü ve yorganın altına soktu

yanına gitmeden önce. Yan yatıp yüzünü ona döndüğünde, onun ne kadar solgun olduğunu ve gözlerinin altında en son baktığından beri yeni olan derin, koyu halkalar olduğunu fark etti

yakından.

Ona bir kez daha evde kalmasını söylemek istedi ama artık tartışmanın anlamsız olduğunu biliyordu ve onu yanında istemediğini düşünmesine neden olma riskini göze aldı ki bu da gerçeklerden daha uzak olamazdı.

"Bana sorunun ne olduğunu söyleyecek misin?" "Hiçbir sorun yok."

"Banyoya girdiğinde sana bir bakışından bir şey olduğunu anladım. Keşke bana söyleseydin de merak etmek zorunda kalmasaydım."

"Bir rüya gördüm. Önemli bir şey değil." "Ne hakkındaydı?"

"Hatırlamıyorum."

"Sana inanmıyorum."

Onun şımarık cevabına gülümsedi. Ondan daha azını beklemiyordu. "Uzun zaman önce olan bir şey hakkındaydı, unuttuğum bir şey."

"Babanla mı?"

"Evet." Artık ona anlatmak zorunda olduğu için boyun eğmiş bir halde, yüzündeki sempatiyi görmemek için arkasındaki duvara baktı. "Arkadaşlarım ve ben bir cam kırdık basketbol oynuyordu ve eve döndüğünde çılgına döndü. Annem ve ben onunla tartıştık. Çok çirkindi. Yıllardır bunu düşünmedim."

"Kaç yaşındaydın?"

"On ya da o civarda."

"Duruşma size unutmak isteyeceğiniz şeyleri düşündürüyor."

Kadının istemediği basmakalıp sözler söylememesini ya da sempati göstermemesini takdir etti. "Sanırım."

"Yakında bitecek."

"Bitecek mi? Gerçekten bitecek mi?"

"Evet, olacak. Şimdi her şey yeniden su yüzüne çıkıyor çünkü birkaç gün içinde onu görmem, ifade vermek ve annenin tanıklığını dinlemen gerektiğini biliyorsun. Tüm bunlardan önce, geçmişinle arana büyük bir mesafe koymayı başarmıştın."

"Onu tekrar görme düşüncesiyle bu kadar kolay yıkılıyorsam, sandığım kadar değil."

"Owen, seni yıllarca korkuttu. Onu tekrar görme düşüncesiyle yıkılmamak için insanüstü olmak gerekir. Lütfen kendini neden yıkıldığını merak etme cehennemine sokma. Kim olsa böyle olurdu."

"Olmak istemiyorum. Artık benim için bir önemi olmadığını anlaması için gözlerinin içine bakmak istiyorum."

"Bilecek. Bizi birlikte ve ne kadar mutlu gördüğünde kazanmadığını anlayacak. Orada olmak istememin ikinci nedeni de bu. Onun kazanmadığını görmesini istiyorum. Sen kazandın. O hapse girecek, sen de mutlu günlerine geri döneceksin.

Sevgi ve neşe dolu bir hayat ve öfkesini kontrol edemediği için kendini mahrum bıraktığı her şey."

"Ya hapse girmezse? Ya paçayı kurtarırsa ve yaptıklarının bedelini asla ödemek zorunda kalmazsa?"

"Bu olasılık hakkında çok düşündüm ve Böyle bir şey olursa sana ve annene ne olacağı konusunda endişeleniyorum."

"Ve?"

"İkinizin de iyi olacağına karar verdim. O hayatınızdan çıktı. En önemli şey budur. Ve bir kaplan çizgilerini değiştirmez. Zorbalık yapacak başka birini bulur ve belki bir dahaki sefere kanun onu yakalar."

"Bize yaptıklarını başkalarına da yapmasını istemiyorum."

"O zaman en iyisini umalım ve en kötüsüne hazırlanalım. İşler istediğin gibi gitmezse bununla yaşamamanın bir yolunu bulmalısın. Bu kadar uzun süre bununla yaşadın ve kendine iyi bir hayat kurdun. Buna odaklan ve bunu atlatacaksın. Tüm yol boyunca yanında olacağım."

Ona söylediği onca inanılmaz şey arasında en çok bu sonuncusu dokunmuştu. "Bununla uğraşmak zorunda kaldığımız için üzgünüm."

"Değilim. Eğer bu, babanın sana yaptıklarının hesabını vereceği anlamına geliyorsa, o zaman başka ne olması gerekiyorsa buna değer. En azından, söylediklerine göre Bana onun hakkında anlattıklarına göre, davanın kamusal boyutu onun için son derece küçük düşürücü olacak ve bu da hak ettiğinin en azı."

"Evet," dedi Owen gülerek, "bu konuda haklısın. Bu bana sapkın bir zevk veriyor.

Annem ve ben ailenin kirli çamaşırlarını ortaya dökerken onun mahkemede kıvrandığını hayal edin. Her dakikasından nefret edecek.

Bu."

"Ve her dakikanın tadını çıkarmalısın. Eğer tek şey buysa Elde edeceğin adaleti, yeterince iyi hale getirmenin bir yolunu bul." "Bulacağım." Yüzüne dokunmak için uzandı, hayretle

her zaman teninin ne kadar yumuşak olduğunu fark ettim.

"Benimle gelmeni istememekten, sensiz bunu nasıl yapabileceğimi düşündüğümü merak etmeye başladım."

Kızın memnun küçük gülümsemesi ondan da bir gülümseme aldı. "Başından beri amacın da buydu zaten," dedi gülerek. "Kulağa çok hesapçı geliyor."

"Seni seviyorum. Bu işin bitmesini ve sadece düşünümüze odaklanıp önümüzde hiçbir engel kalmamasını sabırsızlıkla bekliyorum.
yol."

"Endişelerinizi daha da arttırmak istemem ama yolumuza çıkan minicik bir şey daha var."

Bunu duyunca telaşlanan Owen, "Ne?" diye sordu.

"Henüz son boşanma belgelerimi almadım."

Hala yasal olarak evli olduğu hatırlatması Başka biri göğsüne bir yumruk gibi inerek ciğerlerindeki nefesi çaldı. "Dan'le konuştun mu? Ne söyledi?"

"Bana her şeyin programa uygun olduğunu ve belgeleri her an alabileceğimizi söyledi."

"Ya düşün için zamanında gelmezlerse?" "Gelecekler."

"Laura..."

Kendini yukarı kaldırdı ve onu öpmek için eğildi. "Hiçbir şey söylememeliydim. Özür dilerim."

"Tabii ki bunu bana söylemelisin. Bugün saat dokuzu bir geçse Dan'i arayıp her şeyi bildiğinden emin olacağız."

"Madem ısrar ediyorsun."

Başladığı öpücüğe devam etmek için onu kendine çekti. "Israr ediyorum."

Mac işe giderken kız kardeşinden bir telefon aldı. "N'aber, velet?"

"Artık bu lakaba katlanmak zorunda kalmamam için kaç yaşında olmam gerekiyor?"

"Altmış mı? Ish?"

"Çok komik. Çok komikten ve hayatın nasıl dönüp dolaşıp aynı yere geldiğinden bahsetmişken, benim için bir şey yapmanı istiyorum."

Mac her zamanki gibi ona zor anlar yaşatmaya hazırdı ama P.J.'nin doğduğu gün onu neredeyse kaybedeceklerinden beri bunu yapmak ona her zamankinden daha zor geliyordu. Genellikle Janey'ye zor anlar yaşatmak onun için nefes almak kadar kolaydı. Gözyaşlarına boğulmadan onu kaybetmeye ne kadar yaklaştıklarını düşünmesine izin veremezdi. Bunu ona asla söylemeyeceğinden değil... "Ne yapıyorsun?

ihtiyacın var mı?"

"Prezervatifler."

Tamam, çocuk bezini tahmin edebilirdi. Bunun olacağını tahmin etmemiştir. "Ne? Ne oluyor be?"

"Joe ve benim prezervatife ihtiyacımız var ve onları bizim için senin getirmene karar verdim."

"Karar verdin mi? Onun nesi var ki bunu yapamıyor?"

"Kesinlikle hiçbir sorunu yok, ama bunu yapmanızı istiyorum."

Maddie'yle ilk çıkmaya başladıklarında, Maddie'ye bunları alması için onu gönderdiği zamanı hatırlayarak Bütün ada birlikte yatmalarından bahsederken, ona bir borcu olduğunu kabul etmek zorundaydı ve o da bunu biliyordu. "Oldukça komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi?"

"Evet. Aslında, çok komik olduğumu düşünüyorum. Sadece yatmadan önce bana ulaştırdığınızdan emin olun. Joe kendini biraz... kapalı hissediyor ve normale dönmeye hazır. Olanlardan sonra tekrar hamile kalmamı istemezsin. P.J. ile olanları anlatır mısın?"

"Bu bir tür duygusal şantaj gibi. Değil mi? Buradaki tüm tren enkazı teslimatlarından tamamen bıktığımı biliyorsun, bu yüzden kocanın senin için yapması gereken kirli işleri yapmam için bana şantaj yapıyorsun, değil mi?"

"Oh, kirli olacak, tamam. Ne kadar kirli olursa o kadar iyi."

"Janey! Hadi ama! Bana kanlı detayları anlatma, olur mu?" "Sana güveniyorum, ağabey. Beni hayal kırıklığına uğratma."

"Şu anda senden nefret ediyorum."

"Hayır, sevmiyorsun. Beni seviyorsun ve bunu biliyorsun. Oh, ve Mac?"

"Öyle mi?"

"Ekstra büyük olanlardan al, olur mu?" Telefonu kapattı. Buna cevap vermeye başlayamadan gülmeye başladı. Tiksintiyle telefonunu koltuğa fırlattı ve bir kahkaha attı. Küçük kız kardeşine iyi oynadığı bir oyun için hakkını vermek zorundaydı. Dört ağabeyin küçük kız kardeşi olarak, Janey küçük yaştan itibaren kirli dövüşmeyi öğrenmişti. Onun bu planı Joe'yla birlikte planladığını ve ikisinin Joe'yu gülmekten kırıp geçirdiklerini hayal edebiliyordu.

Bir keresinde ona da aynı şeyi yapmıştı, ekstra büyük yorumuna kadar, bu yüzden muhtemelen bunu hak etmişti.

Onlar için aldığı tüm prezervatiflerde delikler açarsa tam da hak ettikleri şeyi bulmuş olacaktı. Bunu gerçekten yapacağından değil, çünkü P.J. ile olanlardan sonra Janey'nin daha fazla çocuk sahibi olmasını gerçekten istemiyordu.

Hayatının en korkunç günleriydi ve bunu yeniden yaşamaya hiç niyeti yoktu.

Ve Maddie'nin ona sık sık söylediği gibi, aslında her şey onunla ilgiliydi.

Şimdi Janey'i bunun için geri almanın bir yolunu bulmalıydı...

Bölüm 12

Ağustos ayının başlarındaki Pazar sabahları, Big Mac McCarthy'nin kırk yaz boyunca sahibi olduğu ve işlettiği marinadaki en sevdiği günler arasındaydı. Teknecilerin çoğu Eve gitmek için erkenden yola koyuldular ve diğerlerini uğurladıktan sonra, o ve adamlarının oturup ateş etmek için zamanları oldu.

Bu yıl en iyi zamanlarıydı çünkü kardeşi Frank Haziran ayında emekli olduktan sonra sabah ekibine katılmıştı ve Frankie'nin günlük yaşamına geri dönmesi Big Mac'i neredeyse dört oğlunun adada yeniden yaşaması kadar mutlu ediyordu. Artık marina ortağı olan en büyük oğlu Mac her günkü müdavimlerinden biriydi ve diğer üç oğlu da ara sıra sabah ekibinde yer alıyordu. Big Mac ve bir grup arkadaşının dünyanın sorunlarını çözmeye çalıştığı "toplantı".

Uzun zamandır en iyi arkadaşı olan Ned Saunders, o Pazar sabahı ilk gelen kişiydi ve kahve ve biraz şekerli çörek almak için içeri girerken homurdanarak günaydın dedi.

Linda'yı Providence'taki hayatını bırakıp kendisiyle evlenmeye ve adasında yaşamaya ikna ettikten sonra buradaki ilk günlerini düşünmek Big Mac'i duygusal hissettiriyordu. Burayı balıkların suya alışması gibi benimsemişti,

Restoranı, müşterilerinin karşılık verdiği kendine özgü şıklığı ve cazibesıyla kendine ait kılmak anında. Çörekler, mekanın büyüünün bir parçası haline gelen ilham verici bir fikirdi.

Ve bu sihirdi. Başka hangi kelimeyi kullanabilirsin Her gün Tuz Gölü'nü ve onun pek çok kişiliğini nasıl gördüğünü tarif edebilir miydi? Bazı günler o kadar parlak maviydi ki ona bakmak gözlerini acıtıyordu. Diğer günler ise gri ve

Kızgın, köpüklü ve her günkü gibi güzeldi. Big Mac onun tüm ruh hallerini takdir ederdi.

Tekneleri, insanları, kum ve yosunla karışan mazot kokusunu severdi. Martıları severdi. yenilebilir bir şeyler bulmak için rıhtımda dolaşırdı. Rıhtıma bayılırdı.

yengeçlerini suya düşüren çocuklar
yüzen rıhtımlarda, sosisli sandviçleri yem olarak kullanarak,
bir kovayı sümüksü yaratıklarla doldurana kadar. "Yengeç "in
tadını çıkardı
ana rıhtımdaki rampadan aşağı inerken yakalanan kabuklular
zarar görmeden suya geri kaçtı, ancak
Paha biçilmez çocukluk anılarını geride bırakarak.

Big Mac'in bu günlerde torunu Thomas'ı yengeç
avlamaya davet etmesi gerekiyordu. Thomas yaşlıydı.
Bu yaz babasının bir zamanlar sevdiği bir şeyi takdir edecek
kadar. Thomas'ın kuzeni ve sürekli yoldaşı Ashleigh'i de
davet edeceklerdi.

Ned masaya geldi ve otururken ortaya bir kutu çörek
bıraktı.

"Bu sabah neden bu kadar huysuzsun?"

"Ben huysuz değilim."

"Bunu seni kırk yıldır her sabah görmeyen birine söyle."

Ned, Big Mac'in ilk
adadaki arkadaşı. Aralarındaki bağ ani ve kalıcı olmuştu.
Şimdi Big Mac'in hayat boyu en iyi arkadaşı olan kardeşi
Frank de adada olduğu için, Big Mac Ned'e hâlâ bol bol
zaman ayırmak için elinden geleni yapıyordu. "Ne oluyor?"

Ned kahvesinden bir yudum alarak, "Seamus ve Carolina,"
dedi.

"Peki ya onlar?" "Fikrimizi

çaldılar." "Ne fikri?"

"Yemek yap ve evlen."

"Oh! Bu ne zaman olacaktı?"

"Birkaç hafta. Laura'dan sonra. Bugünlerde başkasının
ayağına basmadan evlenmek için zaman bulmanın ne kadar
zor olduğunu biliyor musun? Şimdi ne zaman yapacağımızı
bilmiyorum."

"Ne yapmak?" Big Mac'in oğlu Mac onlara katılırken sordu.

"Evlenmek."

"Kim evleniyor?" Mac sordu.

"Ben hariç herkes," diye yanıtladı Ned asık suratla. "Uzun süre bekledim

bunun için zaman. Ben hazırım. O da hazır. Şimdi başka bir fikir bulmalıyız çünkü Seamus ve Caro bizimkini çaldı."

"Bir dakika," dedi Mac, "siz de mi sürpriz bir düğün yapacaktınız?"

"Yapacaktım. Bütün bu yaygara ve sıkıntıyı istemedim.

Şimdi mi?

Kim bilir?"

"Müstakbel Bayan Saunders'ın damadı olarak Evimi, bahçemi, bunu gerçekleştirmek için ihtiyacınız olan her şeyi size sunmaktan mutluluk duyarım," dedi Mac. "Siz sadece söyleyin, biz halledelim."

Bunun üzerine Ned gözle görülür bir şekilde parladı ve Big Mac en büyük oğluna mantıksız bir gururla baktı. Bir erkeğin çocuklarını bu şekilde sevmesinin her zaman hoş karşılanmayacağını biliyordu.

Big Mac'in sevdiği gibi, ama beş çocuğunuz olduğunda ne kadar harika olduklarından sürekli bahsetmemek çok zordu. Böyle zamanlarda konuşmayı onun yerine onlar yapıyordu.

"Bu harika bir fikir evlat," dedi Big Mac. "Sen ne düşünüyorsun Ned?"

"Bu konuyu Francine ile konuşacağım. Her şey ona bağlı."

"Bunun farkına vardıysan iyi bir koca olacaksın," dedi Big Mac.

"Yapacağımı mı düşünüyorsun? Gerçekten mi?"

"Eminim seveceksin," dedi Mac. "Onu ve kızlarını kendi çocukların gibi seviyorsun. Maddie her zaman Tiffany'yle birlikte sen hayatlarına girene kadar bir babaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilmediklerini söylüyor. Çocuklar da büyükbabalarına bayılıyor. Bu işte harika olacaksın."

Çenesini elinin üzerine koyan Ned birkaç kez gözlerini kırptırdı.

Big Mac bir an için eski dostunun böyle bir onay karşısında soğukkanlılığını koruyup koruyamayacağını merak etti.

"Teşekkür ederim," dedi Ned usulca. "Bunu senden duymak çok anlamlı."

Luke Harris, her sabah kahve, çörek ve saçmalıklar için gelen diğer günlük müdavimlerden bazılarıyla birlikte onlara katıldı.

Mac, "Gün bizden uzaklaşmadan önce, hey," dedi, Babası ve Luke onu duyabilsin diye eğildi. "Evde biraz daha fazla zaman geçirmeye başlamanın gerekiyor. Bu hamilelik Maddie'nin canına okuyor ve biraz yardıma ihtiyacı var. çocuklar."

"Sorun değil," dedi Big Mac. "Ne yapman gerekiyorsa yap." "Ben seni idare ederim," dedi Luke. "Belki bir gün sen de iyiliğe karşılık vermek için."

"Gerçekten öyle umuyorum," dedi Mac.

"Burnumuzu sokmak istemediğimizi biliyorsun," dedi Big Mac çekingen bir tavırla, Luke ve karısı Sydney'in tüp ligasyonunu tersine çevirdikten sonra bebek sahibi olmaya çalıştıklarının farkındaydı.

"Evet, öyle," dedi Luke gülerek. "Henüz bir şey yok ama denerken çok eğleniyoruz."

Big Mac, babasız çocuk on dört yaşındayken rıhtıma gelip iş istediğinden beri Luke Harris'i oğlu gibi sevmiştir. O zamandan beri orada çalışıyordu. Big Mac'in yaptığı en iyi şey, birkaç yaz önce onu işe ortak etmek olmuştu. Luke ve Mac burayı harika bir şekilde işletiyorlardı. zamanının çoğunu en iyi yaptığı şeyi yaparak, yani arkadaşlarıyla boğa güreşi yaparak geçirebilirdi.

Grant kısa bir süre sonra geldi ve elinde kahvesiyle masaya oturdu. "Sana haberlerim var Siperler," dedi Grant herkesin dikkatini çeken muzaffer bir gülümsemeyle.

"Dökül bakalım," dedi Mac.

"Steph ve ben İşçi Bayramı'nda evleniyoruz!"

Ned, "Hay anasını," diye mırıldandı diğerleri Grant'i tebrik etti.

"Onun nesi var?" Grant başparmağıyla Ned'i işaret ederek sordu.

Mac kardeşine, "Düğününü diğerlerinin arasına sığdırmakta biraz zorlanıyor," dedi. "Ama sen ve Steph için mutluyum. Bu harika bir haber."

Big Mac, Stephanie'de mükemmel bir eş bulan ikinci oğluna, "Evet, öyle," dedi. Big Mac ve Linda Zorlu bir yetiştirilme tarzının üstesinden gelerek Herkesin ailesine kabul etmekten gurur duyacağı biri. "Bu gerçekten de çok iyi bir haber."

"Senin için de mutluyum," dedi Ned huysuzca. "Mutlu olmadığımı sanma.

Hepimizin o kıza karşı zaafı var."

"Teşekkürler," dedi Grant. "Çok heyecanlıyız."

"Ah, işte en yeni Romeo'muz geliyor," dedi Big Mac, masada kardeşine yer açarak.

"Kapa çeneni."

"El ele tutuşmuşlar Frank Amca," dedi Mac. "Görünüşe göre birinin kendine bir kız arkadaşı olmuş."

"Ne olmuş yani?" Frank çöreklerden birini yerken test edercesine sordu.

"İnkâr bile etmiyor," dedi Mac. "Durum düşündüğümüzden de kötü."

"Hepiniz başkalarının işleriyle değil kendi işinizle meşgul olmalısınız."

Ned diğerlerinin kahkahaları arasında, "Böyle bir şey asla olmayacak," dedi.

"Bunun ne eğlencesi olabilir ki?" Koca Mac sordu. "Yani... Sen ve Betsy. Birlikte olacaksınız. Bu çok heyecan verici."

"Sen bir ahmaksın, bunu biliyor musun?"

"Affedersiniz ama eve her yeni kız getirdiğimde kim benimle uğraşıyordu? Bunu sana yapma şansım hiç olmadı çünkü sekizinci sınıftan beri Joann'la birlikteydin. Şimdi sıra bende ve intikam çok tatlı." Big Mac, Frank'in çok genç yaşta kanserden kaybettiği karısından bahsederek doğru şeyi yapıp yapmadığından emin değildi ama Frank, Big Mac'in ağabeyinden beklediği iyi mizah anlayışıyla ona gülümsedi.

"İyi eğlenceler, dostum. Senin tacizlerine katlanmaktan mutluluk duyarım, çünkü o buna değer."

"Vay canına," dedi Mac. "Bu düşündüğümüzden çok daha ciddi bir durum."

Frank, "Ciddi kelimesini kullanır mıydım bilmiyorum," dedi. "En azından henüz değil ama potansiyeli var."

"Senin için iyi," dedi Ned. "Uzun zaman oldu." "Gerçekten de öyle," dedi Frank.

"Affedersiniz," dedi bir kadın sesi. Tüm gözler çarpıcı, siyah saçlı bir kadına çevrildi. Uzun boylu, kahverengi gözlü ve temkinli bir duruşu vardı.

"Bir konuda yardımcı olabilir miyim?" Mac ona sordu. "Mac McCarthy'yi mi arıyorum?"

"O ben oluyorum," dedi baba ve oğul birlikte, her zaman yaptıkları gibi.

Big Mac'ten oğluna baktı ve sonra tekrar ona döndü. "Kıdemli," dedi.

"Sizin için ne yapabilirim?" Koca Mac sordu.

"Biraz zamanınızı alabilir miyim, lütfen? Özel olarak."

"Uh-oh, baba," dedi Mac. "Şimdi ne yaptın?"

Genç kadın oğluna meraklı bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar ona verdi. Kim olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ama madem bu kadar kibarca sormuştu... "Elbette. İşte bu yol."

Onu ana rıhtımdan aşağıya, Tuz Göleti'nin önlerinde uzandığı en uca kadar götürdü.

"Sizi arkadaşlarınızdan ayırdığım için üzgünüm."

"Önemli değil."

"Ben Mallory." Sanki gerginmiş gibi sertçe yutkundu.

"Mallory Vaughn."

"Tanıştığımıza memnun oldum, Mallory."

"Ben de memnun oldum. Vaughn ismi size bir şey ifade ediyor mu?"

"Öyle olduğunu söyleyemem. Olmalı mı?"

Cebinden buruşturulmuş bir kâğıt parçası çıkardı ve ona uzattı. "Bunu okumalısın."

Onun ciddi bakışlarını tutan Big Mac, midesine bir şeylerin battığını hissederek bakışlarını ondan aldı. Neydi bu ne hakkında? Dikkatini kâğıda çevirerek, bir kadına ait olduğu belli olan el yazısını okumaya başladı.

Sevgili Mallory,

Artık öldüğüme göre, hayattayken size vermekten korktuğum tek bilgiyi paylaşmanın adil olacağını düşünüyorum. Sen Yıllardır bana babanın kim olduğunu soruyorsun ve doğru zaman geldiğinde sana söylemek gibi iyi niyetlerim vardı. Sonra hastalandım ve zaman en değerli varlığımız haline geldi. Acı dolu geçmişimi tekrar gözden geçirmek dışında yapmak istediğim başka şeyler de vardı.

Babanız iyi bir adam; en azından onu tanıdığım kısa süre boyunca öyleydi. Gansett Adası'nda bir iş kurma fırsatı vardı ve ben evime ve aileme burada bağlı olduğum için bizim için bir gelecek yoktu. Bu yüzden gitmesine izin verdim.

onun hayallerinin peşinden koşmak ve benimkilerin peşinden koşmak için burada kaldım. Kısa bir süre sonra, seni beklediğimi öğrendim.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Big Mac, ayaklarının altındaki rıhtım hareket ediyormuş gibi görünürken tüm varlığı yer değiştirdi. "Annen Diana Vaughn'du."

"Evet."

"Yani bu seni..." "Görünüşe göre kızınız."

Koca Mac, gözlerini ona dikmiş bakarken nefes alamıyor gibiydi.

genç kadının ne söylediğini anlamaya çalıştı.

Mektubu yavaşça elinden aldı ve geri kalanını ona okudu. "'Baban McCarthy's Gansett Island Marina adında bir marinanın sahibi. Adı Mac McCarthy ve senin var olduğunu duyunca çok şaşıracak çünkü seni beklediğimi ona hiç söylemedim. Senin yolda olduğunu öğrendiğimde, o ve ben ilişkimizi bitirmiştik ve kısa bir süre sonra başka biriyle nişanlandığını duydum."

"Sizi öğrenirse sizi benden almaya çalışabileceğine dair mantıksız bir korku besledim ve bunun olmasına izin veremezdim. Keşke ikinizin de iyiliği için daha güçlü bir insan olabilseydim ve sessizliğimle ikinizi de mahrum bıraktığım için özür dilerim. Umarım kalbinizde beni affedecek gücü bulursunuz ve belki de artık dünyada yalnız olduğunuz için onu bulursunuz. Ayrıca sana Mallory adını verdiğimi de bilmelisin.

Çünkü gerçek adı Malcolm. Düşündüm ki Bir gün seni doğuran adamla aramızdaki geçici de olsa bu bağı takdir ettim. Seni tüm kalbimle seviyorum. Anne."

Mallory mektubu katladı ve cebine geri koydu. "Seni bu şekilde şok ettiğim için özür dilerim. Senden hiçbir şey istemiyorum. Sadece seninle tanışmak, boşlukları doldurmak istedim. Şimdi gideceğim. Sonunda seninle tanışmak gerçekten güzeldi. Burası çok güzel bir yer."

Kadın gitmek için döndüğünde, içindeki bir şey ayağa kalktı ve onu kadın uzaklaşmadan önce tepki vermeye zorladı. "Bekle. Henüz gitme."

Durdu ve ona döndü. "Dürüst olmak gerekirse, senden hiçbir şey istemediğimi söylediğimde ciddiydim. Ben gayet iyiyim. Senin kendi hayatın var, benim de kendi hayatım. Sadece isme bir yüz eklemek istedim. Hepsi bu."

"Bana çocuğum olduğunu söyledikten sonra öylece çekip gidemezsin," dedi kekeleyerek. Daha önce hiçbir şey yüzünden bu kadar sarsıldığını hatırlamıyordu.

"Neden olmasın?" diye sordu ona küçük bir şekilde Janey'i hatırlatan küçük, eğlenceli bir gülümsemeyle.

Bunun hayatını, ailesini ya da evliliğini nasıl etkileyeceğini kavrayamıyordu ama onun çekip gitmesine izin verirse kendini asla affetmeyeceğini biliyordu. "Çünkü ben böyle biri değilim."

"Affedersiniz?"

"Eğer bir çocuğumun bunca zaman benim haberim olmadan bu dünyada kalacağını ve sonra da bu kadar rahat bir şekilde hayatımdan çıkıp gideceğini düşünüyorsanız, işte bu

gerçekleşmeyecek. Sen benden bir şey istemiyor olabilirsin ama ben senden bir şey istiyorum."

"Ve bu?"

"Seni tanımak istiyorum. Senin de beni tanımanı istiyorum. Eğer annenin söyledikleri doğruysa, beş üvey kardeşin var. Onları tanımak istemez misin?"

"Annemin söylediklerinin doğruluğundan şüphe mi ediyorsun?" "İstemiyorum ama annemin sözlerini kabul etmek aptallık olur.

daha uzun süredir görmediğim biri..."

"Otuz sekiz yıl," dedi sıkıca. "Çarşamba günü otuz dokuz olacağım."

"Burada tehlikede olan çok şey var."

"Sana söyledim. Senden hiçbir şey istemiyorum."

"Baba?" Mac onlara yaklaşırken sordu. Mallory'ye uzun uzun baktı. "Neler oluyor?"

"Bana bir dakika izin ver evlat, olur mu?"

"Tabii." Mac tereddütle arkasını döndü ve uzaklaştı. "Bu senin oğlun."

"En büyüğüm, Mac

Junior." "O kaç yaşında?"

"Otuz yedi."

"Diğer çocukların kaç yaşında?"

Soru soğukkanlı ve rahat bir tonda sorulmuştu, ama kızın onun hakkında bilgi almaya ne kadar aç olduğunu görebiliyordu.

Aile. "Grant otuz altı yaşında, Adam otuz dört yaşında, Evan otuz iki yaşında ve bebeğim Janey de otuzuna yeni bastı."

"Dört erkek ve bir kız," dedi usulca. "Kardeşlerim olabilir mi diye merak ettim."

"Başka yok mu?"

Başını iki yana salladı. "Annem hiç evlenmedi. Ben onun tek çocuğuydum."

"Hatırladığım kadarıyla büyük bir ailesi vardı."

"Kendi başına bebek sahibi olma kararını onaylamayan kişi." Mallory omuz silkti. "Onlara ihtiyacımız yoktu. Birbirimize sahiptik."

"Yani artık dünyada yalnızsın."

"Tam olarak değil. Harika arkadaşlarım ve gurur duyduğum bir kariyerim var."

"Ne iş yapıyorsun?"

"Providence'da acil servis hemşiresiyim." "Bu çok etkileyici."

"Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu, bilgiden daha fazlasına aç olduğu belliydi.

"Gerçekten istiyorum." Boğazını temizledi ve bir sonraki hamlesinin ne olması gerektiğini düşünmeye çalıştı.

"Karımla konuşmam gerekiyor. Adı Linda ve o benim hayatımın merkezi. Annenle ayrıldıktan kısa bir süre sonra da öyleydi. Telefon numaranız ya da size ulaşabileceğim bir yol var mı?"

Başını iki yana salladı. "İyi bir adam olduğunu görebiliyorum.

Sen annemin söylediği gibi iyi bir adamsın, ama ben sadece seninle tanışmak istedim, tüm hayatını alt üst etmek değil. Beni ailene ya da karına açıklamana gerek yok. Bu yüzden gelmedim. İhtiyacım olanı aldım ve zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Daha fazla zamanınızı almayacağım."

"Yani beş kardeşini hiç merak etmiyor musun?"

Peki ya kuzenleriniz? Onlardan epey var.

Laura ve Shane burada, adada yaşıyorlar. Kardeşim Frank'in çocukları. Masada oturuyor. O bir

Emekli Yüksek Mahkeme yargıcı. Kardeşim Kevin doktor, aslında bir psikiyatrist. Riley ve Finn adında iki oğlu var.

Birkaç hafta içinde Laura'nın düğünü için burada olacaklar.

Oğlum Evan'ın en iyi arkadaşı olan Owen Lawry ile

evleniyor. Yerinizde olsaydım, fazla bir şey olmayan biri

Kendime ait diyebileceğim bir ailem olsaydı, onlarla hiçbir

şey yapmak istemediğime karar vermeden önce en azından herkesle tanışmak isterdim."

"Peki beni bu güzel ailenizle nasıl tanıştırmayı planlıyorsunuz?"

"Sahip olduğumu hiç bilmediğim kızım olarak mı?"

Kollarını kavuşturdu ve ahşap iskeleye baktı. "Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Kendimi tanıtmanın ötesinde bir şey planlamamıştım."

"Kalacak bir yerin var mı?"

"Hayır, bu gece feribotla dönecektim."

"Kalmalısın. Burada biraz zaman geçir. Bakalım burası hakkında ne düşünüyorsun." Evlerden birini önermek üzereydi.

Linda ile konuşana kadar bunu yapamayacağını bildiği için kendini durdurduğunda evindeki boş yatak odaları. "Biz şu tepedeki yerin sahibi." Marınanın girişinin hemen dışında bulunan oteli işaret etti. "Oraya git, seni benim gönderdiğimi ve kaldığın süre için bana fatura kesmelerini söyle."

"Bunu yapamam."

"Neden yapamazsın?"

"Kendimi iyi hissetmezdim."

"Sizi misafirim olmanız için davet ediyorum ama kalmak istemezseniz anlarım. Telefon numaranızı istiyorum, Yine de."

Adamın söylediklerini tartarken kendi kendisiyle bir tartışmaya girmiş gibiydi. "Bu gece kalacağım."

"Güzel," dedi gülümseyerek. "Şu tepedeki evi görüyor musun? Beyaz olanı?"

"Evet."

"Orası benim evim. Bu akşam yemeğe gel."

"Önce karınla konuşmadan beni davet edemezsin."

"Komik, karımla hiç tanışmadınız ama onu çoktan çözmüş görünüyorsunuz."

"Ben bir kadını Bay McCarthy. Bu haberin onu şaşırtacağını tahmin etmek için roket bilimi diploması almaya gerek yok.

Sürpriz." Çantasından bir kart çıkardı ve ona uzattı. "Cep numaram orada yazıyor. Onunla konuştuktan sonra beni ara ve orada istenmediğimi söylersen duygularımı incitmemiş olursun."

"Bana Bay McCarthy demeyin. En azından bana Big Mac deyin. Herkes bana öyle der."

"Big Mac," dedi, denemek için. "Denerim. Teşekkür ederim. Tüm bu olanlar konusunda çok nazik davrandın, oysa bana çekip gitmemi söyleseydin seni suçlamazdım."

"Bunu yapmayacağım. Yine de annenden o mektubu ödünç alabilir miyim acaba? Karıma göstermek isterim."

Cebinden mektubu çıkardı ve ona uzattı. "Bunun benim için çok değerli olduğunu anlayacaksın-"

"Geri almanı sağlayacağım."

"Teşekkür ederim."

"Seni arayacağım."

"Tamam." Mallory'nin yüzünde bıraktığı gülümseme ona bir bakıma annesini hatırlattı. Sonra çalışma odasındaki bir çerçevede sakladığı annesinin fotoğrafını hatırladı ve Mallory'nin onun daha genç bir kadın halinin görüntüsü olduğunu fark etti. Mallory uzaklaştıktan sonra, onu merakla süzen erkeklerle dolu masanın önünden geçene kadar onu izledi. Mallory onlarla konuşmak için durmadı, bunun yerine otele doğru yürümeye devam etti.

Big Mac'in zihni düşünceler, anılar ve bu haberin ailesine ve evliliğine neler yapabileceğine dair korkularla dolup taşıtı.

Mac ve Frank ona yaklaşıp az önce olanlarla ilgili bilgi almak isterken, Big Mac, Linda'ya söylemeden Mallory'den kimseye bahsedemeyeceğini biliyordu. Bu düşünceyle, bilerek otoparka doğru yürüdü.

Oğluna ve kardeşine yaklaşıırken Mac onu durdurmaya çalıştı. "Baba?"

"Kaleyi koru. Ben geri geleceğim."

"Her şey yolunda mı?" Frank sordu.

"Evet. Endişelenecek bir şey yok." Bu sözleri söylerken Big Mac bunların doğru olduğunu umdu ve dua etti.

Bölüm 13

Yan odadaki beşikten gelen ilk sesle birlikte Owen kalktı ve Laura'nın bir süre daha uyumasını umarak yataktan çıktı. Bebeğin ağır bezini değiştirdi. Gece bezini değiştirdim, onu yıkadım ve kahvaltıda mısır gevreği ve elma püresi yedirmek için sadece yeni bir bezle bıraktım, yedikten sonra muhtemelen tam bir banyoya ihtiyacı olacağını biliyordum.

Holden kaşıkla yemek yeme konusunda her geçen gün daha iyiye gidiyordu ama yemek zamanı yine de dağınıktı. Akışkan mısır gevreğini ve bir kavanoz elma püresini mideye indirdikten sonra, Owen onu mama sandalyesinin masasına serpiştirdiği Cheerios'larla ödüllendirdi. Bebeğin tombul parmaklarının Cheerios'ları alıp ağzına götürmesini izlemek Owen'ın en sevdiği şeylerden biriydi. En sevdiğim şeyler. Holden her yeni günde başka bir şeyi nasıl yapacağını öğreniyordu ve bunun bir parçası olmak mucizevi bir şeydi.

Böyle zamanlarda, Holden'la baş başa vakit geçirdiğinde, Laura'nın eski kocası için biraz üzülyordu; adaya gününbirlik bir gezi yapabildiği zamanlarda ara sıra gördüğü oğluyla ne kadar çok şey kaçırdığını asla bilemeyecekti. Laura, Justin'in internetteki flört profilini hiç kapatmadığını ve hâlâ başka kadınlarla buluşmalar ayarladığını fark ettiğinde onunla birkaç aydır evliydi.

Laura gibi muhteşem bir kadınla evli olduğunuzu ve tatmin olmadığınızı hayal edin. Owen böyle bir şeyi düşünemezdi, çünkü onunla ve onun oğluyla birlikte olmak hayatının en büyük onuruydu. Justin, Holden doğduktan kısa bir süre sonra boşanma belgelerini imzalamayı kabul ettiğinden, Owen Adam kötü niyetli değildi. Doğru olanı yapmış ve onu serbest bırakmıştı.

Boşanana kadar tam olarak tatmin olmayacaktı. Yine de resmi final ve bunun ne zaman gerçekleşeceği konusundaki endişeleri Dan Torrington'ı aramasına neden oldu.

"Günaydın," dedi Dan, Owen'ın saate bakıp yüzünü buruşturmasına neden olan bir mırıltıyla.

"Özür dilerim. Bu kadar erken olduğunu bilmiyordum. Burada bebek zamanındayız."

"Sorun değil. Ne var ne yok?"

"Laura'nın boşanması söz konusu. Ne duyuyorsun?" "Nihai karar her an çıkabilir."

"Düğüne yetişecek mi?"

"Daha çok zamanın var, Owen. Endişelenmemeye çalış. Gözüm üzerinde olacak ve bu işi halledeceğiz."

"Tamam," dedi Owen, Dan'in verdiği güvenceler son zamanlarda her yerde olan endişesini tam olarak gidermese de.

"Nasılsın?"

Owen bir kahkaha attı. "Muhteşem. Hiç bu kadar iyi olmamıştım." "Seni basmakalıp sözlerle doldurmak istemem ama her şey bitecek Yakında, sen de yoluna devam edebilirsin."

"Herkes bana böyle söylüyor."

"Senin ya da annen için yapabileceğim bir şey varsa, sadece istemen yeterli."

"Teşekkürler Dan. Virginia'da bizimle birlikte olacak olman ikimizi de daha iyi hissettiriyor."

"Gittiğim için çok mutluyum. Kariyerimden aldığım en büyük tatmin, ne şekilde olursa olsun adaletin yerini bulduğunu görmek."

"Umarım adaleti sağlarız."

"İyi bir davanız var. Kesin bir sonuç mu? Hayır, ama sonunda sizin lehinize sonuçlanacağını düşünüyorum."

Dan'in verdiği güvenceler Owen'ın en büyük korkularından bazılarının giderilmesine yardımcı oldu. "Salı sabahı görüşürüz."

"Orada olacağım."

Owen ile görüşmeyi sonlandırdıktan sonra, Dan telefonu yatağın başucuna koydu. Telefon çalmaya başladığında kalkmaya çalışmıştı.

telefon onu derin uykusundan uyandırdı, ama Kara'nın kolu Owen'la konuşurken onu yatakta tutmuştu. "Bunun için üzgünüm," dedi ona doğru dönerken. "Sorun değil."

Şimdiye kadar kesinlikle telefona alışmıştı. günün ve gecenin her saatinde aldığı telefonlar. Dan, haksız yere hüküm giymiş insanları serbest bırakma arayışıyla ilgili anı kitabı üzerinde çalışırken, bir yandan da Masumiyet projeleri üzerinde çalışan avukatlar. Kendisi ülkenin diğer ucundayken Los Angeles'taki ofisinde çalışıyorlardı ve özellikle Kara'yla tanışıp ona aşık olduğundan beri evi gibi hissetmeye başladığı küçük adadaki hayatıyla her geçen gün daha da iç içe geçiyordu.

"Bir süreliğine uykuna geri dön," dedi omzunu öperken. "Henüz erken."

"Mmm." Pürüzsüz bacağı onunkinin arasından kayarak kasıklarının hemen altında durdu.

Dan'in kızın sırtını okşayan eli aşağı inerek kızın poposunu kavradı ve onu kendisine daha da yaklaştırdı.

"Görünüşe göre birimiz uyanmış."

"Sen çıplak, yumuşak ve sıcakken kendine engel olamıyor."

Karnının üzerindeki eli, aşağıda büyüyen soruna yardımcı olmak için hiçbir şey yapmadı.

"Bugün çok uzun bir gün olacak," dedi iç çekerek. Ailesi onunla tanışmak için ziyarete gelmişti ve Kara'nın diğer arkadaşlarıyla tanışabilmeleri için onlara bir nişan partisi düzenlemekte ısrar etmişti. Dan onun bu partiye katılmamayı tercih edeceğini biliyordu ama son zamanlarda zor bir ilişki yaşadığı ailesinin gönlünü almak istiyordu. birkaç yıl.

"En azından onlara burada evlenmek istediğimizi söylediğinde yaygara koparmadılar." The Chesterfield'ı bir sonraki Haziran için ayırtmışlardı.

"Benimle ilgili herhangi bir yaygara koparmamaları gerektiğini çok iyi biliyorlar. Muhtemelen nişanlandığım için rahatlamışlardır."

Böylece erkek arkadaşıyla kaçtığında kız kardeşimi destekledikleri için suçluluk duymayı bırakabilirler."

"Eski erkek arkadaş."

Yumuşak kıkırdaması onu gülümsetti. "Son derece eski. O kadar eski ki bahsetmeye bile değmez."

"Bu doğru ve bunu sakın unutma. Nişanlının eski aşklarının peşinden koşmanı istemeyen kıskanç bir tip."

"Nişanlımın endişelenecek bir şeyi yok ve o da bunu biliyor. Onunla tanışana kadar hiç gerçekten aşık olmamıştım."

"Kara..." Mümkünse ona daha da sıkı sarıldı. "Böyle şeyler söylediğinde bana ne yaptığını bilmiyorsun. Bir insan nasıl olur da seni bırakacak kadar aptal olabilir, aklım almıyor."

"Beni asla bırakmasan iyi edersin."

"Endişelenme, bebeğim." Başının üstünü öptü ve saçlarının büyüleyici kokusunu içine çekti. "Bugünkü partide iyi olacak mısın?"

"Elbette öyle. Ailem nişanımızı kutlamak istiyor. Ben buna varım. Sadece bazen Kelly ve Matt bir araya geldiklerinde nasıl davrandıklarını unutmak zor oluyor.

Sanki beni tamamen unutmuşlar gibiydi.

Bay Ünlü Avukat ile evlenince birdenbire benim için heyecanlanmaya başladılar. Bu bir çeşit... Bilmiyorum..."

"İkiyüzlü." "Evet."

"Seni incitmelerinden nefret ediyorum bebeğim. Bir daha asla böyle hissetmeni istemiyorum."

"Bunun için seni seviyorum. Gerçekten seviyorum ve eminim ki birkaç şeyin varken onların bu parti fikrine katlandığın için

Onlara söylemek istediğin bir şey var mı?"

"Bunu sana asla yapmam. Muhtemelen ikimizin de nasıl hissettiğini biliyorlardır ve bu da onların arayı kapatmaya çalışma şeklidir."

"Olabilir. Bar Harbor'da evlenmek istemediğimi söylediğimde çıldıracaklarını düşünmüştüm ama tek kelime etmediler."

"Onlar daha iyi biliyordu. Bunu göremeyebilirsiniz ama Buraya geldiğinden beri çok değiştin. Eskiden olduğundan çok daha iddialısın."

"Seninle uğraşırken daha iddialı olmak zorunda kaldım," dedi kuru bir sesle.

"Kesinlikle ve bu hayatınızın her alanına yansıyor. Onların da bunu gördüğüne şüphe yok."

"Bunun için teşekkür ederim," dedi çenesini onun göğsüne dayayarak. "Kendimi nasıl savunacağımı öğrenmem gerekiyordu ve sen bana bunu gösterdin."

Uzun saçlarını at kuyruğu şeklinde topladı ve parmaklarının arasından ipeksi dalgalar halinde kaymasına izin verdi. "Hayır. Başından beri sendeydi. Ben sadece onu bulmana yardım ettim."

Göğsünden çenesine doğru bir öpücük izi bıraktı ve dişleri kulak memesini bulana kadar çenesi boyunca ilerledi. Acı verici kıskaç, içinden bir sıcaklık sarsıntısı geçirdi ve bu da onu daha da sertleştirdi. Şakacı, neşeli Kara'yı çok seviyordu. Onu ilk tanıdığı anda arkasına saklandığı yaralı görünümünün altında onu bulması aylarını almıştı.

Yine de zamanla, kız kardeşi ve eski erkek arkadaşının elindeki korkunç ihanetten kurtulmaya başlamıştı. Yazın başlarında Kelly ile yaşadığı hesaplaşma Kara'nın geçmişisi sonsuza dek unutulmasına yardım etmek için uzun bir yol kat etti.

Dan onu üzerine yatırıp sertliğini onun sıcaklığıyla aynı hızla getirirken, "Bu sabah çok oynaksın aşkım," dedi. "Seni bir sabah insanına dönüştürmeyi de başardım mı?"

Kahkahalarla homurdandı. "Asla olamayacağım tek şey bu." Onun üzerine inerken, onu sıkı sıcaklığının içine aldı, "Bunu çok nadir bir istisna olarak kabul edin." dedi.

"Bunun zaten mükemmel olacak bir gün için mükemmel bir başlangıç olduğunu düşünüyorum çünkü neredeyse her dakikasını seninle geçireceğim."

Gülümsemesi altın sarısı gözlerini parlattı. "Annenin cazibe okulu için harcadığı onca para değerli bir yatırım." Kalçalarını döndürdü ve adamın inlemesine neden oldu.

"Cazibe okulu yok, bebeğim. Her şey kablolamada." "İyi bir kablolama. Gerçekten iyi kablolar."

Kalçalarını kavradı, onu ters çevirmek ve kontrolü ele almak niyetindeydi.

"Aklından bile geçirme. Bu tamamen benim."

"Bana patronluk taslamana bayılıyorum."

"Anlayabiliyorum," dedi dişlerini sıkarak, adamın genişleyen boyuna uyum sağlarken.

Dan güldü ve onu öpebilmek için kendine doğru çekti. Dudaklarının tadı ve göğüslerini göğsüne bastırması neredeyse Dan'ın işini bitirmeye yetecekti. "Bunu hayatımızın geri kalanında istediğimiz zaman yapabileceğimize inanamıyorum."

Açık kahverengi saçlarından oluşan yelesi, onları dünyanın geri kalanından ayıran ipeksi bir perde gibi adamın etrafına iniyordu. "Her zaman değil."

İki eliyle kızın poposunu sıktı. "Hemen hemen her zaman."

"Sana bunu ve bunu vereceğim." Onun üzerinde seksi, alaycı daireler çizerek hareket etti.

"Anlıyorum, o zaman hızlı bir sevişme arıyorsun."

Gülümsemi ve onu öptü, oturup işini bitirmek konusunda ciddileşmeden önce tam bir dakika oyalandı.

Owen, Laura'nın yorucu sabah bulantılarının bir turunu daha atlatmasını sağladıktan sonra onu uyuması için bıraktı ve Evan'ın stüdyosuna giderken Holden'ı da yanına aldı. Evan'ın stüdyosuna giderken

bir süredir oraya gitmemiştii ve araba yolunun düzenlenmiş olduğunu görünce şaşırđı. Fuayedede, kucağında Holden'la içeri girmeden önce kimsenin kayıt yapmadığından emin olmak için stüdyolara açılan bir pencereden yararlandı.

"Ev? Burada mısınız?"

"Buraya," diye seslendi Evan. "Ofiste."

Owen stüdyo alanından geçerek Evan'ın kavernöz binanın arka tarafındaki ofisine doğru yürüdü. "Bugün kayıt yok mu?"

"Bu öğleden sonra," dedi Evan. "Pazar sabahları evrak işleri içindir. Haftanın geri kalanının tadını çıkarabilmek için bu işi aradan çıkarmak istiyorum." Holden'a kollarını uzattı. "Gel de Evan Amca'yı gör, koca adam."

Owen onu Evan'ın kucağına verdiğinde Holden sevinçle ciyakladı. Bebek ikisinin gitarlarını çalmalarını dinlemeye bayılıyordu.

"Tanrım, geçen hafta gördüğümde daha büyük."

"Biliyorum. Bu çılgınlık." Owen bir yığın postayı sandalyelerden birine oturdu ve zarfları Evan'a uzattı.

Evan zarfları masasının üzerindeki yığının içine atarken kaşlarını çatarak, "Hiç bitmiyor," dedi. "Ben masa başında oturmak için yaratılmamışım."

"Sanırım çok fazla evrak işinin iyi tarafı meşgul olmanız."

"Doğru." Evan Holden'a oynaması için ışıklı bir kalem verdi. Temas ettiğı diğer her şey gibi kalem de doğrudan bebeğın ağızına girdi.

"Bu temiz mi?" Owen sordu.

"Kirli değil."

"Laura'ya onunla oynamasına izin verdiğimi söyleme." "Sen yapmazsan ben de yapmam."

"Anlaştık."

"Bu sabah sizi dışarı çıkaran nedir?"

"Virginia'ya gelmeyi planladığını duydum."

"Ne olmuş ona?"

"Keşke yapmasaydın. Duyarlılığını ya da jestinizi takdir etmediğimden değil."

"Bu bir jest değil, O. Eğer bir jest yapmak isteseydim, sırtını sıvazlar ve seni yoluna gönderirken seni ve anneni desteklediğimi söylerdim."

"İyi niyetli olduğunuzu ve önemsedığınızı biliyorum ama işinizi, evinizi ve Grace'i bırakmanıza gerçekten gerek yok. Yanımda bir sürü insan olacak-"

"Yani bir tane daha olması o kadar da büyük bir mesele olmamalı." "Evan, lütfen... Anlamıyorsun."

"O zaman beni yap."

"Değer verdiğim insanların nasıl büyüdüğümün kirli ayrıntılarını duyacak olması utanç verici. Bilmemeni tercih ederim."

"Ben zaten biliyorum. Bana söyledin." Kaleminden bıktığında Holden'a bir top lastik bant uzattı.

"Yarısını bile bilmiyorsun ve ben de öyle kalmasını istiyorum."

"Böyle bir şey yaşamak üzere olsaydım ne yapardınız?"

"Neyse ki bu retorik bir soru çünkü asla böyle bir şey yaşamak zorunda kalmayacaksınız."

"Dalga geç benimle. Ayakkabıyı diğer ayağa giydir. Korkunç, zor, utanç verici ve son derece üzücü bir şey yaşamak zorundayım. Eğer böyle bir şey olsaydı bana ne oluyor?"

Owen, Evan'ın görüşüne karşı çıkamadığı için bunu denemedi. Herkesin Evan'ı anlamaya çalışmasını diledi. onları korumak istiyordu. Laura'nın önceki gece söyledikleri, sevdiklerini korumak zorunda olmadığını hatırlatıyordu ama bu vazgeçilmesi zor bir alışkanlıktı.

"Benim için orada olurdun, O. Senin benim için yapacağından daha azını yapmamı isteme benden. Düğününde senin için ayağa kalkmamı istedin ve bu büyük bir onur, biliyor musun?"

"Başka kime sorabilirim ki?" Owen küçük bir gülümsemeyle konuştu.

"Sen ve ben, biz sadece güzel zamanlardan ve müzikten ibaret değiliz. En azından ben öyle olduğumuzu düşünmüyordum."

"Biz değiliz. Kendimi bildim bileli benim en iyi arkadaşımsın."

"O zaman bu durumda her iyi arkadaşın yapacağını yapayım.
durum." Onlar konuşurken, Evan bebeği ofis koltuğunda salladı ve Holden sabah uykusuna yatana kadar sırtını sıvazladı.

"Onunla aran iyi."

Evan yere baktı ve Holden'ın uyuduğunu görünce şaşırmış gibi göründü. "Beni kontrol et."

"Bir gün harika bir baba olacaksın." "O günü iple çekiyorum." "İkimize ne oldu böyle?"

"Olabilecek en iyi şey," dedi Evan.

"Sen söyledin."

"Salı günü gelmem konusunda anlaştık mı?"

"Evet, sorun yok. Teşekkürler, Ev."

Evan, duruşmada Owen'a destek olmak için hayatını askıya almak çok önemli bir şey değilmiş gibi minnettarlığı elinin tersiyle itti.

"Hazır seni yakalamışken," dedi Owen konuyu değiştirmek için, "Laura ve ben düğünde ilk dansımızı yaparken hangi şarkıyı almanı istediğimi buldum."

"Bana bırak, kardeşim."

Bölüm 14

Owen Holden'la gittikten sonra, Laura bir süre uyudu. Kusma onu her zaman kötü etkiliyordu ama yolculuktan önce yapılması gereken o kadar çok şey vardı ki, geri kalanının daha fazla uykuya ihtiyaç duyan sıcak bir karmaşa olduğu gerçeğini kabul etmeyi reddeden meşgul beynini kapatamıyor gibiydi.

Yatağının başucundaki cep telefonuna uzandı ve yerel doktor Victoria Stevens ile görüşmek için randevu aldı. Salı günkü yolculuktan önce ebe-hemşire pratisyeni. Neyse ki klinik yaz aylarında haftanın yedi günü açıktı ve yarın öğleden sonra Vic'ten bir randevu alabildi. Laura, Victoria'nın mide bulantısı için bir şeyler alması önerisine direnmişti, çünkü Holden'da olduğu gibi bunun da üstesinden gelebileceğine inanıyordu. Ayrıca ilaç alma fikrinden de nefret ediyordu.

Doğmamış çocuklarına en ufak bir zarar verme ihtimali olan bir şey.

Ama Owen'a Virginia'ya kadar eşlik ederek "gücünün üstesinden gelmesine" de imkân yoktu. Umutsuz zamanlar gerçekten de umutsuz önlemler gerektiriyordu. Yataktan kalktı ve midesinin üretken olmasına izin verecek kadar sakinleşmesini umarak duş aldı. Sarah'nın onlarla birlikte olduğu ve oteli kendisi kadar verimli bir şekilde idare edebildiği için Tanrı'ya her gün şükrediyordu ama Laura, büyükanne ve büyükbabasından maaş alırken sorumluluğun büyük kısmını Owen'ın annesine devrettiği için hâlâ kendini suçlu hissediyordu.

Aşağıya inmeden önce kendini bir avuç tuzlu kraker ve biraz zayıf çay tüketmeye zorladı, yemek odasından gelen kahvaltı kokuları onu doğrudan krakerlerin ve çayın geri geldiği bayanlar tuvaletine yöneltti.

Daha sonra lobideki banyoda yere oturdu ve kendini toparlamaya çalıştı. Hasta olmaktan o kadar bıkmıştı ki. Bazen Owen'ın onda ne gördüğünü merak ediyordu.

Birlikte geçirdikleri zamanın çoğunda bu durumdaydı.

Kapıya hafifçe vurulunca ayağa kalktı ve ağzını çalkaladı. Kapıyı açtığında Sarah'ı dışarıda buldu.

"İyi misin tatlım?"

"Daha iyiyim. Bu sabah saat dörtten beri devam ediyor."

Sarah yüzünü buruşturdu ve bir kolunu Laura'nın omuzlarına doladı. "Benimle gel." Abby içeri girdiğinde onu resepsiyon masasının yanından geçirerek ön kapıya götürdü.

"Günaydın!" dedi

Abby. "Günaydın,"

dedi Laura.

"Yine mi iyi hissetmiyorsun?" Abby sordu.

Laura zayıf bir gülümsemeyle, "Başka bir gün, başka bir savaş," dedi.

"Onu kahvaltı kokusundan uzaklaştırıyorum," dedi Sarah. "Bize ihtiyacın olursa oturma odasında olacağız."

"Siz gidin. Ben senin için resepsiyona göz kulak olurum." "Teşekkürler, Abby." Abby's Attic 2 adlı hediyeelik eşya dükkanını işletiyordu.

Surf'ün lobisinde çalışıyordu, bu yüzden resepsiyona bakmak kesinlikle onun işi değildi, ancak çevresindeki herkes gibi Abby de bu yaz birden fazla kez yardım etmek için öne çıktı.

"Hiç sorun değil. Umarım daha iyi hissedersiniz."

"Ben de öyle. Tekrar teşekkürler." Laura, Sarah ile birlikte oturma odasına gitti.

Geçen yıl. Kış boyunca, Owen onlar için çalarken ve Holden annesinin kollarında uyurken, soğuk ve fırtınalı gecelerin çoğunu ateşin önünde geçirmişlerdi.

"Kanepeye uzan ve rahatına bak," dedi Sarah, yastıkları kabartıp Laura'nın üzerine hafif bir örtü atarak.

"Bu çok saçma. Çalışıyor olmam gerekiyordu ve Toplanıp bir hafta ya da daha uzun bir süre için otelden ayrılmaya hazırlanırken ben ne yapıyorum?"

Sarah nazik bir elini Laura'nın saçlarında gezdirdi.

"Fırsatın varken birkaç dakikanı kendine ayırıyorsun. Sakin ol. Hemen döneceğim."

Laura kendini Sarah'nın emirlerine uymaya zorladı. Ondan Kanepenin üzerindeki bakış açısından limandan gelip geçen vapurları ve güneşin parıltısını görebiliyordu.

Gansett'te bir yaz günü daha ciddiyetle başlarken mavi su. Otelin ön tarafının dışında, sesler, arabalar ve motosikletler kasabadan gelen ve ona okyanusun arkadaki dalgakırana çarpması kadar tanıdık gelen bir gürültü kakofonisine karışıyordu.

Sarah elinde dumanı tüten bir kupayla döndüğünde, "Al tatlım," dedi. "Bunu dene."

"Ne oldu?"

"Nane çayı. Hamileyken bende işe yaramıştı."

"Bunu daha önce de önermiştiniz ve ben de denemek istiyordum."

"Hatırladığım kadarıyla nane aromasının en sevdiğiniz şey olmadığını söylemiştiniz." "Değil ama bu noktada her şeyi denemeye hazırım." O

ayağa kalktı ve biradan belli belirsiz bir yudum aldı. Yavaşça indiğinde ve öylece kaldığında bir yudum daha aldı.

"Teşekkür ederim."

"Kendini bu kadar kötü hissettiğin için üzgünüm."

"Owen'ın kendisini bağladığı bu sıcak karmaşaya artık yeter demesini bekliyorum."

"Böyle bir şey olmayacak, bunu sen de biliyorsun. O senin için deli oluyor."

"Birlikte olduğumuzdan beri beni sadece doğururken ve kusarken görmesinin nedenini hâlâ anlamaya çalışıyorum."

Sarah'nın sessiz kahkahası yaşlı kadının gözlerini yaşarttı. "Muhtemelen sende bu iki sevimli özelliğin dışında birkaç şey daha gördüğünü söyleyebilirim."

Laura, çok geçmeden kayınvalidesi olacak kadına gülümseyerek, "Çok naziksiniz," dedi. "Benden bu kadar bahsettiğin yeter. Senin gecen nasıldı? Charlie?"

Sarah'nın yanaklarına renk geldi. "O kadar iyi, ha?"

"Hiçbir fikrim yoktu," dedi usulca. "Bunca zamandır... bilmiyordum."

Laura, "Senin için çok mutluyum Sarah, Charlie için de öyle," dedi. "Bu harika ikinci şansı fazlasıyla hak ediyorsunuz."

"Tüm hayatımı bunun mümkün olduğunu bilmeden nasıl yaşadığımı düşündüğümde..."

"Yani sen..." Laura, Sarah'nın ayrıntıları anlatmasını umarak elini yuvarladı.

"Her şey değil ama yaptıklarımız inanılmazdı. Ve," dedi Sarah, sesini fısıltıya indirerek, "beni sevdiğini söyledi."

"Bu sabah neden buradasın? Onunla birlikte olmalıydın!"

"Çünkü bana ihtiyacın olacağını biliyordum ve senin için burada olmak benim için de önemli."

"Sarah! Tanrı aşkına, ona geri dön."

Sarah, Laura'nın öfkesine güldü. "Sorun değil, tatlım. Onu daha sonra tekrar göreceğim."

Laura'nın gözleri yaşlarla doldu ve o daha ne olduğunu anlamadan gözyaşları yanaklarından aşağı süzölmeye başladı.

"Sorun nedir?" Sarah, Laura'nın ani çöküşü karşısında telaşlanarak sordu.

"Hiçbir şey." Laura, neredeyse mide bulantısı kadar sinir bozucu olan aptal gözyaşlarını sildi. İkisi de hamileliğin bir yan ürünüydü ve onlarsız yaşamayı tercih ederdi. "Senin adına çok mutluyum. Anlatmaya bile başlayamam... Burada bizimle olman, Holden'la geçireceğim bu ilk yılda bana yardım etmen ve

Hepimizle ilgileniyor ve bana otel hakkında çok şey öğretiyor... Bu benim için dünyalara bedel. Dokuz yaşımdan beri ilk kez yeniden bir annem varmış gibi hissediyorum."

"Oh, Laura..." Sarah, Laura'ya sarılabilmek için çay bardağını ondan alırken kendi gözyaşlarını da sildi. "Bu şimdiye kadar birinin bana söylediği en tatlı şey. Beni bu şekilde düşündüğünü bilmek benim için büyük bir onur. Teşekkür ederim, tatlım." Laura'nın yüzünü görebilmek için geri çekildi. "Burada seninle, Owen ve Holden'la olmak gerçekten hayatımı kurtardı ve seninle geçirdiğim her dakikayı çok sevdim."

Laura'nın bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Uzun bir süre boyunca, Owen'ın bir daha asla aşk ya da kendi ailesine sahip olma şansı. Kardeşlerini büyütmek için çocukluğunun büyük bir kısmından vazgeçmiş ve başıboş varlığından memnun görünüyordu. Ama onu seninle gördüğüm an anladım. Senin onun için doğru kişi olduğunu biliyordum ve seni bulduğu için çok minnettardım."

"Ben de minnettarım. İlk tanıştığımızda içinde bulunduğum durumu düşündüğümde... Ve aramızda başka bir şey olmadan önce onunla bulduğum güzel arkadaşlığı. O inanılmaz bir adam, Sarah."

"Öyle olduğunu biliyorum ve onunla daha fazla gurur duyamazdım."

"Yine de duruşmanın ve babasını görme endişesinin ona ne yaptığı konusunda endişeliyim." Odanın diğer tarafındaki sehpa da duran gitara baktı. "Günlerdir çaldığını ya da şarkı söylediğini duymadım. Evan dün bana Owen'ın bu hafta birkaç konseri geri çevirdiğini söyledi, ki bu onun yapacağı bir şey değil. Evan'la birlikte çalma şansına sahip olmayı çok seviyor, bu da Evan stüdyoyla çok meşgul olduğu için bugünlerde pek sık olmuyor."

"Bu endişe verici," dedi Sarah. "Sanırım sadece Dava sona erdiğinde, tanıdığımız ve sevdiğimiz Owen'ın bizimle birlikte olacağına inancımız tamdır."

"Umarım haklısındır," dedi Laura. "Biraz daha çay lütfen."

Sarah gülümseyerek bardağı ona uzattı.

"Şimdi Charlie ile geçirdiğin bu harika geceden bahsedelim."

Sarah bir kez daha öfkeyle kızardı. "Benim yaşımdaki kızlar kirli detayları paylaşmazlar."

"Yani detaylar kirli mi?" Laura utangaç bir sırıtışla sordu. "Ben öpüşmem ve anlatmam," dedi Sarah kibarca.

"Oh hadi ama! İsteddiğini biliyorsun."

Sarah güldü ve bu ses Laura'nın kalbini doldurdu. Kendisi için çok şey ifade eden bu kadına duyduğu sevgiyle dolup taşıyordu. "Gerçekten istiyorum."

"Dökül bakalım, kardeşim."

Evan'la yaptığı ziyaretten sonra otele dönen Owen, uyuyan Holden'ı kucağına aldı ve kahkaha seslerini takip ederek oturma odasına girdiğinde annesiyle Laura'yı kanepede sohbet ederken buldu. Laura'nın solgunluğunu ve elinde tuttuğu çay fincanını hemen fark etti. Yine hastalanmıştı.

"Burada neler oluyor?" Owen onlara sordu. Hayal mi görüyordu, yoksa annesi onu gördüğünde mahcup mu olmuştu?

Orada mı duruyorsun?

"Bunların hiçbirini duymadın, değil mi?" diye sordu. "Neyin hiçbirini?"

Soru, iki taraf arasında yeni bir kahkaha dalgasına yol açtı. İki kadın, ona geçen yıldan önceki hayatında çok nadir görülen sıcak bir eve dönüş hissi veriyordu. Bu otel, sık sık taşınmalarla ve şiddet dolu aile hayatının çekişmeleriyle geçen çocukluğu boyunca sahip olduğu tek gerçek yuva olmuş olsa da, şimdi o ve Laura burada birlikte yaşıyordu. Annesinin de yanlarında olması her şeyi daha da güzelleştiriyordu.

"Neden bir şakanın can alıcı noktasını kaçıırıyormuşum gibi hissediyorum - ya da belki de şaka benim?"

Sorduğu soru onları tekrar harekete geçirdi. İkisini de böyle katıla katıla gülerken görmek ona iyi geldi ve onların neşesine gülümsemekten kendini alamadı.

"İnan bana," dedi Laura gözlerindeki yaşları silerken, "ne hakkında konuştuğumuzu bilmek istemezsin."

Owen onlara korkuyla bakarak, "Anladığım kadarıyla Charlie'yle iyi bir gece geçirmişsin anne?" dedi.

Sarah nefesini tuttu ve yardım için Laura'ya baktı. "Durdur onu. Onunla bu konu hakkında konuşmayacağım."

"Detay istemiyorum ve bunu tüm varlığımla söylüyorum. Sadece iyi vakit geçirip geçirmediğinizi sordum."

"Evet," dedi Sarah. "Evet, söyledim."

Onun ağırbaşlı cevabı Laura'nın kayıtsızca homurdanmasına neden oldu.

Sarah bir eliyle Laura'nın ağzını kapattı. "Kes şunu. Derhal."

Laura güçsüzce, "Yapamam," dedi.

"Ben işe dönüyorum," dedi Sarah. "Uslu durmaya çalış."

"Elimden geleni yapacağım."

"İkinizle sonra görüşürüz." Sarah koşarak odadan çıktı ve Owen koltukta Laura'nın yanındaki yerini aldı.

"Bu da neydi şimdi?"

"Bunu benden asla alamayacaksın. Kız muhabbeti."

"Yine de iyi mi? İyi olmasaydı bana söylerdin, değil mi?"

Laura onun elini tuttu ve uyuyan oğlunun tombul yanağına bir öpücük kondurmak için eğildi. "Owen, tatlım, o iyi olmaktan çok daha fazlası. O harika biri."

"Eww. İğrenç."

"Hiç de iğrenç değil. Çok, çok güzel. Bu sabah son derece mutlu."

"Ayrıntıları paylaşmamanız için size yalvaracak olsam da, bunu duyduğuma sevindim."

Laura, günlerdir içinde bulunduğu karanlık ruh haline rağmen onun sevincine gülümsemesine neden olan kıkırdamalara karıştı.

"Buralarda zor bir sabah mı oldu?" "Her zamankinden daha sert."

"Gitmemeliydim."

"İyiydim ve her zaman benimle olamazsın." "Olmak isterdim."

"Biliyorum. Evan'ı bizimle gelmekten vazgeçirebildin mi?"

Bu soru karşısında afallayan adam ona bakakaldı. "Oraya gittiğimi nereden bildin?"

Gözlerini devirdi. "Seni çözdüm, Lawry." "Şu anda beni korkutuyorsun."

"Peki, ne dedi?"

Owen iç çekerek, "Neredeyse senin kadar inatçı," dedi.

"Etrafında seni seven bu kadar insan olması berbat, değil mi?"

Onun eline uzandı ve parmaklarını birleştirdi. "Tek başına olmak kadar berbat bir şey değil. O daha kötüydü."

Laura başını onun omzuna yasladı. "Yani Evan da bizimle geliyor mu?"

"Evet, geliyor."

"Güzel."

"Daha sonra Dan ve Kara'nın nişan partisine gidecek miyiz?"

Parti saat ikide. Mezeler ve içecekler."

"Sanırım istersen bir süreliğine gidebiliriz." "Kendini iyi hissettiğine emin misin?"

"Her şey, başka bir şey düşünmenin bir yolunu bulmaktan daha iyidir."

Ona doğru döndü, bir kolunu Holden'a ve ona doladı.

"Bunun bitmesi için sabırsızlanıyorum," dedi.

"Ben de yapamam."

Hatırlayabildiğinden daha uzun süredir ilk kez, Stephanie uyandığında kendini yükten kurtulmuş hissediyordu. Charlie'yi hapisten kurtarmak için yıllarını çılgınca harcamıştı ve sonra Sonunda olan olmuştu, kendini kendi yaptığı bir kafese hapsedmişti.

Grant'in korkularını anlamayacağından ya da onu tanıdığı süre boyunca yaptığı gibi bu korkularla başa çıkmasına yardım etmek istemeyeceğinden endişe etmek aptalcaydı, şimdi biliyordu. Onunla geçirdiği bunca zamandan sonra bile, daha önce pek çok kez olduğu gibi yine dibe vurmayı bekliyordu. Sonra

Ama dün gece sonunda bu sefer olmayacağına inanmaya başlamıştı.

Grant hiçbir yere gitmiyordu. Onu gerçekten ne kadar çok sevdiğini bir kez daha göstererek onu buna ikna etmişti. Birlikte geçirdikleri inanılmaz gecenin anıları zihninde tazeyken, bu güzel haberi ikinci en çok sevdiği kişiyle paylaşmak için sabırsızlanıyordu.

Verdiği güvencelere rağmen Grant'in hâlâ onun için endişelendiğini anlayabiliyordu. Kendisiyle evde kalmayı teklif etmesine rağmen, haberleri babasıyla paylaşması için ısrar etmişti. Planlarını ilerletmeye kararlıydı.

ve daha önce hiç yapamadığı bir şekilde hayatının tadını çıkarmaya çalıştı. Duştan sonra atletini ve şortunu giyip dışarı çıktı.

Onu karşılayan parlak güneşli gün, böyle güzel bir yerde yaşadığı için minnettar olmasını sağladı. Gansett'te kalıcı olarak kalmaya karar verdikten sonra sıkılmaktan endişe etmişti. Ancak, sıkılmaktan başka bir şey yaşamamıştı. Grant'in yakınlardaki büyük ailesi ve geniş arkadaş çevresi sayesinde, turistlerin evlerine gittiği kış aylarında bile her zaman bir şeyler oluyordu.

Adadaki ilk tam kışını çok sevmişti; bu süre zarfında restoranı sadece hafta sonları açık tutmuş ve geri kalan zamanını Grant'la birlikte, onun çabalarıyla ilgili senaryo üzerinde çalışarak geçirmişti.

Charlie'yi hapisten çıkarmak için. Aylarca, dikkatli bir şekilde Onu sık sık düğün tarihi konusunda sıkıştırma girişimlerinden konuyu değiştirerek ya da sorulardan kaçarak kurtuldu. Onu asla zorlamamıştı ama bu konuyu tartışmayı reddetmesinin birden fazla kez onu incittiğini söyleyebilirdi.

Artık bu konuyu geçiştirmek zorunda olmadığını bilmek onu çok rahatlatmıştı. Tüm korkularını konuşmuşlar ve bir tarih belirlemişlerdi. Birkaç hafta içinde Grant'le evlenecekti. Çimleri biçmekte olan üvey babasının araba yoluna girdiğinde, bu düşünce bir kahkaha dalgasına yol açtı. Üzerinde sadece bir şort olduğu için

Etkileyici fiziği tam olarak sergileniyordu. Hapishanede geçirdiği ve günde birkaç saat egzersiz yapmaktan başka bir şey yapmadığı zamanlardan kalma kasları vardı.

Onu orada görünce, çim biçme makinesini kapattı ve Yüzündeki teri silmek için bandanasını çıkardı. Çimlerin üzerine attığı tişörtü almak için eğildi ve tekrar giydi. "Merhaba. Seni bu kadar erken getiren ne?"

"Babamı görmek istiyorum. Buna izin var mı?" "Her zaman. Soğuk bir şeyler içebilirim. Bana katılır mısın?"

"Yolu göster." Ned Saunders'dan kiraladığı küçük eve kadar onu takip etti. Kiraladığı evin Hapisten sonraki hayatı için bir plan yapana kadar geçici bir süre. Gansett'e gelen diğer pek çok kişi gibi, bu hayat onu da bulmuştu ve onun yanında olmasından dolayı çok heyecanlıydı. Evin içinde ilk fark ettiği şey bir vazoydu. mutfak masasında ustaca düzenlenmiş çiçekler.

"Güzel çiçekler."

"Oh, teşekkürler. Sarah onları bahçeden topladı."

"Sarah nasıl?"

"İyi, bildiğin gibi. Onu dün gördün."

Stephanie onun için doldurduğu bir bardak limonatayı kabul ederken ona gülümsedi.

"Aslında uğradığına sevindim," dedi. "Bugün seni arayıp önümüzdeki bir hafta kadar adada olmayacağımı söyleyecektim."

"Nereye gidiyorsun?"

"Sarah ve Owen'la birlikte Virginia'ya. Eski kocası geçen sonbahar onu dövdüğü için mahkemeye çıkacak."

"Ne?" Stephanie masadaki sandalyeye sertçe otururken soluk soluğa sordu.

Charlie ona katılmak için içkisini masaya getirdi.

Babası ve işi sayesinde çok iyi tanıdığı bu kadını özümsemeye çalışırken zihni dönüp duruyordu.

Oteldeki yakınları tacize uğramıştı. "Biliyor muydunuz?"

"Geçen güne kadar hayır. Yine de şüphelenmişim. Her zaman çok çekingen ve ürkektir. Sebebin bu olduğunu düşünmekten nefret ediyordum."

"Hiçbir fikrim yoktu."

"Ne o ne de Owen bu konuda rahatça konuşuyor. Sanırım o ve kardeşleri büyürken durum oldukça kötüydü."

"Tanrım, zavallı Owen ve Sarah. Çok mutlu, rahat bir adama benziyor. Hiç tahmin edemezdim. Sarah hakkında da tek kelime duymadım."

"Malum nedenlerden dolayı bu konuda özel davrandılar ve şu anda iyi durumdalar. Önümüzdeki bir iki haftayı atlatmalarını sağlamamız gerekiyor ve sonra işlerine devam edebilirler."

hayatlar."

"Onunla gitmene sevindim."

"Ben de öyle. Bana bundan bahsettiği ve yanında olmama izin verdiği için mutluyum."

"Yani aranız iyi mi?"

"Öyle de denebilir. Dün gece burada kaldı." Stephanie'nin ağzı açık kaldı ama hemen kapattı.

"Gerçekten mi? Anlatsana."

"Tüm alacağın bu." "Oh hadi ama!"

"Bitir şunu," dedi şakacı bir kaş çatmayla. "Seni buraya getiren nedir ve sakın bana beni özlediğini söyleme. Beni daha yeni gördün."

"Bu kadar şımarık olma," dedi Stephanie, onun huysuzluğu karşısında eğlenerek. "Seninle bazı iyi haberleri paylaşmaya geldim. Grant ve ben bir düğün tarihi belirledik. İşçi Bayramı."

"Bu yıl mı?"

"Evet."

"Aferin sana, tatlım. Ben de senin adına sevindim. Sana gerçek bir bağlılık göstermeye ne zaman başlayacağını merak ediyordum."

"Engel olan o değildi. Bendim. Neredeyse nişanlandığımızdan beri bir randevu ayarlamak istiyordu." O bir kaydırdı

parmağını bardağın kenarında aşağı yukarı gezdirerek buğuyu hareket ettirdi. "O zamanın çoğunu boşa harcadım Anneme daha çok benzeyebileceğim endişesiyle-" "Oha!

Bekle, az önce ne dedin sen?"

"Onun gibi olabileceğim düşüncesi beni kendi çocuklarımla olmaları konusunda endişelendiriyordu."

"Sen ona hiç benzemiyorsun. Hem de hiç. Seni yeni doğmuş bir bebekken kucağına aldığı fotoğrafları görmeseydim, senin gerçekten onun olduğuna asla inanmazdım ve ikinizle ilk tanıştığım andan itibaren böyle düşünmüştüm. O her zaman biraz dağınıktı ve sen... Küçük bir çocukken bile inanılmaz derecede zeki ve yetenekliydin. Karşılaştırılmazsın, Steph. Hiç yok."

Stephanie, sessiz üvey babasının karakterine hiç uymayan bu vurgulu ve ateşli konuşma karşısında şaşkına döndü. sandalyesine yığıldı. "Korkunun beni ele geçirmesine izin verdim ve dün gece Grant'e her şeyi açıkladığım için şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Umarım sana karşı iyiydi?"

"Evet," dedi Stephanie usulca. "Bana karşı her zaman iyidir."

Yine de zor oldu, biliyorsun... Ona her şeyi vermek." "Bir şeyler saklıyordun, kendini koruyordun değil mi?"

Annesinin elinden çektiklerinden sonra onun bu kadar iyi anlamasına pek şaşırmamıştı. "Evet."

"Klasik savunma mekanizması. Bunu iyi bilirim." "Bilirsin, değil mi?"

"Bakın, ikimiz de her şeyin boka sarmasını beklemeye şartlandık çünkü geçmişte hep böyle oldu. Ben Bu sefer Sarah ile bunun olmayacağına inanmayı seçiyorum. Sen de aynısını Grant için yapmalısın. Bana yardım etmek için yaptığı inanılmaz şeye rağmen, itiraf etmeliyim ki onunla ilk tanıştığım da senin için yüzde yüz ikna olmamıştım. Biraz... Bilmiyorum... Süslü görünüyordu, sanırım. Onun gibi bir adamın senin ihtiyacın olan basit hayatla mutlu olup olamayacağını merak ettim."

"Bana bunların hiçbirini anlatmadın."

"O adam için kıcını yırttın. Fark eder miydi?"

"Evet! Önemli olabilirdi! Hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Charlie'nin kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Ne hakkında?"

"Kilitli kaldığın süre boyunca sesin

Kafamda. Seni istediğim zaman göremediğim zamanlarda bile pusulam hep sen oldun. Onun benim için doğru kişi olmadığını düşünmen benim için önemli olabilirdi."

"Onun senin için doğru kişi olmadığını hiç söylemedim. Başlangıçta emin olmadığımı söyledim ama kalbinin sesini dinleyeceğine güvendim ve zaman içinde onun senin için en önemli yönlerden mükemmel olduğunu gördüm. İkiniz... Birbirinizi tamamlıyorsunuz." Charlie onun elini tuttu. "O iyi insanlardan geliyor. Bu da önemli."

"Onlar çok iyi insanlar. Onları da en az onu sevdiğim kadar seviyorum."

"Mutlu olmak için kendine izin vermelisin, tatlım."

"Bunu nasıl yapacağımı öğreniyorum."

"Bir gecede olmayacak ama ikimiz de bunu hak ediyoruz, öyle değil mi?"

"Kesinlikle." Aniden utandığını hissederek ona baktı. "Beni İşçi Bayramı'nda vereceksin, değil mi?"

"Çok onur duyarım. Buraya gel ve babana bir sarıl."

Ona doğru gitti ve güçlü kollarını etrafına sarmasına izin verdi, annesiyle evlenmek gibi büyük bir hata yapmadan çok önce ona verdiği koşulsuz sevgiyle onu çevreledi. "Seni seviyorum, Charlie ayıcık," diye fısıldadı. çocukluk lakabıydı. İsteddiği ya da ihtiyaç duyduğu her an ona sarılabildiği için çok minnettardı.

"Ben de seni seviyorum, Stephie Lou."

Bölüm 15

Charlie, Stephanie'yi arabasına kadar geçirdi ve el sallayarak uğurlamadan önce ona bir kez daha sarıldı. Onunla o kadar gurur duyuyordu ki. Küfürbaz, ihmalkâr, uyuşturucu bağımlısı bir anneyle bir kâbusun ortasında büyüyen parlak, mutlu, neşeli bir çocuktü. Annesi onu kaçırmak ve istismar etmekle suçladıktan sonra, cehennem ateşinde birlikte yürümüşler ve yaşadıkları çileye rağmen bir şekilde hala bütün ve sağlıklı olarak diğer tarafa geçmeyi başarmışlardı.

Uzun zamandır Renee'yi düşünmemişti. Aslında, Renee'yi öldürdüğü günü hiç düşünmemek için elinden geleni yapmıştı.

kızı gibi sevdiği kıızı döverken yakalamıştı. O durumda herkesin yapacağı şeyi yapmış, Stephanie'yi oradan çıkarmış ve bu kararının bedelini hayatının on dört yılını parmaklıklar ardında geçirerek ödemişti.

Onu şimdi büyümüş, güzelleşmiş, mutluluktan parlayan ve harika bir adama aşık bir halde gören Charlie, mecbur kalsa her şeyi tekrar yapacağını biliyordu. Hapiste geçirdiği her dakikaya değerdı.

Bahçe işine devam etmek üzereyken, başka bir araba garaj yoluna çekildi, bu seferki alçak siyah bir Porsche'ydi ve Charlie'nin her seferinde kıskançlıktan ağzının suyunun akmasına neden oluyordu.

gözlerini ona dikti. Arabaları her zaman takdir etmişti ve Dan Torrington'ın arabası en sevdiklerinden biriydi. LA avukatına tam uyuyordu.

Charlie avukatların yanında dikkatli ve temkinli olmayı zor yoldan öğrenmişti; onlar genellikle müvekkillerinin çıkarlarından çok kendi çıkarlarını korumaya çalışırlardı. Dan önemli bir istisnaydı. Charlie her şeyini ona borçluydu. Başarısıyla nam salmış avukattan gelen bir telefonla Charlie Dan'in serbest bırakılması için başarıyla savunduğu ve yıllardır reddedilen duruşma aniden gerçekleşti.

Dan arabadan indiğinde, "Selam Charlie," dedi. Bir keresinde Charlie'ye arabanın aslında kardeşi Dylan'a aitti.

Afganistan. Charlie o gün tek kardeşinden bahsederken Dan'in kederinin derinliğini ve kaybının acısını görmüştü.

Charlie onun uzattığı eli sıkı. "Danışman. Sizi buraya getiren nedir?"

"Eyalet başsavcılığındaki bir arkadaşımın oldukça ilgi çekici bir telefon geldi."

"Pazar günü mü? Hiç tatil yapmıyorsunuz, değil mi?"

Charlie'nin biraz süslü bulduğu bir diğer kişi de Dan'di, ta ki onu daha yakından tanıyıp kibar görüntüsünün altındaki adamı takdir edene kadar. "Bugün ikimiz de izinliyiz, ama bana eyaletin senin yasadışı tutukluluk davanla ilgili bir uzlaşma teklif etmeye hazırlandığını haber vermek istedi."

Charlie, Dan, Stephanie ve hatta Grant onu bunu düşünmeye zorlayana kadar bu iddiada bulunmaya direnmişti. Ne de olsa, ilk yargılamada bu durum tamamen göz ardı edilmişti.

taciz ettiği iddia edilen kızın ifadesi

Birinin, herhangi birinin, onu gerçekten kurtardığını, annesinin üvey babası değil tacizci olduğunu iddia etmesini duyması için yalvardı.

Renee, suçlandıktan kısa bir süre sonra, o gün evlerinde olanlar hakkında yalan söylediğini asla kabul etmeden ölmüştü. Zerre kadar pişmanlık duymadan onu cehenneme mahkum etmişti, sanki onu sevdiğini hiç itiraf etmemiş gibi temiz ve ayıktı.

"Ne tür bir teklif?" Charlie tereddütle sordu. Kendisine defalarca, katlanmak zorunda bırakıldığı şey için birilerinin ödeme yapıp yapmamasının önemli olmadığını söylemişti. Özgürlüğüne kavuşmuştu ve kızı günlük hayatına geri dönmüştü.

Başka ne önemli?

"Bu kesinlikle kayıt dışı çünkü henüz resmi bir teklif değil ama hapiste geçirdiğin her yıl için yarım milyonla geri döneceklerini duymuş."

Yedi milyon. Vay anasını.

Dan, "Hâlâ daha fazlasını alabileceğimizi düşünüyorum," dedi. "Bu sadece ön teklifleri ve geri dönmemizi bekleyecekler.

daha yüksek bir sayı
ile." "Hayır," dedi
Charlie.

"Hayır mı? Ne demek istiyorsun?"

"Daha yüksek sayı yok. Bu kadarı yeter de artar bile.
Bundan ne kadar alıyorsun?"

"Hiçbirini. İstemiyorum ve ihtiyacım da yok."

"Seni anlamıyorum. Neden ellerini böyle bir anlaşılmaya o
kadar daldırmış olan diğer üçkağıtçılar gibi değilsin, işleri
bittiğinde bir hamburger alabildiğim için şanslıyım?"

Dan başını arkaya eğdi ve güldü. "Mesleğimi çok fazla
düşünmüyorsun, değil mi?"

"Beni suçlayabilir misin?"

"Hiç de bile. Siz ve bugünlerde birlikte çalıştığım
insanların çoğu en kötü halimizi gördünüz. Ben size en
iyisini göstermeyi seviyorum. İşe başlamadan önce şirket
avukatı olarak bir servet kazandım.

Masumiyet Projesi. Para için bu işin içinde değilim, ancak
haksız yere mahkum edilen diğer kişilere yardım
edebilmemiz için projeye bağışta bulunmak isterseniz, buna
hayır demem."

"Tamamdır."

"Keşke tüm müşterilerimi memnun etmek senin kadar
kolay olsaydı, Charlie."

"Bugünlerde beni mutlu etmek için fazla bir şey
gerekmiyor." "Eminim gerekmiyordur. Senin adına
mutluyum. Binlerce kez

daha fazlası, kaybettiklerinizi tam olarak telafi etmeyecektir."

"Belki değil, ama yedi milyon beni hayatımın geri
kalanında oldukça iyi idare eder ve bir gün kızıma
bırakabileceğim bir şey verir."

"Yeterince iyi. Resmi teklifi aldığımda size haber veririm."

"Sarah ve Owen'la birlikte Virginia'ya gidiyorsun, değil
mi?" "Gidiyorum. Ya sen?"

"Evet."

"Salı sabahı görüşürüz o zaman."

"Ben orada olacağım. Ona göz kulak olacaksın, değil mi?"
Dan'ın yüzündeki sert ifadeye bakılırsa, Charlie

daha fazla detaylandırmaya gerek duymadı.

"Emin ol gideceğim. Bu yüzden gidiyorum. Boşanmaya nezaret ediyordum ve onun kocası gerçek bir işin parçası. Ona bir şey yapmasını şansa bırakmayacağım. Her zaman orada olacağım."

"Onun tarafında olduğunu bilmek beni daha iyi hissettiriyor." "Her zaman." Dan tekrar elini uzattı.

Charlie onu iki eliyle kavradı. "Benim için ve Stephanie için yaptıklarınızdan dolayı size asla tam anlamıyla teşekkür edemeyeceğim. Her zaman minnettar kalacağız."

"İnan bana Charlie, bu benim için bir zevkti. Daha sonra partide görüşür müyüz?"

"Orada olacağız. Kaçırmayız."

Charlie, arkasında bir toz bulutu bırakarak uzaklaşırken Dan'e el salladı.

Yedi milyon dolar.

Bir yanı onları da paralarını da sikeyim demek istese de, diğer yanı -hayat altından halıyı çekip almadan önce bir zamanlar entelektüel, öğretmen ve oldukça iyi bir insan olan yanı- bunu asla söylemeyecekti. O kadar parayla kendisi ve sevdiği insanlar için çok iyi şeyler yapabilirdi.

Sarah'ya istediği evi alabilirdi, diye düşündü gülümseyerek ve Sarah'nın istediği her şeyi alabileceğini duyduğunda vereceği tepkiyi hayal etti. Bu Bu düşünce yüzüne bir gülümseme getirdi ve bir kez daha birlikte geçirdikleri geceyi düşünmesine neden oldu.

Ondan daha fazlasını istediğinde onu çok şaşırtmıştı ve bunu yapma arzusuyla yanıp tutuşmasına rağmen Onunla olan her şeyde, bu arzularına tamamen teslim olmamıştı, çünkü hala onu korkutmaktan ya da tüm yaşadıklarından sonra çok hızlı hareket etmekten korkuyordu.

Yine de birlikte çok iyi vakit geçirmeyi başarmışlardı ve onunla kollarında uyumak hayatının en iyi deneyimlerinden biriydi - gerçekten seks yapmamış olsalar bile. Buna çok yaklaşmışlardı ve o da

yakında gerçekleşeceğine inanmak için her türlü sebep vardı. En azından öyle umuyordu.

Bir zamanlar Renee'yi ne kadar sevmiş olursa olsun, bu farklıydı.

Onun için yokuş her zaman kaygandı. Bağımlılık sorunlarını keşfetmeden önce bile ne yapacağı kestirilemeyen, mantıksız öfke nöbetlerine yatkın biriydi. Onun ve Stephanie'nin dengesi sürekli bozulmuş, bir sonraki patlamayı bekliyordu.

Sarah'nın öfkeyi beklemek ve sınırdan yaşamak konusunda kendi deneyimleri vardı. Kendisine dokunulduğunda ara sıra irkilmesi dışında, onun yanında bunu asla anlayamazdınız. Sakin ve huzurluydu ve hayattaki basit şeylerden keyif alıyordu. Tıpkı onun gibi, kendisini de bir zamanlar onun kadar hapsedilmiş olan geçmişinden kurtulduğu için minnettardı.

Artık ona onu ne kadar sevdiğini söyleyebildiğine ve gösterebildiğine göre, hayatlarının geri kalanını birlikte geçirebileceklerini umuyordu. Duruşmayı atlattıktan ve boşanması kesinleştikten sonra, bazı planlar yapmanın zamanı gelecekti.

Charlie o gün için sabırsızlanıyordu. Yeniden dört gözle bekleyeceği bir şeylerin olması güzeldi.

Big Mac, karısına evde buluşmalarını isteyen bir mesaj gönderdikten sonra onu beklemek üzere eve gitti. Zihni sorular, imalar ve endişelerle dolup taşıyordu. Linda'nın başka bir kadından çocuk sahibi olduğunu duyduğunda nasıl tepki vereceği konusunda derin endişeleri vardı. Gerçi bu onunla tanışmadan önce olmuştu ama yine de... Karısını tanıyordu ve bu haberin onu üzeceğinden endişeleniyordu.

Saat henüz on buçuk olmasına rağmen sinirlerini yatıştırmak için bir şeyler içmeyi düşündü ama vazgeçti. Bu konuşma için en iyi halinde olmak istiyordu. Düşünceleri sürekli güzel genç kadına geri dönüyordu.

Birdenbire ortaya çıkmış, kendisi ve sevdiği herkes için hayat değiştirecek haberler getirmişti. Kimse varlığından bile haberdar olmadan gitmesine izin vermek için onun isteklerini kabul etmemekle aptallık mı etmişti?

"Hayır," dedi yüksek sesle. Geniş ve sevgi dolu ailesinin bir parçası olabilecekken, bir çocuğunun dünyada tek başına dolaşması ona bir dakika bile huzur vermezdi. Derin bir nefes alarak, annesiyle geçirdiği zamanı düşünürken parmaklarını kalın, tel tel gri saçlarında gezdirdi.

Onları Linda'yla tanışmadan önceki kışın çoğunu kapsayan kısa bir kaçamak olmuştu. Bu, adada bir evi olmadan önceydi, bu yüzden sezon bittikten sonra Providence'ta Frank'in yanında kalmaya gitmişti. Ne o ne de Diana ilişkilerini o kadar ciddiye almamıştı ve zamanı geldiğinde

bunu hiçbir kötü niyet ya da kırgınlık olmadan yapmışlardı.

Diana'yı siyah saçlı, hayat dolu ve macera özlemi çeken bir güzel olarak hatırlıyordu. Yapmak istediği seyahatlerden ve gitmek istediği yerlerden bahsederdi.

görmeyi umuyordu. Kadının planlarının hiçbirini, Gansett Adası'ndaki köhne marinasını bir yat limanına dönüştürme hedefine uymuyordu.

gelişen bir iş. Aslında, bu ıssız adada aklını kaybedeceği konusunda onunla dalga geçmişti. Ama o hayallerinin peşinden gitmeye kararlıydı, tıpkı onun gibi, bu yüzden

Farklı hayallerinin asla bir araya gelemeyeceği ortaya çıkınca kendi yollarına gittiler.

Ondan çok hoşlanmıştı ama onu sevmemişti. Muhtemelen her zaman onlarınkinin geçici bir ilişki olduğundan şüphelendiği içindi.

en iyi ihtimalle bir ilişki. Linda'yla tanıştığında, Diana'yla ya da başka biriyle yaşadığından çok daha fazlası için potansiyel olduğunu hemen görmüştü. Linda söz konusu olduğunda içgüdülerini takip etmesi, çoğu insanın sadece hayal edebileceği türden bir aşkla sonuçlanmıştı. Ve işte buradaydılar, otuz dokuz yıl sonra güçlü bir şekilde devam ediyorlardı ve

Onunla ilgili tek bir pişmanlık.

Kısa süreli ilişkilerine rağmen Diana'nın öldüğünü duymak onu çok üzmüştü. Mektubunda Mallory'ye evine ve ailesine bağlı olduğunu, bu yüzden onunla bir ilişki kuramadığını söylemişti.

Seyahat ya da maceradan hiç söz edilmemişti. Merak ettiği şeylerden herhangi birini yapıp yapmadığını merak etti. ya da çocuklarına bakmanın tüm umutlarını ve planlarını raydan çıkarıp çıkarmadığını merak ediyordu. Bu olasılığın düşüncesi ona çok acı veriyordu.

Hayatındaki her şey kadar tanıdık gelen kapı tokmağı sesi Linda'nın geldiğini gösteriyordu.

"Gerçekten, Mac. Mesajını aldığımda Doro ile kahve içiyordum. Aşk yazımızın tadını en az senin kadar ben de çıkarıyorum, ama verdiğim sözler var, biliyorsun." Onun önünde kısa bir süre durdu ve başını kaldırıp baktı, Beklentiyle. "Eee? Ben buradayım." Parmağını adamın göğsünün ortasında gezdirdi ve sonra şortunun kemerine soktu. "Acil olduğunu söylemiştin."

O kadar güzeldi ki, ona o şekilde baktığında, ona her şeyi verebilirdi. Kelimeleri söylemek için kendini zorlamak zorunda kaldı. "Seninle konuşmam gerek."

Gözlerinin önünde, daha yakından baktı ve bir şeylerin ters gittiğini fark etti. "Sorun nedir?"

"Bugün bir şey oldu."

"Çocuklar mı?"

"Hepsi iyi. Bu başka bir şeydi, tamamen beklenmedik ve aniden gelişen bir şey."

"Tamam..."

"Seninle tanışmadan önceki kış, birkaç ay boyunca Diana Vaughn adında bir kadınla çıktım."

Duymak üzere olduğu şeye karşı gardını almasını izledi. "Bu isim bana bir şey çağrıştırmıyor."

"Muhtemelen ondan hiç bahsetmedim. Kısa sürdü. Biz Hayatta farklı yollar vardı ve bu kaderde yoktu. Seninle tanıştığымda her şey bir süreliğine bitmişti."

"Peki neden şimdi bu konuyu açıyorsun?"

"Çünkü kızı bugün beni bulmaya geldi."

Linda'nın mavi gözleri şaşkınlıkla açıldı. "Kızı senden ne istedi?"

"Görünüşe göre ben onun babasıyım." dediğinde kendini onun bakışlarıyla buluşmaya zorladı.

Ağzı, gerçekleşmeyen kelimelerle hareket etti. Başını iki yana salladı. "Bu doğru olamaz. Bu nasıl olur da Mümkün mü? Yani, mümkün olduğunu biliyorum ama sen bu konularda hiç sorumsuz davranmadın. Ve neden onu bunca zaman senden sakladı?" Kızın gözyaşlarının eşiğinde olduğunu fark ettiğinde kalbi kırıldı. "Anlamıyorum."

"Ben asla sorumsuz olmadım. Bu konuda sana yemin ederim. Ama hiçbir şey yüzde yüz kusursuz değildir." Big Mac cebinden Diana'nın mektubunu çıkardı ve ona uzattı. "Bu, Diana'nın onu benden neden sakladığını açıklamaya yardımcı olabilir."

Linda ihtiyatla mektubu ondan aldı ve okumaya başladı, gözleri sayfanın üzerinde uçuşuyordu. Başını sallayarak eliyle ağzını kapattı, yaşadığı şok hissediliyordu.

"Lin, beni dinle. Hiçbir fikrim yoktu. Yemin ederim. Bilmiyordum."

"Tabii ki yapmadın. Yapmış olsaydın, bir şeyler yapardın."

"Evet," dedi, rahatlamıştı ama yine de endişeliydi.

"Kesinlikle yapardım."

"Nasıl biri? Mallory mi?"

"Çok güzel bir kız. Koyu renk saçları ve gözleri var. Providence'da acil servis hemşiresi."

"Yani annesine mi benziyor?"

"Evet, sanırım öyle, ama onda Janey'i ve annemi görebiliyorum. Annemin genç bir kadınken çekilmiş bir fotoğrafı var -Mallory onun ta kendisi."

Linda zorlukla yutkundü ve ağlamaklı gözlerle ona baktı. "Onu sevdin mi? Diana'yı?"

"Hayır, ondan hoşlandım. Hem de çok. Ama onu sevmedim. Sevdığım tek kadın evlendiğim kadındı ve biliyorsun

" Ona doğru uzandı ve kendi isteğiyle kollarına gelip onu sardığında minnettar oldu. "Başka kimseye söylemedim. Mac oradaydı ve Frankie... Bunu söyleyebilirdim. Neler olup bittiğini öğrenmek istediler ama ben doğruca size geldim."

"Bunun için teşekkür ederim."

"Bu konuda ne yapacağız, Lin?" "Onunla tanışmak istiyorum. Bu mümkün mü?"

"Bunu söyleyeceğini umuyordum, bu yüzden onu bu gece otelde kalmaya ikna ettim."

"Onu yemeğe davet et."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum." Ona sıkıca sarıldı. "Çocuklara ne diyeceğiz?"

"Şimdilik bir şey yok. Onları bu işe bulaştırmadan önce onunla konuşalım ve aramızdaki meseleleri çözelim."

"Mac neler olduğunu merak edecektir. Beni onunla konuşurken gördü."

"Bekleyebilir. Bu onu öldürmez." "Öldürebilir. Onun nasıl biri olduğunu biliyorsun."

Kadından gelen küçük kahkaha sesi ona her şeyin yoluna gireceğini söylüyordu. Her şey yoluna girecekti. "Artık en büyük olmadığını anladığında ne diyecek?"

Ona bakmak için geri çekildi. "Oh Tanrım. Ve Janey benim tek kızım olmadığını duyduğunda..."

Çocuklarının başına gelecekler aklına geldikçe gülümsemesi soldu. "Janey'nin seninle ilgili endişelenmesini gerektirecek bir şey yok."

"Hayır, bilmiyor ama yine de... Bu onun için bir şok olacak. Hepsi için."

"Senin için olduğundan daha fazla değil."

"Bu seninle benim aramda sorun yaratmayacak, değil mi? Bana öyle olmadığını söyle, çünkü buna katlanamam. Tüm bu olanlar beni şaşkına çevirdi, ama dünyada yalnız olduğunu bilsem bile, seninle başının belaya girmesi anlamına gelseydi, çekip gitmesine izin verirdim. I Umarım bunu biliyorsundur."

"Bunu senden asla istemem. Bunu bir çocuğuna, hatta sahip olduğunu bilmediğin bir çocuğa yapmak seni öldürür."

"Bunu daha önce de duyduğunu biliyorum ama hiçbir zaman şu anki kadar ciddi olmamıştım. Hayatımın en şanslı günü Frankie ile o partiye girdiğim ve seni orada bulduğum gündü."

"Benim için de oldukça iyi bir gündü."

Onun hatırı için gülümsemeye zorladı. "Sadece oldukça iyi mi?"

"Senin de çok iyi bildiğin gibi, hayatımın en güzel günleri arasında yer alıyor." Başını adamın göğsüne yasladı, adam ona sahip olduğu sürece orada kalmaktan memnun görünüyordu, ki bu sonsuza kadar sürecekti. "Onu şimdi arayıp davet edecek misin?"

"Eğer istediğinin bu olduğundan eminsen." "Öyle."

Onu bırakmak istemese de dediğini yaptı, cebinden telefonunu ve Mallory'nin kartını çıkardı. Numarayı çevirirken parmakları hantal ve garip hissetti. Onun cevap vermesini beklerken boştaki kolunu karısına doladı.

"Alo?"

"Merhaba Mallory. Ben Mac McCarthy." "Merhaba."

"Sanırım otele yerleştiniz?"

"Evet, çok iyilerdi ama sonra sahibinin adını söyledim."

"Hiçbir şeyin canı yanmaz." Boğazını temizledi, bu alışılmadık sinir krizi karşısında hayrete düşmüştü. "Eşim Linda ile konuştum. Sizin için de uygunsa, sizi akşam yemeği için evimize davet etmek istiyoruz."

"Bu çok güzel olur. Bir şey getirebilir miyim?" Linda başını salladı.

"Sadece kendin. Hangi ev olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?" "Hatırlıyorum. Saat kaç iyi olur?"

"Altı," diye fısıldadı Linda.

"Saat altı mı?"

"O zaman görüşürüz ve teşekkür ederim. Davetiniz için."

"Elbette. Görüşürüz o zaman." Telefonu kapattı ve karısının bakışlarıyla karşılaştı, orada ne bulacağından emin değildi. Ama karısı her zamanki gibi ona sevgi, şefkat ve anlayışla bakıyordu. "Bunun için teşekkür ederim Lin," dedi huysuzca.

"Bir şey değil."

Bölüm 16

Annesinin bir eğitim çavuşunun tüm otoritesiyle personeli denetlediği Yazlık Ev'e vardıklarında Kara Dan'e, "Tüm bunlar çok gösterişli," dedi. "Bundan nefret ediyorum."

Bir kolunu kıza doladı ve onu kendine doğru çekti, başının üstünü öptü. "Ailen senin için güzel bir şey yapmak istedi, tatlım. En azından bunu yapabilirler."

"Biliyorum ama yine de nefret ediyorum."

"Seni o elbisenin içinde görmekten nefret etmiyorum." Ona bakmak için biraz geri çekildi, fazladan para harcadı tam teşhirde olan bronzlaşmış bacaklara hayranlıkla bakıyordu. "Mmm, mmm, mmm."

Adam ona ne zaman o şekilde baksa yüzünde bir sıcaklık parlıyordu, bunu elbette biliyordu. "Kesin şunu," dedi alçak bir hırıltıyla.

"Sadece bunun ne kadar gösterişli olduğunu aklından çıkarmaya çalışıyorum.

Parti," dedi Dan'i güldüren bir göz kırpmayla. Dan kristal, porselen ve gümüşle dolu masaların yanı sıra ortancalar, güller ve aslanağızlarından oluşan sanatsal orta süslerine baktı. "Kendi annem bu partide evinde gibi olurdu."

"Annenden ve babandan bahsetmişken," dedi Kara, "onlarla ne zaman tanışacağım?"

"Bunu düşünüyordum ve iç cepheden epeyce baskı görüyordum. Ekim'de sezon bittikten sonra Los Angeles'a bir geziye ne dersin? Ev ofisimde biraz zaman geçirebilirim ve ailem de sonunda beni bu işe ikna eden kadınla tanışmak için can atıyor."

"Sana söz mü verdirdim?"

"Ben de aynen böyle hatırlıyorum."

Adamın yarım saattir doğru bağlamak için uğraştığı papyonunu bükme için uzandı. "Saçmalıyorsun, biliyorsun değil mi?"

Onu en çok alingan olduğu zamanlarda sevmesine rağmen kaşlarını çatarak zavallı papyonunu kurtardı. "Bu kelimenin bu binaya girmesine izin verilmediğinden neredeyse eminim."

Kara'nın annesi bir telaş içinde, onu öldürmeye hazır görünen garsonlara emirler yağdırırken, pahalı bir parfüm bulutuyla yanlarına geldi. Uzun boylu, zayıf ve her yanıyla bronzlaşmış bir kadındı.

Sarı saçları mükemmel bir şekilde yerindeydi. Ona baktığınızda on bir çocuk annesi olduğunu asla tahmin edemezsiniz. Daha ziyade, şehir kulübünün tenis kortlarında boş zaman geçirdiği bir hayat hayal edersiniz.

Kara ona çocukken kendilerine yardım eden dadıları olduğunu ve annesinin aslında çocuklarından uzakta kendine çok zaman ayırdığını söylemişti. Judith kızını havayla öperken şımartıldığı her halinden belliydi.

"Çok güzel görünüyorsun, tatlım," dedi Kara'nın Tiffany'den aldığı elbiseyi açıkça onaylayarak. Dan bir milyon dolarına bahse girerdi ki, eğer elbisenin Naughty & Nice adında bir yerden alındığını bilseydi, bu kadar minnettar olmazdı.

Dikkatini Dan'e çevirdi, incelemesi neredeyse Dan'in kıvrınmasına neden olacaktı. "Papyonunu sevdim. Sana çok yakışmış."

"Teşekkür ederim." Judith ve Chuck Ballard'a şüpheyle yaklaşmaya karar vermişti. Ne de olsa kayınvalidesi olacaklardı. Ama Kelly ve Matt'le yaşadıkları fiyaskodan sonra Kara'ya nasıl davrandıklarını asla ama asla unutmayacak ya da affetmeyecekti. Yine de bu samimi olamayacağı anlamına gelmiyordu.

Kara ona, ondan etkilendiklerini söylemişti. Bir gece önce akşam yemeğinde tanışmışlardı. Kız kardeşi Kelly, Kara'nın ünlü bir avukatla nişanlandığını bildirmek için Bar Harbor'a gider gitmez, anne ve babası birdenbire kızlarının Gansett'teki yaşamıyla ilgilenmeye başlamışlardı.

Bar Harbor'ı ve tüm aile dramını geride bırakmak kendisi için yaptığı en iyi şeydi ve

Onu kendisine getirmişti, ki bu başına gelen en iyi şeydi. Bu insanların ya da bir başkasının onu bir daha incitmesine izin verirse lanetlenirdi.

Bu yüzden misafirleri gelmeye başladığında ona yakın durdu. Etrafları, hepsi de kutlama için giyinmiş olan arkadaşlarıyla çevriliyken Dan, Kara'nın Rahatla. Bu onların birlikte kurdukları yeni aileleriydi ve arkadaşlarının yanında olmak onları her zaman mutlu etmişti.

Anne ve babasının hakkını vermeliydi, yanlarından ayrılmamışlar, tüm arkadaşlarıyla tanışmışlar ve her biriyle hoşbeş etmişlerdi. Chuck Ballard uzun boylu, beyaz saçlı, bronz tenli ve arkadaş canlısı, ilgi çekici biriydi. Dan ilk tanışmalarında "erkeklerin erkeği" diye düşünmüştü, başkalarının ilgi duyduğu türden bir adam. Şu anda ise Big Mac ve Linda McCarthy ile marinalar ve tekne işi hakkında konuştuk.

Dan, akan içki, bitmek bilmeyen lezzetli mezeler, yanında sevgilisi ve etrafını saran arkadaşlarıyla bu partinin Kara gibi berbat olmadığını kabul etmek zorundaydı. ona öyle olduğunu söylemişti.

Sosyalleşmeye ara verdiklerinde kulağına "Nasılsın?" diye fısıldadı.

"Fena değil."

"Aslında güzel bir şey."

"Bunu daha sonra seks istediğinde söylediğini hatırlayacağım."

Ya onlarla olursun ya da benimle. İkisini birden yapamazsın."

Bir kahkaha patlattı, bu da sevgilisinin ona ters ters bakmasına neden oldu. "Seni çok seviyorum Kara Ballard. Ne kadar çok olduğunu asla bilemezsin."

Parmağını ona doğru eğdi.

Başını ona yaklaştırıp kulağına fısıldadığında nefesini tuttu.

"Bunu bilmek tüm bunları katlanılabilir kılıyor." Elini onun koluna doladı ve sahiplenici bir şekilde sıktı.

bir vestiyer aramak için onu oradan dışarı sürüklemek istemesine neden oldu. Böyle bir yerde mutlaka bir vestiyer olurdu, değil mi? Muhtemelen yoktu, çünkü adadaki mekânların çoğu palto giymeyen yaz kalabalığına hitap ediyordu. Ama burası da bir oteldi... Bu fikir aklına takıldı.

"Bana bir dakika izin verir misin, tatlım?"

"Bir dakika ve sadece bir dakika," dedi.

"Hemen döneceğim." Yanağına bir öpücük kondurarak yanından ayrıldı.

ve kayıt masasına yöneldi, partiden sonra ona sürpriz yapma planından çok memnundu.

Dan'in odadan bir amaç uğruna çıkışını izleyen Kara peşinden gitmek istedi ama muhtemelen erkekler tuvaletine falan gidiyordu.

Abby Callahan Kara'ya sarılırken, "Ne harika bir parti," dedi.

Kara, Abby ve erkek arkadaşı Adam'ı ailesiyle tanıştıırken, "Hiçbir övgüyü üzerime alamam," dedi.

Judith, Adam'la el sıkışırken, "Bu adada bir sürü McCarthy var," dedi.

Güldü ve başıyla onayladı. "Ailemde beş kişi var, bir de kuzenlerim Laura ve Shane ile babaları Frank Amcam var. Amcam Kevin ve ailesi yakında Laura'nın düğünü için geliyorlar. İki oğlu var."

Chuck gülerek, "Sanırım biz pek konuşkan insanlar değiliz," dedi. "Kara da dahil olmak üzere on bir çocuğumuz var."

"Bunu düşünmek bile beni bayıltıyor," dedi Abby.

"Yıllarca hamileydim," dedi Judith.

Kara annesinin tam olarak kaç aylık hamile olduğunu çok iyi biliyordu, çünkü hayatı boyunca doksan dokuz rakamını duymuştu.

"İkinizle de tanıştığıma memnun oldum," dedi Adam.

"Kara'yı seviyoruz." O anda Kara da onu sevdi.

"O harika bir kız," dedi Chuck Kara'yı şefkatle sıkarak.

Babası ve annesi Kelly ve Matt için gösterişli bir düğün düzenledikten sonra, sanki ilişkileri Kara'yı tamamen dümdüz etmemiş gibi, son iki yıldır yaptığı gibi onu kendinden uzaklaştırmamak için her şeyini verdi. Babası deniyordu. Ona bu kadarını verebilirdi ama daha fazlasını değil. Dan hangi cehennemdeydi?

"Sırada siz mi varsınız?" Kara, Adam ve Abby'ye sordu.

Adam kekelerken Abby kızardı. "Şey, henüz tam olarak o noktaya gelmedik, değil mi bebeğim?"

Abby ona gülümseyerek, "Henüz değil," diye cevap verdi.

"Özür dilerim," dedi Kara. "Seni zor durumda bırakmak istememiştim." Adam'ın Abby'nin gözlerinde kendisinin gördüğü aynı acı parıltısını fark edip etmediğini merak etti. Eğer Kara yanılmıyorsa, "henüz orada olmayan" tek kişi Adam'dı.

Adam konuyu değiştirmeye hevesli görünerek, "Bu harika bir parti," dedi.

"Teşekkürler," dedi Kara. "Tipik Judith Ballard yapımı. En iyisinden başka bir şey değil."

Dan tam zamanında dönerek Adam'la tokalaştı ve Abby'yi yanağından öptü. "Kısa sürede gelebildiğinize sevindim. haber verin."

"Bir McCarthy bedava içki fırsatını asla kaçırmaz," dedi Adam.

Dan, "Grant'in bunu söylediğini yüzlerce kez duydum," dedi.

Jenny Wilks ve Alex Martinez, Alex'in kardeşi Paul ve başka bir kadınla birlikte geldiler.

Jenny, Dan ve Kara'yı öperek, "Tebrikler çocuklar," dedi. "Ne harika bir parti!"

"Teşekkür ederim," dedi Kara eğilerek. "İçten içe nişan partilerinin aptalca olduğunu düşünüyorum. Düğün öncesi gibi. Aynı insanlar, farklı bir gün."

"Gördün mü?" dedi Alex. "Ben de öyle diyorum. Aynı fikirde olmana sevindim, Kara."

Jenny, "Sen onunkindeyken ona nişan partilerinin aptalca olduğunu söylemene gerek yok," diyerek Paul'ün kardeşinin sıkıntısına gülmesine neden oldu.

Alex arsız bir sırıtışla, "O başlattı," dedi.

"Bu Hope Russell," dedi Paul. "Annemize yardım ederek hayatımızı kurtarmaya geldi. Hope, bu Kara Ballard ve Dan Torrington, bu aptalca harika parti boyunca acı çeken mutlu çift."

"İkinizle de tanıştığımı memnun oldum," dedi Hope. "Davetsiz misafirlerin hoş karşılanacağı konusunda teminat aldım."

"Her zaman," dedi Dan. "Ne kadar çok, o kadar neşeli buralarda." "Kesinlikle," dedi Kara. "Bize katılabildiğinize sevindik. Nasıl

Şimdiye kadar ada hayatını sevdiniz mi?"

"Bayıldım," dedi Hope. "Oğlum da seviyor, en güzel yanı da bu."

Kara, "Hepinizin yiyecek bir şeyler aldığından emin olun, yoksa annem kendini tamamen başarısız sayacak," dedi.

Alex, "Bana iki kez söylemene gerek yok," dedi.

Kara ve Dan, Blaine ve Tiffany Taylor'ı ailesiyle tanıştırtırken onlar da açık büfe masasına yöneldi.

Dan, "Blaine adanın polis şefi," diye ekledi.

Judith, Blaine ve Tiffany'nin kahkahaları arasında, "Böyle bir yerde sessiz ve güzel bir iş olmalı," dedi.

"Kışın öyle," dedi. "Yazın onu neredeyse hiç görmüyorum."

"Peki sen ne iş yapıyorsun?" Judith Tiffany'ye sordu.

Dan onu dürttüğünde Kara şampanyasını yudumlarırken boğuldu.

"Şehirde bir iç çamaşırı mağazam var," dedi Tiffany.

"Naughty & Nice. Aslında Kara'nın o güzel elbisesi benim mağazamdan geldi."

"Yaramaz taraf," diye ekledi Dan.

Bunun bedelini daha sonra ödeyecek, diye düşündü Kara, annesiyle göz göze gelmeye cesaret edemeyerek.

Judith, "Evinizi görmek için uğramam gerekecek," dedi.

"Ne zaman istersen," dedi Tiffany, Kara'ya şuh bir göz kırparak. "Bunun için orada olmak isterim," dedi Kara.

Dan, "Ben de," diye ekledi ve şakayı anlamayan Judith dışında herkesi güldürdü.

"Orada iç çamaşırı ve parti elbiselerinden daha fazlasını satıyor anne," dedi Kara.

Judith bir an için afallamış gibiydi ama sonra, "Oh. Oh." dedi. Yanaklarına renk gelmişti.

"Burada uzun ve soğuk bir kış var, Bayan Ballard," dedi Tiffany. "Meşgul olmanın bir yolunu bulmalıyız."

"Evet, eminim öyledir. Ben babanın nereye gittiğine bakmaya gidiyorum." Judith koşarak uzaklaştı.

"Bu harikaydı," dedi Kara kahkahalarla sarsılırken. "Sen en iyisisin."

"Yardımcı olabildiysem ne mutlu," dedi Tiffany.

Blaine karısına sırtarak, "Sen yürüyen, konuşan bir skandalsın, aşkım," dedi.

"Teşekkür ederim," dedi Tiffany. "İnsanlar için elimden geleni yapıyorum."

Gümüş çatal bıçakların kristale çarpma sesi dikkatlerini çekti.

"Herkes oturabilir mi lütfen?" dedi Chuck, karısı yanında durup gülümserken.

"Aman Tanrım," dedi Kara nefesinin altında. "Bütün bunlar da ne demek oluyor?"

"Kara? Dan? Bize katılabilir misin?"

Dan onun elinden tutup odanın önüne götürürken, "Her neyse, hadi şu işi bitirelim de sürprizimi daha sonra yapalım," dedi.

"Ne sürprizi?"

"Misafirlerimizin önünde uslu bir kız ol, ben de sana söyleyeyim." "İyi olmak istemiyorum."

"Bunu sonra hatırla."

Anne ve babasıyla birlikte yerlerini aldıklarında Kara herkesin gözlerini üzerinde hissetti ve utancından ölmek istedi. İlgi odağı olmaktan nefret ederdi.

Her zaman da öyleydi, ailesi de bunu biliyordu. Bu onları hiçbir zaman onu rahatının dışına çıkmaya zorlamaktan alıkoymamıştı. ihtiyaç duyduklarında bölgeyi terk ediyorlardı. Bugün de bir istisna değildi.

Judith herkesin şampanya içmesini sağladıktan sonra Chuck, "Bugün kızımız Kara ile Dan Torrington'ın nişanını kutlamak üzere bize katıldığınız için çok teşekkür ederiz," dedi.

"Kara, on bir çocuğumuzun altıncısıdır ve onu buraya, Gansett'e Tuz Göleti'nizde fırlatma hizmetini başlatmaya götüren güçlü bağımsızlık çizgisine her zaman sahip olmuştur. Biz

Bize hiç de yabancı olmayan Dan Torrington ile nişanlandığını duyduğumuzda çok heyecanlandık. Dan, çalışmalarını yıllardır takdir ediyoruz ve seni ailemize katmak için sabırsızlanıyoruz."

Herkes alkışlayıp kadehlerini kaldırırken Kara da kendisinden beklendiği için buna eşlik etti. Ama bir yanı her şeyi durdurmak ve ailesine onun için doğru nedenlerle mutlu olup olmadıklarını sormak istiyordu. Bunun nedeni onun için mükemmel adamı buldu? Zengin ve başarılı olduğu için miydi? Yoksa onunla mutlu olduğunu bilmek, ona davranış biçimlerinden dolayı kendilerini biraz daha az suçlu hissetmelerini sağladığı için miydi?

Dan eğilip onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Gülümse," diye fısıldadı. "Bugün mutlu olman gerekiyor."

Yazın başlarında kız kardeşi beklenmedik ve istenmeyen bir ziyaretle onu tuzağa düşürmeye çalıştıktan sonra Dan'in ona evlenme teklif etme şeklini düşündü. Dan, Kelly'nin onunla birlikte adada olduğunu öğrendiğinde kelimenin tam anlamıyla onun için koşmuştu.

Kocası ve yeni bebeğiyle Kara'yı gafil avlamak ve Kara'nın istemediğini bildiği bir yüzleşmeye zorlamak niyetindeydi.

Dünyanın geri kalanından saklanarak geçirdikleri günü ve onun sevimli, romantik evlenme teklifini düşünüyordu, birdenbire ailesinin neden onun için mutluydu. Kız kardeşinin erkek arkadaşını çalmış olması ve ailenin geri kalanının böyle davranması önemli

değildi.

Önemli bir şey değildi. Hiçbir şeyin önemi yoktu.
Hayatının geri kalanını onunla geçirmek istiyordu.

Kelly ve Matt aslında ona bir iyilik yapmıştı. Eğer ona ihanet etmemiş olsalardı, Bar Harbor'dan ayrılma ihtiyacı hissetmeyecekti. Gansett'e gelmezdi ya da Dan'le tanışırdı ve bu gerçekten trajik olurdu. Matt'i sevmişti ama Dan'i sevdiği gibi değil. Hiçbir şey onunla kıyaslanamazdı.

Kara, nişanlısına dönüp ona kocaman, sıcak bir gülümseme verdikten sonra eğilip herkesin önünde onu öptüğünde onu şaşırttığını anlayabiliyordu. Arkadaşları Elini onun boynuna doladı ve dilini onunkine değdirdi. Öpüşmeyi bitirdiğinde, adam şaşkın şaşkın ona baktı, sanki ona ne olduğunu anlamaya çalışıyordu.

Mutluluk onun üzerine çökmüştü, saf ve basit.

Onun şaşkınlığına güldü ve sonra ona sarıldı, Vücudunun onunkine oturuşunu, parfümünün kokusunu ve bıyıklarının yüzüne sürtünmesini seviyordu.

"Beni şaşırtmayı asla başaramıyorsun, bebeğim," dedi kulağına yakın bir şekilde ve tüm vücuduna bir ürperti gönderdi.

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum."

Herkes gürültünün ne olduğunu görmek için döndüğünde, kırılan cam eşyaların şangırtısı anı böldü. Dan, Tiffany'nin eski kocası Jim Sturgil'in bir tepsi şampanya kadehi taşıyan garsonu iterek geçtiğini ve tepsiyi garsonun elinden alıp yere daha fazla bardak fırlattığını görünce nefesi kesildi.

"Ne oluyor be?" Dan söyledi.

Kara göz ucuyla Blaine'in Tiffany, kız kardeşi Maddie, Maddie'nin kocası Mac ve Mac'in anne babasıyla oturduğu masadan kalktığını gördü. Tiffany Jim'e baktı, gözleri büyümüştü ve yüzü aniden solmuştu.

"Herkes iyi vakit geçiriyor mu?" diye sordu Sturgil, sesi bulanıktı. Gözleri vahşı bakıyordu, beyaz gömleği kirliydi ve yırtık pantolonunun üzerinden sarkıyordu. Sanki gün boyu alem yapmış gibi görünüyordu. "Herkes kutlama yapıyor mu? Hayatımı mahveden adam mı? Sen benim hayatımı mahvettin,

Torrington! Sen tüm paran ve bağlantılarını buraya gelene kadar her şey yolundaydı ve şimdi herkes büyük bir ünlünün avukatı olmasını istiyor ama kimse beni istemiyor! Ben bu adanın avukatıyım. Senin değil! Los Angeles'taki lüks hayatına geri dönmeli ve bizi rahat bırakmalısın. Kimse seni burada istemiyor." Şef ceketi ve şapkası giymiş bir adamın bonfile oyduğu masadan Jim büyük bir bıçak aldı ve sağa sola sallamaya başladı.

Blaine, Kara'nın daha önce ondan hiç duymadığı bir ses tonuyla, "Bir adım daha atma," dedi.

"Sen! Karımı ve çocuğumu çaldın! Kendi çocuğum seni benden daha çok seviyor!" Bıçağı Blaine'e doğru salladı. "Senin beni deştiğin gibi ben de seni deşmeliyim."

"Bunu kendine sen yaptın Sturgil," dedi Blaine sakın ama kararlı bir şekilde. "Etrafa istediğin kadar suçlama savurabilirsin, ama bunun için sadece kendini suçlayabilirsin. sorunlar."

Jim bıçakla ona doğru hamle yaptı ama Blaine yolundan çekildi.

Dan kolunu Kara'nın omuzlarından çekti ve Blaine'e yardım etmek için odanın diğer tarafına geçti.

"Dan!" Kara arkasından bağırdı, yelkenli kazasında aldığı yaralardan yeni kurtulmuş olan Dan'in tekrar yaralanmasından korkuyordu.

Herkes ayağa kalktı ve Evan ile Mac, Jim'le yüzleşen Dan ve Blaine'e yardım etmeye gitti. Jim elindeki büyük bıçağı önünde sallayarak kendisine yaklaştırmaya çalışanlara meydan okuyordu.

"Biri polisi aramalı," dedi Judith endişeyle. "Blaine polis," dedi Kara. "Ona bir dakika verin. Birazdan icabına bak."

"Jim," dedi Tiffany eski kocasına doğru yürürken. "Ne halt ediyorsun sen? Kızını düşün.

O bıçağı bırak ve bir ahmak gibi davranmayı bırak." Blaine gözlerini ayırmadan, "Tiffany, geri çekil," dedi.

Jim'den ya da bıçaktan. "Hemen şimdi."

"Benim bir ahmak olduğumu mu düşünüyorsun?" Jim ona bağırdı. "Bunu bana sen yaptın, seni aptal sürtük!"

Blaine kükredi ve Jim'in üzerine atladı, Dan bıçağa doğru giderken kolu Jim'in boynuna sıkıca sarıldı.

"Dan!" Kara çığlık attı, sanki en kötü kâbusu gözlerinin önünde gerçekleşiyormuş gibi hissediyordu. "Hayır!"

Köşeye sıkışan Jim, Dan'e bir bıçak darbesi indirdi; Dan bıçak kendisine temas ettiğinde homurdanarak yere yığıldı.

Blaine Jim'i tekmeleyerek ve çığlıklar atarak odadan çıkarırken, Kara ikiye bükülmüş nişanlısına doğru koştu.

"Dan!

Dan! Dan! Neyin var? Yaralandın mı?"

Yüzünü acı içinde buruşturarak ona baktı. "Sadece bir çizik."

İşte o zaman adamın önünde yerde oluşan kan gölünü fark etti.

"Biri kurtarma çağırırsın," dedi Mac arkasından. "Hadi Dan, otursana." Dan'i bir sandalyeye oturtttuktan sonra Mac bir peçete kaptı ve Dan'in sağ eline sardı.

Peçete çabucak ıslandı ve Mac sakince onu başka bir peçeteyle değiştirdi.

"Bunun için üzgünüm," dedi Dan.

Kara onun başını göğsüne yasladı. "Bu senin suçun değil. Bıçağı olan sen değildin."

"Şimdi ne yaptın Torrington?" diye sordu yakın arkadaşı Grant McCarthy, Dan'in önünde çömelirken.

"Los Angeles'ta burada olduğumdan daha güvendeydim," dedi Kara'nın iyiliği için gülümsemeye zorlayarak. "Eve dönme vakti gelmiş olabilir."

Kara onun şaka yaptığını biliyordu ama yine de bu yorum onu korkutmuştu. Gansett onların eviydi ya da en azından öyle olduğunu düşünüyordu.

Acil yardım ekibi bir dakika sonra geldi ve Kara, Dan'le ilgilenmelerine yer açmak için ondan uzaklaştı.

Annesinin kolu belini sardı. "İyi misin tatlım?"

"Onun olduğunu bildiğim zaman olacağım."

"Elinde bıçak olan o adama doğru koşarak cesurca bir şey yaptı.

Kim bu adam?"

"Jim Sturgil. Eskiden Blaine'in karısı Tiffany ile evliydi ve boşandıklarında ona davranış şekli yüzünden insanlar ondan hoşlanmıyor." Blaine'in adını doldururken

Anne, Kara gözlerini Dan'den hiç ayırmadı. "Dan kitabını yazmak için adaya geldiğinde, insanlar onun hukuki danışmanlığını aramaya başladılar ve şimdi onu Jim'e tercih ediyorlar."

"Yani Dan burada gerçekten avukatlık mı yapıyor?"

"Bir süredir öyle. Böyle bir niyeti yoktu ama işler böyle gelişti."

Öncü acil yardım görevlisi Kara'ya onlarla gelmesini işaret etti. "Seni sonra ararım anne. Tüm bunlar için üzgünüm."

"Umarım iyidir."

"Ben de öyle." Kara, Dan'in bağlı olduğu sedyenin peşinden koştu.

Ona yetiştiğinde, "Çok da bir şey yokmuş," dedi. Verdiği güvenceye rağmen yüzü soluktu ve gözleri şoktan cam gibiydi; bu da ona tekne kazası sonrasını hatırlattı - yeniden yaşamaktansa unutmayı tercih ettiği bir zaman. "Seni nasıl kurtardığımı beğendin mi?

aptal parti?"

"Şaka yapma." Sözcükler dudaklarından döküldüğü anda, bu kadar sert konuştuğu için pişman oldu. Yaralanması onun suçu değildi.

"Ben iyiyim, bebeğim. Yemin ederim. Sadece bir kesik. Dikiş atacaklar ve yeni gibi olacağım."

Kara, onun iyi olduğuna sevinerek ağlama ihtiyacını bastırmak için kendini nefes almaya zorladı. Neler olabileceğini düşündüğünde ürperdi.

Ambulansta Dan ona güzel elini uzattı, o da tuttu ve tüm kalbiyle sevdiği adama sıkıca sarıldı.

Bölüm 17

"Ne. Ne. Cehennem." Maddie, Tiffany'nin yanında durmuş, sağlık görevlilerinin Dan Torrington'ı bir sedyeyle nişan partisinden almalarını izliyordu.

"Lanet olası Jim," diye mırıldandı Tiffany, utanç içinde ve eski kocasının tiradıyla aşağılanmıştı. Böyle zamanlarda onu nasıl sevebildiğine dair hiçbir fikri yoktu. "Böyle bir numara çekerek neyi kanıtlamayı umuyordu?"

"Günlerdir içiyormuş gibi görünüyordu."

"Bir süredir Ashleigh'i görmek için neden aramadığını merak ediyordum. Tüm hatalarına rağmen, bu onun yapacağı bir şey değil."

Maddie'nin kolu ona sarıldı. "İyi misin?"

"Evet, sanırım. Sadece bu şekilde kaybettiğini görmek beni biraz şaşırttı. İşlerinin bu kadar kötü durumda olduğunu bilmiyordum."

Sıcak yaz gününe rağmen aniden iliklerine kadar üşüyen Tiffany, kollarını koruyucu bir şekilde kendine doladı.

"Blaine'in onu öldüreceğini düşünmüyorsun, değil mi?"

"Eminim onu biraz hırpalamak ister ama bunu sana ya da Ashleigh'e asla yapmaz. Jim'in senin için kim olduğunu bildiği için bu konuda tamamen kitabına göre hareket edecektir."

"O benim için bir hiç," dedi Tiffany zorla.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. O hâlâ Ashleigh'in babası."

Tiffany kız kardeşinin haklı olduğunu biliyordu, Blaine Ashleigh için Jim'den daha iyi bir baba olmasına rağmen. Kocasından bahsetmişken... Odaya geri döndü, yüzü öfkeden taş kesilmişti. Normalde ona sevgi, şehvet ve şefkatten başka bir şeyle bakmayan kahverengi gözleri onunkilerle birleştğinde, inanılmaz derecede kızgın olduğunu fark etti. Ona.

Tiffany'nin midesi endişeyle ağrıyordu, bu ona Jim'le geçirdiği mutsuz yılları hatırlatan bir duyguydu.

Blaine odayı geçip onlara doğru yaklaşıırken Maddie, "Ah-oh," diye mırıldandı.

"Nerede o?" Tiffany sordu. "Ne oldu?"

"Onu halkıma teslim ettim." Sözleri kısa ve ekonomikti,

onu sakinleştirmek ya da yatıştırmak için fazladan bir şey söylemedi

normalde yaptığı gibi. "Ait olduğu yere, hapishaneye gidiyor. Hadi gidelim."

Kız kardeşine yüzünü buruşturarak kocasının onu odadan çıkarmasına izin verdi. Yolcu kapısını kocasına doğru tuttu.

departmanının tahsis ettiği SUV'ye bindi ve kapıyı kapatmadan önce onun yerleşmesini bekledi. Etrafta dolanırken

Kamyonun ön tarafında, Tiffany'nin sinirleri çok tanıdık bir zemine fırladı. Yıllarını, inişli çıkışlı öfkesi yüzünden bir sonraki patlamanın ne zaman olacağına dair sürekli bir korku içinde yaşayan bir adamla geçirmişti. Yeni kocasıyla arasının bozulması yakınsa, en azından Ashleigh buna tanık olmayacaktı. Öğleden sonrayı Jim'in ailesiyle geçirecekti.

Blaine kamyonete bindi ve kendi kapısını da onunkini çarptığı gibi sertçe çarptı. Park yerinden çıktı, Arkalarında bir kir bulutu bırakarak, büyük bir sessizlik içinde evlerine doğru yola koyuldular.

Direksiyonu tüm gücüyle kavrayan adamın parmak eklemlerinin bembeyaz olduğunu fark etti. Sertçe yutkundu,

Sonunda cesaretini toplayıp kaplanı dürttü. "Neyin var?"

Adam ona baktı, inanamamış gibi görünüyordu, sonra dikkatini tekrar yola verdi.

"Yani bana söylemeyecek misin? Jim'in bunu yapması benim suçum değil! Onu haftalardır görmemiştim."

Cevap yok. Harika.

Her geçen saniye artan öfkesini bastırmak için kollarını kavuşturdu.

Birkaç dakika sonra evlerine giden uzun araba yoluna girdi, ani fren yapınca kamyonet savruldu, aracı park etti ve indi. Kadının kapısını açarak, "Gel." dedi.

"İstemiyorum. Deli gibi davranıyorsun." "Deli gibi mi davranıyorum?"

"Evet! Sana ne oldu böyle?" "Bana ne olduğunu bilmek mi istiyorsun?"

"Sorularıma sorularla cevap vermeyi kes!" "O zaman bana ne halt ettiğini söylemeye ne dersin? elinde lanet olası bir kasap bıçağı varken sana olan nefretini dinleyen herkese açıklayan bir adamla yüzleşmeyi mi düşünüyorsun?"

Birden onun neden bu kadar üzgün olduğunu anladı. Onu korkutmuştu. Emniyet kemerini çözdü ve ona döndü, o dışarıda dururken hâlâ cipin içinde oturuyordu. "Blaine..."

"Yapma bunu. Böyle yumuşak davranma ve benimle tatlı dille konuşarak bundan kurtulacağını sanma. Yapabilirdi. seni öldürdü!"

İsteksizliğine rağmen ellerini yüzüne koydu ve onu kendisine bakmaya zorladı. "Sen de oradaydın ve bunun olmasına asla izin vermezdin."

"Onunla bu şekilde yüzleşirken ne düşünüyordun? Belli ki sınırı aşmıştı ve intikam almak istiyordu. Neredeyse işini kolaylaştırıyordun."

"İşler daha da kötüye gitmeden onu durdurmaya çalışmaktan başka bir şey düşünmüyordum. Senin orada olduğunu ve işler kötüye giderse beni koruyacağını biliyordum." Onu öpmek için eğildi. "Orada olduğunu biliyordum."

"Bebeğim," dedi ona nefes alamayacak kadar sıkı sarılırken acı dolu bir iniltiyle, "bir daha asla böyle bir şey yapma. Beni duyuyor musun?"

"Evet, seni duyuyorum."

"Bana söz vermelisin. Sanırım ona yaklaştığını gördüğümde kalbim bir an durdu. Söz vermeni istiyorum."

"Söz veriyorum."

Onu kucaklayıp kamyonetten çıkardı ve eve taşıdı, kapıyı tekmeleyerek açtı ve arkalarından tekmeleyerek kapattı.

Tiffany kollarını onun boynuna doladı ve ona her dokunduğunda içinde uyandırdığı tüm sevgi ve arzuyla onu öptü. "Beni de korkuttun, biliyorsun."

"Ne zaman? Seni ne zaman korkuttum?"

Onu mutfaktaki tezgâhın üzerine, tam da ilk önemli karşılaşmalarının gerçekleştiği yere oturttu. "Sen daha Bana kızgındı. Bu bana çok fazla onu hatırlattı. Zamanımın çoğunu her küçük şeyde bana kızmasını bekleyerek geçirdiğim zamanlardaki halini."

"Bu küçük bir şey değildi, ama sana böyle hissettirdiğim için özür dilerim. Sana asla ona hissettirdiğin gibi hissettirmek istemem."

"Biliyorum."

"Böylece birbirimizi korkuttuk." Ellerini bacaklarından yukarı ve eteğinin altından geçirerek poposunu kavradı. "Seni o kadar çok sevdiğim için onunla yüzleştğinde neredeyse aklımı kaybediyordum. Ne kadar kısa süreli olursa olsun, senin herhangi bir tehlike altında olduğunu düşünmek bile beni çıldırtıyor."

"Ben iyiyim." Onun yüzünü okşadı ve Jim'le tartışırken dağılmış olan saçlarını düzeltti.

"Karakolda onunla ilgileniyor olmalıydım ama şu anda senin içinde olmaya bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var, Tiff."

Partide giymesi için onu ikna etmek zorunda kaldığı elbise pantolonunun düğmelerini çözdü ve fermuarını açtı. "Al beni. Ben her şeyim senin."

Kendi ihtiyacını kırmızı bölgeye gönderen bir hareketle dantel külotu vücudundan yırtarken homurdandı. Eteğinin altındaki elleriyle kışını kavrayan adam, onu kendine doğru çekti ve sert sikinin üzerine oturarak ikisinden de bir nefes aldı. "Kahretsin," diye fısıldadı donup kaldığında. "Özür dilerim."

"Ne için?"

"Bu çok zordu."

"Bayıldım ve seni seviyorum."

Sözleri, onu vahşi bir yolculuğa çıkarırken kaslı vücudunda bir titreme yarattı. Kolunu adamın boynuna doladı ve onu çılgınca, tutkulu bir öpücüğe teşvik etti.

Elbisesinin korsajını çekiştirirken anlaşılmaz bir ses çıkardı, göğsü sütyeninden kurtulana kadar çekiştirdi. Sıkıp yoğurarak meme ucunu parmaklarının arasına sıkıştırdı, ta ki kadın içinden geçen orgazmdan haykırana kadar, çekirdeğinden vücudunun her yerine ısı ve his dalgaları gönderdi.

"Kahretsin, çok ateşlisin," dedi bir inilti halinde, onu tekrar sertçe içine iterken, bu sefer onun doruk dalgalarını kendi dalgalarına doğru sürerken orada kaldı. Terliyor ve nefes nefese kalıyordu.

Sonrasında sert bir kahkaha attı. "Sana daha sık kızmam lazım. Bu inanılmazdı."

"Lütfen bana daha sık kızma. Bunu kaldıramam."

"Benden korkmanı gerektirecek hiçbir şey yok, asla. Ben senin kölenim. Tamamen ve tamamen senin büyüünün altındayım."

Adamın içten sözleriyle büyülenen ve duygulanan kadın, bacaklarını adamın kalçalarına doladı ve orgazm olmasına rağmen içinde hâlâ sert olan siki itti. Adamın dayanıklılığı onu şaşırtmakta ve yormakta asla başarısız olmamıştı. "Nerede olduğumuza bir bak."

Seksle dolu sersemliğinden sıyrılıp şunu fark etmiş gibiydi Onu, bir zamanlar ikisinin de hayatını değiştiren orgazmı yaşadığı mutfak tezgâhının üzerine götürmüştü. "Ben En iyi işlerimden bazıları burada," dedi gururlu bir sırıtışla ve bu onu güldürdü.

Elleri hâlâ kızın kalçalarına sıkıca sarılıyken, aralarındaki bağı koparmadan onu tezgâhtan kaldırdı ve oturma odasındaki kanepeye taşıdı.

onun üstüne indi. Eteğini kaldırarak elbiseyi yukarı kaldırdı ve başının üzerinden geçirdi, onu sadece şimdi parçalanmış tangayla eşleşen sütyenle bıraktı. Sütyeni serbest bıraktı Sütyeninin kopçasını çıkardı ve onu eğlendirmeyi asla ihmal etmeyen bir ustalıkla sütyeninden kurtuldu.

"Biliyorum, biliyorum," dedi o daha söyleyemedi. "Ben bu işte iyiyim.

Bu." Çıplak göğüslerini okşadı, meme uçlarını diliyle ve geç çıkan bıyıklarının sert fırçasıyla okşadı

hassas cilde karşı. "Çünkü sütyenlerinizden bir an önce kurtulmak için elimde olabilecek en iyi neden var."

Kocasının saçlarından bir avuç tuttu ve onu meme uçlarına odaklanması için yönlendirdi. Kocasını nasıl yönlendirileceğini biliyordu ve birkaç dakika içinde onu döndürdü, soluk soluğa bıraktı ve ona karşı zorladı.

"Blaine..."

"Ne oldu bebeğim?"

"Bilmeni isterim ki..."

"Ne bilmemi istiyorsun?" Hiç durmadı. Konuşurken öpüyor, emiyor ya da alay ediyordu ve sıcak nefesinin ıslak meme ucunda gezinmesi neredeyse tek başına onu tekrar boşaltmaya yetiyordu.

"Bana kızdığın zaman bana onu hatırlattı. Ama sen ona hiç benzemiyorsun ve evliliğimiz de... Eskisi gibi değil. Çok, çok daha iyi. Hayal ettiğimden çok daha iyi."

Alın kadının göğsüne düştü. "Beni öldürüyorsun, bebeğim. Bana söylediğin şeyler... Çok tatlısın ve onunla yaşadığın her şey için çok üzgünüm ama seni bana getirdiği için çok mutluyum." Onun bakışlarıyla buluşmak için başını kaldırdı.

"Sana ait olana kadar kendimi hiçbir yere ait hissetmedim."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. Ben de aynı şekilde hissediyorum." "Seni seviyorum," diye fısıldadı tekrar hareket etmeye başlarken,

Bu sefer onunla yavaş ve tatlı bir şekilde sevişiyordum. "Ben de seni seviyorum."

"Ve bir daha asla bugün yaptığın gibi bir şey yapmayacaksın, değil mi?"

"Evet," dedi iç çekerek. "Söz mü?"

"Söz veriyorum, Blaine."

"Bu durumda, tekrar gelmene izin vereceğim."

Gülerek gözlerini kapadı ve ona ve hayatına getirdiği aşka sıkıca tutundu. "Bana karşı çok iyisiniz, Şef Taylor."

Nişan partisi, onur konuklarının bir ambulansla ayrılmasından kısa bir süre sonra dağıldı. Kara'nın ailesi kutlamaları kurtarmak için boşuna uğraşmış, ancak partinin bittiği anlaşılınca pes etmişti. Nişanlılarına veda ettikten sonra

Adam, Janey'den kiraladıkları eve kadar olan kısa mesafeyi yürümesi için Abby'ye elini uzattı.

"İşte bu yüzden asla bir nişan partisi yapmamalıyız," dedi Adam.

O güneşli Pazar günü öğleden sonra geç saatlerde turistlerle dolup taşan kalabalık şehir merkezi.

Abby onun şaka yollu yorumuna ne diyeceğini bilemiyordu. Bırakın bir parti vermeyi, nişan yapıp yapmayacaklarını bile merak ediyordu. Zaman zaman, evlenmeden önce onun yanına taşınarak bir hata daha yaptığından korkuyordu. Tam orada, onun emrinde olduğuna göre, işleri ilerletmek istemesi için ne gibi bir nedeni olabilirdi ki? Eğer babası Adam ve kendisi hakkında inekler ve sütle ilgili bir kelime daha ederse, onunla bir daha asla konuşmayacaktı.

İşin üzücü yanı, eğer buna üzücü demek isterseniz, hayatında hiç bu kadar mutlu olmamış olmasıydı. Adam onun istediği her şeydi ve aralarındaki ilişki, kardeşi Grant ve eski nişanlısı Cal ile yaşadıklarından ılık yılı kadar daha iyiydi. Adam onu derin ve yoğun bir seviyede anlıyordu ve bu da aralarında silinmez bir bağ yaratmıştı.

Ve seks bir keşif olmaya devam ediyordu. Tüm bunlar, onun, kocasıyla evlenmek için herhangi bir planı olup olmadığını merak etmesine neden oldu. onunla bir sonraki adımı.

"Merhaba? İçeride kimse var mı?"

Abby onu unuttuğunu fark etti. "Özür dilerim. Ne diyordun sen?"

"Neden asla nişan partisi yapamayacağımıza dair şakalar yapıyordum."

Dalgalı siyah saçları, onu zeki ve seksi bir inek gibi gösteren gözlükleri, alaycı küçük gülümsemesi ve yüzündeki hafif

Yanaklarındaki kirli sakallar inanılmaz seksi bir paket oluşturuyordu.

Kendi kalçasıyla onunkine vurdu. "Sorun nedir?" "Yok bir şey. Sadece düşünüyordum."

"Ne hakkında?"

"Dan ve Kara, bıçaklı Jim ve umarım Dan iyidir. Yaşadıklarından sonra nihayet normale döndü.

Yelkenlide olanlar ve şimdi de bu." "Tüm düşündüğün bu muydu?" "Evet, sanırım."

"Tahmin ediyorsun. Yani gerçekten ne düşündüğünü bilmiyor musun?"

Adamın ısrarı kadının tekrar ona bakmasını sağladı.

"Neden bu kadar çok bilmek istiyorsun?"

Onu caddenin karşısına, aşağıdaki feribot iskelesine bakan bir banka götürdüğünde onu şaşırttı. "Otur."

"Tamam..."

Adam onun yanına oturdu ve yüzünü ona döndü.

"Konuş." "Ne söylememi istiyorsun?"

"Nişan partimizle ilgili bir şaka yaptığımda bana neden sessiz kaldığını söylemeni istiyorum."

"Nedenini söylememi mi istiyorsun? Gerçekten mi?" Yorum niyetlendiğinden daha sertti ama dürüst olmak gerekirse, ne kadar kalın kafalı olabilirdi ki?

"Evet, sanırım öyle."

"Bu kadar zeki birine göre bazen oldukça kalın kafalı olabiliyorsun."

"Bu da ne demek oluyor?" "Hiçbir şey. Boş ver."

"Abby... Hadi ama. Biz böyle yapmayız. Havalandırırız. Değil mi?"

Soğukkanlı, sakın ve akli başında olmak istiyordu ama bu çok önemliydi ve zaten iki kez yanmıştı

Sonunda yürümeyen uzun aşıklardan önce. Eğer bu sefer öyle olursa.

"Bebeğim, neden ağlıyorsun?"

Abby, duygusal olmama ve pragmatik davranma konusundaki ateşli arzusuna rağmen gelen gözyaşları için kendinden nefret ediyordu.

Bu konuyu onunla konuşmak. Kendini, her şeyden çok sevdiği yüzüne bakmaya zorladı. "Ben evlenmek istiyorum Adam," dedi usulca, "ve bu konuda hiç ama hiç konuşmuyoruz. Bu da beni senin de istediğinin bu olup olmadığını merak etmeye itiyor."

"Benim istediğim bu."

"O zaman neyi bekliyoruz?"

"Doğru anı."

"Ne için?"

"Bunun için." O daha ne olduğunu anlamadan, adam önünde diz çökmüştü. "Abigail Callahan, seni bu dünyadaki her şeyden daha çok seviyorum. Hayatımı mümkün olan her şekilde değiştirdin, ve sonsuza dek seninle olmak istiyorum. Karım olma onurunu bana bahşeder misin?"

O kadar çok ağlıyordu ki, kendi hıçkırıklarının sesinden onu zar zor duyabiliyordu, ancak sözleri, yüzüğün sol elinin üçüncü parmağı üzerinde kayması gibi aynı şekilde kaydedildi.

"Nerede... Ne... Ne kadar..."

"Anakarada, iki karat ve yaklaşık üç ay önce. Benimkini cevaplamadan önce başka sorunuz var mı?"

Önce ona, sonra da zarif yüzüğe baktı ve başını salladı.

"Hayır demiyorsun, değil mi?"

"Hayır demiyorum." Yanağını avuçladı ve onu öpmek için eğildi. "Kesinlikle hayır demiyorum."

"Bir erkeğin hayatının en önemli sorusunu sorarken aradığı şey çifte olumsuzluk değildir."

"O zaman üçlü pozitif nasıl olur? Evet." Onu öptü. "Evet." Onu tekrar öptü. "Evet." Onu üçüncü kez öptü ve adamın kolu boynunu sardığında orada kaldı, onu kendisine karşı hapsediyor.

"Üçlü pozitifleri severim," dedi, sokakta yürüyen çocuklar onlara bir odaya gitmeleri için bağırdıktan sonra hava almaya çıkarken.

"Nişan partileri hakkında bunu bilerek mi söyledin?"

"Olabilir. Bir açılış bekliyordum."

"Bu konuşmaya her zaman açık oldum. O zamandan beri Bana kalıcı olarak buraya taşınacağını söylediğin gün." Durakladı, ona bir şey sormak istiyordu ama bunu nasıl ifade edeceğinden emin değildi. "Adam mı?"

Ona bankta yeniden katıldı. "Evet?"

"Gerçekten evleneceğiz, değil mi?"

"Elbette öyleyiz," dedi gülerek. "Bunu bana neden soruyorsun?"

"Konu kapanışı yapmak olduğunda pek de iyi bir geçmişe sahip değilim."

Kaşlarını salladı. "Benimle yakınlaşma konusunda çok iyi bir sicilin var."

"Seksten bahsetmiyorum."

"Öyle olmadığını biliyorum tatlım ve geçmişte neler yaşadığının da farkındayım. Ve ne olduğunu biliyorsun benim başıma geldi. Sanırım ikimizin de bu işi bitiş çizgisine kadar götürmek istediğimizi söyleyebiliriz. Ben istediğimi biliyorum."

"Ben de öyle. Seninle evlenmek için sabırsızlanıyorum."

Seksi gözlüklerini başının üstüne yerleştirdi ve onu tekrar öpmek için eğildi.

"Sizin kendi eviniz yok mu?" diye sordu arkalarından bir kadın sesi.

Abby başını kaldırdığında Owen ve Laura'nın el ele tutuşarak onlara doğru yürüdüklerini gördü. Abby sol elini kaldırdı. "Büyük haber ve ilk bilen sizsiniz!"

Laura bir çığlık attı ve Abby'nin yüzüğüne daha yakından bakmak için yanına geldi. "Muhteşem! Tebrikler çocuklar." Önce Abby'ye sonra da kuzenine sarıldı. "Yüzük için iyi iş çıkardın, Adam."

"Teşekkür ederim."

Owen Adam'ın elini sıktı. "Tebrikler dostum. Senin adına sevindim."

"Teşekkürler."

Laura, "Kutlamanız için sizi yalnız bırakalım," dedi, Owen'ın elini tuttu ve nazikçe çekti. Ama uzaklaşmadan önce Abby'yi bir kez daha sıktı. "Senin adına çok mutluyum. Bunu gerçekten istediğini biliyorum."

"Teşekkürler, Laura."

"Biz kuzen olacağız!"

Abby, Laura'nın sevincine güldü ve Surf'e doğru giderlerken el salladı.

"Eve gidip bu önemli olayı kutlamaya ne dersin?"

"Kutlamak isterim ama aklınızdaki şekilde değil. En azından daha sonraya kadar," dedi onun sıkıntılı ifadesine kıkırdayarak.

"Aklında ne var?"

Adamın elini tuttu ve avuç içi yukarı bakacak şekilde çevirerek bileğinin iç kısmına bir çizgi çekti. "İkimiz için de bugünün tarihini buraya dövme yaptırmak istiyorum, böylece asla unutmayacağız. Sonra evlendiğimizde diğer bileğimize de düğün tarihimizi yazdıracağız."

Başını sallarken gülümsemesi yüzüne yayıldı. "Hayır mı?" diye sordu utangaçça, onun ne düşündüğünden emin değildi. "Bu fikre bayıldım ve benim tatlı, nazik kızımın içindeki vahşi çocuk. Evlendikten sonra onu bol bol görmek istiyorum, tamam mı?"

"Tamam." Adam onu öpmek için eğildiğinde, kadın onu yarı yolda karşıladı. "Yani dövmelere evet mi diyorsun?"

"Bu dövmelere evet demek. Her şeye evet."

Bölüm 18

"Adam ve Abby için çok mutluyum!" Laura, Owen'ın kolunu omuzlarına atmış kaldırımında yürürken, "Adam ve Abby için çok mutluyum," dedi. Annesi nişan partisine katılmayarak Holden'la evde kalmayı tercih etmişti, böylece kendilerine biraz zaman ayırabileceklerdi.

"Birlikte harikalar. Ben de onlar adına mutluyum."

"Bunu gerçekten istiyordu. Aslında hiç söylemedi ama herkes düğünlerden, kocalardan ve bebeklerden bahsederken yüzündeki ifadeden bu işe dahil olmak istediğini anlayabiliyorum."

"İyi insanların istediklerini elde ettiklerini görmek güzel." "Evet, öyle."

Sohbete katılmasına ve partideki arkadaşlarıyla da aynı şeyi yapmış olmasına rağmen dikkati dağılmış, uzak ve tam olarak mevcut değil. "Sahilde yürüyüş yapmak ister misin? Eminim annen Holden'la biraz daha vakit geçirmekten rahatsız olmaz."

"Eğer istersen."

Yürümeyi bıraktı ve ona döndü. "Sana soruyorum. istiyorum."

"Yürümek yerine biraz kestirmeyi tercih ederim."

Şimdi bu, tanıdığı ve sevdiği Owen'ın sesine benziyordu. "Öyle mi?" diye sordu ona gülümseyerek.

Başını sallarken bakışları kızın yüzünde açgözlü, aç bir yolculuk yaptı.

Laura onun elini tutarak merdivenlerden çıkıp lobiye girdi ve burada resepsiyonda çalışan genç kadınla selamlaşarak dairelerine çıktılar. Kadın onu sadece anahtarı kapıda kullanabilmesi için serbest bıraktı. İçeride, Sarah'nın Charlie'yle birlikte Holden'ı birkaç saatliğine Charlie'nin evine götürdüklerini yazan bir not buldular. yemekten sonra döneceğini söyledi.

"Annene ne kadar taptığımı söylemiş miydim?" Laura sordu.

"Birkaç kez."

"Hiçbir zaman şu andan daha fazla değil." "Bu doğru mu?"

"Uh-huh." Adadaki lüks mekânlardan birinde düzenlenen partinin konumuna uygun olarak giydiği gömleğin düğmelerini açtı. Gömleğin kuyruklarını Haki pantolonunun kemerini açtı, geniş omuzlarından geçirdi ve arkasından yere düşene kadar kollarından çekti. Sonra, kemerini çözdü ve pantolonunun düğmelerini açtı.

Tüm bu süre boyunca ellerini iki yanında tuttu, bekledi ve onun kendisini soymasını izledi.

"Aklında ne var aşkım?" diye sordu.

"Laura'nın neyin peşinde olduğunu merak etmek dışında tek bir şey yok."

Onun verdiği cevaptan ve düşüncelerinin ve endişelerinin yüküne rağmen onunla bağ kurmak için gösterdiği çabadan etkilenerek usulca güldü. Onun karnını öpücüklere boğdu, Pantolonunun içine uzanan altın sarısı saç izlerini okşuyordu. Fermuarını açarak, devasa çıkıntının etrafında yavaşça ve dikkatlice çalıştı. Adam nefesini tutmuş, ne yapacağını görmek için bekliyordu. yapacağını düşündüm.

Ellerini pantolonunun arkasına sokarak kalçalarının üzerinden aşağı doğru itti ve ardından burnunu ve dudaklarını boxer külotunun yumuşak pamuğunun arasından sikine sürttü.

Nefes nefese kaldı ve saçlarını avuçladı. "Laura... Buraya gel."

"Henüz değil."

Hâlâ önünde diz çökmüş olan kadın, iç çamaşırını yavaşça sikinin gergin ucunun üzerinden geçirdi ve lastiğin sikinin yarısına kadar inmesine izin verdi. Sonra dilini üzerinde gezdirdi

Taşaklarını bezin içinden avuçlarken ortaya çıkardığı bölge.

Kadın sadece geniş kafasına odaklanarak diliyle ve dudaklarıyla onunla dalga geçerken nefes alış verişi dalgalı ve düzensiz bir hal aldı.

"Bebeğim," dedi soluk soluğa. "Bana aklımı mı kaybettirmeye çalışıyorsun?"

Artık sadece zevki düşündüğünü ve son birkaç haftadır ona çok ağır gelen diğer birçok şeyi düşünmediğini bildiğinden, erotik işkenceyi sürdürdü. Boştaki elini onun etrafında kaydırarak, sıkı, yuvarlak yanaklarından birini kavradı ve sıktı.

"Tanrım, Laura," diye inledi. "Beni öldürüyorsun." "Rahatla ve keyfini çıkar."

"Doğru... Rahatlamak mı? Pek mümkün değil. Eğlenmek mi? Tabii ki evet."

Gülümseyerek iç çamaşırını sonuna kadar çekti ve dudaklarını ucun üzerine kapatıp emerken elini tabanın etrafına sardı. Dilini üstteki yarığa daldırdı ve eliyle okşarken ileri geri hareket ettirdi. Ağzına birkaç santimden fazlasını alamayacak kadar büyüktü, bu yüzden elinden geleni yaptı

Bir yandan da arka tarafını yoğurmaya devam ediyordu. "Çok iyi hissettiriyor," diye fısıldadı.

Başını kaldırdığında adamın kendisine baktığını gördü, gözleri arzu ve tutkuyla parlıyordu. Gözlerinde son birkaç zor hafta boyunca çok yaygın olan işkencenin hiçbirini görmedi. Sadece zevki görüyordu.

"Buraya gel, Prenses. Bunu birlikte yapalım."

Onu bırakmadan başını salladı. Kendi seksi ihtiyaçtan karıncalanıyor olsa da, onun dikkatini iyice dağıttığını bilmek hoşuna gidiyordu. Kalçaları gerildi ve titredi ve siki ağzında daha da büyüdü, dudaklarını sınırlarına kadar gerdi. Yeniden ayarlamak için geri çekildiğinde, adam saldırdı ve onu yerden kaldırarak güçlü kolları, dudakları ve diliyle onun ağzını yuttu. Öpüşmeyi kaybetmeden kolları ve bacakları birbirine dolanarak yatağa indiler.

Her zamanki gibi kadının karnına çok fazla ağırlık vermemeye dikkat ediyordu ama elleri kadının her yerindeydi, elbisesini kaldırıyor ve öpüşmeyi kesip elbiseyi başından aşağıya çekiyordu. Onun

Sırada sutyen vardı, onu Tiffany'den aldığı uyumlu külot takip etti.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı, meme ucunu dimdik olana kadar dillerken. "Bazen hala yapamıyorum istediğim zaman sana sarılabileceğime ve sana bu şekilde dokunabileceğime inanıyorum."

"Ne zaman istersen, Owen. Seni her zaman istiyorum."

Elini kızın yüzüne koyarak saçlarını geriye doğru taradı ve onu tekrar öptü, bu sefer daha yumuşaktı ama daha az aciliyeti yoktu. Öpücüğe ara verdi ve kendini yukarı kaldırarak onun üzerine çıktı, önünden aşağıya doğru ateşli bir yol öptü. "İntikam hakkında ne derler bilirsin, değil mi?"

Adam bacaklarını geniş omuzlarına dayayıp parmaklarını kullanarak onu diline açarken Laura gergin kahkahasının kendi adına konuşmasına izin verdi. O kadar hazırdı ki, orgazmını tetiklemek için dilinin birkaç konsantre darbesi yetti. İki parmağını içine sokarak orgazmı uzattı, içindeki yerle bağlantı kurarak başka bir yoğun zevk dalgası başlattı.

İnanılmaz yükseklikten aşağı inmeden önce, horozunu girişiyle hizaladı ve içine itti, Yavaşça hareket ediyor, ona uyum sağlaması için zaman veriyordu. Kendi payına düşenden fazlasını alması konusunda onu kızdırmaktan hoşlanıyordu ama onun içinde hissettiklerine bayılıyordu.

"Sakin ol bebeğim," diye fısıldadı ona doğru sallanırken. "Güzel ve kolay. Yapabilirsin. Beni alabilirsin." Başını eğerek meme ucunu okşadı ve bir ısı şimşeği gönderdi. birleştiler. "İşte bu kadar. Beni içeri al ki seni sevebileyim."

Sözleri neredeyse sert bedenini sıkması kadar etkiliydi ve sonra başparmağını klitorisine bastırmayı ekledi ve Laura tekrar boşaldı, onu içinden kavrarken ondan derin bir inilti çıkardı.

"Tanrım," diye fısıldadı soluk soluğa, onun içine daldı, giriş yapmak için salıverilmesinin dalgalarına bindi. Tamamen oturduktan sonra hareketsiz kaldı ve onun nefesini yakalamasına izin verdi.

"Her seferinde."

"Ne?" diye sordu konuşabildiğinde.

Dirseklerinin üzerinde durarak kadının omuzlarını kavradı ve bebeklerinin bulunduğu kısmı sıkmadan onu kendisine yaklaştırabildiği kadar yaklaştırdı. "Her seferinde beni mahvediyorsun."

Sarı saçlarını alnından geriye doğru itti. "Seni mahvediyor muyum? Bana ne yaptığın hakkında konuşalım."

"Sana ne yaptığımı söyle."

"Her şeyden önce, sonrasında günlerce doğru düzgün yürüyemememe neden oluyorsunuz."

"Bu doğru değil." Kadının bacaklarını kalçalarına dolanana kadar birer birer kaldırdı. Ona sahip olduğunda Onu istediği şekilde ayarladıktan sonra, tekrar ilerlemeden önce hafifçe geri çekildi ve ona doğru eğilirken ondan bir inilti çıkardı.

"Bu doğru, ama bunu seviyorum. Seviştikten çok sonra bile seni içimde hissedebilmeyi seviyorum."

"Yapabilir misin?"

Gerçekten mi?"

Başını salladı.

"Bunu bana daha önce hiç söylememiştin."

"Saatler sonra seni hâlâ hissedebiliyorum ve her şey hâlâ nabız gibi atıyor ve titriyor." Sanki demek istediğini anlatmak istercesine

etrafında kasıldı ve inlemesine neden oldu. "Sürekli devam eden mini orgazmlar gibi hissettiriyor."

"Tanrım, benimle edepsizce konuşmana bayılıyorum. Bana daha fazlasını anlat."

Onun şakacı yorumuna güldü, heyecanlandı ve Onu rahatlamış ve yaptıklarına tamamen katılmış görmek rahatlattı. "Bu kadar büyük olmana bayılıyorum."

Kahkahayla homurdandı. "Şimdi de bana yalan

söylüyorsun." "Hayır, söylemiyorum. Bunu seviyorum. Ama beni alıp götürmesini sevmiyorum.

"Seni içeri almak için sonsuza kadar bekleyeceğim ama oraya vardığımızda hissettiklerine bayılıyorum ve sana tamamen vuruluyorum."

Boynuna karşı homurdandı, içine doğru daha derin sallanırken tenini ısırdı ve emdi. "Sadece seni dinleyerek

bile beni boşaltacaksın."

"Bana sarılışını ve beni öpüşünü seviyorum. Kokunu ve benimle sevişirken sevimli poponun esneme şeklini seviyorum." Ellerini adamın sırtından aşağı göndererek yanaklarını sıktı, bu da adamın ona doğru kabarmasına neden oldu. "Ve ben

"Kontrolünü kaybedip kendini bıraktığın zamanları kesinlikle seviyorum." "Bunu yapmaktan hep korkuyorum. Seni incitmek istemiyorum."

"İncitmeyeceksin. Yapamazsın."

"Ama bebekler..."

"İyiler." Kalçalarını kaldırdı, ona en çok istediği şeyi vermesi için cesaretlendirdi. "Lütfen, Owen..."

"Bana ne istediğini söyle." "Sen bilirsin!"

"Söyle."

"Benimle sevişmeni istiyorum."

"Çok kibarsınız Prenses. Gerçekten ne istediğinizi söyleyin."

Tüm vücudu onun için yanıyordu, her basınç noktası zonkluyor ve karıncalanıyordu. "Yapamam."

"O zaman korkarım size yardım edemem." "Owen!"

Yumuşak kıkırdaması onu gülümsetti ama adamın kendisinden uzaklaştığını fark ettiğinde gülümsemesi çabucak soldu.

"Hayır!" Kadın adamın kışını kavradı ve onu geri çekti. "Beni becermeni istiyorum."

"İşte böyle," dedi memnun bir sırıtışla, kızın utanç içinde gözlerini kaçırmamasına neden oldu.

"Bunu hayatımda hiç söylemedim."

"Bunu bana söylemene bayıldım. Bayıldım amına koyayım." Ellerini onunkilere doladı. "Sıkı tutun, bebeğim." Ellerini sıktı. "Hazır mısınız?"

"Evet."

Yavaşça başladı, ona baktı ve hızını artırmadan önce onunla birlikte olduğundan emin olmak için onu yakından izledi, onu ele geçiren tüm vücut zevkinden çığlık atmasına neden olan derin vuruşlarla içine girdi.

"İyi mi?"

"Mmm, daha fazla. Daha hızlı. Daha sert."

Ellerinden birini onun altına koymak için ellerini serbest bıraktı ve onu ele geçirirken kendisine doğru kaldırdı. Bunun için başka bir kelime yoktu. Kız onun tarafından ele geçirilmiş, onun tarafından sahiplenilmiş ve mümkün olan her şekilde onun tarafından büyülenmişti. Birlikte hareket ederken vücutları terden kayganlaşmıştı, zor nefes alıyorlardı ve bitiş çizgisine doğru yarışıyor.

"Benim için gel," dedi yalvarırcasına. "Laura..." Onu okşadı ve başka bir salınımı tetikledi, bu seferki diğer ikisinin toplamından daha büyük ve daha güçlüydü, bu sefer onu da yanına aldı.

Ona doğru sarkarak kolları titremeye başlayana kadar karnını korumaya devam etti. Yan tarafına yuvarlandı ve onu da yanına alarak hâlâ içine gömüldü. "Seni seviyorum. Bu... Söyleyecek kelime bile bulamıyorum."

"Şaşırtıcı."

"Evet. Evet, öyleydi. Hayret vericisiniz."

"Sen de oldukça şaşırtıcı birisin ve ben de seni seviyorum."

"Seninle sevişirken, senden, benden ve birlikte sahip olduklarımızdan başka bir şey düşünmem mümkün değil."

"Önümüzdeki birkaç gün boyunca bunu aklımda tutacağım. Çok şey görüyorum geleceğinde seks var."

"Kulağa hoş geliyor."

Elini adamın yüzüne koydu ve ona gülümsedi. "Davaya yardım etmek için elimden gelen her şeyi yaparım."

Olaylı nişan partisinden eve dönerken, Mac ve Maddie onun SUV'sinde camları indirerek yolculuk ettiler, ılık yaz esintisini içine çekiyordu. Mac, "Jim'in yaptığı ne cılgınca bir iş," dedi. bir zamanlar onun kayınbiraderiydi. "Her şeyi mahvetti ama bir daha bu adada avukatlık yapma şansı yoktu."

"Biliyorum. Tiffany artık onunla birlikte olmadığı için çok mutluyum ama Ashleigh'ye bunu yaptığı için nefret ediyorum."

"Bana sorarsanız, hiçbir zaman ikisine de gereken saygıyı göstermedi."

"O bir Mac McCarthy değil, bu kesin."

Onun eline uzandı ve sıktı. "Bunu söylemen çok hoş ve gerçekten düşündüğün zaman, kim öyle?"

Maddie inledi. "Buna bir cevap vererek onurlandırmayacağım.

yanıt verin." Ona baktı ve sonra yanağından öpmek için orta konsola doğru eğildi. "Ciddiyim, gerçekten. Her gün seninle turnayı gözünden vurmuşum gibi hissediyorum, ama hiçbir zaman kız kardeşimin ilk evliliğinin ne kadar berbat olduğunu hatırladığım zamanki kadar değil."

"Turnayı gözünden vuran benim bebeğim ve Tiffany'ye gelince, en azından o artık Blaine'le mutlu."

"Öyle, gerçi onun için geri geldiğinde pek mutlu görünmüyordu."

"Eminim Jim'le yüzleşmeye çalıştığı için kızgındır ve onu suçlamıyorum. Kendini böyle bir tehlikeye atsaydın ben de öyle olurum."

"Yaptığı şey için onu suçlamıyorum. İşler kontrolden çıkmadan önce onu durdurmak istedi."

"İçeri girip eşyaları devirmeye başladığı anda işler kontrolden çıkmıştı."

"Doğru. Sence şimdi ona ne olacak?" "Kesinlikle suçlamalarla karşı karşıya kalacak. Eğer kaçırmıyorsa bıçağı sallamak kabahat olabilirdi ama Bir polisin önünde bıçakla dolaşmak muhtemelen ağır suç sayılır ve Dan'i gerçekten bıçakladı."

"Tanrım."

"Eğer suçlu bulunursa, barodan da atılabilir."

"Onun sorununun ne olduğunu asla anlayamayacağım. Her şeye sahipti ve hepsini bir kenara attı."

"Onun kaybı."

"Kesinlikle. Bugün marinaya gelen kadın hakkında babanla hiç konuştun mu?"

"Etrafta bu kadar çok insan varken sorma şansım olmadı. Sabah ona sorarım. Eminim önemli bir şey değildir, yoksa bana söylerdi." Ona bir göz attı. "Yani ben bunu Bugün size iletmek istediğim kesinlikle harika ötesi bir fikir var."

"Bunu duymak için sabırsızlanıyorum."

"Ned bu sabah Seamus ve Carolina'nın kendi fikirlerini nasıl çaldıklarını anlatıp duruyordu."

"Fikirlerini çalmak mı?"

"Görünüşe göre, annenle birlikte yemekli bir toplantı kılığında gizli bir düğün yapmayı planlıyorlarmış."

"Ciddi misin? Bunu da mı yapacaklardı?"

"Evet, çok üzgün çünkü annenle evlenmeyi çok istiyor ve bu neredeyse imkansız.

başka bir şey olmadığı bir zaman bulmaya çalışıyorum.

Sonra Grant ortaya çıktı ve Steph ile

İşçi Bayramı'nda evlenmek. Bu Ned'i gerçekten

kızdırdı." "Grant ve Steph'in sonunda bir tarih

belirlemelerine çok sevindim. Ben de

bu konuda endişelenmeye

başladım." "O da öyleydi."

"Peki senin parlak fikrin ne?"

"Onlara sürpriz bir düğün yapalım."

"Onlara bir düğünle sürpriz yapmak

istiyorsun." "Evet."

"Mac, evlendiğimizde düğünü planlamak için tam olarak ne yaptın?"

Bir an için bunu düşündü. "Düğün yaptığımız evi ben satın aldım."

"Ve?"

"Ve ben... Şey... Ben... Evlendim mi?"

"Aynen öyle," dedi gülerek. "Bir düğün planlamak için ne gerektiği hakkında en ufak bir fikrin yok, bu yüzden bunun harika bir fikir olduğunu düşünüyorsun."

"Ne kadar zor olabilir ki? Bizim evde yapabiliriz. Yemeğe, çiçeklere ve müziğe ihtiyacımız var. Herkesi bir partiye davet ederiz ve Frank Amca onları evlendirir. İşte bu kadar. Bitti."

"Peki ya ehliyet ve yüzükler?"

"Huh... Bunu onlar için yapabiliriz, değil mi?"

"Hatırladığım kadarıyla, için içinde imzalar var."

"Hadi ama Maddie. Bir yolu olmalı. Ben konuşurum Frank Amca'ya lisans olayını nasıl aşabileceğimizi sordum. Bunu onaylayıp onaylamadığını ve bize yardım edip etmeyeceğini öğrenmek için Tiffany ile konuşur musun? Siz ikiniz annenizin ne istediğini biliyorsunuz. Hadi yapalım şu işi."

"Güzel bir fikir. Hakkını vermeliyim."

"Harika bir fikir."

"Sen nasıl istersen, canım."

Mac, Grace'in eczanesine girdi ve kamyonu durdurdu.

"Burada neye ihtiyacımız var?"

"Aldıktan sonra sana söylerim." Onu bir öpücükle bıraktı.

"Hemen döneceğim." Mac dkkna girdi ve doğruca prezervatife gitti.

Gansett'te azgın bir genç olduğundan beri aynı yerde olan arkadaki koridor. O zamanlar, şimdi müstakbel baldızı Grace'e ait olan dkknın sahibi Gold'lardı ve Grace neyse ki bu gece çalışmıyordu. Aslında tanıdığı hiç kimseyi görmemişti. Küçük iyilikler için Tanrı'ya şükürler olsun.

Yüzünü buruşturarak büyük boylardan bir kutu aldı ve sonra kendi kendine gülerek küçüklerden de bir kutu aldı ve ödemeye gitti. "şunu alabilir miyim iki çanta lütfen?"

"Elbette," dedi kasadaki genç kız, yüzü kızarak ne satın aldığını anladığında saçlarının dipleri tutuştu.

Otuz yedi yaşında, iki çocuklu ve üçüncüsü yolda olan evli bir adam olarak bile, bu işlem hiç daha az utanç verici olmamıştı. "Teşekkürler."

antalarını alıp dükkândan çıktı ve kamyonete geri bindi.

"Ne aldın?" O açıklama yapamadan Maddie çantalara uzandı. "Bana söylemek istediğin bir şey mi var?" diye sordu kaşlarını kaldırarak.

"Onlar Janey için. Ve Joe için."

"Ha?"

"Çıktığımız dönemde ona yaptıklarımı benden geri alıyor."

Bu Maddie'yi kıkırdama krizlerine soktu. onun sevincine gülüyordu. "Aman Tanrım, buna bayıldım! Aferin ona!"

"Onun için iyi mi? Hem onun tarafında olup hem de benimle evli olamazsın."

"Ne yapacaksın? Benden boşanacak mısın?" "Boşanabilirim."

"Oh sus. Bensiz yaşayamazsın. Neden iki çanta?"

"Boyutlarına bak."

Maddie kutuları inceledi ve sonra yine bir kahkaha patlattı. "Neyin peşindesin?"

"Bana ekstra büyük olanlardan almamı söyledi. Göreceksiniz."

Bölüm 19

Mac arabasıyla kız kardeşinin onların evine yakın olan evine gitti. P.J. daha önce huysuzlanmıştı, bu yüzden partiyi atlamak. Mac, Janey'ye yolda olduklarını bildiren bir mesaj attığı için dışarının ışıkları onlar için açıktı. Mac ön kapıda, uyuyan bebeği uyandırmak istemediği için kapıyı sessizce çaldı.

"Birkaç yıl önce kapıyı usulca çalmayı hiç düşünmemiş olman ne tuhaf," dedi Maddie.

"Artık tamamen evcilleştim."

"Tam olarak değil ama henüz pes etmedim."

"Bu gece fasulye dolusunuz, Bayan McCarthy. Bunun bedelini daha sonra ödeyeceksiniz."

"Tehditlerini çok seviyorum Mac," dedi Mac'in sırtını sıvazlayarak. "Sevdiğimi biliyorsun."

"Böyle devam ederseniz bu çok hızlı bir ziyaret olacak."

"Onlara getirdiğin şeye dayanarak, sanırım Bu gece için başka planlarım var zaten."

"Ewww. Hatırlatma bana." Ön kapıyı açtı ve kafasını içeri soktu. "Velet," dedi yüksek sesle fısıldayarak.

"Sadece içeri gir."

"Asla olmaz. İçeride 'normale dönme' ihtimalleri varken olmaz."

"Tanrı aşkına." Maddie onu iterek yanından geçti ve doğruca kız kardeşinin evine girdi.

Ruhunda kalıcı izler bırakacak bir şeye rastlamaktan çekinerek, korkakça bir yol izleyerek onun peşinden gitti. Bununla bir sorunu yoktu. Joe ve Janey'yi verandada buldular. baharda evi satın aldıklarından beri zamanlarının çoğunu geçiriyorlardı. P.J. kanepenin yanındaki tekerlekli beşikte uyuyordu.

"İşte buradasın!" Janey çantayı ondan almak için ayağa kalkarken, evcil hayvanları da bu heyecana ortak olmak için ayaklarının etrafında dönüyordu. "Buraya hiç gelmeyeceğini sanmıştım."

Joe sırtarak, "Bana bakma," dedi. "Bunların hepsi onun fikriydi."

Mac, artık kayınbiraderi olan en eski ve en yakın arkadaşına, "Bundan hiç şüphem yok," dedi. En eski ve en iyi arkadaşının artık yasal olarak kayınbiraderi olduğunu hatırladığı böyle zamanlar dışında, bu durumun böyle devam etmesini seviyordu.

Mac'in kız kardeşiyle seks yapmasına izin verildi. Ugh.

"Şuna bak," dedi Joe, Mac'e gülerek. "Kafası allak bullak olmuş."

"Böyle bir göreve çağrılıydınız siz de öyle olurdunuz."

"Turnabout is fair play." Janey önce çantanın içine, sonra da ona baktı. "Sadece üç kişilik küçük bir kutu mu aldın? Bu gece için ancak yeter."

Joe kutuyu ondan aldı. "Ekstra küçük mü? Ciddi misin?"

"Bana bunu almamı söyledi," dedi Mac.

"Ben demedim! Ekstra büyük dedim, seni kış şapkalı."

Maddie elinin arkasından beceriksizce homurdandı.

"Yani bunların işe yaramayacağını mı söylüyorsun?" Mac bundan beklediğinden çok daha fazla zevk alarak sordu.

Joe tahmin edilebilir bir erkek egosuyla, "Kesinlikle uymazlar," dedi.

Mac arkasından ikinci çantayı çıkardı ve onlara doğru fırlattı.

Joe onu havada yakaladı ve içine baktı. "Ahhh, çok daha iyi. Ekstra büyük ve bir sürü var. Şimdi gitmek zorunda olman çok kötü, Mac."

"Evet, rica ederim. Sorun değil. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı? Bekle. Boş ver. Bunu sorduğumu unut." Janey kendini kindar hissettiğinde ona meydan okumamayı öğrenmişti.

"Oldukça komik olduğunu düşünüyorsun, değil mi?" Janey sordu. "Ekstra smalls getiriyorum."

"Bunlar P.J.'in çorap çekmecesini için," dedi Mac. "Hazırlıklı olmak için asla erken değildir."

Janey hırlayarak, "Çık dışarı," dedi. "Şimdi."

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Ben de seni seviyorum, velet. Zavallı Joe'nun üzerine fazla gitme. Antrenman yapmıyor. Olaylar çabuk gelişebilir."

Joe onu kolundan tuttu ve ön kapıya kadar eşlik etti. "Seni evimden attığım için üzgünüm Maddie, ama onunla evlenirsen böyle olur."

"Anlıyorum," dedi Maddie dramatik bir şekilde. "Bazen ben de onu evimden atmak istiyorum."

"Hayır," dedi Mac. "Her zaman 'Daha fazla, Mac, daha sert, Mac, hayır, orada, Mac...'"

"Seni eve götürdüğümde öldüreceğim."

"Öyle demek istemedi," dedi omzunun üzerinden, kapı aralığında gülüşen Joe ve Janey'ye.

"Evet, öyle!" Maddie dedi ki. "Ona velet diyorsun ama kimse senden daha büyük bir velet değil."

Arabanın kapısını onun için tuttu ve sonra onu öpmek için eğildi. "Beni seviyorsun. Kabul et bunu."

"Evet, Mac," dedi uzun uzun iç çekerek. "Seni gerçekten seviyorum."

"Ve ekstra küçük şey oldukça komikti. İtiraf et." "Öyle bir şey yapmayacağım. Seni cesaretlendirmeyi reddediyorum." "Beni cesaretlendireceksin, tamam.

Otuz dakika içinde

O kadar uzun sürerse birkaç dakika. "Daha sert, Mac, oh işteeeeeee." Çocuklar geceyi Ned ve Francine ile geçiriyorlardı,

ve bu gece karısı için büyük planları vardı.

Onun saçını çekti. "Bu gece kendini güvertede yalnız uyurken bulmadan önce çeneni kapa ve arabayı sür."

Ona sırtıttı ve kamyonun etrafında ıslık çalarak yürümeden önce bir öpücük daha çaldı. "Sen sadece kızgınsın Çünkü haklı olduğumu biliyorsun," dedi Janey'nin garaj yolundan çıktıklarında.

"Mac, yemin ederim, konuşmayı kesip bu arabayı sürmezsen, yaptıklarımın ben sorumlu olmayacağım."

Ondan ve birlikte yaşadıkları hayatla ilgili her şeyden heyecan duyan adam, onun dediklerini yaptı. Ama ona çığlık attıracaktı.

ya da adı Malcolm John McCarthy Junior değildi.

Joe, Mac ve Maddie'nin arkasından kapıyı kapatır kapatmaz karısına, "Üst kata," dedi.

Janey ona, "Saat daha beş buçuk," diye hatırlattı. "Ne olmuş yani?"

Ona uzun uzun bakarken kollarını kavuşturdu. "Beni yukarı sürüklemeyen önce bebeğimi verandadan almak için zamanım var mı?"

Joe elini kaldırarak ona yerinde kalmasını söyledi ve bebeği almaya gitti. "Söylemem gerek," dedi bebeği taşıırken.

Üst kattaki beşikte gözleri, önünden yukarı çıkan karısının poposunun nazikçe sallanmasına odaklanmıştı. Evcil hayvanları da itaatkâr bir şekilde arkasından gelip yataklarına girmiş, olacakları anlamış ve sığınmış gibi görünüyordlardı. "I

Dürüst olmak gerekirse Mac'in bunu yapacağını düşünmemiştim."

"Yapacağını biliyordum. Ona bu konuda başka seçenek bırakmadım." "Sen nadir ve özel bir kadınsın, Janey Cantrell."

"Ve bunu sakın unutma."

"Sanki hiç yapabilirmişim gibi." Joe beşiği yatak odasının köşesine koydu, Janey'nin tercih ettiği gibi yatağın yanına değil.

"Orası çok uzak."

"Hayır, değil."

"Joe..."

"Shhhh." Kollarını ona doladı ve bir öpücükle onu susturdu. "Bütün gün üzerinde o yoga pantolonuyla dolaştın, küçük sevimli kıcını sergiledin, bebeğe bakmak için eğildin, benimle alay ettin..." Kalçalarını avuçladı ve vurgulamak için sıktı. "Sana sahip olmak için daha fazla bekleyemem Janey."

Hayran olduğu o dipsiz mavi gözleriyle ona baktı. "Her şey yolunda mı?"

"Neden kendin kontrol etmiyorsun?" D n geceki felaketten sonra, bütün gün yürüyen, konuşan bir ereksiyon olmuştu.

"Aman Tanrım," diye fısıldadı, ba ını omuzlarının üzerinde geriye atmasına neden olan kapsamlı bir muayene yaparak. "Acıyacakmı  gibi hissediyorum."

"Acıyor. Senin için." Dalga geçme zamanı sona ermi ti. Şimdi harekete geçme zamanıydı.  st ndeki atleti yırtıp atarak onu belden yukarısı çıplak bıraktı.

"Bekle! Du  almam lazım! Ek i süt ve bebek kusmu u gibi kokuyorum."

"Du  yok. Gecikme yok. Sadece bu." Sertle mi  sikini kadının karnına dayadı, rahatlamaya ihtiyacı vardı ve buna hemen şimdi ihtiyacı vardı.

"Joe... Ciddiyim."

" ok ciddiym. Hemen  imdi, Janey." G  slerini avuçladı ve meme ucunu dillemek için ba ını e di.

"Um, bunu yapmak istemeyebilirsin..."

"Bunu yapmama bayılıyorsun."

"Normalde evet, ama  u anda sadece bize ait değiller. Sızdırabilirim ve bu biraz iğrenç olur."

"Bunu iğrenç bulaca ımı mı sanıyorsun? Hiç de bile. Bence inanılmaz."

"Her şey bittiğinde öyle d  nmeyeceksin."

"Bu umurumda değil, Janey."

" stiyorum," dedi, sesi mutsuz geliyordu ve bunu kabul edemezdi.

Onu tekrar yatağa yatırdı. "Hiçbir şey için endi elenme. Sadece seni sevmeme izin ver. Senin için  l yorum."

   çekerek kollarını ba ının üzerine uzattı. g  slerini yukarı doğru itti. Yaptığı her şey onu tahrik ediyordu ve bu da bir istisna değildi. Onu her yerinden öptü, kusursuz tenini gölgeleyen çatlaklara özel bir dikkat gösterdi. "Bakma  yle onları."

"Sus. Gözlerini kapat ve rahatla. Bırak ben e leneyim." O konuşurken, yoga pantolonunu ve külotunu çıkardı ve

sonra hızla kendi kıyafetlerini çıkardı. "Tuhaf bir eğlence anlayışınız var."

"Senin herhangi bir parçana dokunduğum zaman mutlu oluyorum." "Vücudum eskisinden daha farklı."

"Bu daha iyi. Sen bir tanrıçasın." Sözleri boğuk bir sesle fısıldanırken kalça kemiğini dişledi ve nazikçe Sezaryen yarasının pembe çizgisini öptü ve onun altında kıvranmasına neden oldu. "Tanrıçam. Bu beden bana oğlumu verdi ve benim için asla mükemmelden başka bir şey olmayacak."

Ona doğru uzandı ve yanına gelmesi için onu çekti.

"Orada işim bitmemişti," dedi ona gülümseyerek.

"Sana ihtiyacım var. Şimdi."

"Kardeşinin bizim için almakla iyi ettiği prezervatifleri ne yaptın?"

"Başucu masası. Acele et."

Joe hızla giyinip ona döndü, kollarını ve bacaklarını ona dolamasına bayılıyordu. "Acıyan bir yer varsa söyle?"

"Hiçbir şey acıtmayacak, söz veriyorum."

Yavaşça içine girdi, herhangi bir sıkıntı belirtisi için onu yakından izledi, ama tek gördüğü dudaklarını işgal eden gülümsemeydi.

"Çok harika bir his," diye fısıldadı. "Seni ve bunu çok özledim."

"Ben de tatlım. Hiçbir fikrin yok..."

"Sanırım minicik bir fikrim var." Parmaklarını adamın saçlarında gezdirdi ve her darbesine kalçalarını yukarı doğru iterek karşılık verdi. "Hadi dönelim."

"Bu sefer olmaz. Bu senin için çok fazla."

"Hayır, değil. Lütfen. Bunu ne kadar çok sevdiğini biliyorum."

Bu şekilde sorduğunda onu hiçbir şeyden mahrum edemezdi, bu yüzden onun poposunu kavradı ve üstte olması için onları çevirdi. "Keşke sana baktığımda gördüklerimi sen de görebilseydin." Saçları o kadar uzamıştı ki neredeyse göğüslerini örtüyordu. Meme uçları saç tellerinin arasından görünüyordu,

Yavaşça ama dikkatle ona binerken öpücükten şişmiş dudakları büzüşmüştü. "Çok ateşli, Janey."

Bir şeyler söylemeye başladı ama yüzü sıkıntıyla buruştu. "Oh, kahretsin."

"Ne oldu? Acıyor mu?"

"Hayır... Göğüslerim karıncalanıyor ve iyi anlamda değil, en azından bunun için değil."

"Her yol iyidir." Her zamankinden çok daha büyük olan göğüslerini avuçlamak için yukarı uzandı ve başparmaklarını uçlarında toplanan nemin üzerinde gezdirdi. İç kaslarının sikinin etrafındaki kısılcı herhangi bir gösterge olsaydı, bu Bunu yaptığında onu tahrik etmiş. O yüzden tekrar yaptı.

İnlerken ve kalçalarının hızını artırırken başı geriye düştü.

Joe parmaklarının arasında kızın meme uçlarını sıkıştırdı ve kızın çığlık atmasına neden oldu.

"Şşşt, onu uyandırma."

"Bana onun burada olduğunu unutturdun," dedi kesik kesik, nefessiz bir kahkaha atarak. "Bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim."

P.J. söz konusu olduğunda zamanlarının kısıtlı olduğunu bilen Joe, işleri ilerletmeye karar verdi. Bir kolunu onun beline doladı ve kontrolü bir kez daha ele alarak onları ters çevirdi.

"Ateşli demişken," dedi nefes nefese.

"Hoşuna gitti, değil mi?"

"Hepsini sevdim, Joe. Ne zaman böyle birlikte olsak..."

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadı dudaklarına, onu kandırmak için aralarına uzanırken. Onu oraya götürmek için fazla bir şey gerekmedi ve adam bütün gün hazırlanmıştı. Birbirlerine sarılarak birlikte boşaldılar ve adam daha birinci raunt bitmeden onu ikinci raunda hazırlayan sıcak, ağzı açık öpücüklerle onun çığlıklarını bastırdı.

Sessiz olma çabalarına rağmen bunu başaramamışlardı, bu yüzden P.J. ciyak ciyak bağırarak uyandığında Joe şaşırmadı.

Bu kadar kabaca rahatsız edilmesini protesto etti. Joe, artçı şoklarla nabızı atmaya devam ederken bile güldü.

"Oyun bitti," dedi Janey.

Joe onu kaldırmak için yanından çekildi. "En azından bizim oğlanın zamanlaması iyi."

"Umarım onu kalıcı olarak travmatize etmemişizdir."

"Hayır." Joe yan yatmış, başını kalkık elinin üzerine koymuş, onun çıplak bir halde odanın içinde yürüyerek P.J.'nin beşiğine eğilmesini seyrediyordu.

"Aç mısın aşkım?" diye sordu bebeği kucağına alıp yatağa taşırken. Onu kucağına almasına izin verilecek kadar iyileşmesi haftalar almıştı ve şimdi bunu her fırsatta yapıyordu.

Yatağın üzerindeki yastık yığınının oturdu ve bebeği göğsüne doğru götürdü.

Joe onun her hareketini izliyor, ona ve ona verdiği oğluna duyduğu sevgiyle yanıp tutuşuyordu.

"Ne?" diye sordu onu kendisine bakarken yakaladığında.

"Sen... Sen sadece..." Keşfetti ki, hiçbir kelime yoktu.

Bu tür bir aşkı tanımlamak için yeterli. "Benim. Hepsi benim. Ve hiçbir şey beni daha mutlu edemez."

Ona gülümsedi, gözleri duyguyla parlıyordu. "Ben de Joseph."

"Çok mükemmel, değil mi?" Holden'ın yanlarındaki koltukta uyumasını izlerken Sarah Charlie'ye sordu.

"O çok güzel, tamam mı?"

"Çok komik... Elbette Owen'ın biyolojik babası olmadığını biliyorum ama bu durum kendimi onun babası olsaydı hissedeceğimden daha az büyükanne gibi hissetmeme neden olmuyor. Bu garip, değil mi?" Sarah daha önce Charlie'nin bebekle oynamasını seyretmeye bayılmıştı. Charlie'yle birlikte yerde yatıyordu.

Holden ve oyuncakları, bebek telaşlanıp gözlerini ovuşturmaya başlayana kadar.

"Hayır. Anlıyorum. Steph'in gerçek babası ben değilim ama onun sahip olduğu tek kişi benim ve o da benim sahip olduğum tek çocuk.

Birini sevdiğinizde biyolojinin bir önemi yoktur." Elini dudaklarına götürdü ve parmak eklemleri boyunca bir çizgi öptü. "Düğününde onu evlendirmemi istedi."

"Oh, Charlie. Bu harika bir şey! Sizin adınıza çok mutluyum, ikiniz adına da."

"Biliyor musun," dedi çekingen bir tavırla, "tüm bu dava işi bittikten ve boşanman kesinleştikten sonra... Yani, muhtemelen çok erken ama gerçekten, düşününce, bir süredir birlikteyiz. Ah Tanrım, ben ortalığı karıştırıyor."

Onunla yüzleşmek için döndü, adamın normal halini görünce şaşırdı. rahatlamış ifadesi alışılmadık bir gerginlikle büküldü. "Neyi karıştırıyorsun?"

"Daha sonra, özgür olduğunda... Umarım düşünebilirsin... Şey, seninle evlenmek isterim, Sarah. Seninle yaşamak ve her gün seninle uyanmak istiyorum. Senin ailenin benim ailem, kızımın da senin kızın olmasını isterim. Sen, yani, ileride hazır olduğunda... İsteyebileceğini düşünüyor musun-"

Gülerek ve ağlayarak onu öptü. "Evet, Charlie, hepsini isteyeceğim."

"Yapar mıydın? Gerçekten mi?"

"Evet, tabii ki isterim. Seninle geçirdiğim zaman, bir erkekle geçirdiğim en mutlu zaman oldu. Seninle tanışana kadar, dışarıda senin gibi erkeklerin olduğunu bile bilmiyordum. Tamamen başka tür bir erkeğe alışmıştım."

"Bir daha asla böyle bir şey için endişelenmenize gerek kalmayacak.

Nefes almaya devam ettiğim sürece olmaz."

Sert güvenceleri neredeyse beceriksiz teklifi kadar sevimliydi. "Bu nişanlandığımız anlamına mı geliyor?"

Sarah, "Bu önceden nişanlandığımız anlamına geliyor," dedi. "Duruşmayı atlatmama ve boşanmanın

sonuçlanmasına izin verin. Sonra konuşabiliriz.

tekrar konuşalım."

Kolunu ona doladı ve onu bir öpücüğün daha içine çekti.

Sarah onun tarafından dokunulmak konusundaki tereddütlerini ne kadar çabuk aştığına şaşırmıştı. Sadece birkaç gün içinde onun öpücüklerine ve ona sarılma şekline bağımlı hale gelmişti. O

Kendisini güvende, korunmuş, arzulanmış ve sevilmiş hissetmesini sağlamıştı; bunların hepsi onun için çok yeniydi.

Onun diğer tek romantik

ilişki şiddet dolu ve öngörülemezdi, bu yüzden Charlie ile birlikte olmak mümkün olan her şekilde bir vahiydi.

Adam geri çekilmeye başladığında, kadın elini adamın ensesine dolayarak uzaklaşmasını engelledi. Adam öpüşmeye devam etmeden önce bir an ona baktı, bu sefer Dilini kızın alt dudağında gezdiriyordu.

Ağzı adamın diline doğru açıldı ve Sarah utanmadan adama doğru bastırdı, çünkü ihtiyaç onu ele geçirmiş ve bir tanesi hariç her düşünce aklından uçup gitmişti - onu istiyordu.

Son birkaç gündür öpüşmeleri daha da hararetlenmiş ve arzuları artık inkâr edilemeyecek noktaya gelmişti. Bir gece önce yatakta,

Dudakları uyuşup şişene kadar öpüşmüşlerdi ama adam onu daha fazlası için zorlamamıştı.

Sarah öpüşmeyle başlayıp biten bir geceyi daha kaldırıp kaldıramayacağını bilmiyordu ama ona ne istediğini açıkça söyleyecek durumda da değildi. Geçmiş yüzünden ona karşı dikkatli davrandığını biliyordu ve

Onu bu yüzden seviyordu, ama kendisini hissettirdiği sinirli ve muhtaç halinden çok daha fazlasını istiyordu.

"Charlie," diye nefesini tuttu öpücüğü keserken. "Ne var tatlım?"

"Bunu bebeğin önünde yapmamalıyız."

Gülerek boynuna sokuldu, oradaki hassas deriye öpücükler ve ısırlıklarla duyularını harekete geçirdi. "Uyuyor ve uyanık olsa bile hatırlayacağından şüpheliyim."

"Yine de..."

Charlie iç çekerek ondan uzaklaştı ve ellerini teslimiyetle havaya kaldırdı.

Sarah başını kanepenin arkasına yasladı ve sevdiği adama uzun uzun baktı. Elmacık kemikleri renkten kesilmişti ve gözleri uyarılmaktan ağırlaşmıştı ve arzu. Öpmeyi sevdiği dudakları hafifçe şişmişti ve hâlâ nemliydi. Sarah onun ağzına odaklandı ve dudaklarını yaladı.

"Sarah," dedi inleyerek. "Bana öyle bakma, eğer bana seni herkesin önünde öpemeyeceğimi söyleyeceksen. bebeğim."

"Sana nasıl bakıyorum?"

"Sanki benimle kötü yollara düşmek istiyormuşsun gibi." Bu kadar şeffaf olduğunu fark ettiği için utanmış olsa da, cesaretini toplayarak ona şunları söyledi gerçek. "Bunu istiyorum."

Bir an için nefesi kesilmiş gibiydi. "Ne? Ne istiyorsun?"

"Sen, Charlie. Seni istiyorum. Öpüşmekten daha fazlasını istiyorum. Her şeyi istiyorum."

Derin bir nefes alarak, o düşünceli ve yoğun haliyle onu inceledi.

"Bir şey söyle, olur mu? Beni burada tek başıma bırakma."

"Orada kesinlikle tek başına değilsin, ama sen hazır olduğundan emin olmalıyım, tatlım. Çok şey yaşadın ve seni geri götürecek ya da üzecek bir şey yapmak istemem. sen."

"Yapamazsın. Yapamazsın. Bununla ilgili, bizimle ilgili her şey farklı. Senden korkmuyorum Charlie ve benim için endişelenmene gerek yok. Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim. Tek düşünebildiğim şeyin sen ve seni öpmek olması dışında. sana dokunmak..."

Başını kanepeye yaslayıp gözlerini kapatırken iniltisi göğsünde yankılandı. "Aylardır tek düşündüğüm buydu - seni öpmek ve sana dokunmak. Bir gün bana izin vereceğini umuyordum."

Sarah'nın cep telefonu Owen'dan gelen bir mesajla çınladı. Partiden dönmüş. Gelip Holden'ı almamızı ister misin? "Owen ve Laura gelip onu almayı teklif ediyorlar," dedi Sarah.

"Neden gelip onu almalarına izin vermiyorsun, sonra burada benimle kalabilirsin? Eğer istersen tabii."

"Ben de istiyorum." Owen'a Holden'ı almaya gelmek isterlerse sorun olmayacağını söyleyerek cevap verdi.

Birazdan orada olurum, diye cevap verdi Owen. Onu izlediğiniz için tekrar teşekkürler.

Her dakikasına bayıldım.

"Birazdan burada olurlar," dedi Sarah, başını Charlie'nin omzuna yaslayarak.

"Sonra ne olacak?"

"O zaman bütün geceyi birlikte geçirebiliriz, eğer sorun olmazsa."

"Evet, Sarah," dedi Charlie gülerek, "sorun değil."

Bölüm 20

Saat altıya yaklaştıkça Linda'nın sinirleri daha da geriliyordu. İnsan kocasının çocuğunu nasıl karşılardı? Birkaç saat öncesine kadar ikisinin de haberdar olmadığı çocuğu? Ona ne söyleyecekti? Onun varlığı Linda'nın her şeyden çok değer verdiği ailesini nasıl tehdit ederdi? Hayatının merkezi olan evliliğinden bahsetmiyorum bile.

Kocası onun her şeyiydi ve ona her zaman hak ettiği desteği ve cesareti vermeye çalışmıştı. İlişkilerinin en başından beri, Ev dedikleri uzak adada bir iş ve hayat kurma arzusunu benimsemişti. Ve bu iyi bir hayattı, umabileceği en iyi hayattı. Kadın

Mallory'yi yemeğe davet etmesi için onu cesaretlendirmesinin nedeni de buydu.

Kocası için doğru şeyi yaptığını bilse bile, bu, çocukları başka bir kız kardeşleri olduğunu öğrendiklerinde ne olacağı konusunda gergin ve endişeli olmadığı anlamına gelmiyordu. Nasıl tepki vereceklerini tahmin bile edemiyordu. Mac'in artık en büyükleri olmadığını öğrenince çok sinirleneceğinden şüpheleniyordu. Ailedeki başka bir kız hakkında.

Kocası mutfağa geldi, nişan partisinde giydiği kıyafetler içinde yakışıklı görünüyordu. "Yapabilir miyim? Yardım edecek bir şey var mı?"

"Mutfakta hiç yardım etmiyorsun."

"Bu, istemediğim anlamına gelmiyor, özellikle de bu gece."

Çoğu zaman ona karşı koymak zordu ama hiçbir zaman tatlı davrandığı zamanki kadar zor olmamıştı. "Gerginim, Mac. Olmak istemiyorum ama elimde değil. Beni düşünmek korkutuyor.

Birisi ailemize giriyor ve her şeyi değiştiriyor. Bunu söylediğim için bile kendimden nefret ediyorum-"

"Şşş, tatlım." Kolları onu arkadan sardı ve dudakları boynuna değdi. "Gergin olman sorun değil. Ben de gerginim. Ama o gerçekten iyi biri ve benden ya da bizden bir şey istemediğini söyledi. O sadece

benimle görüşmek istedi. Bu noktadan sonra olacak her şey bize bağlı ve sonraki adımlara birlikte karar vereceğiz. Tamam mı?"

Mac McCarthy'nin güvenceleri ve onu sevgisiyle sarıp sarmalamasından etkilenerек ona doğru gevşedi. Dönüp o kadar uzun zamandır sevdiği yüze baktı ki, Mac McCarthy'nin her şeyi değiştirmesinden önceki hayatını artık hatırlayamıyordu. Mac McCarthy her zamanki gibi gözlerinde sevgiyle ona bakıyordu.

"Endişelenmenizi gerektirecek hiçbir şey yok. Bu bir şey değil.

aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez. Gerçekten önemli olan hiçbir şeyi değiştirmez. Belki, belki... Bize bu dünyada sevecek bir kişi daha verebilir. Ve bu o kadar da kötü olmaz, değil mi?"

O böyle söyleyince o kadar da kötü gelmedi. "Hayır, olmazdı."

"Tek istediğim onunla tanışmanız ve burada hoş karşılandığınızı hissettirmeniz."

"Bunu yapabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum, tatlım. Ve bilmeni isterim ki takdir ediyorum. Daha önce gösterdiğin tepkiyi ve onu evimize davet etmeni takdir ediyorum. Bunu benim için yapıyorsun ve bunu göremediğimi sanma."

"Senin için her şeyi yaparım, Mac. Bunu biliyorsun."

"Ve tam tersi. Bu kadar uzun süre bu kadar iyi çalışmamızı sağlayan şey buydu. Ama bu sefer senden çok şey istiyorum." Ne zaman onun Telefon çaldı, arayanın kimliğine baktı ve Adam olduğunu gördü. Linda'nın da duyabilmesi için aramayı hoparlöre aldı. "Selam dostum. N'aber?"

"Sana bazı haberlerim var. Annem buralarda mı?"

"İkimiz de buradayız ve telefonun hoparlörü açık."

"Merhaba tatlım," dedi Linda.

"Selam anne." "Ne haber?"

"Grant'i kandırmakla suçlanmak istemediğim için, Abby ve benim şu anda birlikte olduğumuzu ilk senin bilmeni istedim.

meşgul."

"Oh, Adam!" dedi Linda. "Bu harika! İkinizi de tebrik ederim." "Teşekkürler, heyecanlıyız."

"Bu ne zaman oldu? Sizi kısa bir süre önce gördük."

"Eve dönerken soruyu patlattım."

"Yani tamamen spontane mi gelişti?" Mac ona gülümseyerek sordu. Çocuklarının her biri için mükemmel olan eşlerle yuva kurduklarını görmekten onun da en az kendisi kadar heyecan duyduğunu biliyordu. Kısa bir süre önce Linda, çocuklarının Oğullarından hiçbiri evlenmeyecekti ve şimdi biri evli, üçü nişanlıydı.

"Tam olarak değil. Yüzük bir süredir bendeydi ve doğru anı bekliyordum."

"Abby çok heyecanlanmış olmalı."

"Ağladı, sanırım bu iyi bir şey."

Linda elini kalbinin üzerine koydu ve hayran olduğu genç kadının oğlu için ağladığını düşünerek duygulandı. "İkiniz için de çok mutluyum, Adam. Bizi aradığın için teşekkürler."

"Grant'e ilk öğrenenin sen olduğunu söylemeyi unutma."

"Bunu yapacağım," dedi Linda gülerek. Çocukları inanılmaz derecede yakındılar ama yine de her fırsatta birbirlerine üstünlük sağlamaktan zevk alıyorlardı.

"Tebrikler dostum," dedi Mac. "İkinizi de seviyoruz ve düğünde dans etmek için sabırsızlanıyoruz."

"Biz de bekleyemeyiz. Sizi seviyorum çocuklar, yarın konuşuruz."

"Hoşça kal, tatlım." Linda kocasına, "Ne harika bir haber!" dedi.

"En iyi haber. Birlikte harikalar."

"Birlikte yaşamaya başladıklarından beri hiç evlenemeyeceklerinden korkuyordum."

"Bir süre önce bana bu konuyu düşündüğünü söyledi." "Ve sen bana tek kelime etmedin?"

"Oğlumla özel bir konuşma, bebeğim."

"Özel..." Kaşlarını çatmaya çalıştı ama muhtemelen başarısız oldu çünkü Adam'ın haberine kızamayacak kadar mutluydu. "Yine de bana söylemeliydin."

Kapının zili çaldı ve ikisi de kıpırdamadan durdular, birbirlerine bakarak güvence aradılar. Adam onu öpmek için başını eğdi. "Seni seviyorum. Her şey yolunda. Tamam mı?"

"Evet. Ben de seni seviyorum."

Adamın eli kadının belinde, misafirlerini karşılamak üzere girişe doğru yürüdüler.

Mallory güzel bir yazlık elbise giymiş ve elinde bir şişe şarap taşıyordu. Mac'in de söylediği gibi, uzun boylu ve dikkat çekiciydi; omuzlarına bukleler halinde düşen siyah saçları ve güzel kahverengi gözleri vardı. Renkleri tamamen zıt olsa da, Linda onda Janey'den bir iz gördü ve kendine özgü

Mac'in bahsettiği rahmetli kayınvalidesine olan benzerliği.

"İçeri gel," dedi Mac. "Bu benim karım, Linda. Linda, Mallory Vaughn."

Mallory elini Linda'ya uzatarak, "Tanıştığımıza memnun oldum," dedi.

"Evet, ben de memnun oldum."

"Gerçekten öyle demek istemediysen sorun değil."

Sıcak bir gülümsemeyle yapılan bu esprili yorum Linda'ya kendi çocuklarını düşündürdü.

Benzer bir şey. "Ciddiyim," dedi Linda ve kocasının sırtını sıvazlamasını sağladı. "Sizi ağırlamaktan mutluluk duyuyoruz. İçeri buyurun."

Mac mutfağa doğru ilerlerken Mallory onu takip ediyor, Linda da arkadan geliyordu. Duvardaki beş çocuklarının çerçeveli fotoğraflarının önünden geçerken Mallory durdu.

"Bunlar senin çocukların."

"Evet," dedi Linda. "Bunlar Mac, Grant, Adam, Evan ve Janey. Ve bugün itibarıyla bir koca, bir eş, üç nişanlı ve iki torunla birlikte herkes bu kadar."

Mallory hüzünle, "Çok güzel bir ailen var," dedi.

"Teşekkür ederim. Ailemiz büyük bir hızla büyüyor. Adam ve Abby az önce nişanlandıklarını söylediler."

"Tebrikler."

"Başka resimler de görmek ister misiniz?"

"Çok isterim."

Buzluktan çıkardığı lazanya pişerken Mac, Mallory'nin getirdiği şarap şişesini açıp iki kadına da bardak doldurdu ve kendine de bir bira aldı. Aile odasında Linda son albümlerini çıkardı.

Mallory'ye Mac, Maddie, Thomas ve Hailey'nin yanı sıra Janey, Joe ve P.J., Evan ve Grace, Adam ve Abby, Grant ve Stephanie.

"Hepsi birleşmiş."

"Sonunda evlendiler. Uzun zamandır hiçbirinin yuva kurup evlenmeyeceğini düşünüyordum ama şimdi hepsi evleniyor. Grant ve Steph bugün erken saatlerde bize İşçi Bayramı'nda evleneceklerini söylediler."

"Bu çok heyecan verici."

"Evli misiniz?" Linda sordu ve sonra soruyu fazla kişisel bulduğu için pişman oldu."

"Artık değil."

"Oh, özür dilerim."

"Ben daha iyiyim. İnanın bana."

Bunun ne anlama geldiğini bilmek istese de Linda burnunu sokmak istemedi. "Acıkmış olmalısın."

"Linda... Sadece şunu söylemek istiyorum... Beni burada ağırladığınız ve bana karşı bu kadar nazik olduğunuz için teşekkür ederim. Bunun ikiniz için de bir şok olduğunu biliyorum.

senin ya da ailen için herhangi bir şey." Mac'e baktı. "Sadece seninle tanışmak istedim."

"Geldiğine çok sevindim," dedi. "Tek üzüntüm annenin bana senden daha önce bahsetmemiş olması. Seni tanımak isterdim."

"Umarım yaptığı şeye kızmamışsınızdır, gerçi kızmaya hakkınız olduğunu düşünüyorum."

"Ona kızmak istemiyorum," dedi Mac düşünceli bir ifadeyle. "Ama bana gelmediği için hayal kırıklığına uğradım. seni beklediğini öğrendi. Hayatının bir parçası olmak isterdim ve seni asla ondan almaya çalışmazdım. Keşke bana biraz daha güvenebilseydi."

"Ben de merak ediyorum. Hayatımın çoğunu seni merak ederek geçirdim."

"Onun hakkında seninle hiç konuştu mu?" Linda sordu.

Mallory başını salladı. "Ben bir yetişkin olduktan sonra bile babam konusunda çok belirsizdi ve beni ondan alma ihtimali yoktu. Bu yüzden öldükten sonra eşyaları arasında seninle ilgili mektubu bulmak büyük bir sürpriz oldu."

"Kaybettiğimiz zamanı telafi edemeyiz," dedi Mac, "ama umarım bundan sonra hayatının bir parçası olmama izin verirsin. Gerçekten olmak isterim."

"Oh... Yapar mıydın?"

Başını salladı. "Kesinlikle yapardım."

"Benden kanıt istemenizi beklerdim ve buna karşı çıkmazdım... Eğer, bilirsiniz, isterseniz..."

"Kanıt ihtiyacım yok." Mac kalktı ve çalışma odasının dışındaki çalışma odasına gitti, bir dakika sonra elinde çerçeveli bir fotoğrafla döndü. Linda bunun hangisi olduğunu çok iyi biliyordu. "Bu annemin genç bir kadınsı hali." Çerçeveyi Mallory'ye uzattı, o da Nefes nefese kaldı ve gözleri yaşla dolarken ağzını kapattı.

"Aman Tanrım."

"Biliyorum," dedi Mac, "değil mi? Kanıt DNA'da."

Mallory parmağını büyükannesinin resminin üzerinde gezdirdi. "Bu inanılmaz. Hep anneme benzediğimi düşünürdüm."

"Öyle. Onu sende kesinlikle görebiliyorum."

Mallory hâlâ fotoğrafa bakarak, "Bu çok şaşırtıcı," dedi. "Bu boşlukları doldurmak... Benim için paha biçilmez bir şey." "Bunu senin için yapabildiğimize sevindim," dedi Mac.

"Ailenin geri kalanıyla tanıştığınızda birkaç tane daha ekleyeceğiz."

"Üvey kız kardeşleri olduğunu duyduklarında ne diyeceklerini düşünüyorsun?"

Mac onun yerine cevap vermesi için Linda'ya baktı.

"Tahmin etmem gerekirse,"

Linda, "Elbette şaşıracaklar ama Mac en büyük olmadığını duyunca sarsılacak ve Janey de tek kız olmadığını öğrenince biraz rahatsız olacak. Ama çocuklarımı tanıyorsam, ilk başta biraz tereddütlü olsalar da misafirperver ve dost canlısı olacaklardır."

"Bu da kesinlikle anlaşılabilir bir durum."

"Buradayken onlarla tanışmanı isterim," dedi Mac.

"Onlardan sır saklamıyoruz, o yüzden bunu bir an önce yapmayı tercih ederim. Mac zaten bir şeyler olduğunu farkında. Beni çok iyi tanıyor ve bu sabah konuştuktan sonra sarsıldığımı anlayabildi. Yarın eve gitmeden önce onlarla buluşmak ister misin?"

"Elbette. Bunu isterim."

"Tamam o zaman," dedi Mac. "Onlara saat onda gelmelerini söyleriz. Belki biraz daha geç gelebilirsiniz, böylece önce onlarla konuşma şansımız olur."

"Tabii ki."

Mac her iki kadına da kocaman gülümseyerek, "Harika," dedi. "Artık tüm işleri hallettiğimize göre, lazanya için hazırım. Linda'nın lazanyasını tadana kadar bekleyin."

Mallory, "Bunu dört gözle bekliyorum," dedi.

Mallory'nin ailesini yok etmeye çalışmayan iyi bir insan olduğunu anlayınca Linda rahatladığını hissetti. Yarın çocuklarına Mallory'den bahsedecekler ve ardından bir aile olarak atacakları adımları belirleyeceklerdi. Biraz da olsa Çocukların bu haberi nasıl karşılayacağı konusunda endişeliydi ama kendini fazla kaptırmamaya karar verdi. Yakında öğreneceklerdi.

David Dan'in avucundaki yarayı dikmeyi bitirdi ve elinin büyük kısmını kaplayan bir bandaj uyguladı. "Önümüzdeki birkaç gün boyunca temiz ve kuru tut," dedi. "Ben de ağrı kesici için bir reçete yaz."

"Gerek yok," dedi Dan. "Daha önceki felaketten kalan eşyalarım var."

"Cuma günü dikişlerini aldirmek için gel."

"Anladım. Gidebilir miyim?"

"Tetanos aşınızın durumu nedir?"

"Yaptırdım."

"Ne kadar zaman önce?"

"Bilmiyorum."

"Bıçağın üzerinde ne olduğu ya da ne kadar temiz olduğu konusunda hiçbir fikrimiz olmadığı için tetanos aşısı ve bir doz antibiyotik de öneriyorum."

"Peki, sen nasıl diyorsan doktor. Hadi şu işi bitirelim." "Çok aceleniz var, Avukat Bey. Bana bir karmaşık."

"Kişisel bir şey değil ama hanımımın planlarım var. Ayrıca, bir Pazar öğleden sonrası için bana dikiş atmaktan daha iyi işleriniz olduğuna eminim."

"Endişelenmeyin," dedi David. "İşin bir parçası. Hemen döneceğim."

Kara elinde bir kutu kola ile odaya geldi. ona teslim etti. David ona dikiş atarken odada bulunmaması için onu göndermişti. Bunu görmek zorunda kalmadan da yeterince üzgündü.

"David bana daha fazla iğne batırırken gel elimi tut." Avucunu uyuşturmak için yapılan iğneler o kadar acı vermişti ki neredeyse bayılacaktı. Daha fazla iğne yapılacağı düşüncesi midem bulanıyor ve terliyorum.

Kara gelip hastane yatağında onun yanına oturdu ve yaralanmamış eline uzandı.

David iki şırıngayla döndü ve içeri girerken çok yakan iki iğne daha yaptı. "İşte

Sen git," dedi ve Kara'nın iyiliği için "Temiz ve kuru tut," diye ekledi.

"Temiz ve kuru olmasından nefret ediyoruz," diyen Dan, nişanlısının mahcup bir şekilde kaşlarını çatmasına neden oldu.

"Evet, o iyi," dedi David gülerek. "Git buradan da eve gidebileyim."

"Tekrar teşekkürler David."

"Sorun değil. Herhangi bir sorun yaşarsanız ya da özellikle kızarır veya şişerse bana haber verin."

"Yapacağım."

Klinikten çıktıklarında Dan kolunu Kara'nın omuzlarına attı. "Anahtarlarım sende mi?"

"Evet."

"Onları alabilir miyim?" "Araba kullanmıyorsun."

"Evet, ben kullanıyorum."

"Hayır, değilsin."

"Bebeğim, ben iyiyim. Yemin ederim."

"Sağ elinin avuç içine otuz dikiş atıldı. Düz vitesli araba kullanmayı nasıl öneriyorsun?"

"Parmaklarım hala iyi çalışıyor," dedi ve el becerisini gösterirken kaşlarını salladı.

"Senin için her şey bir şaka, değil mi?"

Kadının gözyaşlarının eşiğinde olduğunu gören adam durdu

yürüdü ve ona döndü. "Her şeyi değil. Summer House'da bize bir oda tuttum. Partiden sonra sana sürpriz yapacaktım."

Başını onun göğsüne yasladı.

Yaralanmamış elinin parmaklarını kızın ipeksi saçlarında gezdirdi.

"Tekrar yaralanmandan nefret ediyorum."

"Ben gerçekten iyiyim. Söz veriyorum." Öpmek için en sevdiği yerlerden biri olan ensesini okşadı. "Benimle Yazlık Ev'e gelip geceyi benimle geçirir misin, böylece nişanımızı düzgün bir şekilde kutlayabiliriz?"

"Nişanlandığımızdan beri bunu en az yüz kere yapmadık mı zaten?"

Onun cevabına güldü. Onun şımarık ağzını seviyordu. "Bebeğim, nişanımızı kutlamaya daha yeni başladım. Bunu hayatımızın geri kalanında olabildiğince çok ve sık kutlamayı planlıyorum." Parmaklarını çenesinin altına koyarak onu kendisine bakmaya zorladı. "İyi miyiz?"

"Biz harikayız."

"O zaman lütfen beni Yazlık Ev'e götürür ve benimle kötü bir şekilde oynar mısın?"

"Madem bu kadar kibarca sordunuz, evet, soracağım." "Mükemmel."

Bölüm 21

Adam dövme yaptırmanın verdiği korkunç acıyı unutmuştu. İlk seferinde pazusuna Gansett'in bir resmini yaptırmış ve acıdan neredeyse bebek gibi ağlamıştı. Tıpkı o zamanki gibi, Abby yan sandalyede oturmuş, mutluluktan uçuyormuş gibi görünüyordu.

En sevdiği dövmeci olan Jeff, nişan tarihlerini kızın iç bileğine kazırken, Duke da aynısını ona yaptı.

"Biraz solgun görünüyorsun dostum," dedi Duke.

"Kusmayacaksın ya da başka bir şey yapmayacaksın, değil mi?"

"Hayır," dedi Adam dişlerini sıkarak, "kusmayacağım."

"İyi misin?" Abby ona sordu.

"Ben iyiyim." Duke işini bitirdiğinde daha da iyi olacaktı. ona işkence ediyordu ve o da oradan siktir olup gidebilirdi. Sonra aklına geldi ki, düğün tarihlerini de eklediklerinde bu işkenceye tekrar maruz kalmayı zaten kabul etmişti. diğer kolu. Ugh.

Kırk beş dakika sonra, hareket eden bir vapurun kornası huzurlu akşamı delerken alacakaranlıkta ortaya çıktılar.

"Pazar gecelerini seviyorum, tüm hafta sonu insanları gitti," dedi Abby, "ve yarın her şey yeniden başlamadan önce ortalık kısa bir süreliğine sakinleşti."

Kaldırım boyunca yürürlerken onun elini tuttu ve sol bileğinden gelen zonklayıcı ağrıyı görmezden gelmeye çalıştı. "Babam da aynı sebepten dolayı marinadaki Pazar günlerini hep sevmiştir. İnsanlar Pazar günü ayrılırlar. Burası boşalıyor ve başka bir akın gelmeden önce kısa bir süreliğine geri alıyor."

"Az önce bunu yaptığın için teşekkürler," dedi tatlı bir gülümsemeyle, tüm acıya değdi. "Bundan benim kadar zevk almadığını biliyorum, bu yüzden minnettarım."

"Seni mutluluktan uçarken izlemek hoşuma gidiyor. Bana senin zamanını hatırlatıyor-"

Kadının yüzü kıpkırmızı oldu, bu da adamın hoşuna gitti.

"Sakin söyleme."

Burada, herkesin duyabileceği bir yerde değil."

Elini bıraktı ve kolunu ona doladı. Ona doğru eğilerek dudaklarını kulağına bastırdı ve "Tıpkı boşaldığın zamanki gibi" dedi.

"Adam... Kes şunu."

"Neden? Artık nişanlıyız. Bu konular hakkında özgürce konuşabilmeliyim."

"Nişanlı olmanın bununla ne ilgisi var? Her zaman 'bu tür şeyler' hakkında rahatça konuştunuz."

"Seninle edepsizce konuşmamdan hoşlanmıyormuş gibi davranma." "Toplum içindeyken sevmiyorum."

"Demek özel olarak seviyorsun. Bildiğim iyi oldu."

Abby onun kaburgalarına dirsek atarak homurdanmasına ve ardından gülmesine neden oldu. Sevgilisi çoğu zaman tam bir hanımefendi idi ama

Özellikle de dört harfli bir kelimeyle gevşemesine ya da yatakta ona patronluk taslamasına bayılırdı. Onu kıskırttığını biliyordu ama bu genellikle Abby'yle iyi şeyler yaşamasına neden oluyordu.

Telefonu annesinden gelen bir mesajla çaldı. Lütfen Yarın saat 10 gibi gelin. Babanız ve ben sizinle bir konuda konuşmak istiyoruz, kötü bir şey değil, merak etmeyin. Sakıncası yoksa lütfen kendiniz gelin. Görüşürüz o zaman!

Adam mesajı Abby ile paylaştı. "Bunun ne hakkında olduğunu düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok ama kötü bir şey olmadığını söylemesine sevindim." "Ben de öyle."

"Sanırım sabah öğreneceksiniz."

Kısa bir süre sonra yaşadıkları eve vardılar. kız kardeşinden kiralamıştı. Tahmin edilebileceği gibi Abby, saklama kutusu olarak da bilinen sütyeninden bir ev anahtarı çıkardı. Nasıl oldu da

Mükemmel göğüslerinin etrafına başka bir şey sığdırmayı başarması onu aşıyordu ama sütyen söz konusu olduğunda soru sormamayı öğrenmişti.

Ona bir şey söylemek için döndü ve o da atladi. Teklifine evet dediği andan beri ona dokunmak ve onu öpmek için can atıyordu. Dövme işkencesi boyunca oturmuş, bir yandan da onu elde edene kadar zamanını beklemişti.

tek başına. Elleri onun kalçalarında, ağzı onunkileri yutarken, onu yatak odalarına doğru geri geri götürdü. Bacaklarının arkası şilteye değdiğinde, onu bir hamleyle yatağa itti. Öpüşmede hiçbir ritmi kaçırmadan onun üzerine indi.

Kolları boynuna dolandı ve bacakları ona yer açmak için ayrıldı. Her ikisi de o kadar organik, o kadar doğal bir şekilde gerçekleşmişti ki, birlikte olması gereken kadını bulduğu için saf bir memnuniyet anı yaşadı. Sadece nefes almaya ihtiyaç duyduğunda öpüşmeyi kesti. "Gerçekten benimle evlenecek misin?"

"Gerçekten öyleyim. Gerçekten benimle evlenecek misin?" "Emin ol evleneceğim. Beni başka kim ister ki?"

"Bu doğru..." Gülümsemesi gözlerini aydınlattı ve bir aşk dalgası onu nefessiz bıraktı. İki eliyle yüzüne dokunmak için uzandı ve adam dudaklarını çevirerek sol avucunu, yeni dövmesinin hemen üstünü öptü. "Ne düşünüyorsun?"

"Kendimi bu gemide bulduğum için ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum. erkeklerden ne kadar bıktığını anlatırken seninle birlikte feribotta."

"Bundan bahsetme. O gün ne kadar kontrolden çıktığımı düşünmek beni hâlâ utandırıyor."

"Bizi bir araya getiren şey senin kontrolden çıkmış olmanken bundan nasıl bahsetmem? Ayrıca," dedi onu tekrar öperek, "seni en çok kontrolden çıktığında seviyorum."

"Üzerimde çok kötü bir etkiniz var."

"İşte bu doğru değil." Onunla sık sık dalga geçtiği el becerisiyle, partide giydiği elbiseyi çıkardı, hemen ardından da sütyenini.

"Bu konuda bu kadar iyi olduğuna göre çok pratik yapmış olmalısın," dedi her zaman yaptığı gibi.

"Kapa çeneni ve öp beni."

Kadın adamın istediğini yaptı, kadının tatlılığı ve coşkusu adamın ihtiyacını kırmızı bölgeye gönderdi ve yaklaşık otuz saniye boyunca kaygan dudakları adaminkilerin üzerinde kayarken dili de onunla alay etti.

ve baştan çıkardı. "Adam?" diye sordu uzun süren sessizlikten sonra.

"Hmm?" Şimdi onun boynuna odaklanmıştı.

"Yakında evlenmek istiyorum. Uzun bir nişanlılık istemiyorum."

Gözlerinin içine bakmak için başını kaldırdı. "Sorun değil. Sen ne istersen." Tam boynuna doğru geri dönüyordu ki çenesindeki parmakları onu durdurdu.

"Ben de başka bir şey istiyorum."

"Ne istiyorsun tatlım? Sana her şeyi veririm. Bunu biliyorsun."

"Bir bebek," dedi usulca. "Anne olmayı çok istiyorum." "O zaman bir bebeğimiz olur," dedi adam, sanki böyle bir şey Hayatında kendini adadığı en büyük şeydi. Onunla bir çocuk sahibi olmayı taahhüt etmek, başka biriyle olabileceği kadar ezici bir fikir gibi gelmiyordu.

"Gerçekten mi? Ciddi misin?"

"Evet, ciddiym. Ben de çocuk istiyorum.

İstedığımı biliyorsun." "Ama onları şimdi mi istiyorsun?"

"Ne istiyorsan onu istiyorum. Şimdi, sonra... Sen mutlu olduğun sürece benim için fark etmez." Gözleri yaşlarla dolduğunda, gözyaşlarını öpmek için eğildi. "Neden gözyaşları?"

"Çok mutluyum. Başından beri istediğim şey buydu ve ne kadar uğraşsam da bunu bulamadım."

"Çünkü onu benimle birlikte aramıyordun."

"Lütfen bana aniden delirip aklını kaçırmayacağını ve istediğinin bu olmadığını söylemeyeceğini söyle. Çünkü seninle böyle bir şey yaşarsam bunun üstesinden gelebileceğimi hiç sanmıyorum."

"Bunu yapmayacağım Abs. Sensiz yaşamam mümkün değilken nasıl yapabilirim ki?" Konuşurken, ona doğru bastırmaya başladı, ne kadar kötü istediğini bilmesine izin verdi, onunla yandı. Neyse ki kadın mesajı aldı ve adamın düğmelerini ve fermuarını çekiştirmeye başladı.

Ellerini adamın pantolonunun arkasına sokarak pantolonu aşağıya ve kalçalarının üzerine doğru itti, bariz acelesi adamın

arzu. Onun kendisini her zaman bu kadar çok istemesini ve kendisine başka hiç kimseye vermediği şekilde karşılık vermesini seviyordu.

Adam onu sadece kıyafetlerini çıkaracak ve külot dediği küçük kumaş parçasını çıkaracak kadar uzun süre bıraktı.

Adam

kesinlikle onun seksi iç çamaşırı fetişine bayılırdı ve Tiffany'nin mağazasından sık sık hediye çekleri alarak onu teşvik etti. Ama onu en çok hiçbir şey yokken seviyordu, tıpkı şu anda olduğu gibi. erotik büfe.

Onunla birlikte, kendisini herkesten daha iyi anlayan bir partner bulmuştu. Buna karşılık, onun duygusallığının sırlarını çözmesine yardım etmişti ve bu çabanın meyvelerini her gün topluyordu.

"Adam... Seni istiyorum. Hemen şimdi."

Bitiş çizgisine ulaşmak için çok fazla ön sevişmeye ihtiyaç duyduğu günlerden bu yana uzun bir yol kat etmişlerdi. O ön sevişmenin her saniyesini ne kadar sevdiyse, bu gece de o kadar acelesi vardı. Onun içinde olmak için can attığı için, onun özgürce sunduğu şeyi aldı ve bir seferde içine kayd. Neredeyse onu bitirecek olan derin bir itiş. Bir an için hareketsiz kaldı, kadın onun etrafında sıkılaşıırken ve göğüsleri göğsüne sürtünürken kontrolü yeniden kazanmaya çalıştı.

"Sorun ne?" diye sordu, onun alışılmadık kısıtlamalarına alışık değildi.

"Hiçbir şey." Şu anda dışarı çıkmak isteyen orgazmı zapt etme çabası yüzünden titredi.

"Adam..." Kollarını ona doladı ve onu kucağına aldı, bacakları aynı anda kalçalarını çevreledi. Tamamen yumuşaklığıyla çevrili, onun çekici kokusu ve sikinin etrafını saran sıkı sıcaklığı karşısında mücadeleyi bıraktı ve kendini ilk kez sevişen bir genç gibi hissederek bıraktı.

"Özür dilerim," diye mırıldandı. "Ne için?"

"Çok çabuk bitti. Oraya varamadın."

"Ne olmuş yani? Sana yaklaşık beş yüz orgazm borçluyum." Güldü. "Skor tuttuğumuzu bilmiyordum." "Tutmuyoruz. Bu yüzden bir önemi yok."

"Evet, önemli. Çok uzun süre yoksun kaldınız. En az iki tane içmeden bu yataktan çıkmaya imkan yok."

"Buna gerçekten gerek yok, Adam. Bu benim için fazlasıyla yeterliydi."

"Benim için yeterli değildi. Senin tatminsizliğin beni tatminsiz bıraktı."

"Bu bir kelime değil."

"Artık öyle." Ondan çekildi ve onu çıldırtan tüm yerlerine vurarak önünden aşağı doğru öpmeye başladı. "Şimdi sessiz ol ve eğlenmeye izin ver."

"Madem ısrar ediyorsun," dedi zevkle iç çekerek. "Israr ediyorum. Kesinlikle ısrar ediyorum."

Annesinden gelen şifreli mesajı aldıktan sonra Mac bok gibi uyumuştı. Bir gün önce o kadının rıhtımda ortaya çıkıp babasını üzecek bir şey söylediği andan beri bir şeyler olduğunu biliyordu. Babası arasında Kadın ayrıldıktan ve Dan ile Kara'nın nişan partisinden hemen sonra marınadan kaybolan Mac'in cevaplar için babasını köşeye sıkıştırma şansı.

Maddie'yi ne olduğu konusunda spekülasyon yaparak çıldırtmıştı. neler olup bittiğini ve ebeveynlerinin neden kendisi ve kardeşleriyle eşleri olmadan konuşmak istediklerini sordu.

"Kötü bir şey olmadığını söylediler," demişti Maddie esnemeler arasında, "Rahatlamaya ve endişelenmemeye çalışmalısın."

Doğru. Rahatla ve endişelenme. Karısının da çok iyi bildiği gibi, onun bu şekilde yaratılmamış olması çok kötüydü. Son birkaç yıl içinde babası korkunç bir kafa travması geçirmişti, Maddie

kızlarını tropik bir fırtına sırasında evde doğurmuş, kendisi ve iki erkek kardeşi bir tekne kazasında neredeyse ölüyordu ve Janey'nin P.J.'yi neredeyse ölümcül bir şekilde dünyaya getirmesiyle yaşanan son felaketin ardından Maddie onun neden gergin olduğunu merak ediyordu?

Sürekli bir sonraki ayakkabının düşmesini ve hayatının yeniden kontrolden çıkmasını bekliyormuş gibi hissediyordu. Ve şimdi de bu... Annesi endişelenecek bir şey olmadığını söylemişti ama en son ne zaman beşini birden bir konu hakkında konuşmak için topladığını hatırlamıyordu.

Ertesi sabah, adam kamyonetinden indiğinde Janey evin önünde durdu, o da onu bekledi.

"Hey, velet."

"Bütün bunlar da ne demek oluyor?"

"Senin tahminin de benimki kadar iyi."

"Her ne ise, endişeleniyor musun?"

"Kesinlikle evet. Büyük bir şey olmadığı sürece bizi bu şekilde çağırmazlar."

"Endişelenecek bir şey olmadığını söyledi." "Yine de endişelendim."

"Evet," dedi Janey, "ben de. Oraya girmeye biraz korkuyorum. Bir yanımda her ne ise duymak istemiyorum."

"Katılıyorum." Kapının kilidini açtı ve önünden giden kız kardeşine kapıyı tuttu. Annesinin güllerinin kokusu Janey'nin peşinden eve girdiğinde havayı dolduran kahve ve pişen bir şeyin kokusu onları karşıladı.

"Yemek yapıyor," dedi Janey. "Bu büyük bir olay."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Bir şeye sinirlendiği zaman hep yemek yapar."

"Ayrılacaklarını düşünmüyorsun, değil mi?" Mac sordu. "Bu kötü bir şey sayılırdı ve bunu söylediler fena değildi." Onu mutfağa doğru götürmek için biraz itti.

"Selam çocuklar," dedi Linda onların geldiğini görünce. "Kahve ister misiniz?"

"Ben de biraz alacağım," dedi Mac.

"Benim için yok," dedi Janey. "Emzirirken kafeinden uzak duruyorum."

"Benim yanımda emzirme deme," dedi Mac.
"Dayanamıyorum."

"Şu anda ekstra büyük göğüslerim var," dedi Janey, "ve onları en iyi arkadaşınla bol bol seks yaptıktan sonra doğurduğum bebeği beslemek için kullanıyorum."

"Senden
nefret
ediyorum."

"Etmiyorsun."
"

"Hayır, aslında senden nefret ediyorum."

"Mac neden Janey'den nefret ediyor şimdi?" Grant, Evan'la birlikte içeri girerken sordu.

"Büyük göğüslerinden bahsediyor," dedi Linda.

"Ve hamile kalmadan önce en iyi arkadaşımın yaptığı tüm seksler," diye ekledi Mac.

"Ben de ondan nefret
ediyorum," dedi Grant. "Ben
de üç," dedi Evan.

Janey zevkle gülümsedi. "Öğleden önce hepsinin benden nefret etmesini sağladım. Tıpkı eski günlerdeki gibi, anne."

"Janey'den nefret mi ediyoruz?" Adam içeri girip doğrudan kahveye yönelirken sordu. "Olay nedir?"

Grant kardeşine, "Göğüsleri ve seks hayatı hakkında konuşuyor," diye bilgi verdi.

Adam sade kahvesini yudumlarırken, "Beni de nefrete dahil edin," dedi.

"Zor bir gece miydi?" Evan ona sordu.

"Harika bir geceydi. Abby ve ben
nişanlandık."

"Bu harika bir haber," dedi Mac. "Tebrikler."

Janey Adam'ın yanağına bir öpücük kondurdu.
"Kardeşlerimin en iyi arkadaşlarımla evlenmesine bayılıyorum. Bunun için teşekkür ederim."

"Senin için her şeyi yaparım, velet," dedi Adam.

"Çünkü her şey Janey ile ilgili," dedi dört kardeş hep bir

ağızdan. "Awww, siz çocuklar..." Janey gözlerini
ovuşturdu.
dramatik bir şekilde. "Bugün sadece aşkı hissediyorum."

"Büyük gün ne zaman?" Grant, Linda'nın onlar için hazırladığı muzlu ekmeğin ısıkları arasında sordu.

Bir tavada çırpılmış yumurta, diğerinde de kızarmış patates vardı. Mac'in homurdanan midesi ona daha önce yemek yiyemeyecek kadar gergin olduğunu hatırlattı.

"Sakin İşçi Bayramı deme," diye ekledi Grant, "     o gün evleniyorum."

"Bir tarih belirlediniz mi?" Janey sordu. "Sonunda!"

"Evet, bir tarih belirledik ve ne kadar sürdüğü konusunda bir şey yapmadık. Steph çocukluğundan kalma bazı saçmalıklarla uğraşıyordu. Bunu konuştuk ve bir tarih belirledik."

"Senin adına sevindim," dedi Evan. "Olay hakkında konuşmak istememesinin nedenini merak ettiğini biliyorum. düğün."

"D ğ nlerden bahsetmişken," dedi Mac, "Maddie ve ben Ned ve Francine için sürpriz bir düğün yapmak istiyoruz."

"Sürpriz bir düğün m ?" Linda sordu. "Bu tam olarak nasıl oluyor?"

Mac, sevgili dostları Ned ve Maddie'nin annesinin mutlu sona ulaşmalarına yardımcı olmak için yaptığı planı özetledi.

"Bu harika bir fikir," dedi Janey. "Bayıldım."

Linda en büyük çocuğu için gülümseyerek, "Onlar da öyle," dedi. "Francine geçenlerde bana bir şey söyledi düğünle birlikte gelen tüm planlamalardan korkuyorum. Ne zaman yapmayı düşünüyorsun?"

"Belki Laura'nın düğününden sonraki hafta sonu? Müsait olduğunuzdan emin olmak için hepinizi kontrol etmek istedim. Ned bizi orada isterdi."

"Bu bana uyar," dedi Janey.

Diğerleri de aynı fikirdeydi.

Mac, "Harika, seni haberdar edeceğim," dedi.

"Ve bize nasıl yardımcı olabileceğimizi bildirin," dedi Linda. "Edeceğiz."

Merdivenlerden gelen ayak sesleri babalarının mutfağa girmesine neden oldu. "Güzel," dedi Big Mac. "Hepiniz buradasınız."

"Şimdi belki bize bunun ne hakkında olduğunu söyleyebilirsin," dedi Adam. "Endişelenecek bir şey olmadığını söylemişsiniz ama ben yine de endişelendim."

"Ben de," dedi Mac.

Evan alaycı bir tavırla, "Her şey için endişeleniyorsun," dedi.

"En büyük olmanın yükü ağırdır," dedi Mac kasıtlı olarak ciddi bir ses tonuyla. "Bunu anlayamazsın."

"Kapa çeneni," dedi Grant inleyerek. "Kendini dinlemekten hiç sıkılmıyor musun?"

"Hayır," dedi Mac. "Pek sayılmaz."

"Dinleyin bakalım," dedi Koca Mac. Ciddi ses tonu Mac'i hemen gerildi. "Sana söylemek istediğim bir şey var ve bir şey söylemeden önce her şeyi dinlemenı istiyorum."

"Hasta değilsin, değil mi baba?" Janey küçük bir sesle Mac'in en büyük korkusunu dile getirerek sordu.

"Hayır, tatlım, öyle bir şey değil. Söz veriyorum. Mac ve Grant, dün marinadayken bir kadın beni görmeye geldi."

"Hangi kadın seni görmeye geldi?" Adam sordu.

Big Mac Linda'ya baktı, Linda başını sallayarak onu cesaretlendirir gibiydi. "Beni görmeye gelen kadının kızım Mallory olduğu ortaya çıktı."

Birkaç saniye içinde Mac'in aklından binlerce düşünce geçerken, sözleri şaşkın bir sessizlikle karşılandı.

"Kızınız mı?" Evan sordu. "Başka bir kızın mı var? Bunca zamandır neredeydi?"

"Kısa süre önce vefat eden ve sonunda ona babasının kim olduğunu söyleyen annesiyle birlikte Providence'ta. Mallory geldi

Hayatımı mahvetmek gibi bir niyetim olmadan benimle buluşmak için buraya geldim. Eğer beni biraz olsun tanıyorsanız, ki beşiniz de beni en az herkes kadar iyi tanırırsınız, burada olmamın mümkün olmadığını anlayacaksınız.

sanki onunla hiç tanışmamışım gibi çekip gitmesine izin vermeyeceğim."

Grant babasını durdurmak için elini kaldırdı. "En baştan başla. Annesi kim? Sanırım onu tanıyordun.

Annemle tanışmadan önce?"

Big Mac'in kaşları, annelerine sadakatsizlik etmiş olabileceği iması karşısında çatıldı. "Evet, oğlum. Annemle tanışmadan önce onunla çıkmıştım."

"Üzgünüm," diye mırıldandı Grant.

"Annemle tanışmadan önceki kış birkaç ay annesiyle çıkmıştım. Adı Diana Vaughn'du. Yakın zamanda öldü ve Mallory'ye adımı ve beni nerede bulabileceğini yazdığı bir mektup bıraktı."

"Yani o zamana kadar babasının kim olduğu hakkında hiçbir fikri yok muydu?" Adam sordu.

"Hayır. İkimiz de bilmiyorduk."

"Vay canına," dedi Grant. "Bu şok edici olmalı."

"En hafif tabirle," dedi Big Mac. "Hiç bilmediğiniz bir üvey kız kardeşiniz olduğunu duymanın hepiniz için şok edici olduğunun tamamen farkındayım, ama sizden onunla tanışmanızı, ona bir şans vermenizi istiyorum-"

"Onunla tanışmak mı?" Janey bu düşünce karşısında paniğe kapılmış gibi görünerek sordu. "Ne zaman?"

"Birkaç dakika içinde burada olacak."

"Ben yokum," dedi Janey, çenesi titreyerek. "Üzgünüm baba ama şu anda bunu yapamam." Koşarak odadan çıktı ve paravan kapı arkasından çarparak kapandı.

"Velet," diye seslendi Mac arkasından. "Bekle."

"Bırak onu evlat," dedi Big Mac. "Onunla sonra konuşacağım." Üzerlerine düşen bombanın ışığında alışılmadık derecede kasvetli olan oğullarının her birine baktı. "O buraya gelmeden gitmek isteyen başka biri var mı?"

Mac gitmek istedi. Kız kardeşiyle tanışmaya hiç niyeti yoktu.

sahip olduğunu hiç bilmiyordu. Hayatını -ve ailesini- olduğu gibi seviyordu. Bununla birlikte, bu düşünce babasını herhangi bir şekilde hayal kırıklığına uğratmak onu Janey'nin yaptığı gibi gerçekten kaçmak istediğinde dilini çıkarıyor ve bar taburesinde oturmaya devam ediyordu.

Babaları gitmek isteyip istemediklerini sorduğunda kardeşleri teker teker karşı çıktı. Koca Mac'in bakışları

Mac başını salladı.

"Bunun için minnettarım." Babası oğullarının her biriyle göz teması kurdu. "Tahmin ettiğinizden çok daha fazla."

Bölüm 22

Linda yumurta, patates ve kızarmış ekmek servis etti, Mac aç olduğu için bunları yedi ama her lokmada boğazındaki yumruyu aşmak için çaba harcaması gerekiyordu. Hiç tanımadığı biri tarafından nasıl bu kadar tehdit edilmiş hissedebiliyordu? Normal şartlar altında, o ve üç kardeşi ne zaman

aynı yerde, aynı zamanda, hakaretler havada uçuşur, kahkahalar gürültülü ve şamatalı olurdu.

Bugün dördü de anneleri gibi sessizce yemek yediler. onları izliyordu ve babaları endişeyle volta atıyordu.

"Kimsesi yok," dedi Linda usulca. "Annesi onun tek ailesiydi."

"Babam kanıt isteyecek mi?" Mac sordu. "Koruması gereken varlıkları var."

"Kanıt ihtiyacım yok," dedi Big Mac.

"Baba, cidden," dedi Mac, "herkesin senin gibi namuslu olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama durum öyle değil."

"Öncelikle," dedi Big Mac, "endişenizi anlıyorum ama kanıt ihtiyacım yok."

"Baba, hadi ama," dedi Grant. "Bu durumda olan herkes biraz şüpheli olurdu."

"Anlıyorum, ama onunla tanıştığınızda neden kanıt ihtiyacım olmadığını göreceksiniz. Annesini de oldukça iyi tanırdım.

böylesine önemli bir konuda yalan söyleyeceğine inanmak için hiçbir neden yok."

"İnsanlar muazzam şeyler hakkında her zaman yalan söylerler," dedi Evan çekingen bir tavırla.

"Gerçekten de öyle," dedi Big Mac. "Bunun o zamanlardan biri olduğuna inanmıyorum."

"Çocuklar, bu konuda babanızın yolundan gidin," dedi Linda. "Size söz veriyorum, kimse benden daha şüpheli değil ama Mallory ile tanıştığınızda bizim gördüğümüzü siz de göreceksiniz."

Big Mac karısına minnettar bir gülümseme gönderdi.

"Yani bu senin için sorun değil mi anne?" Adam sordu.

"Tamam mı?" Linda gülerek sordu. "Buna ne dememi bekliyorsun ki? İkimiz de şaşırđık-şok olduk

-Babanın hiç bilmediği bir kızı olduğunu duymak. Ama onu suçlamıyorum, eğer sorduğun buysa. O bilmiyordu. Eğer suçlanacak biri varsa, eğer kullanmak istediğiniz kelime buysa, o da Mallory'nin annesidir, babanızın kızını neredeyse kırk yıl boyunca ondan saklamayı seçmiştir. O artık yok, bu yüzden suçu başkasına atmanın bir anlamı yok. Tek yapabileceğimiz içinde bulunduğumuz durumu idare etmek."

"Çok Zen'ce bir davranış," dedi Evan. "Babamın başka bir çocuğu olduğunu öğrendiğinde bu kadar soğukkanlı olmanı beklemezdim."

"Çıldırarak seni hayal kırıklığına uğrattıysam özür dilerim."

Linda en küçük oğlu için sırtarak şöyle dedi. "Öğrendiğim bir şey varsa o da hayatın karşınıza hiç tahmin edemeyeceğiniz zorluklar çıkardığıdır. Kontrol edebileceğiniz tek şey bu zorluklara nasıl tepki verdiğinizdir. Ben ani bir karar vermemeyi seçiyorum.

"Babanızın sahip olduğunu hiç bilmediği bir kızın ortaya çıkması evlilik krizine yol açtı."

"Onu neden sevdiğimi anlıyor musun?" Koca Mac söyledi.

Mac, Mallory'nin bir şey bulamadığını duyunca biraz rahatladı.

Görünüş, her zaman kaya gibi sağlam olan anne ve babasının arasının açılmasına neden olmayacaktı.

Kapı zili çaldı ve bu neşeli an sona erdi. "Ben bakarım," dedi Big Mac.

Onunla selamlaştığını duydular ve onu içeri davet ediyordu. Onu dün görmüş olmasına rağmen şimdi her şey farklıydı, bu yüzden Mac tüm vücudunu endişe kaplarken nefesini tuttu. Sahip olduğunu hiç bilmediği bu kız kardeş ondan daha büyüktü. Eğer ailesi kollarını açıp onu ailelerine kabul etmeyi planlıyorsa, ki öyle görünüyordu artık en büyük kardeş olmayacaktı. En büyük olmayı severdi ve her zaman en büyük olmayı benimsemişti.

Patron olma ihtiyacına karşı çıksalar bile, küçük kardeşlerine karşı hissettiği sorumluluk.

Bu kadının gelişi her şeyi değiştirecek mi? ailesinin dinamiği? Bu düşünce, yelkenli kazasından beri

hissetmediği türden bir paniğe neden oldu.

Babaları yanında siyah saçlı bir kadınla mutfağa geldi. Artık bildiklerini bilen Mac, kadına bir gün öncesine göre çok daha yakından baktı. Ve sonra onu gördü; babasının masasında duran, büyükannelerinin genç bir kadinken çekilmiş fotoğrafına olan şaşırtıcı benzerliği. Neden kanıt istemediğine şaşmamalıydı.

"Bunlar Grant, Adam, Evan ve Mac," dedi Big Mac.
"Çocuklar, bu Mallory Vaughn."

Her biri ona bakmıyormuş gibi davranmaya çalışarak elini sıktı.

"Janey bu sabah burada olamadı," dedi Big Mac. "Onunla başka bir zaman tanışabilirsin."

"Hepinizle tanıştığıma çok memnun oldum." Mallory duygularıyla savaşıyordu. "Bunun senin için çok tuhaf olduğunu biliyorum ve bunun için üzgünüm."

"Tıpkı büyükannemize benziyorsun," dedi Evan.

"Sizin de görüp görmeyeceğinizi merak ediyordum," dedi Big Mac.

Mallory, "Dün onun resmini gördüm," dedi. "Bu... Tahmin edersiniz ki oldukça şaşırtıcıydı. Babamı ve ailesini uzun zamandır merak ediyordum ve annesine bu kadar benzediğimi görmek..." Bir damla gözyaşını sildi.

"Özür dilerim. Bunu duygusallaşmadan atlatmaya oldukça kararlıydım ama bir kızın sahip olduğunu bilmediği dört erkek kardeşe tanışması her gün olmuyor."

Mac ondan hoşlanmak istemiyordu. Ondan gerçekten hoşlanmak istemiyordu. Böyle düşünürken, Maddie'nin kafasının içinde ona büyümesini ve kendini aşmasını söyleyen sesini duyabiliyordu.

"Bizi tanıdıktan sonra," dedi Grant kuru bir sesle, "bizimle hiç tanışmamış olmayı dileyebilirsin."

Bu yorum herkesi güldürdü ve Mac hafifçe rahatladığını hissetti. Belki de bu o kadar

O gelmeden önce hayal ettiği dehşet verici olay. "Bu çok doğru," dedi Linda. "Bir an hepsi

bir dakika sonra yerde on yaşındaki çocuklar gibi güreşiyorlar."

"Onlar Adam ve Evan," dedi Grant. "Biz değiliz." Kendisi ve Mac arasında bir işaret yaptı.

"Bunun için fazla olgunuz," dedi Mac, babasının hatırı için duruma ayak uydurmaya çalışarak. Hiçbir şey yoktu, Babası için yapamayacağı hiçbir şey yoktu ve eğer bu, sahip olduğunu bilmediği bir kız kardeşi aileye kabul etmek anlamına geliyorsa, Mac bunu yapmanın bir yolunu bulacaktı.

"Herkes'e patronluk taslamayı seviyor." Adam başparmağıyla Mac'i işaret etti. "Onu görmezden gel. Biz böyle yaparız."

Mallory onların her sözüne kilitlenmiş gibi'yd'i, hayranlığını ve merakını gizlemek için hiçbir çaba sarf etmiyordu.

"oğu zaman kötü davranışlarına rağmen," dedi Linda, "onlarla gurur duyuyoruz."

Mallory gergin bir kahkaha atarak, "Kendimi ılgın bir röntgenci gibi hissediyorum," dedi. "ok fazla sorum var."

"Bir sandalye ek," dedi Evan, onun yerine geçmesi için bar taburesini bırakarak.

"A mısın Mallory?" Linda sordu.

"Hayır, teşekkür ederim. Buraya gelmeden önce çok gergindim, o yüzden yemek yemeye cesaret edemedim."

"Kahveye ne dersin?"

"Bu harika olur. Teşekkür ederim."

Linda onun önüne bir kupa ile birlikte krema, şekerlik ve kaşık koydu.

Mac, Mallory'nin kahvesine bir tutam krema koyduktan sonra iki sağlıklı kaşık dolusu krema eklemesini hayranlıkla izledi.

şeker-aynen kahvesini içtiği gibi. Kendi kendine bunun bir tesadüf olduğunu söyledi.

Kahvesinden birkaç yudum alırken düşüncelerini toparlaması için ona zaman tanıyarak onu beklediler. "Ben acil servis hemşiresiyim. Siz ne iş yapıyorsunuz?"

Bu soru aradaki buzları eritmiş gibi'yd'i ve sohbet o andan itibaren serbestçe akmaya başladı. Mac, oğullarının Mallory söz konusu olduğunda çaba göstermeyi planladıklarını anlayan babasının gözle görülür biçimde rahatladığını gördü. Eğer yapabilseydi

Mac dünyayı kontrol etmek için

ama olmuştu ve babasının işini kolaylaştırmak için elinden geleni yapacaktı.

"Babamla birlikte marinayı işletiyorum ve bir inşaat işim var.

Mac sıra kendisine geldiğinde, "Ben de adada bir şirkette çalışıyorum," dedi. "Maddie ile evliyim ve Thomas ve Hailey adında iki çocuğumuz var, üçüncüsü de yolda."

Aralarındaki en çetin cevizin o olduğunu hissetmiş gibi görünen Mallory ona sıcak bir şekilde gülümsedi. "Onlarla tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Janey bir şekilde kendini eve atmayı başarmış, Joe ve P.J.'yi güneşlenme odasında birlikte bulmuştu, bebek babasının kollarında uyuyordu. Onları görmek, o ana kadar zapt etmeyi başardığı gözyaşı tsunamisini tetiklemek için tek gereken şeydi.

kendini eve götürebilirdi.

"Janey, tatlım, ne oldu? Ailenle ilgili bir sorun mu var?"

Kanepeye uzandı ve ona doğru kıvrıldı.

Boştaki kolunu Janey'nin etrafına doladı ve onu kendine yakın tuttu. Janey onun ve oğlunun tanıdık kokusunu içine çekti,

O yokken banyo yapmıştı.

"Bebeğim, beni korkutuyorsun. Neyin var?"

"Babamın başka bir kızı daha var," dedi hıçkırıklar arasında.

Köpeği Riley, onu kucaklayabileceği kadar yaklaşıp kadar arka tarafını arkasından sürükleyerek yerde ilerledi.

"Ne?"

Janey Riley'nin başını okşadı. "Dün aniden ortaya çıktı ve onun kızı olduğunu iddia etti. O da bundan memnun."

"Bekle... Geri al... Nereden geldi?" "Providence, sanırım.

Annesi yeni ölmüş ve bir mektup bırakmış.

Ona babasının kim olduğunu söyledim. Dün onu bulmak için dışarı çıktı ve... Ve... Onun başka bir

Kızım. Ben onun kızıyım. Ona ihtiyacı yok. Ve inan

Ben, tam bir pislik gibi davrandığımı biliyorum ve şu anda kendimden nefret ediyorum. Ama elimde değil." Hıçkırıklar içinde hıçkırdı,

Bu kadar duygusal olduğu için kendini hasta ve aptal hissediyordu.

"Lanet olsun," diye fısıldadı Joe. "Annen ne dedi?"

"Babam bilmediği için bu konuda çok sakindi ve Bu onlar tanışmadan önce oldu, yani gerçekten, ona nasıl kızabilir ki?"

"Yine de... Tamamen şok olmuş olmalılar."

"Öyleydiler ama bunu aşmak için biraz zamanları oldu. Dün öğrendiler."

Joe onun başının üstünü öptü ve elini kolunda aşağı yukarı gezdirdi. "Bu konuda üzgün olduğun için üzgünüm. Onunla tanışabildin mi?"

"O gelmeden önce ayrıldım. Bunu yapamadım ve kendimi çok kötü hissediyorum çünkü gittiğimde babamın hayal kırıklığına uğradığını söyleyebilirim ama... yapamadım."

"Tatlım, beni dinle. Son derece travmatik koşullar altında bir bebek sahibi oldun. Duyguların karmakarışık. Baban bunu biliyor. Kendine bu kadar yüklenme.

Onun affetmeyeceği hiçbir şey yapamazsın. Sen onun küçük kızsın."

Bunu duymak onu tekrar sinirlendirdi. "Başka bir kızı olursa artık onun tek küçük kızı ben olmayacağım ve evet, kendimi bir pislik gibi davranırken duyuyorum ama bu şekilde hissetmeyi bırakamıyorum. Onun hakkında duyduklarıma şiddetle olumsuz tepki verdim. Onu istemiyorum. Bir kız kardeş istemiyorum. Kardeşlerim ve Laura var... Ona ihtiyacım yok."

"Şoke oldunuz ve tüm hayatınızı değiştirme gücüne sahip bir şey -ya da biri- tarafından tehdit edildiğinizi hissetmeniz son derece doğal."

"Hayatımın değişmesini istemiyorum. Bu halini seviyorum." "Korkarım bu konuda fazla seçeneğiniz yok,

Tatlım, eğer baban onu hayatına kabul etmeye karar verdiyse." "Kabul etti! Tek yapması gereken ortaya çıkıp

hak iddia etmektir,
ve bir kızı daha olacağı için çok heyecanlı. Sanki sahip
olduğu kız onun için yeterli değilmiş gibi."

"Janey," dedi sessizce titreyerek.

"Bana mı gülüyorsun?"

"Tabii ki değilim."

"Evet, öylesin! Bunda komik bir şey yok!"

"Kafanızı toparlamak için biraz zamanınız olduğunda, daha farklı hissedebilirsiniz."

"Sahip olduğumu hiç bilmediğim bir kız kardeşimi nasıl aklıma getirebilirim?"

"Kardeşlerin bu konuda ne dedi? Mac'in artık en büyük olmadığını öğrendiğini hayal etmeye çalışıyorum."

"Bilmiyorum. Söyleyeceklerini duyacak kadar uzun süre kalmadım."

"Onun adı ne? Sahip olduğunu bilmediğin kız kardeşin."

"Mallory."

"Bu güzel bir isim."

"Sanırım." Janey, Joe'nun kucağına verdiği bebeğe uzandı. "İşte benim küçük oğlum," diye fısıldadı, dudaklarını bebeğin yumuşak başının üzerinde gezdirdi ve taze bebek kokusunu içine çekti. "Keşke oradan o şekilde kaçmasaydım."

"Babanı gördüğünde bunu ona her zaman söyleyebilirsin."

"Ya bana kızarsa?"

"Olmayacak, Janey."

"Bizden ne yapmamızı istediklerinde ne bekleyeceğimi bilmiyordum.

geldim, ama kesinlikle bu değildi." Telefonu bir kısa mesajla çaldı. "Arka cebimden çıkarabilir misin?" diye sordu kendini kaldırarak.

"Memnuniyetle."

Tahmin edilebilir yorumu onu güldürdü. "Ne yazıyor?"

"Mac'ten. 'İyi misin, velet?' Ona cevap yazmamı ister misin?"

"Sadece iyi olduğumu ve onunla sonra konuşacağımı söyle."

Joe mesajı gönderdi ve telefonunu masanın üzerine koydu. "Babanın seninle konuşmak için buraya geleceğini biliyorsun. Şimdiye kadar yola çıkmadıysa, yakında çıkacaktır."

"Ona ne diyeceğimi bilemiyorum. O şekilde ayrıldığım için kendimi bir pislik gibi hissediyorum."

"Belki de bunu ona söylemelisin. Anlayacaktır, bebeğim." "Bu kişiyle tanışmak zorundayım, değil mi?"

"Sahip olduğunu hiç bilmediğin kız kardeşin mi?" diye sordu alaycı bir gülümsemeye. "Evet, öylesin."

Yemekten sonra marinaya gitmeyi planlamış olsa da Mac kendini ailesinin evindeki toplantıya giderken buldu. onun yerine eve. Maddie'yi görmeye ihtiyacı vardı. İki yıllık evlilikten sonra, ona olan ihtiyacı daha da artmıştı. Her gün katlanarak artıyordu ve artık bunu sorgulamamayı öğrenmişti. Sadece öyleydi. Onu tekrar yola getirmek için ne söyleyeceğini bilirdi.

Bir zamanlar yaşadığı evin garaj yoluna girdi. onu şaşırtmıştı. O günü düşünmek yüzüne bir gülümseme getirdi. Onu neredeyse öldüren kısa bir ayrılıktan sonra, o gün onu geri kazanmıştı ve o zamandan beri birlikteydiler. Merdivenleri hızla çıkararak sürgülü kapıyı açtı ve onu merdivenlerde görünce durdu.

Hailey uyurken onu tutan kanepesi.

Maddie ona iş günü erken saatte evde ne işi olduğuna dair sorularla dolu tuhaf bir bakış attı.

Yanına gitti, uyuyan kızlarını ondan aldı ve küçük kızını üst kattaki beşiğine götürerek bir öpücükle yatırdı. Hailey'nin odasından çıkmak için döndüğünde, Maddie koridorda onu bekliyordu.

Mac onun elinden tutup yatak odalarına götürdü ve kapıyı kapattı. "Thomas nerede?"

"Tiffany ve Ashleigh ile sahilde."

Mac kollarını karısına doladı ve ona sarıldı. "Neyin var? Beni korkutuyorsun."

"Özür dilerim," diye mırıldandı, dudakları onun boynunu bulurken. Yaz çiçeklerinin kokusunu içine çekerken, bir sakinlik hissi onun üzerine geldi. Ne olursa olsun, ona her zaman sahip olacaktı ve ihtiyacı olan tek şey oydu.

"Mac? Tatlım, ne oldu?"

"Babamın bir çocuğu daha var."

Tüm vücudu kaskatı kesildi. "Ne?"

"Sanırım artık otuz dokuz yaşında bir çocuk değil." "En başından başla. Hiçbir şeyi atlama."

Mac ona bir gün önce babasını aramak için marinaya gelen kadından ve onun aslında Big Mac'in kızı Mallory olduğundan bahsetti.

"Vay canına," dedi Maddie yatağa otururken derin bir nefes vererek. "Demek onunla tanıştın?"

"Çocuklarla ben yaptık." Mac yatakta onun yanına oturdu. "Janey, Mallory oraya varmadan gitti. Çok üzgündü."

"Babanın tek kızı olmayı seviyor. Neredeyse senin en büyük olmayı sevdiğin kadar," dedi Maddie, ona belli belirsiz bakarak.

"Evet."

"İyi misin?"

"Sanırım. Yani bize söyleyebilecekleri kesinlikle daha kötü şeyler vardı."

"Yine de... Bunu duymak oldukça şok edici olmalı." Onun elini tuttu ve iki elinin arasına aldı. "Peki nasıl biri?"

"Aslında çok hoş biri. Providence'ta acil servis hemşiresi ve tıpkı babamın annesinin gençliğine benziyor."

"Yani ona bunu kanıtlatmayacak, öyle mi?"

"Buna gerçekten gerek yok. Kanıt resmin içinde. Ama aynı soruyu benim de sorduğumu bilmek sizi memnun edecektir."

Maddie başını onun omzuna yasladı. "Bunun seni üzdüğünü bana söylemen sorun değil. Seni çok iyi anlarım."

"Yapacağını biliyorum ve bu yüzden işe gitmem gerekirken sana geldim."

"Bana gelmene sevindim. Bunu yapmanı her zaman isterdim."

"Nasıl hissediyorsun?"

"Bugün oldukça iyiyim aslında."

"Öyle mi? Ve kendimizi bulmamız mümkün mü?"

Günün ortasında, aklınıza gelebilecek her şey için burada bir yatak varken tamamen yalnız?"

Maddie usulca kıkırdadı. "Aklına ne geliyor?"

Her zaman anlatmaktan çok göstermeye inanan Mac, kızın elini aklındakinin kanıtına doğru yönlendirdi.

"Üzgün olduğumu sanıyordum."

"Eve, senin yanına gelene kadar öyleydim. Şimdi aklımda bana yardımcı olabileceğin başka sorunlar var gibi görünüyor."

"Tüm bunlar, günün ortasında bana tecavüz edebilmek için sempatimi kazanmaya yönelik bir oyun muydu?"

Kadından gelen "ırzına geçmek" kelimesi, zaten acı verici bir şekilde sertleşmiş olan sikine bir şehvet şimşegi gönderdi. "Bu beni çok sinsi gösteriyor," dedi boynunu ve kulağını okşarken. O

İnanılmaz göğüslerini saran formda atletini çekiştirdi.

Onlardan nefret ediyordu. O ise seviyordu. Bu konuda aynı fikirde olmadıkları konusunda anlaşmışlardı. "Ne diyorsun? Neredeyse eşi benzeri görülmemiş bu fırsattan yararlanmamak aptallık olmaz mı?"

"Peki ya iş?" diye sordu, boynuna daha iyi erişebilmesi için başını eğerek.

"Luke orada."

"Nerede olduğunu biliyor mu?"

"Hayır, ama aldırılmaz." Üstünü örttü ve başının üzerinden geçirdi. "Hailey ne zamandır uyuyor?"

"Uzun sürmez."

"Ah oğlum." Mac parmağını kızın boynundan göğüslerinin arasındaki derin vadiye doğru sürükledi ve kızın titremesine neden oldu. O

Dokunuşunun ona bunu yapmasına bayılıyordu. "Demek ki saatlerimiz var." Onu öptü. "Ve saatler."

"Mac," dedi gergin bir kahkaha atarak, "bugün yapmayı planladığım birkaç şey vardı."

"Daha sonraya kalmayacak bir Şey mi?"

"Hayır," dedi kadın iç çekerek ve bu ses ona teslimiyet gibi geldi. "Bu kalacak."

Bölüm 23

Laura muayene masasında oturmuş, Victoria'yı beklerken kıpırdanıyordu. Victoria'nın diğer hastalarla konuştuğunu, bulaşıcı kahkahalarının koridorda yankılandığını duyabiliyordu. Beklerken Laura yarınki yolculuk, Owen'ın yolculuk yaklaştıkça içine kapanması ve babasının bir şekilde hüküm giymeden çekip gitmesi halinde ona -onlara- ne olacağı k o n u s u n d a giderek daha fazla endişelenmeye başladı.

Bu son olasılığı düşünmek bile korkudan titremesine neden oldu.

Owen sörf yapmaya gitmeye karar verdiğinden, kendisi klinikteyken Holden'ı Sarah'ya bırakmıştı. Laura saatine baktığında Victoria'nın otuz dakika geç kaldığını gördü ve Laura'nın hâlâ yapması gereken şeyler vardı. bir haftalığına ayrılmıştı, daha uzun sürmeyeceğini umuyordu.

Beklerken, günlerdir onunla birlikte olan endişe, şimdi bir endişe girdabında zirveye ulaşmış gibiydi. Kendi sağlığı, doğmamış bebeklerinin sağlığı, Owen'ın sağlığı, devam eden duruşma ve bunun Owen ve annesi üzerindeki etkisi, oteli Shane ve yaz personelinin yanı sıra onlar yokken yardım etmeyi teklif eden Stephanie ve Abby'nin ellerine bırakması, günün çoğunda kendini berbat hissetmesi ve duruşmanın gerginliği bir yana, Owen'ın endişelerine katkıda bulunmadan seyahatin üstesinden nasıl gelecekti?

Kapıya vurulup Victoria odaya girdiğinde Laura kendiliğinden yanmak üzereydi. "Hey, oradaki! Beklettiğim için özür dilerim. Bugün işler çok yoğun." Victoria Laura'ya daha yakından baktı. "İyi hissediyor musun?"

"Yirmi dört-yedi mide bulantısı, ama bunun dışında o kadar da kötü değil."

"Ugh," dedi Victoria. "Her gün bütün gün mü?"

"Son bir haftadır oldukça fazla ve yarın Virginia'ya gidiyoruz ve sadece gittiğimiz bir hafta için bile olsa bunu durduracak bir şeye ihtiyacım var."

"Mide bulantısı için ilaç tedavisine karşı olduğunu sanıyordum?"

"Öyleydim. Öyleyim. Ama şu anki hislerimle Owen'la birlikte bu yolculuğa çıkmamın imkanı yok ve gitmemek de bir seçenek değil. Umutsuz zamanlar..."

"Anladım. Önce bebeklerle ilgili her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için hızlı bir muayene yapmak istiyorum, ardından mide bulantısıyla mücadele seçenekleriniz hakkında konuşabiliriz."

"Bunu söyleyeceğini nereden bilebilirdim ki?" Victoria ona bir elbise uzatırken Laura sordu.

"Titiz değilsem hiçbir şey değilim. Madem elbise giyiyorsun, sütyen hariç her şeyi çıkar."

Laura, Victoria'nın talimatlarına uymak için ayağa kalktığı anda, tüm oda gözlerinin önünde yüzüyor gibiydi. Düşmemek için muayene masasına uzandı.

Victoria, Laura'nın kolunu tutarak, "Oha," dedi. "Bu daha önce de oldu mu?"

"Birkaç kez."

"İdrar çıkışı nasıl? Normal mi yoksa normalden daha mı az?" "Muhtemelen biraz daha az."

"Peki rengi daha mı koyu?"

"Belki biraz."

"Hmm," dedi Victoria. "Üstünü değiştirmene yardım etmemin bir sakıncası var mı?"

"Benim için fark etmez."

Victoria'nın yardımıyla Laura elbisesini çıkardı ve önlüğü giydi. Üstünü örttükten sonra külotunu da çıkardı. Victoria masaya oturmasına yardım etti ve onu Bir yastık ve hafif bir battaniye ile rahat.

Victoria Laura'nın çizelgesine baktı. "Seni son gördüğümde beri kilo vermişsin ve tansiyonun düşük. Hiç yemek mi?"

"Yapabildiğim zaman, ki bu pek sık olmuyor. Her şey beni hasta ediyor.

Kokusu bile beni hasta ediyor."

"Bunu söylemekten nefret ediyorum ama biraz susuz kaldığınızdan şüpheleniyorum. David'e danışmak istiyorum ve belki de bir IV başlatmak istiyorum

"Sana biraz sıvı vereyim."

"Bu ne kadar sürer?" Laura, yapması gereken bu kadar çok şey varken bir kenara atılma ihtimalinden endişe duyarak sordu.

"Birkaç saat."

"Burada o kadar uzun kalamam!"

"Ya öyle yapacaksın ya da Owen yarın ayrıldığında evde kalmanı tavsiye edeceğim."

"Bu bir seçenek değil." Owen'la gidemeyeceği düşüncesi gözlerini yaşlarla doldurdu ve yanaklarından aşağı aktı.

"Onunla birlikte olmalıyım Victoria. Bunu tek başına yaşamasına izin veremem."

Victoria, Laura'nın omzuna elini koyarak, "Seni iyileştirelim, böylece gidebilirsin ama biraz sakın olman gerek," dedi.

"Yapacağım. Söz veriyorum. Onunla gidebilmek için ne yapmam gerekiyorsa yapacağım."

"Rahatlamaya çalış. David'le konuşacağım ve birkaç dakika içinde seni görmeye geleceğiz."

"Denerim. Sarah'ya bir süre burada olacağımı haber verebilmem için çantamdan telefonumu verir misin? Holden onda."

"Tabii ki. Al bakalım. Hemen döneceğim."

Sarah'ya şu mesajı yazdı: Görünüşe göre susuz kalmışım, bu yüzden bana serum takacaklar. Birkaç saat burada kalacağım. Bebekle iyi misin? Gitmen gereken bir yer varsa Owen'ı bulmaya çalışabilirim.

Bunu duyduğuma çok üzüldüm! Holden ve ben iyiyiz. Acele etmeyin.

Tamam, teşekkürler. Owen'a burada olduğumu söyleme. Kafası yeterince meşgul zaten. Biraz sıvı aldıktan sonra iyi olacağım.

Lütfen ona söylemememi isteme, tatlım. Beni asla affetmez.

Umarım o eve gelmeden dönmüş olurum.

Eve bırakmamı istersen ara.

Yapacağım. Teşekkürler.

Düşünceleriyle baş başa kalan Laura, gözyaşlarının serbestçe akmasına engel olamıyordu. Hormonları altüst olduğu için gözyaşları da en az mide bulantısı kadar sinir bozucuydu. Susuzluk, uğraşmaları gereken onca sorun varken ihtiyaç duydukları son şeydi ama kendini berbat hissettiğini de inkâr edemezdi. Umarım Victoria ve David onu seyahat edebilecek kadar iyileştirebilirler.

Owen'la gidebilmek için ne gerekiyorsa yapacaktım. Evde kalmak bir seçenek değildi.

Biraz huzura ihtiyaç duyan ve duruşma dışında düşünecek başka bir şey arayan Owen dalgalara açılmıştı. Büyükbabası ona on bir yaşındayken sörf yapmayı öğretmişti ve bu, büyükbabası yaralanma riskinin artık sürüş heyecanına değmeyeceği noktaya gelene kadar ikisinin yıllarca birlikte yaptığı bir şeydi.

Büyükbabasıyla sörf yapmak, mutlu anılardan yoksun bir çocukluğun en önemli anlarından biriydi. O ve kardeşleri yazlarını Gansett'te geçirirlerdi; bütün yıl boyunca yaşadıkları yerin dehşetinden kaçabildikleri tek zaman buydu.

ev hayatı. Pek çok kez büyükbabasına babası hakkındaki gerçeği anlatmak istemişti ama cehennem gibi evliliğinden dolayı yıllık tatili olmayan annesine ne olacağından hep korkmuştu. Annesinin güvenliğiyle ilgili endişeler, babasının ailelerinin "kişisel meseleleri" hakkında konuşurlarsa neler olacağına dair tehditleriyle birleşince, annesinin Owen'ın çenesini kapalı tutmasıyla sonuçlandı.

Geriye dönüp baktığında, şimdi bundan pişmanlık duyuyordu. Keşke büyükanne ve büyükbabasına güvenmiş olsaydı, her şey hepsi için ne kadar farklı olabilirdi. Elbette bunun gerçekten doğru olup olmadığını bilmesinin bir yolu yoktu ama sonucu bir şekilde değiştirebileceğini düşünmek hoşuna gidiyordu.

Ufku izleyerek dalgaları ölçüyor ve mükemmel kıvrımı beklemek için zaman kolluyordu. Büyükbabası ona çok çabuk kırılacak bir dalga ile onu sahile kadar taşıyacak bir dalga arasındaki farkı nasıl anlayacağını öğretmişti. Gözü böyle bir dalgadayken sabırla bekledi, dalga büyüdüğü pozisyonunu korudu ve hız kazandı.

Dalga tam da beklediği yerde tepeye ulaştığında onu yakalamak için kürek çekmeye başladı ve sahile doğru çılgın bir yolculuğa çıktı. Adrenalinin damarlarında hızla dolaştığı Owen, Laura'yla sevişmenin heyecanından sonra ikinci sırada gelen bu telaşın tadını çıkarıyordu. Hiçbir şey bundan daha iyi olamazdı.

Ayağa kalkarak ıslak saçlarını yüzünden geriye doğru itti ve Evan'ın sahilde durup ona eliyle işaret ettiğini gördü. Sörf tahtasını kolunun altında taşıyan Owen sudan çıkıp sahile doğru yürüdü. "Selam dostum. N'aber? Sörf yapabilir misin?"

"Bugün olmaz."

"Burada ne işin var o zaman?"

"Annen beni aradı."

Evan'ın bunu söyleme şekliyle ilgili bir şey Owen'ı hemen germiştir. Şimdi ne olacaktı? "Sorun ne?"

"Her şey yolunda, endişelenmeyin ama Laura klinikte ve ona serum takıyorlar çünkü Susuz kalmış. Annen bilmek isteyeceğini düşündü ve seni nerede bulabileceğimi bilebileceğimi düşündü."

Owen tişörtünü ve havlusunu sahilde bıraktığı yerden aldı ve kurulanmaya zaman ayırmadan tişörtünü giydi. Ayaklarını parmak arası terliklerin içine soktu. "Beni bulmaya geldiğin için teşekkürler."

"Bırak seni

götüreyim." "Ben

iyiyim."

Evan onun kolunu tuttu. "Owen..."

Owen onu silkeledi. "Bırak beni gideyim. Ona ulaşmam gerek." "Seni götürmeme izin versen de vermesen de seninle geleceğim,

O yüzden bırak da ben kullanayım."

Owen sörf tahtasını kaptı ve Volkswagen Vanagon'unu bıraktığı otoparka giden merdivenlere yöneldi. "Senin o ölümcül motosikletinle mi? Hiç sanmıyorum. Düşünmem gereken üç çocuğum var."

"Lüks aracınızı alacağız. Bisikletimi burada bırakıp sonra alırım."

"Bunu yapmak zorunda değilsin."

"Yapıyorum, o yüzden baş belası olmayı bırak. Hep bu kadar baş belası mıydın da ben fark etmedim, yoksa bu yeni bir gelişme mi?"

"Son zamanlarda."

Evan anahtarları Owen'dan aldı. "Normale dönmek için sabırsızlanıyorum."

"İnan bana, ben de öyleyim." Evan'la didişmek, Laura'nın klinikte olduğunu duyduğunda içine dolan mantıksız korkuyu aklından uzaklaştırmasına yardımcı oldu. Ya Laura'nın

Durmak bilmeyen mide bulantısının yanı sıra gerçekten bir sorunu mu vardı? Ya bebekler tehlikedeyse? Ya Virginia'ya giderken onu hasta bir halde geride bırakmak zorunda kalırsa? Bunu nasıl yapardı?

"En kötüsünü düşünmeyi bırak," dedi Evan kasabaya geri dönen virajlı yollarda ilerlerken. "O iyi olacak."

"Bunu nereden biliyorsun? Artık psişik güçlerin mi var?"

"Her şeyden önce o bir McCarthy ve biz dayanıklı insanlarız.

İkincisi, David ve Victoria ile çok emin ellerde. David'i hatırlıyor musun? Hani o olmasaydı kan kaybından ölecek olan kız kardeşimin hayatını kurtaran adam?"

"Evet, hatırlıyorum." David Lawrence'ın ne kadar yetenekli olduğunu hatırlatmak Owen'a kendini daha iyi hissettirdi. Laura'nın da Victoria'ya son derece güvendiğini biliyordu. Pratisyen hemşire-ebe, Laura'nın zor bir hamileliği başarıyla atlatmasını sağlamıştı. Şüphesiz bunu da atlatmasını sağlayacaktı.

Evan, "Aklınızı kendi sorunlarınızdan uzaklaştıracak bazı haberlerim var," dedi.

"O da ne?"

"Görünüşe göre, düne kadar kimsenin bilmediği bir ablam var."

"Bunu bana bir kez daha söylemek ister misin?"

"Babamın varlığından haberdar olmadığı bir kızı var, ta ki dün marinaya elinde yeni vefat etmiş annesinden babamın adını taşıyan bir mektupla gelene kadar."

"Kutsal. Vay anasını. Annen ne dedi? Baban ne dedi?"

"Sanırım annem bu konuda oldukça soğukkanlı davrandı. Yani, ne diyebilirdi ki? Babam annemle evliyken bir ilişki yaşamış ve bir çocuk babası olmuş değil. Annemle tanışmadan önce de bu kadınla birlikteydi."

"Yani sizden daha mı büyük? Kız kardeş."

"Evet, 39 yaşında. Adı Mallory, ve şunu dinle."

"Tıpkı babamın annesinin gençkenki haline benziyor. Bu çok esrarengiz."

"Vay canına, bu inanılmaz. Başka bir kız kardeşin olduğunu öğrenince garipsedin mi?"

"Birazcık. Duymayı beklediğim şey bu değildi, orası kesin."

"Diğerleri bunu nasıl karşıladı?"

"Genel olarak oldukça iyi. Janey hariç. Mallory gelmeden önce gitti. Bununla başa çıkamayacağını söyledi."

"Son zamanlarda çok şey yaşadı. Muhtemelen aşırı yüklenmiş durumda."

"Kesinlikle. Ama aynı zamanda ailemizdeki tek kız olmayı da seviyor ve bu rolü sonuna kadar oynuyor. Mallory burada kalacaksa, bu onun için büyük bir alışma süreci olacak. Aslında hepimiz için."

"Buralarda mı kalacak?"

"Planlarının ne olduğunu bilmiyorum. Providence'ta hemşirelik yapıyor, yani eminim bir noktada işine geri dönmek zorunda."

"Ama geri dönecek mi?"

"Sanırım. Babamı bilirsin. Onu yanında isteyecektir. Muhtemelen onu daha önce tanımadığı için kendini suçlu hissediyordur."

"Bu onun hatası değil."

"Yine de..."

"Neredeyse kırk yıldır dünyada dolaşan bir çocuğunuz olduğunu ve ondan haberiniz olmadığını düşünün. Bunca zaman sonra onu öğrenmek oldukça çılgınca olmalı."

"Evet."

"Haklıydın," dedi Owen. "Ne hakkında?"

"Bu birkaç dakikalığına aklımı her şeyden uzaklaştırdı ve bunun mümkün olmadığını söyleyebilirdim. Teşekkürler."

"Sahip olduğumu bilmediğim kız kardeşim ve ben yardım etmekten mutluluk duyarız." Evan arabayı park yerine çekti ve motoru durdurdu. "Şu anda çok ağır şeyler yaşadığını biliyorum ama bu konuda yalnız değilsin O. Umarım bunu biliyordur."

"Hatırlattığın için teşekkürler."

Evan ona anahtarlarını uzattı. "Kuzenimin nasıl olduğuna bakmak için içeri gireceğim ve sonra seni yalnız bırakacağım."

Evan'ın da arkasından gelmesiyle Owen kliniğe girdi ve Laura'yı sordu.

Resepsiyon görevlisi onu odasına geri götürürken Evan, Owen'a "Ben burada bekleyeceğim," dedi.

Owen'ın ilk fark ettiği şey yüzünün ne kadar solgun olduğuydu. Bunu şimdiye kadar nasıl fark etmemiştir? Kendi sorunlarına o kadar dalmıştı ki böylesine önemli bir şeyi fark etmemiş miydi?

Ona elini uzattı. "Annen seni aradı mı?"

Yatağın yanına gitti ve onun elini tuttu. "Aramış olabilir ama telefonumu minibüste unutmuşum. Evan'ı aradı. Beni bulmaya geldi."

"Sörf zamanınızı bölmek istemedim. Bundan ne kadar keyif aldığını biliyorum."

"Saçmalama. Senin olduğun yerde olmak istediğim kadar hiçbir yerde olmak istemiyorum."

Gözlerini öfkeyle kırıştırdı ama gözyaşlarını tutamadı. "Lanet olsun! Her lanet şey beni ağlatıyor, özellikle de sen bu kadar tatlıyken."

Yatağın üzerine eğilerek onun gözyaşlarını öptü. "O zaman bundan sonra kötü ve çirkin olmaya çalışacağım."

Laura elini uzatıp adamın saçlarını düzene sokmaya çalıştı. "Senin içinde yok ve tamamen kumlusun."

"Özür dilerim." Adam ondan uzaklaşmaya çalıştı ama kadın onu durdurdu. "Sahilden geliyorum."

"Umurumda değil. Burada olmana sevindim." "Ne diyorlar?"

Elindeki iğneye düzenli bir şekilde damlayan serumu işaret etti. "Bana yeniden sıvı veriyorlar ve o da mide bulantısı için bana bir şey verecek."

"Aynen öyle," dedi Victoria onlara katılırken. "Onu yolculuk için hazırlayacağız."

"Gitmesinin güvenli olduğundan emin misin?"

Victoria, "Mümkün olduğunca sakın olduğu sürece iyi olacak," dedi. "Mide bulantısını kontrol altına aldığımızda kendini çok daha iyi hissetmeye başlayacaktır."

"Hiçbir şey almak istemediğini sanıyordum," dedi Owen.

"Almadım," dedi Laura, "daha da kötüleşene kadar."

Victoria, "İstemese bile bu noktada bunu tavsiye ederdim," dedi. "Dehidrasyondan kaynaklanan komplikasyonlar anne ve bebekler için ilaçlardan çok daha tehlikeli olabilir. İlaçlar söz konusu olduğunda iki seçeneğiniz var. Biri oldukça makul. Diğeri size yaklaşık beş yüz dolara patlar."

"Hangisi daha iyi?" Laura sordu.

"Daha pahalı olanı tabii ki."

"O zaman bunu biz alalım," dedi Owen. "Neye ihtiyacı varsa."

"Owen-"

"Sorun yok, tatlım. Endişelenme." Victoria'ya, "Onu ne kadar çabuk alabiliriz?" dedi.

"Eczanenin muhtemelen özel sipariş vermesi gerekecek, bu yüzden bugün ayrılmadan önce ona bir iğne yapacağız ve yarın anakaraya vardığınızda doldurması için bir reçete yazacağız."

"Teşekkürler Vic," dedi Laura.

"Sorun değil. Yakında kendini çok daha iyi hissedeceksin. Yakında seni kontrol etmek için geri geleceğim."

"İğneler, pelvik muayeneler ve serumlar... Bugün beklediğim bu değildi."

Owen yüzünü buruşturdu. "Tüm anlaşılmayı aldın, ha?" "Buralarda çok titizdirler."

"Biz ayrılmadan önce kontrolden geçmene ve mide bulantın için bir şeyler almana sevindim. Daha ne kadarıyla başa çıkabilirdim bilmiyorum, bu yüzden nasıl hissettiğinizi hayal bile edemiyorum."

"Benimle hayat gerçek bir heyecan yolculuğuydu, durmadan kusmak, üremek ve emzirmekten başka bir şey yoktu."

"Kastettiğim bu değildi," dedi kıkırdarak onu öperken. "Bunu yaşadığını görmeye dayanamazdım ve PS, seninle hayat gerçekten heyecan verici bir yolculuk. Her gün."

"Elbette öyle."

"Şu anda gerçek misin? Nasıl bir fikrin var mı? Her gün o muhteşem yüze bakabilmenin benim için ne kadar heyecan verici olduğunu? Bu inanılmaz güçlü ve dirençli kadının beni sadece bir değil üç bebek doğuracak kadar sevdiğini bilmek? Bu heyecan verici bir yolculuk. Hayatımda bindiğim en iyi yolculuk."

Bir kez daha gözlerini öfkeyle kırıştırdı ama gözyaşlarını durduramadı.

Güldü ve dudaklarının tatlı tadıyla her zamanki gibi kendinden geçerek onu öptü. "Babanı ve Shane'i aramamı ister misin?"

"Sen burada benimleyken endişelenmelerine gerek yok."

"Buradayım ve sensiz hiçbir yere gitmiyorum. Evan da burada, bazı son derece ilginç

Duymak isteyeceğiniz aile haberleri. Onu getirmemi ister misin?" "Evet. Ve bu konuda acele et."

Kızın şımarık cevabıyla neşelenen Owen, Evan'ı almak için yanından ayrıldı.

O iyi olduğu sürece, o da iyiydi.

Bölüm 24

Janey bütün gün bebekle ilgilenirken ve evdeki birkaç işle uğraşırken onu beklemişti. Joe ile akşam yemeği yerken kapının zilini duymayı bekledi.

ardından gürleyen sesi onu çağırdı. O gelecekti. Hayatında emin olduğu bir şey varsa, onun geleceğini biliyordu.

Joe banyo yaptıktan sonra sessizce, "Onu aramalısın," dedi. P.J. ve onu gece için yatırdım.

"Yapmak zorunda değilim."

"Terk eden sendin, Janey."

"Önemli değil. Bana gelecektir. Geleceğini biliyorum."

Kadın birkaç bulaşık yıkarken Joe kolunu ona doladı.

"Bunu yapabilirim. Neden ayaklarını yerden kesmiyorsun?"

"Ben iyiyim. Meşgul olmak işe yarıyor."

"İyi değilsin. Bana rol yapmana gerek yok." "Üzgün olduğumu kabul etsem ne fark eder ki? Will bu bir şeyi değiştirir mi? Babamı şu anda olduğundan daha az mı hayal kırıklığına uğratacak?"

"Eminim hayal kırıklığına uğramamıştır. Muhtemelen endişelenmiştir ama asla hayal kırıklığına uğramamıştır."

"On iki yaşında bir çocuk gibi davrandım, çünkü babası başka birine olması gereken ilgiyi gösterdi. ona vermek."

"Şok oldun. O bunu anlayacaktır. Onun da şok olduğunu düşünmüyor musun?"

Kapıya hafifçe vurulmasını babasının yüksek sesle fısıldaması izledi. "Prenses?"

Janey bu tanıdık lakabı duyunca boğazı düğümlendi. On dokuz yaşına gelip başka bir şey bulması için yalvarana kadar ona hayatı boyunca böyle seslenmişti.

Joe onu alnından öperken, "Devam et, tatlım," dedi. "Git ve onunla aranı düzelt."

Janey başını salladı, ellerini kuruladı ve babasının sanki burada istenip istenmediğini anlamaya çalışıyormuş gibi alışılmadık bir beceriksizlikle durduğu fuayeye gitti.

Özel ihtiyaçları olan köpek ve kedi sürüsü babasının etrafını sarmış, o da her birine kamyonetinde onlar için sakladığı ödüllere vermişti. Sonra Joe ıslık çalıp arka kapıyı açtı ve hepsi çitlerle çevrili bahçeye doğru koşuşturmaya başladı.

Janey doğruca babasının uzanmış kollarına doğru yürüdü ve babasının hayatı boyunca kullandığı tıraş losyonunun tanıdık kokusu onu neredeyse kıracaktı. "Özür dilerim. Neyim var bilmiyorum. Gitmemeliydim, aramalıyım ve... Özür dilerim."

"Şşşt. Özür dilemene gerek yok."

"Bir pislik gibi davrandım."

"Hayır, yapmadın. Bir şey fırlattım beklenmedik bir şeydi ve sen o anda bununla başa çıkmaya hazır değildin. Bu asla hazır olmayacağın anlamına gelmez."

"Seni başka bir kızım ile paylaşmaya hazır olup olmayacağımı bilmiyorum. Bu benden çok fazla şey istemek olabilir."

"Janey, tatlım... Son otuz yıldır sahip olduğum kızım gibi başka bir kızım asla olmayacak.

Mallory'nin ya da benim hiçbir hatam olmadan, onu bebekken kucağıma alamadım, besleyemedim, altını değiştiremedim, saçlarını tarayamadım, dans kursuna götüremedim, büyümesini ve liseden mezun olmasını izleyemedim ve

ya da onun inanılmaz bir eş ve anne olduğunu göreceğim. Tüm bunları senden başka bir kızım ile asla yapamayacağım."

"Kesmezsen beni ağlatacaksın." "Asla kesmeyeceğim. Nasıl olduğumu biliyorsun."

Janey boğazına kocaman bir yumru yerleşmesine rağmen güldü. "Bugün kötü davrandım. Daha fazla olmalıydım seni destekliyorum."

"Bugün sadece bir anı. Mallory ile tanışmak için başka fırsatların da olacak ve eminim o da seninle tanışmayı çok ister. Kardeşleriniz onu yeterince sevmiş görünüyor. Gerçekten, onda sevilmeyecek bir şey yok. O iyi bir insan."

"Başka bir şey beklemezdim. Ne de olsa o senin kızın. İyi olmak sizin DNA'nızda var ama görünüşe göre benim değil."

"Bu doğru değil, Prenses. Siz tanıdığım en iyi insanlardan birisiniz. Küçük bir kızken yaralı sincapları eve getirip onları sağlığına kavuşturan kimdi? Mükemmel olmadıkları için kimsenin istemediği bir sürü evcil hayvanı kim kurtardı? Ağabeylerine hayatları boyunca, onlar farkında bile olmadan kim baktı?"

Duygularını kontrol etmek için gösterdiği tüm çabalara rağmen yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Gözyaşını silip attı.

"Senden çok daha bilge olması gereken insanlar hâlâ onun Mac'e layık olup olmadığını merak ederken Maddie'yi ailemize kabul eden ilk kişi kimdi? Sevdği adamın kendi hayallerinin peşinden gitmesine izin vermek için kendi hayallerinden kim vazgeçti?"

Janey gülerek ellerini havaya kaldırdı. "Beyaz bayrak sallıyorsun. Ben senin dengin değilim."

"Umarım sen de kendine baktığında benim gördüğümü görürsün."

"Her şeyi kendimle ilgili hale getirdim ve bunun için de özür dilerim." Onu elinden tutup oturma odasındaki kanepeye götürdü. "Peki ya sen? Sersemlemiş olmalısın."

"Birazcık. Kesinlikle bir çok ama hayat bu. Olur böyle şeyler ve bize dağıtılan eli oynamak zorundayız. Yapabileceğimiz tek şey bu. Ben zaten her türlü ölçünün ötesinde kutsanmış durumdayım. sahip olduğum aile ve şimdi düşünmek... Daha fazlası olabilir. Ben böyle bakmayı seçiyorum ve umarım siz de böyle bakabilirsiniz."

"Ona ulaşacağım. Bunu senin için yaparım. Senin için her şeyi yaparım."

"Biliyorum tatlım ve bunu takdir ediyorum."

"Yani beni affediyor musun?"

"Affedilecek bir şey yok."

"Ona benim hakkımda ne söyledin?"

"Evde yeni bir bebeğiniz olduğunu ve bu sabah gelemeyeceğinizi."

"Hak ettiğimden daha fazlasıydı."

"Kendine bu kadar yüklenme. Başından çok şey geçti. Bir şeyden daha bunaldığın için seni suçlamıyorum. O yüzden kendini suçlama."

"Seni seviyorum."

"Ben de seni seviyorum." "İyi miyiz?"

"Biz her zaman iyiyiz. Şimdi, torunum nerede?" "Bir melek gibi uyuyor."

"Onu görebilir miyim?"

"Elbette yapabilirsin. Hadi gel."

Elini tutarak onu üst kattaki bebek odasına götürdü. Uyuyan bebeğe bakmak için parmak uçlarında içeri girdiler. Poposu battaniyenin altında havadaydı.

Koca Mac elini kaldırarak sessizce ona dokunup dokunamayacağını sordu.

Janey başını salladı.

Big Mac elini bebeğin başında gezdirdi ve sonra odadan çıkmadan önce ona gülümsedi. "Bu," dedi fısıltı sayılamayacak kadar yüksek bir sesle, "tam orada, günümü güzelleştirdi."

"İnsanlar üzerinde böyle bir etkisi var."

"Onun için teşekkür ederim, Prenses." Babası onu alnından öptü. "Yarın görüşür müyüz?"

"Kesinlikle."

Aşağı indi ve çıkarken Joe'yla konuştuğunu duydu. Sonra Joe köpekler için ıslık çaldı, onlar da arka bahçeden içeri girip doğruca üst kattaki yataklarına yöneldiler. Hepsi aynı odaya girerken Janey her birine biraz ilgi göstermek için zaman ayırdı.

Joe arkadan geldi. "Her şey yolunda mı?" "Şimdi daha iyi."

"Baban ne dedi?"

"Tüm doğru şeyler. Her zamanki gibi." Derin bir nefes aldı. "Benim bir kız kardeşim var, Joe."

"Ben de öyle duydum. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

"Bu konuda ne düşüneceğime dair en ufak bir fikrim yok. Kardeşlerimin ondan hoşlandığını söyledi. Bu da bir şeydir."

"Elbette öyle. Belki sen de öyle olursun. Bu ihtimali hiç düşündün mü?"

"Aklıma gelmeye başladı."

"Üzerinde uyumaya ve yarın nasıl hissedeceğine bakmaya ne dersin?"

Aralarındaki küçük mesafeyi kapattı ve kollarını ona doladı. "Böyle mi uyuyacağım? Kolların beni sarmışken?"

Ona sıkıca sarıldı. "Hayatının sonuna kadar her gece."

P.J. bir feryat kopardığında bebek telsizi cızırdadı. "Görev çağırıyor."

Onu öptü. "Onu getirip üstünü değiştireceğim."

"Seni bekliyor olacağım." Bu fırsattan yararlandı. Geceliğini değiştirme ve bebek için beşiği hazırlama fırsatı. Bebeği yavaş yavaş beşikte uyuyordu ama geceleri hala onlara yakın uyuyordu. İlk ay boyunca, bütün gece uyanık kalmasına ve bütün gün uyumak istemesine neden olan kötü bir gece-gündüz karmaşası yaşadı.

Tanrıya şükür o aşama bitmişti ve onlar Gecenin en azından bir kısmında uyuyordu, hatta en az bir gece yarısı beslenmesine rağmen. Joe her zaman yapabileceği her konuda yardım etmeye hazırды. Bebeği teslim ettiğinde

P.J. birkaç dakika sonra bebeğini kucağına aldığıında tam bir öfke nöbetine tutulmuştu ve onu göğsüne götürdüğünde hemen yatıştı.

"Annenin sihirli memeleri var, dostum. Bunu ona yıllardır söylüyorum."

Janey kahkaha atarak bebeği meme ucundan ayırdı. "Beni güldürme. Bu onu kızdırıyor."

Joe parmağını bebeğin yanağında gezdirdi. "Dünyada hiç tanımadığın bir çocuğun olduğunu düşünsene. vardı."

"Yapamam. Babam kaçırdığı her şey için çok üzülüyor olmalı."

"Yine de buraya gelip seninle arasını düzeltmek için zaman ayırdı."

"Çünkü o gelmiş geçmiş en iyi baba."

"Ve her zaman da öyle olacak. Bu dünyada güvenebileceğiniz tek şey budur."

"Tek şey bu değil." Başını sallayarak onu öpebilmek için daha yakına gelmesini istedi.

"Oh hayır mı?"

"Saçma sapan bir şey yüzünden aklımı kaçırdığımda aklımı başımda tutman için sana da güvenebilirim."

"Bu saçma değildi."

"Olayların büyüklüğü düşünülduğünde, bu oldukça saçmaydı. P.J. doğduğunda olanlardan sonra, gerçekten önemli olmayan şeylere takılmak yerine sahip olduğum nimetlere odaklanmayı tercih ediyorum."

"Bu güzel bir hedef ama sen de bir insansın Janey ve aksini düşünmeyi ne kadar çok istesen de böyle bir şey seni şaşırtacaktır."

"Seni seviyorum Joseph. Her zaman arkamı kolladığın için teşekkürler." "Ben de seni seviyorum Jane Elizabeth. Ve senin arkan benim tüm dünyada en sevilen sırt."

Bebeği göğsünde, kocasının kollarına sarılmış olan Janey huzur içindeydi.

Ertesi sabah anakaraya yolculuk için feribot iskelesinde kasvetli bir grup toplandı. Laura'nın akli bir hafta ya da daha uzun bir süre otelden ayrılmakla ilgili tüm ayrıntılarla doluydu. Shane endişelenmesini gerektirecek bir şey olmadığına dair ona güvence vermişti. İnşaat sezonu kısa olsa da, onların yokluğunda oteli denetlemek için uygun fiyatlı konut projesinden bir hafta izin alacaktı. Stephanie ve

Abby ve hevesli bir grup genç yaz çalışanı da yardımcı olacaktı.

Yine de kardeşinin çok daha yetenekli olduğunu biliyordu, Laura yoğun yaz sezonunun ortasında otelden ayrılacağı için hâlâ gergindi. Ancak, bu endişeleri bir kenara bırakıp sadece kendisine odaklanmış gibi görünen Owen'a odaklanmaya kararlıydı.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Harika," dedi dürüstçe. Bir önceki gece ikisi de iyi uyumamış olmasına rağmen, ilk kez uyandığında Aylardır mide bulantısı çekmiyordu ve uzun zamandır olmadığı kadar enerjikti. "Kendimi yeni bir kadın gibi hissediyorum."

"Çok sevindim." Dalgakıranın dışındaki açık suya endişeyle baktı. "Dışarısı biraz dalgalı görünüyor. Umarım hastalanmazsın."

"Yapmayacağım," dedi aslında hissettiğinden daha inançlı bir şekilde. Neredeyse her deniz yolculuğunda deniz tutmasının kurbanı olmuştu.

Kendini bildi bileli adaya gidip geliyordu. Ama hastalık her zaman sevgili teyzesini, amcasını ve kuzenlerini görmenin getirisine değmişti. "Belki de Victoria bana deniz tutması için de ilaç verdi."

"Umalım da öyle olsun."

"Bu da ne? Kusan kadınları çekici bulduğunu sanıyordum?"

"Sadece kusan bir kadın bana çekici geliyor ve sanırım o da şimdilik kusmaktan bıktı."

"Evet, öyle."

David, onu feribota bırakmaya gelen Daisy ile birlikte geldi. Sarah'ya yaklaştı ve ona sarıldı. Daisy, "Başarılı bir sonuç için umut ve dua ediyor olacağım," dedi.

"Teşekkür ederim tatlım," dedi Sarah.

İki kadın, şiddet uygulayan erkeklerle yaşadıkları talihsiz geçmişleri nedeniyle birbirlerine bağlanmışlardı.

"Keşke size destek olmak için gelebilseydim," dedi Daisy. "Ama şu anda işlerimiz çok yoğun."

"Merak etmeyin. Bu grupta bana iyi bakılacak."

Daisy Sarah'ya tekrar sarıldı ve kulağına bir şeyler fısıldadı, yaşlı kadın başıyla onaylarken gözleri doldu. Ardından Daisy David'e sarılıp onu öptü ve el sallayarak yanlarından ayrıldı.

Frank feribot biletlerini Laura ve Owen'a, Sarah ve Charlie'ye, Blaine, David, Dan, Evan ve Slim'e verdi.

"Gitmeden önce," dedi Sarah, "bize yardım etmek için hayatlarınızı askıya aldığınız için hepimize teşekkür etmek istiyorum. Güvenebileceğimiz bu kadar harika dostlarımız ve ailemiz olması benim ve Owen için çok şey ifade ediyor."

Charlie kolunu ona doladı ve omzunu sıktı. Onları birlikte görmek Laura'yı müstakbel kayınvalidesi için mutlulukla doldurdu.

"Bunu yapmaktan mutluluk duyarız, Sarah," dedi Blaine. "Sanırım o piçin hapse atılmasını istediğimizi söylerken hepimiz adına konuşuyorum."

"Kesinlikle benim adıma konuşuyorsun," dedi Owen.

"Bu hafta senin yerine kim bakacak?" Laura, Holden'ı bebek arabasında iten Owen'ın arkasında tekneye doğru yürürlerken David'e sordu.

"Boston'daki eski meslektaşlarımdan biri bir haftalığına geldi. Bunu bir tatil olarak görüyor. Klinikte bir hafta geçirdikten sonra ne diyeceğini göreceğiz."

Holden feribotta herkesi eğlendirdi ve grup arasındaki sohbet, sanki karısını ve çocuklarını döven bir adamın duruşmasına değil de eğlenceli bir yere gidiyorlarmış gibi akıp gitti.

"Nasıl hissediyorsun, tatlım?" Feribot alçalıp yükselirken Owen sordu.

"Fevkalade iyiyim. Mide bulantısı hissetmemek çok garip." "Muhtemelen bunu uzun zaman önce yapmalıydık." "Muhtemelen," dedi iç çekerek. "Ben sadece

Hamileyken hiçbir şey. Kötü bir reaksiyon gösterip göstermeyeceğinizi ya da Tanrı korusun bebeklerin gösterip göstermeyeceğini asla bilemezsiniz."

"Şimdiye kadar çok iyi. Umarım işe yaramaya devam eder. Acı çekmeni izlemekten nefret ediyorum."

"Hemen arkadayım. Nasılsın?"

"Güzel. Yola çıktığımızı göre şimdi daha iyiyiz. Son birkaç haftadır bunu düşünmek çok zordu. Sadece bu işi bitirmek istiyorum ve şimdi bunu yapıyormuşuz gibi hissediyorum."

"Oraya vardığımızda ne olacak?"

"Annem ve benim savcılarla bir toplantımız var. Bugün saat ikide. Dan ve baban da bizimle gelecek. Bu sadece prosedürel bir şey, yani senin orada olmana gerek yok."

"Baban orada olmayacak, değil mi?"

"Hayır." Yüzündeki gergin ifade, babasıyla kaçınılmaz yüzleşmeden ne kadar korktuğu hakkında ona çok şey anlatıyordu.

Ellerini onun koluna dolayarak başını omzuna yasladı ve annesiyle Charlie'nin onlarınkinin karşısındaki bankta Holden'la oynamalarını izledi. Holden, Charlie'nin yaptığı her şeye gülüyor, bu da Laura'yı gülümsetiyordu. O çok çocuklarına inanılmaz bir dede olacaktı. "Ne olursa olsun,"

dedi Laura, "içimde iyi bir his var. tüm bunlar

hakkında." "Bunu yapmana sevindim."

"Babam beni, adalet sistemimiz kusurlu olsa da çoğu zaman tam da olması gerektiği gibi işlediğine inanarak yetiştirdi. Sen ve annenin güçlü bir davanız ve sizi destekleyen iyi bir ekibiniz var. Her şey yoluna girecek."

"Bana bunu söylemeye devam edeceksin, değil mi?" "Ne zaman duymak istersen."

Bölüm 25

Öğleden sonra saat bir buçukta Owen, Sarah, Frank ve Dan otelden taksiye binerek Richmond şehir merkezindeki Cumhuriyet Savcılığı ofisine gittiler. Davayı yürüten savcı yardımcısı Tom Corcoran onları resepsiyonda karşıladı ve hoş geldiniz dedi

Bir konferans odasına.

İşte başlıyoruz, diye düşündü Owen, kendini savaşa hazırlıyordu.

Tom'un sıcak kişiliği ve yardımsever tavrı Owen ve annesi için geçen yıl boyunca bu güne hazırlanırken bir teselli kaynağı olmuştu. Onu Frank ve Dan ile tanıştırdılar ve büyük bir masanın etrafına oturdular.

Masanın başında, bir yığın dosya klasörünün yanında oturan Tom, yolculukları hakkında sorular sordu ve ünü kendisinden önce gelen Dan Torrington'la tanışmasını büyük bir olay haline getirdi.

"Son konuşmamızdan bu yana birkaç gelişme oldu," dedi Tom tüm hoşbeşler bittikten sonra. "Bunların başında General Lawry'nin bir savunma anlaşması yapmaya istekli olması geliyor."

Owen elektrik çarpmış gibi hissetti. Gerçekten bu kadar kolay mı olacaktı?

"Ne tür bir savunma anlaşması?" Sarah tereddütle sordu.

Tom, "Diğer suçlamalardan vazgeçmemiz karşılığında, aile içi saldırı ve darp suçlamalarından birini kabul etmeyi düşünüyor," dedi.

"Bu ne anlama geliyor?" Sarah bir açıklama için Frank ve Dan'e bakarak sordu.

"Bunun anlamı," dedi Frank, "suçunu kabul etmiyor ya da masum olduğunu iddia ediyor. Temelde, duruşmadan kaçmanın bir yolu olarak bu seçeneği değerlendiriyor."

"Hapis cezası var mı?"

"Yedi yıl isteriz ve muhtemelen beş yıl alırız, üç yıl yatar ve serbest bırakıldıktan sonra en az iki yıl gözetim altında kalır."

Owen babasının kesinlikle hapse gireceğini duyunca bir anlığına rahatladığını hissetti. Tek istediği buydu.

en başından beri. "Ne düşünüyorsun anne?"

"Yani," dedi Sarah dikkatle, "suçunu kabul etmeyecek ama yine de hapse mi girecek?"

"Doğru," dedi Tom. "Mesele şu Sarah. O gece ne olduğunu hepimiz biliyoruz. Sen biliyorsun, o biliyor ve ifade vermeye gelen tanıklar da biliyor. Ama Mark Lawry'nin o gece cinayeti işleyen kişi olduğunu kanıtlamamızın hiçbir yolu yok.

Aslında o gece sizi dövdü. Elimizde oğlunuzun babasından yıllarca şiddet gördüğüne dair ifadesi var ama bunun kanıtı da yok. Polis raporu ya da iddialarını destekleyecek bir şey yok. Sizin ve Owen'ın sözüne karşı Mark'ın sözü. Daha önce de belirttiğim gibi, Mark'ın

Toplumdaki konumumuz da aleyhimize işliyor. Kimse yüksek rütbeli bir hava kuvvetleri subayının bunu yapabilir."

"O zaman savunmayı kabul etmemizi mi öneriyorsun?" Owen sordu.

Tom, "Sarah benim annem olsaydı, mahkemenin gerginliğinden kaçınmak için onu anlaşılmayı kabul etmeye teşvik ederdim," dedi.

"Frank? Dan? Ne düşünüyorsun?" Owen sordu.

Frank, "Bu onu yıllarca hapiste tutacak," dedi, "amaç da zaten hep buydu."

"Katılıyorum," dedi Dan. "Mükemmel bir anlaşma değil, ama hapis cezasını da içeriyor, bu yüzden bir müşteriye bunu çok iyi düşünmesini tavsiye ederim. Ciddiyim."

"Anne?"

Uzun bir sessizlik döneminden sonra Sarah, "Hepinizin söylediklerini takdir ediyorum ve itiraf anlaşmasını kabul etmenin yararını görüyorum. Ama bunu yaptığını söylediğini duymak istiyorum. Beni ve çocuklarımızı dövdüğünü herkesin önünde itiraf etmesini istiyorum. dünyanın geri kalanı onu bir kahraman olarak gösterirken. Suçlu olduğunu söylemesini istiyorum. Eğer bunu yapmak istemiyorsa, anlaşma yok."

"Suçunu kabul etmek istemediğini belirtti." "O zaman sanırım anlaşma yok," dedi Sarah.

"Suçlu bulunacağımıza dair bir garantimiz olmadığını anlıyorsunuz, değil mi?" Tom sordu.

"Anlıyorum."

"Serbest kalabilir anne. Bu olasılığa hazırlıklı mısın?"

"Serbest kalabilir ama herkes onun ne yaptığını bilecek ve bu benim için yeterli bir ceza olacak."

"O zaman duruşmaya gidiyoruz," dedi Tom.

Owen o gece yatakta Laura'ya, "Onu görmeliydin," dedi. "Çok güçlü ve kararlıydı. Onunla çok gurur duyuyordum."

"Bu sözleri herkesin önünde söylemek zorunda kalmasını istediği için onu suçlayamam. Siz suçluyor musunuz?"

"Hayır, bilmiyorum, ama keşke savunmayı kabul edip her şeyi unutabilseydik. İtirafıta bulunduğunda mahkemede olmamayı seçebilir ve onu görmek zorunda bile kalmadan ayrılabilirdik."

"Bu ikiniz için de daha kolay olabilirdi, ama Sarah'nın onu sıkıştırmasına içten içe seviniyorum. En azından bunu hak ediyor."

"Yapmam gereken korkunç bir itiraf var." "Ne?"

"Ben çocukken ve babamla ilgili her şey olurken, ondan gizliden gizliye biraz nefret ederdim. Ondan. Bunun başımıza gelmesine izin veremezdim. Onu suçladım, biliyor musun?"

"Sen daha çocuktun Owen. Onu ona bağlayan daha derin meseleleri anlamam nasıl beklenebilirdi ki?"

"Anlayamadım. Bunu şimdi biliyorum. Ama sonra ondan nefret ettim. Daha sonra, artık kalması için hiçbir neden yokken onu terk etmediği için ondan nefret ettim. Onun zayıf, omurgasız ve daha bir sürü kötü şey olduğunu düşündüm."

"Onunla birlikteyken bunların hepsi olabilirdi, çünkü bu şekilde hayatta kalabiliyordu. Ama onu terk ettiğinden beri, onun gücünü, azmini ve kararlılığını gördüm. Tüm bu nitelikler başından beri onun içindeydi. Sadece onları ortaya çıkarmak için bir fırsata ihtiyacı vardı."

"Bu konuda haklısın. Bugün ilk defa gerçekten Onun her zaman ne kadar güçlü olduğunu anladım ve eskiden onun hakkında hissettiklerim için kendimi çok kötü hissediyorum."

"Kendinizi kötü hissetmenizi istemezdi. Sana bu verimsiz duyguları ait oldukları yere, geçmişe bırakmanı söylerdi. Tüm bunların babanın suçu olduğunu söylerdi, ne senin ne de onun. Ona katlanmasına yardım ettiğin için seni dünyadaki herkesten daha çok sevdiğini söylerdi. Tüm bunları biliyorum çünkü bana defalarca anlattı."

"İkinizin bu kadar yakınlaşmasına bayılıyorum."

"O benim ikinci annem gibi ve onu çok seviyorum." "O da seni seviyor."

Laura ayağa kalktı ve çenesini onun göğsüne dayayarak gözlerinin içine baktı. "Bu duruşmada ne olursa olsun, ikiniz de onu bir daha görmek zorunda değilsiniz, yani zaten kazandınız."

"Bu doğru."

"Gerçekten önemli olan her açıdan, bu kâbusun ikiniz için de çoktan sona erdiğini bilerek rahatlayın. O hayatlarınızdan çıktı ve hayatlarınızdan uzak duracak. Yarın onu gördüğünde bunu unutma."

"Denerim," dedi Owen, on yıldır yapılmakta olan hesaplaşmadan korkarak.

"Ve bu arada," dedi Laura, ona sarıldı ve sonra onu öpmek için eğildi, "nişanlının yeni keşfettiği enerji patlamasından gerçekten yararlanmalısın."

"Öyle mi?" diye sordu, onu yeniden bu kadar iyi görmekten heyecanlanmıştı.

Onun üzerine çöktü, her düşünceyi onunkinden uzaklaştırdı.

onu içermeyen bir kafa ve onların enfes zevki

birlikte bulduk. "Evet," dedi iç çekerek. "Kesinlikle doğru."

Mark Lawry, Owen'ın hatırladığından çok daha küçüktü. Ya da belki Owen çok daha iriydi. Her iki durumda da, şimdi babasından önemli ölçüde daha uzun ve daha geniş olduğunu fark etmek, onu ilk kez tekrar gördüğünde hissetmeyi beklemediği bir sakinlik ölçüsü sağladı. Yine de, tam da hatırladığı gibiydi ve mahkeme salonunda yerlerini aldıklarında kendisine ve annesine yöneltilmişti.

Kendi kendine babasının ona dokunamayacağını söyleyip durdu.

-Ona izin vermediği sürece, ki izin vermeye niyeti yoktu.

Owen babasını tam üniformayla görünce hiç şaşırmadı, sanki yargıca kim olduğunu ve ülkesine ne kadar onurlu bir şekilde hizmet ettiğini hatırlatmak istiyordu. Mark jürili duruşma hakkında feragat ederek tüm yumurtalarını yargıcın sepetine koyduğu için davayı yargıç dinleyecek ve karara bağlayacaktı.

Kahvaltı sırasında Dan onlara derinlemesine Associated Press'in Richmond Times-Dispatch gazetesinde o sabah aile içi saldırı ve darp suçlarından yargılanacak olan madalyalı hava kuvvetleri generali hakkında yayınladığı haber. Dan, haberi bir Associated Press muhabiri yazdığı için tüm eyalette haber yapılacağını belirtmişti ve muhtemelen ötesinde. Ne zaman yüksek rütbeli bir subayın başı belaya girse, bu büyük bir haberdir.

Owen babasının basına vereceği muhtemel tepkiyi düşündü

davanın kapsamını oluşturunuyordu. Öfkeden deliye dönecek ve bu karmaşa için kendisi dışında herkesi suçlayacaktı. kendini içinde buldu. Bir zamanlar Owen, annesi ve kardeşleri bunun bedelini öderdi.

Annesi onun eline uzanıp sıkıca tutarken, Laura da diğer elini tuttu. Babasına yöneltilen suçlamaların detaylandırıldığı açılış konuşmaları boyunca birbirlerinden ayrılmadılar.

Tom, "Mark Lawry'nin en büyük çocuğunu dinleyeceksiniz, size istismar ve şiddetle gölgelenmiş bir çocukluğu anlatacak" dedi. "Savunma Mark Lawry'yi bir Amerikan kahramanı olarak gösterecek, ancak Sarah ve Owen Lawry farklı bir hikaye anlatacaklar. Onlar size çocuklarını döven bir adamdan bahsedecekler. Az pişmiş tavuk yüzünden karısını neredeyse öldürüyordu. Bir keresinde öfke nöbetinde küçük oğlunun kolunu kıran ve daha sonra babasının yumruklarına karşı kendini savunmaya cüret ettiğinde aynı oğlunu saldırı suçundan tutuklatan bir adam hakkında bir şeyler duyacaksınız. Gerçeği yaşadıkları gibi anlatacaklar. Mark Lawry şiddet yanlısıdır, Hapishaneye ait olan kötü niyetli bir avcı, Sayın Yargıç. Birleşik Devletler Hava Kuvvetleri üniforması giyerek serbestçe dolaşmasına izin vermek, ülkemize hizmet etmiş ya da etmekte olan herkes için bir ihanettir. onurlu bir şekilde."

Owen düşündü. Hava kuvvetlerindeki onurlu hizmetini lekelemek yaşlı adamı çok kızdıracaktı. Babasının yüzüne bir an için baktı ve yüzünün kızardığını gördü. İyi ki Tom'la birlikte

mahkeme salonundan ziyade bir barda kapişmak. Aksi takdirde Tom, bu açıklamadan sonra Mark Lawry'nin neler yapabileceğini gerçek bir şekilde gösterebilirdi.

Sarah onun elini sıktı ve onun yanında olduğunu hissettirdi. aynı şeyi düşünüyordu. Yüzündeki komik ifade Owen'ı neredeyse kahkahalarla güldürecekti. Bu sabah gülmeyi kesinlikle beklemiyordu ama itiraf etmeliydi ki, bir değişiklik olsun diye gücün çoğuna sahip olmak oldukça iyi hissettiriyordu. O ve annesi gerçeği kendi taraflarına çekmişlerdi ve bu da onu rahatlatıyordu.

Tom sabah boyunca Slim, David ve Blaine'i tanık kürsüsüne çağırarak Sarah'nın Gansett Adası'na yaralı ve hırpalanmış olarak geldiği geceki durumunu anlatmalarını istedi.

"Bayan Lawry size nasıl bu hale geldiğini anlattı mı?
korkunç bir şekilde yaralandı mı?" Tom en son gelen Blaine'e
sordu

ifade ver.

"Evet, akşam yemeğinde az pişmiş tavuk servis ettikten sonra kocasının onu dövdüğünü söyledi." Blaine ifade vermek için üniformasını giymişti. "Söylediğine göre, sözlü bir tartışma fiziksel bir çatışmaya dönüşmüş ve Bayan Lawry ciddi şekilde yaralanmış."

"Savunma, bu kadar ağır yaralanan bir kadının nasıl yüzlerce kilometre yol kat etmeyi başarmış olabilir," dedi

Tom. "Hepimiz bunu merak ettik," diye yanıtladı Blaine.

"Şahsen ben

Sanırım korku ve güvende olacağını bildiği oğluna ulaşma arzusuyla hareket ediyordu."

"İtiraz ediyorum," dedi savunma avukatı. "Spekülasyon."

"Geri çekildi," dedi savcı. "Başka bir şey yok."

Blaine, tanık kürsüsünden indirilmeden önce savunma avukatının sorularına iyi yanıt verdi. Yargıç daha sonra öğle yemeği için ara verdi.

Sabah boyunca gelişmeleri izleyen Owen'ın sinirleri neredeyse kopma noktasına kadar gerilmişti.

Laura tüm bu süre boyunca onun elini tutmuş, desteğini hiç eksik etmemişti.

Dan sabahki ifadeler için "İyi geçti" dedi. "Slim, David ve Blaine çok inandırıcıydılar ve çapraz sorguda iyi dayandılar."

Tom da onlara katıldığında aynı fikirdeydi. "Bu konuda kendimi iyi hissediyorum. Sarah'nın ve Owen'ın ifadeleriyle neler olup bittiğine dair oldukça iyi bir resim çiziyoruz."

Owen, "Hâlâ ailemiz dışında bunun yıllardır yaşandığının farkında olan kimse yok," dedi.

"Keşke olsaydı," dedi Tom açık yüreklilikle. "Bu kesinlikle davamızı güçlendirirdi. Ama bence onsuz da iyi olacağız."

"Sanırım" kelimesi Owen'ın sinirlerine pek iyi gelmedi. Mahkeme salonundan çıkmak için döndü ve büyükanne ve büyükbabası kapıda belirdiğinde bir şeyler gördüğünü sandı. "Anne. Bak." Sarah'nın dikkatini daha yaşlı olan çift onları bekliyor.

Adele beyaz saçlarını şık bir bob şeklinde takmış ve Kırmızı bir takım elbise ve topuklu ayakkabılar giymişti. Kocasını günlerini Florida'daki golf sahasında geçirdiği için bronzlaşmıştı ama parıldayan mavi gözleri en büyük torununu görünce sevinçle parladı.

"Oh... Oh wow."

"Kim o?" Laura sordu.

"Adele ve Russ." Bir yıla yakın bir süre onlar için çalıştıktan sonra Laura bu isimleri kesinlikle tanıyordu.

"Geldiklerini biliyor muydun?"

"Hiçbir fikrim yoktu, annemin de yoktu."

Sarah ailesine sarılırken gözyaşları içindeydi. "Burada ne işiniz var? Geleceğinizi söylememiştiniz."

"Tabii ki buradayız," dedi Adele. "Başka hiçbir yerde olamayız." Owen'a sıkıca sarıldı ve onu Chanel No. 5'in kokusuyla sarmalayarak geçmişe götürdü.

Gansett'teki çocukluk yazları.

Hep birlikte koridora geçtiler ve Owen burada büyükanne ve büyükbabasını Laura ile tanıştırma şerefine nail oldu.

Adele, Laura'ya sarılırken, "Sonunda seninle yüz yüze tanışmak çok güzel," dedi.

Laura, "Ben de sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," dedi.

O büyükanne ve büyükbabasıyla sohbet ederken, Owen da eve gitmek üzere ayrılan David ve Blaine ile tokalaştı.

"Bunun için tekrar teşekkür ederim. Gelmenizin bizim için ne kadar önemli olduğunu size asla anlatamayacağım."

"Olumlu bir sonuç almayı umuyoruz," dedi David. "Bizi haberdar edin," diye ekledi Blaine.

"Yapacağım."

"Umarım çok yakında evinizin yolunu tutarsınız," dedi David.

"Umalım da öyle olsun."

Sarah'ya veda ettiler ve Rhode Island'a dönmek üzere ticari bir uçağa binecekleri havaalanına doğru yola çıktılar.

Frank, Holden'ın bebek arabasını iterek içeri girdi ve hakkında çok şey duydukları bebek için büyük bir yaygara koparan Owen'ın büyükanne ve büyükbabasıyla tanıştı.

"Caddenin karşısında harika bir lokanta var," dedi Frank. "Holden ve ben daha önce orada kahve içmiştik."

"Açlıktan ölüyorum," diye açıkladı Sarah.

Owen onun aç olduğunu duyduğuna sevinmişti, çünkü tek hissettiği midesinin bulanmasıydı. Sonra babası mahkeme salonundan çıktı, koridorda toplananlarla karşılaştığında durdu. Sarah'ya attığı bakış, Owen'ın gözleri önünde onun küçülmesine neden oldu. Eski alışkanlıklar zor öldü.

"Yürü bakalım," dedi Owen babasına.

"Kendine dikkat et, oğlum."

"Fark etmediysen söyleyeyim, artık bir çocuk değilim, bu yüzden kendine ve annemle konuşma şekline dikkat etsen iyi olur."

"Hala kahraman rolünü oynuyorsun, ha?"

"Hala sik kafalı rolünü oynuyorsun, ha?"

"İlerleyin Bay Lawry," dedi Tom. "Şu anda bir eski eşinizle görüşmenizi engelleyen bir yasaklama emri var. Bu da temas sayılır."

"Devam edeceğim, ama anlaşmayı kabul etmeliydin, Sarah.

Bana karşı bir şeyiniz yok."

Charlie, Mark'ın dikkatini çekecek bir tonda, "Çekil," dedi.

"Sana ne bundan?"

"Konuşmaya devam edin, öğreneceksiniz."

Sarah Charlie'nin elinden tuttu. "Zahmet etme, Charlie. O buna değmez. Hadi gidip yemek yiyelim." Sarah onu ve annesini kapıya kadar götürdü.

Laura ve diğerleri Sarah'yı takip ederken, Owen geride kaldı. "Gidin ve bizi yalnız bırakın," dedi babasına. diğerlerinin duyamayacağı kadar uzaktaydı. "Bizim için bir hiçsiniz ve biz bundan hoşlanıyoruz."

Mark kendinden emin bir şekilde, "Annen yola gelecektir," dedi. "Her zaman öyle yapar."

Bu ifade Owen'ın yüksek sesle gülmesine neden oldu.
"Kendine bunu söylemeye devam et."

Laura onu aramak için geri geldi. "Geliyor musun?" diye sordu.

"Evet, geliyorum." Babasının yanından uzaklaşırken dünyanın yükünün omuzlarından kalktığını hissetti. Mark Lawry'nin artık kendisi, annesi ya da kardeşleri üzerinde hiçbir gücü yoktu. Dava nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, artık onlara zarar veremezdi.

Laura'nın elini tuttu ve ona gülümsedi, kendini haftalardır hiç olmadığı kadar iyi hissediyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu, yüz ifadesi endişeyle doluydu.

"Her şey yolunda. Kesinlikle her şey yolunda."

Bölüm 26

Yemekten döndüklerinde başka bir sürprizle karşılaştılar. Annesinin eski arkadaşı Eva Lewis onları bekliyordu.

"Eva?" Sarah diğer kadına sarılırken şaşkınlık ve sevinç dolu bir çığlık attı. "Burada ne işin var?"

"Haber bu sabah gazetede okudum. Bill'e gelmem gerektiğini söyledim."

"Seni görmek çok güzel! Ne kadar oldu?" "En az beş yıl, belki daha fazla."

"Owen'ı hatırlarsınız elbette. Bu nişanlısı Laura ve oğulları Holden."

"Sizi tekrar görmek güzel Bayan Lewis," dedi Owen. "Ne kadar da büyümüş ve yakışıklı olmuşsun."

Sarah oğlu için gururlu bir gülümsemeyle, "O öyle," dedi.

"Gelmek zorundaydım," dedi Eva. "Bu sabah haberi okudum ve savunma avukatı bunun uzun süredir devam ettiğine dair tanıklık edecek kimsenin olmadığını söyledi. Bunu yapabilirim. Ben hep biliyordum. Bill de biliyordu. Herkes biliyordu, Sarah."

Annesi yere bakarken Owen'ın kalbi sızladı, yüzü utançla dolmuştu.

"Mark'ın sana ve çocuklara yaptıkları yüzünden kocamla tartıştığım kadar hiçbir şey yüzünden tartışmadım. Onu ihbar etmek istedim ama Bill kariyeri için endişelendi. Şimdi bundan pişmanlık duyuyor ve keşke ona karşı çıkıp doğru olanı yapsaydım. Şimdi doğru şeyi yapmama izin ver. Lütfen."

Sarah, davalarını desteklemek için ihtiyaç duydukları tek şeyin annesinin eski arkadaşı olarak ortaya çıktığını bildiği için derin bir rahatlama hissedenden Owen'a baktı.

"Buna minnettar olurum Eva," dedi Sarah.

Eva'yı Tom'la tanıştırdılar, Tom'un gözleri Eva'nın tanıklık etmeye istekli olduğu haberi karşısında zevkle parlıyordu.

"Bundan emin misiniz, Bayan Lewis?"

"Kesinlikle eminim."

"Tamam o zaman. Bakalım yargıç ne diyecek."

Mahkeme kısa bir süre sonra yeniden toplandı ve Tom kürsüye yaklaşmak için izin istedi. Savunma avukatı Ona eşlik etti ve üç adam birkaç dakika boyunca fısıldaşarak görüştüler.

Owen'ın öğle yemeğinde zorla yedirdiği hamburger, ne olacağını duymayı beklerken midesinde bir kül taşı gibi oturuyordu. Bir saat gibi gelen bir sürenin ardından savunma avukatı Mark'la görüşmek üzere yerine döndü, Mark da dönüp galeriye baktı. Bakışları Eva'ya takılınca kaşlarını çattı, başını salladı ve avukatına başka bir şey söyledi. Owen dudak okuyabilmeyi diledi. Babasının omuzları, Owen'ın her zaman askeri duruşuyla ilişkilendirdiği sertliğini yavaş ama emin adımlarla kaybetmişti. Sanki avukat izlerken ve beklerken kendi üzerine çöktü.

Mahkeme salonu tamamen sessizdi. Koridorda, Owen, Holden'ın kahkahasının kusursuz sesini duydu. Ne olacağını görmek için beklerken, bu neşeli ses içindeki acıya merhem olmuştu.

Avukatıyla yaptığı sert bir tartışmanın ardından bitmek bilmeyen bir sessizlik döneminden sonra Mark başını salladı.

Avukatı ayağa kalktı. "Sayın Yargıç, müvekkilim savunmasını değiştirmek istiyor."

Yargıç, "Yaklaşın," dedi.

Her iki avukat da yargıçla tekrar görüşmek üzere kürsüye doğru yürüdüler.

Owen nefes alamıyor gibiydi.

Laura onun elini tuttu.

Avukatlar kürsüden çekildikten sonra yargıç boğazını temizledi. "Sanık tüm suçlamaları kabul etmiştir."

Yargıç tokmağını vurup düzeni sağlayınca Owen'ın etrafındaki grup alkışa boğuldu.

"Sanık lütfen ayağa kalsın." Yargıç suçlamaları teker teker okudu ve Mark her biri için suçunu kabul etti. Yargıç cezayı bugünden itibaren bir ay sonraya verdi.

ve Mark Lawry'ye bu süreyi işlerini düzene sokmak için kullanmasını tavsiye etti.

Babası suçunu kabul etmişti ve hapse girecekti. Owen öne doğru eğildi, dirsekleri dizlerinin üzerindeydi. Hareket edemiyordu. Nefes alıyor gibi görünmüyordu. Her şeyin gerçekten bittiğine ve ne kendisinin ne de annesinin tanıklık etmek zorunda kalmadığına kendini inandıramıyordu.

"O?" Laura elini onun sırtına koydu. "İyi misin?"

Başını salladı çünkü o anda yapabileceği tek şey buydu.

Onu biraz çekiştirerek kendisine yaslanması için cesaretlendirdi, o da memnuniyetle bunu yaptı.

"Anlamıyorum," dedi usulca. "Neden suçunu kabul etsin ki?"

"Çünkü o, kirli işlerle uğraşmaktansa hapse girmeyi tercih eder.

Çamaşırlar basına yansıdı," dedi duraksayarak. "Eva Lewis davamızı güçlendirdi. Lewis'leri yıllardır tanıyoruz. Kocası babamın astlarından biriydi."

"Sen ve annen adına çok mutluyum."

"Ben de öyle. Hepimiz adına mutluyum."

"Owen?" Sarah söyledi.

Ona bakmak için başını kaldırdı.

"Buraya gel oğlum." Kadın kollarını adama uzattı ve adam ayağa kalkarak ona sarıldı. "Buna inanamıyorum."

Owen onun sesini hiç bu kadar coşkulu duyduğunu sanmıyordu.

Korkunç evliliği boyunca coşku duymak için pek bir nedeni olmamıştı. Annesine sarılırken, onları öylesine nefret dolu bir bakışla izleyen babasıyla göz göze geldi ki Owen'ın kanı dondu. "Hadi gidelim buradan anne. Eve gitme vakti geldi."

Gün batımında adaya dönmüşlerdi. Laura duş alırken, Owen Holden'ı adadaki en sevdiği yere getirdi.

Verandaya çıktı ve verandanın diğer ucundaki daha hareketli bir gruptan ayrı bir sallanan sandalye seçti. Bebeği sallarken olanları düşünmeye devam etti. Babası suçunu kabul etmişti. Karısına ve çocuklarına yaşattığı kâbusun sorumluluğunu üstlenmek zorunda kalmıştı.

Owen onu bir daha asla göremeyecekti. Bundan emindi. Ceza duruşmasına katılmadılar çünkü ne o ne de annesi Mark kaderini öğrendiğinde orada olma ihtiyacı hissetmedi. Hapse girecekti. Onlar için önemli olan tek şey buydu.

Holden Owen'a daha da sokuldu, tatlı nefesi Owen'ın boynunu ısıtıyordu. O ve Laura asla o küçük bedenin uyurken ne kadar çok ısı ürettiğine inanamazdı. Onlar sallanırken Owen Holden'ın sırtını okşadı ve hiçbir şeye benzemeyen bir huzur ve memnuniyet hissi

Artık evim dediği kasabaya bakarken ve kucağında bebeği varken, o güne kadar yaşadıklarını hatırladı.

hayatın kendisinden daha çok sevdim.

Bu gece duyguları çiğ ve yüzeye yakındı, her an taşmakla tehdit ediyordu. Eve dönüş uçuşu sırasında duygularını bir arada tutmayı başarmıştı.

Herkesin keyfi yerindeydi, en çok da Sarah'nın. Owen annesini hiç bu kadar mutlu görmemişti.

"İşte buradasın," dedi büyükannesi verandaya çıktığında. Kocasıyla birlikte otostop çekerek Gansett'e gelmişlerdi ve düğüne kadar kalmayı planlıyorlardı.

"Hey," dedi Owen. "Özür dilerim. Beni mi arıyordun?"

"Her yerde."

"Eğer yukarıda Laura ile değilsem, beni ve küçük dostumu genellikle burada bulabilirsin."

Adele onun yanındaki sandalyeye otururken, "Bu verandayı hep sevmişsindir," dedi.

"Sevilmeyecek ne var?"

"Gerçekten de öyle. Buraya gelene kadar ne kadar özlediğimi fark etmemiştim. Sen ve Laura burayı ne hale getirmişsiniz! Resimler buranın hakkını veremiyor."

"Memnun olmanıza sevindim. Laura tadilat sırasında bana binlerce kez Adele'in

Şu anda verdiğimiz karardan memnunum."

"Adele çok ama çok memnun ve sadece muhteşem olan otelden değil. Sizi bu kadar mutlu ve böylesine harika bir genç kadına aşık gördüğüm için de son derece heyecanlıyım."

"Oldukça farklı biri, değil mi?"

"Oh, Owen... O inanılmaz biri. Onu telefon konuşmalarımızdan zaten seviyordum ama onunla vakit geçirmek ve seni ne kadar sevdiğini görmek..." Adele gülümsedi ve başını salladı. "Seni tanımak yaşlı büyükannenin kalbine iyi geliyor.

Hayatınızda buna sahip olmak, kendinize buna izin verdiğinizi bilmek."

"Fazla seçeneğim yoktu. Onunla ilk tanıştığım andan itibaren beni büyüledi."

"Nedenini anlayabiliyorum."

"Ve PS, büyükannemde yaşlı bir şey yok."

O da buna güldü. "Nasıl istersen, seni büyücü." Adele, Holden'ın sırtındaki elinin hareketine odaklandı. "Çok tatlı biri."

"Gerçekten öyle."

"Laura ile artık düğününüze ve gelecekteki heyecan verici şeylere odaklanabilmenize çok sevindim. Geçmiş artık resmi olarak ait olduğu yerde. Nihayet."

"Çok rahatladım ama aynı zamanda gerçeküstü. Bu kadar kolay çözüleceğini hiç düşünmemiştim."

"Muhtemelen olmam gerektiği kadar şaşırmadım. Mark'ın egosu her zamanki gibi sağlıklı.

senin, annenin ve Eva'nın onu herkesin içinde çamura bulamasına izin vermeyeceğim."

"Tanrı'ya şükür ki ortaya çıktı."

"İkinize karşı savaşılabildi ve eminim niyeti de buydu. Ama onun hakkında hiçbir şey yapamazdı ve bunu biliyordu. Onun kazı o dakika pişti mahkeme salonuna girdi."

"Düşündüğünüzde inanılmaz bir şey. Onca yıl kimsenin bilmediğini sanmıştım. İnsanların habersiz olduğunu sanıyordum."

"Farkında değillerdi. Onlar da sizin gibi babanızdan korkuyorlardı. O güçlü bir adamdı ve güçlü bir öfkesi vardı. Kimse ona karşı gelmek istemezdi." Elini onun koluna koymak için uzandı. "Sadece birinin senin adına ortaya çıkmasının bu kadar uzun sürmesine üzüldüm. Bu uzun zaman önce olmalıydı."

"Artık bir önemi yok. Önemli olan tek şey, olması gerektiği anda olmuş olması ve artık bitmiş olması."

Sarah verandada onlara katılmak için dışarı çıktı. Güzel bir elbise giymişti ve belli ki saçı ve makyajı için zaman harcamıştı.

"Dışarı mı çıkıyorsun anne?"

"Charlie beni kutlamak için yemeğe çıkarıyor."

"O iyi bir adam, Sarah," dedi annesi. "Evet, öyle."

"Sabah görüşecek miyiz o zaman?" Owen sordu.

Sarah saç diplerine kadar kızardı. "Dürüst olmak gerekirse, Owen.

Annemin önünde olmaz."

Adele kahkahalara boğuldu. "Tanrı aşkına, Sarah. Neredeyse altmış yaşındasın ve yedi yetişkin çocuğun ve bir torunun var. Hâlâ hayattayken git biraz eğlen. genç."

"Bu durumda," dedi Sarah arsız bir sırıtışla, "bekleme." Holden'ın yanağını ve Owen'ın alnını öpmek için eğildi ve sonra annesini öptü.

Charlie birkaç dakika sonra Sarah'yı almak için geldi. Kol kola yürüdüler, Charlie'nin başı Sarah'ninkine doğru eğikti. ne dediğini duyabiliyordu.

"Adele, Owen'la birlikte onların uzaklaşmasını izlerken, "Ne kadar güzel bir manzara, değil mi?" dedi.

"Bunu biliyorsun. Birlikte harikalar."

"Sence evlenecekler mi?"

"Eninde sonunda. Boşanması kesinleşince." "Ve bu senin için sorun olmaz mı?"

"İkisi için de çok heyecanlıydım. Cehenneme gidip geldiler ve bunu sağlam bir şekilde atlattılar."

"Senin gibi, aşkım. Ve şimdi cehennemi geride bırakıp neşenin içinde yuvarlanma zamanı."

Bu iyi bir fikir gibi göründüğünden, Owen büyükannesinin tavsiyesine uymaya karar verdi. Buralarda biraz neşe zamanı kesinlikle gelmişti.

Sonraki iki hafta son dakika telaşıyla geçti.

Gelin ve damat, kadının boşanma belgelerini henüz almadıkları gerçeğini düşünmemeye çalışırken, bir yandan da düğün detaylarını konuşuyorlardı. "Zamanında burada olmazlarsa ne yapacağız?" Laura sordu

Owen düğünden üç gün önce.

"Her şey yolundaymış gibi devam edeceğiz ve daha sonra bunu resmileştirmek için kendi başımıza tekrar yapacağız. Baban dışında kimsenin bunun tamamen yasal olmadığını bilmesine gerek yok."

"Evan ve Grace'in daha sonra şahitlerimiz olarak bir şey imzalamalarına neden ihtiyaç duyduğumuzu bilmeleri gerekecek."

"O zaman onlara söyleriz, başka kimseye değil." Owen onu öptü. "Endişelenmemeye çalış. Her şey yoluna girecek. Söz veriyorum." İdeal bir çözüm değildi ama ikisi de bunu yapmak istemiyordu. düğünü ertelemek.

Ertesi gece, Evan marina restoranında bir bekârlığa veda partisi verdi ve bu parti tüm geceye yayıldı.

Ertesi sabah erkenden Evan'la birlikte kasabaya dönerken, Owen en sevdiği erkeklerin çoğuyla geçirdiği

akşamın ve bitmek bilmeyen içki akışının etkisiyle hâlâ kafası iyiydi.

Evan'ın ailesinin evinin yakınındaki tepeyi aşıp eve giden kaldırıma yöneldiklerinde tekrar, "Ne harika bir zaman," dedi.

"Hoşunuza gittiğine sevindim," dedi Evan. Bütün gece puro içip şarkı söylediği için sesi boğuk çıkıyordu. Koyu renk saçları, kardeşi Mac'in bira şampuanının etkisiyle diken diken olmuştu.

"Berbat durumdayız," dedi Owen.

"Bu, partinin başarılı olduğu anlamına geliyor."

"Yarın gerçekten evleneceğime inanamıyorum." Bugün ilerleyen saatlerde kız kardeşleri Katie ve Julia, yarın sabah da erkek kardeşleri Jeff ve Josh ile diğer kız kardeşi Cindy gelecekti. Sadece kardeşi John gelemeyecekti. çünkü işten çıkamıyordu.

Özellikle son zamanlarda yakın temas halinde olsalar da, Owen kardeşlerini birkaç yıldır görmemişti ve onların gelişini dört gözle bekliyordu.

"Hazır mısın?" Evan sordu.

"Evlenmek için mi? Tabii ki evet, ama sadece Laura'yla evleneceğim için. Başka biri olsaydı bu kadar hazır olmazdım."

"Başka biri olsaydı evlenmezdin." "Evet, öyle. Peki ya sen? Evlenmeye hazır mısın?"

"Kesinlikle. Ocak ayına kadar beklemeye karar vermemizden nefret ediyorum. Geriye dönüp baktığımda bunun büyük bir hata olduğunu görüyorum. Artık evlenmek istiyorum."

"Laura o zamana kadar uçamayacak kadar hamile olacağı için muhtemelen kaçırarak olmamızdan nefret ediyorum."

"Biliyorum," dedi Evan inleyerek. "Sen yanımda olmadan evlenmeyi hayal bile edemiyorum."

"Onsuz gitmemi istiyor ama bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Beni anlayacaksın, değil mi?"

"Elbette yapacağım, ama seni özleyeceğim. Sağdıçım olmanı istemiştin. Bunu biliyorsun, değil mi?"

"Senin üç kardeşin var, Ev."

"Sen de öyle, ama yine de senin olmam için beni seçtin."

"Çünkü..." Owen duygu dalgalanması için içkiyi suçladı ama aslında haftalardır, mahkeme salonunda geçmişten resmen kurtulduğu o günden beri duygusal bir karmaşa içindeydi. "O zamanlar bunu bilmiyordun Ev, ama yazları birlikte geçirdiğimiz zaman, arkadaşlığımız... Benim için çok şey ifade ediyordu. Hâlâ da öyle, ama o zamanlar... Sorabileceğim başka kimse yoktu."

"Aman Tanrım, dostum. Beni bir kız gibi ağlatacaksın."

Bu yorum ikisini de güldürdü ve Owen'ın göğsüne yerleşen duygu düğümünü hafifletti. Owen'ın Bir süredir bunu Evan'a söylemek istiyordu ve bunu dile getirmek iyi hissettirdi. Evan'ın, Owen'ın hayatının son derece zor bir döneminde arkadaşlıklarının kendisi için ne kadar önemli olduğunu bilmesi onun için önemliydi.

"Laura bu akşam provada çalmamızı istiyor," dedi Owen. "Buna var mısın?"

"Dostum, seninle oynamak için her zaman varım. Her zaman."

Evan'ın Grace ile birlikte yaşadığı eczanede ayrıldılar.

Owen elini sıktı ve ona kardeşçe sarıldı. "Gerçekten unutulmaz bir gece için teşekkürler."

"Tamamen benim zevkim."

"Hâlâ biraz sarhoş ve dikkatsizim, o yüzden söyleyeceklerim için beni mazur görün."

"Hayır, Grace'i senin için terk etmeyeceğim. Bunu bana en son sorduğunda söylemiştim."

"Kapa çeneni, olur mu?" Owen gülerek şöyle dedi. "Tek yaptığım

Şunu söyleyecektim... Grace'i benim için terk etmek istediğin için kulağa iki kat aptalca geliyor ama... Seni seviyorum dostum. Gerçekten seviyorum."

Evan ona sarıldı. "Ben de seni seviyorum. Hepimiz seviyoruz. McCarthy ailesine resmen katıldığın için çok mutluyuz."

Sarhoş ve pasaklı olabilirdi ama Babasının davası sona erdiğinden beri ne yapacağını bilemediği kadar çok duyguya boğulmuştu ve şu anda da durum farklı değildi. Önünde kendini tamamen aptal durumuna düşürmeden önce

arkadaşını serbest bıraktı. "Bu konuyu bir daha asla konuşmamalıyız."

"Asla," dedi Evan ciddiyetle. "Akşam görüşürüz." "Görüşürüz o zaman."

"Eve dönerken düşmeyeceksin ya da kendini yaralamak için başka bir yol bulmayacaksın, değil mi?"

"Hayır, ben iyiyim. Gerçekten, gerçekten iyiyim."

Evan gülümsedi ve Owen el sallayıp Surf'e ve evlerine doğru ilerlerken başını eğlenerek salladı.

Laura ve Holden'la birlikte bulundu. Erken kalkan birkaç kişi Ön merdivenlerden çıkıp içeri girdiğinde verandada kahvenin tadını çıkarıyordu. Stephanie's Bistro ve Abby's Attic gibi resepsiyon da karanlık ve sessizdi. Her ikisi de Gansett'te bir yaz günü daha başlamak üzere birkaç saat içinde açılacaktı. Ailesine ulaşmak için sabırsızlanan Owen merdivenleri ikişer ikişer çıktı ve kapılarının önünde büyük bir zarf bulunca durdu.

Zarfı alıp içeri götürdü, doğruca banyoya gitti ve Laura ile Holden'ı rahatsız etmemek için kapıyı kapattı. Zarfın içinde bir tomar kâğıt ve Dan'den bir not buldu. "Bunun düğününü güzelleştirebileceğini düşündüm.

günü biraz daha özel kıldı. Kongre'nin bir kararı gerekiyordu ama bunu başardık ve Slim dün gece gazeteleri uçurdu. Tebrikler ve en iyi dileklerimle. Dan."

Laura'nın boşanma evrakları.

Owen'ın dizlerinin bağı çözüldü ve bunun gerçekleşmesi için elinden geleni yapan harika arkadaşlarına minnettarlık duydu.

Düğün zamanı.

Bölüm 27

Owen duş aldı, tıraş oldu ve dişlerini fırçaladı. Laura'yla birlikte yatağa girdi. Niyeti iyiydi - Holden onları uyandırmadan önce birkaç saat uyumak. Ama sonra Laura'nın saçlarının kokusunu almış, vücudunun sıcaklığını hissetmiş ve bir de bakmıştı ki, kolu Laura'ya sarılmış, bacakları Laura'nın bacaklarının arasına girmiş ve yüzü Laura'nın ipek saçlarına gömülmüştü.

"Demek eve gelmeye karar verdin," dedi kadın çakıllı, uykulu bir sesle ve onu anında tahrik etti.

"Zor bir karardı ama biliyorsunuz Holden'ın bana ihtiyacı var, bu yüzden geri dönsem iyi olur diye düşündüm."

Kadının eli, karnının yuvarlak çıkıntısı üzerinde kıvrılmış olan erkeğin elini örttü. "Bunu yaptığına sevindim."

"Bu gezegende başka hiçbir yerde olmak istemezdim."

"Mmmm," dedi, poposu aniden ve sert bir şekilde erekte olan horozuna doğru geri sokuldu. "Görünüşe göre bana bir hediye getirmişsin."

Bu beklenmedik yorum onu güldürdü. "Ne zaman yakınlarda olsan ortaya çıkıyor." Yanağını ve ulaşabildiği diğer tüm yumuşak ten parçalarını öperken eli yukarı doğru kayarak göğsünü kavradı. Meme ucunu parmaklarının arasında yuvarlayarak, sertleşip sıkılaşıp kadar onunla oynadı. "Tahmin et ne oldu?"

"Eve geldiğimde kapının önünde mi bekliyordun?" "Ne?"

"Boşanma evrakları."

"Aman Tanrım! Gerçekten mi? Gerçekten geldiler mi?"

"Onları buraya getiren Dan ve Slim'e teşekkürler."

"Aman Tanrım! Bu hayatımda aldığım en iyi haber."

Mutluluk ve rahatlama dolu, bulaşıcı bir kahkaha attı.

Düğünleri hiçbir şey olmadan devam edebilirdi.

Sonsuza dek mutlu olmalarıyla aralarında duran.

Kız ona karşı gerilene kadar meme ucuyla alay etmeye devam etti.

"Owen..."

"Uyumaya devam edebilmen için seni yalnız bırakmamı ister misin?"

"Kesinlikle hayır."

"Bugün seni ne kadar çok sevdiğimi ve seninle evlenmek için ne kadar sabırsızlandığımı söyledim mi?"

"Az önce yaptın."

Elini kızın yan tarafına, kalçasına ve bacağına doğru kaydırды, ta ki geceliğinin eteğiyle karşılaşana kadar.

beline kadar hafifledi. "Bırak

da döneyim."

"Hayır, böyle. Sadece böyle." Owen onun külotunu çıkardı ve hazır olup olmadığını test etti, onu kaygan ve sıcak bulduğunda inledi. "Ben eve gelmeden önce beni mi düşünüyordun?"

"Belki biraz. Uyandığımda sürekli seni arıyordum."

En çılgın rüyalarında bile bir kadını onu sevdiği gibi sevmeyi beklememişti. Ve o böyle şeyler söylediğinde... "Bir daha asla bensiz uyumayacaksın."

"Peki ya bu gece? Düşünden önce birbirimizi görmememiz gerekiyor."

"Boş ver onu. Ben batıl inançlı değilim. Ya sen?"

"Geçmişte öyleydin," dedi. "Ne de olsa İrlandalıyım." "Peki ya şimdi?"

"Siktir et."

"Düşünme şeklinizi seviyorum, Prenses." Kadının bacağını kalçasının üzerine kaldırarak yavaşça ve dikkatlice içine bastırды.

Kıpırdandı, yaklaşımaya çalıştı. "Ben de senin şu anki düşünce tarzından hoşlanıyorum."

Elini bebeklerinin olduğu yumrunun üzerinde gezdirdi ve arzusunun kalbini buldu.

Adam daha derine indiğinde nefesi kesildi ve başı geri gelip adamın omzuna yaslandı. "Owen, Tanrım... Çok iyi hissettiriyor. Çok iyi."

"Benim için de. Hiçbir şey bundan daha iyi hissettiremez."

"Ve yarından sonra, bunu sonsuza dek yapabileceğiz." "Ve yasal olarak da."

"Bonus." Adam kızın içine daha fazla girdiğinde, kız inledi.
"Bonus demişken."

"Her seferinde!" dedi gülerek. "Bu
artık bir gelenek."

"Tüm bu şikayetler... İnsanı yıpratıyor, sana söylüyorum."

"Seni yıpratmanın neredeyse imkansız olduğunu keşfettim.
-Ya da dışarı."

"Madem ne olursa olsun şikâyet edeceksin, ben de
paramın karşılığını alayım." Aralarındaki bağı koparmadan
onu dizlerinin üzerine, bir yığın yastığın üzerine çökecek
şekilde ayarladı. Kalçalarını kavrayarak önce yavaşça
hareket etti, her zaman onu incitmekten endişe ediyordu.

"İyi mi?"

"Mmm, evet. Çok iyi."

"Daha fazlası için hazır
mısın?" "Daha var mı?"

Kıçına kıkırdamasına neden olan alaycı bir vuruş yaptı. Bu
ses yaralı ruhuna merhem oldu.
hayatına girdiğinde nihayet iyileşmeye başlamıştı. "Tam bir
velet."

"Senin payından çok daha fazlası." "İşte bu
kadar. Şimdi gerçekten ciddileşebiliriz."

"Zaten ciddileşmiyorduk?"

"Daha yeni başlıyorduk."

O inlerken güldü ve sonra gerçekten ciddileştiğinde neler
yapabileceğini ona gösterdi.

Büyülü sabah sevişmesinin ardından Owen'la yatarken,
Laura kendini hiç bu kadar mutlu ve memnun
hissetmemişti. Owen geri dönmüştü. Dava sona erdiğinden
beri Owen ona her seferinde biraz daha geri dönmüştü. Her
geçen gün daha az düşünceli ve içine kapanık olmuştu.
Bugün ise özgürce gülüyor ve şiddetle seviyordu. En büyük
korkularıyla yüzleşmiş ve

diğer taraftan daha güçlü çıktı. Şeytanları sonsuza dek kovulmuştu.

"Parti eğlenceli miydi?"

"Harikaydı. Çok güldük. Evan elinden geleni yaptı." "Daha azını bekler miydin?"

"Hayır. O en iyisi."

"İşte bu yüzden en iyi adam o."

"Evet." Elini kolunda aşağı yukarı gezdirdi ve ona dokunduğunda her zaman olduğu gibi teninin karıncalanmasına neden oldu.

"Depoda biraz benzin kaldı mı?" Gözleri açıldı.

"Neden? Tekrar mı yapmak istiyorsun?"

"Şimdi olmaz," dedi gülerek. "Burada işler çığırından çıkmadan önce sana göstermek istediğim bir şey var."

"Depomda senin için her zaman benzin var, Prens." "

"Umarım aynı tür gazdan bahsediyoruzdur," dedi. bir gece önce bulduğu fotoğraf albümünü almak için yataktan kalkarken kuru bir sesle söyledi.

"Ha-ha, çok komik." Yastıklara yaslandı ve çıplak bir şekilde etrafta dolaşırken onu izledi.

Laura hamileliği ilerledikçe kendini bu kadar hantal hissetmekten nefret ediyordu ama örtünmek için kıpırdamaya cesaret edemiyordu çünkü kocasının onu doğal haliyle sevdiğini biliyordu. Albümü yatağa geri getirdi ve onunla birlikte yastıkların üzerine oturdu.

"O da ne?" diye sordu.

"İlk düğünümün albümü." "Oh."

"Düğünümüzden bir gün önce bunu ortaya çıkarmanın uygunsuz görüldüğünü biliyorum ama bir şey düşünüyordum ve seninle paylaşmak istedim." Ağır kabartmalı kapağı çevirerek açtı ve düğünü için giyinmiş bir fotoğrafını gördü. Saçları özenle geriye doğru toplanmıştı. saatlerini alan bir stile sahipti. Makyajı profesyonelce yapılmış ve her detayı bir uzman tarafından kontrol edilmişti.

detaylara titizlikle dikkat eden bir düğün planlayıcısı.

"Vay canına," dedi Owen fotoğrafa bakarak.

"Görünüyorsun inanılmaz. Çok güzel."

"Teşekkür ederim." Boğazı düğümlendi. "Bunu görmeni istedim çünkü bu ben değilim. Gerçek ben bu değilim. Gerçek ben yarın göreceğiniz kişiyim. Çok daha az mükemmel ve çok daha az cilalı ama tamamen ben."

"İstediğim tek kişi sensin, Laura."

"Biliyorum ve bu yüzden bu sefer kuaför, makyaj sanatçısı ya da düğün planlayıcısı yok. Sadece sen, ben ve Holden varız."

"İhtiyacımız olan tek şey de bu."

"Geçen sefer Justin'leyken tüm bunlar gerekli hissettirmişti. Seninle böyle hissetmiyorum ve nasıl olduğunu bilmeni istedim. Seninleyken tamamen kendim olabilmem beni rahatlatıyor; rol yapmadan, yapmacık davranmadan, maskaralık yapmadan. Sadece ben."

"Bana bundan daha anlamlı bir şey veremezsin, Laura." Yanağını avuçladı ve başparmağını alt dudağının üzerinde gezdirdi.

Onun şefkati gözlerini yaşarttı. "Resimlerin geri kalanını görebilir miyim?"

"Sana diğerlerini göstermeye niyetim yoktu. Sadece bunu görmeni istedim."

"Sorun olmazsa diğerlerini de görmek istiyorum."

Tereddüt etti, ama sadece bir an için, albümü ona vermeden önce. Artık ne önemi vardı ki? O biliyordu. Justin'i artık sevmiyordu - eğer sevmeye başladıysa bile. Justin'i asla onu sevdiği gibi sevmeyeceğini biliyordu ve ikisi için de önemli olan tek şey buydu.

Owen sayfaları çevirdi, her bir fotoğrafı yoğun bir konsantrasyonla inceledi. Düğün göz alıcı, zarif ve şıktı - bir zamanlar çok önemli olduğunu düşündüğü her şey. Ta ki zarif ve şık

"Evet" dedikten bir ay sonra evlilik alevler içinde kaldı.

"Olağanüstü güzelsin," dedi uzun bir konuşmadan sonra.

sessizlik dönemi. "Hayatının geri kalanını birlikte geçirmek için beni seçtiğine hâlâ inanamıyorum."

"O gün," dedi Laura duraksayarak, "bir şeylerin yanlış gittiğini biliyordum. Ne olduğunu bilmiyordum ama yanlış

olduğunu biliyordum."

"Bazı resimlerde bunu görebiliyorum." Justin'le çekilmiş bir fotoğrafını işaret etti. "Parlıyor ve ışıldıyorsun ama gözlerindeki hüznü hâlâ görebiliyorum."

"Üzgündüm ama o zaman nedenini bilmiyordum. Şimdi biliyorum. O zaman

Çünkü benim kaderimde hep seninle olmak vardı ve bunu neredeyse seni tanıdığımdan beri biliyorum. Lütfen o fotoğraflara bakıp gerçekten istediğimin bu olduğunu düşünme. Öyle değil." Elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "İşte bu. Sensin. Biziz."

"Biliyorum, bebeğim." Onu öpmek için eğildi. "Bunu biliyorum." Kitabı kapatıp komodinin üzerine koydu ve sonra yüzünü ona dönerek kolunu ona doladı. "Bunu benimle paylaştığın ve bana gerçek seni verdiğin için teşekkürler. Bu her zaman tam olarak istediğim şey olacak."

"Beni olduğum gibi kabul ettiğiniz için teşekkür ederim. Bana ve Holden'a bakma şeklin ve kaygısız hayatından vazgeçip bir aile kurduğun için."

"Bugüne kadar verdiğim en iyi karar. Geçenlerde o günü düşünüyordum, teknelerin ayrılışını izliyordum ve son teknenin yıllar sonra ilk kez bensiz ayrıldığı geçen Kolomb Günü'nü hatırlıyordum. O zaman seninle sonsuza kadar birlikte olacağımı biliyordum ve bundan bir an bile pişmanlık duymadım. Asla da pişman olmayacağım."

"Bunu duyduğuma sevindim."

"Merak etmedin, değil mi?"

"Pek sayılmaz ama yine de bunu duymak güzel." Elini adamın karnına koyarak göğsünü öptü. "Ben de senin Bütün gece ayakta kaldıktan sonra yorgun düştüm."

"Uyuyamayacak kadar heyecanlıyım. Kız kardeşlerim bugün, diğerleri yarın burada olacak. Bu akşam prova yemeğimiz ve yarın da düğünümüz var."

Onun heyecanlı olduğunu söylediğini duyunca çok heyecanlandı. "Ve eğer biraz uyumazsan bu gece masada yüzüstü yatıyor olacaksın."

"Küçük adamım yakında uyanacak."

"Bu sabah onunla ben ilgileneceğim, sen de uyuyabilirsin."

"Sizinle birlikte olmak varken uyumak istemiyorum."
"Hayatımızın geri kalanında her gün bizimle birlikte olacaksın." Onu öptü. "Gözlerini kapat."
"İstemiyorum."
"Owen..."
Şeytani gülümsemesi yüzünü aydınlattı. "Yap beni."
Kendini onun üzerine kaldırdı ve gözlerini kapatıp derin bir iç çekene kadar her bir göz kapağını öptü. "Şimdi onları kapalı tut."
Kollarını ona doladı ve onu üzerine yatırdı. "Benimle kal. Sensiz uyuyamam."
"Sadece Holden uyanana kadar." "Ne alabilirsem alacağım."
Göz kapaklarına, yanaklarına ve dudaklarına yumuşak öpücükler kondurdu, ancak onun altında sertleşmeye başladığını hissettiğinde durdu. "Bunu aklından bile geçirme."
"Bunu düşünmeme gerek yok. Sadece olur."
"Ben buradan gidiyorum."
"Hayır! Uslu duracağım. Söz veriyorum."
"Bu duyduğum en boş sözlerden biri." "Kal," diye fısıldadı.
Sadece gözlerini kapalı tuttuğu için
Başını onun göğsüne yasladı, nefes alışının derinleşmesini ve kollarının gevşemesini dinledi. Holden'ın beşiğinde kıpırdadığını duyana kadar orada kaldı ve sonra kendini Owen'ın kucağından kurtardı, kendisi güne başlarken onu uyumaya bıraktı.

"Aman Tanrım!" Laura'yı tam bir panik kapladı. "Bu uymuyor!" "Evet, oldu." Laura'nın nedimesi olarak Grace Bütün gün sakın ve soğukkanlıydı ve şimdi de bir istisna değildi.

"Hayır, öyle değil! Karnım üç gün içinde nasıl bu kadar büyümüş olabilir?"

"İkizlere hamilesin ve günde on yedi kez kusmayı bıraktın mı?"

"İlaçları alırsam böyle olacağını kimse bana söylemedi!"

"Laura," dedi Grace kıkırdarak. "Kendini dinliyor musun? Gerçekten kusmayı mı tercih ederdin?"

"Düğün gününde kendini bok gibi mi hissediyorsun?"

"Elbisemin gerçekten üzerime oturmasını tercih ederim."

"Sıgmıyor mu?" Stephanie, koyu kızıl saçlarını ve derin yaz bronzluğunu dengeleyen omzu açık mercan rengi bir elbiseyle içeri girerken sordu. Abby ile birlikte Maddie ve Janey, kızların her biri aynı renk elbisenin farklı bir stilini giyecekti. Geçen seferkinin aksine, Laura kızlara ne giymek isterlerse onu seçmelerini söyledi. Muhteşemdiler ve hangi elbiseyi seçerlerse seçsinler çok güzel görüneceklerdi.

"Fermuarı çekmek istemiyor gibi görünüyor," dedi Grace, Laura'nın en kötü korkularını doğrulayarak.

"Ne yapacağım ben?" diye sordu. "İnsanlar bir saat içinde burada olacak!"

Aynada Grace, Abby ve Stephanie'nin durumu değerlendirmelerini izledi. Üçü de geçen yıl Laura'nın en yakın arkadaşları olmuştu ve onlardan nedimesi olmalarını istemek Laura'nın hayatında verdiği en kolay karar olmuştu. yapılmış. Providence'ta birlikte büyüdüğü kızları ne kadar sevse de, onlar artık eski hayatının bir parçasıydı. Maddie'ye de sormuştu çünkü o çok iyi bir arkadaştı ve Laura'nın Holden hakkındaki tüm sorularına inanılmaz derecede yardımcı olmuştu. Janey, Laura'nın hiç sahip olmadığı kız kardeşiydi ve geçen sefer de nedime olmuştu.

"Sırtı açık gitmeye ne dersin?" Abby sordu. "Bu aynı zamanda sütyensiz olmak anlamına gelmez mi? Bu bir şey değil

Bu hamilelik göğüsleriyle bir seçenek."

"Seni anlıyorum kardeşim," dedi Maddie ve hepsini güldürdü. Hamile değilken göğüsleri oldukça büyüktü ve hamilelik göğüsleri hakkında yaptığı şakalar çok komikti.

"Buradan kesersek," dedi Abby, "fazla kumaşı yular olarak dikebiliriz."

"Ve bu bir saat içinde yapılabilir mi?" Laura bu planı gerçekten düşündüğüne inanamıyordu ama başka ne seçeneği vardı ki? Elbise ona uymuyordu. "Sarah'yı çağır. O dikiş diker! O ne yapacağını bilir."

"Ben gidiyorum," dedi Stephanie. "Sakin ol. Her şey yoluna girecek."

Laura güldü çünkü başka ne yapabilirdi ki? Ve dürüst olmak gerekirse, ne fark ederdi ki? Owen'la bir yıl içinde evlenebilirdi.

ve her şey yoluna girecekti. Resimler onlara yaşlılıklarında gülecekleri bir şey verecekti.

"Son derece sakınsın," dedi Abby. "Şok falan geçirmiyorsun, değil mi?"

"Hayır. Ben iyiyim." Nedimelerini hayal etmeye çalışıyorum İlk düğününün olduğu gün gelinliğini makasla kesmesi Laura'yı deli gibi kıkırdatmıştı. O zaman böyle bir şey olsaydı kendini kaybederdi.

"Victoria'yı arayalım mı?" Grace kaşları endişeyle çatılmış bir halde sordu.

"Hayır! Ben gerçekten iyiyim. Sadece bunun ne kadar saçma olduğuna gülüyorum."

Abby ona, "Her şey yoluna girecek," diye güvence verdi.

"Bunu biliyorum, bu yüzden gülüyorum. Günün sonunda Owen'la evlenmiş olacağım. Gelinliğimin nasıl görüldüğü kimin umurunda?"

Grace, "Şoka giriyor," dedi.

"Yapmıyorum. Yemin ederim." Laura ikna edici olmaya çalıştı ama gülmesini engelleyemedi.

Stephanie, dikiş setini ve Laura'nın daha önceden tanıdığı keskin bir makası getirmiş olan Sarah ile birlikte döndü. Mutfak.

Muhteşem beyaz ipek elbiseyi gerçekten keseceklerini fark edince midesi bulandı.

"Bir bakayım," dedi Sarah.

Diğer kızlar Sarah'ya çalışması için yer açmak üzere kenara çekildiler. "Neler oluyor?" Adele onlara katıldığında sordu. Laura, Owen'ın büyükannesine "Kıyafet faciası," dedi.

"Hızla büyüyen bir ikiz setiyle birleşti." "Olamaz," dedi Adele.

"Endişelenmeyin," dedi Sarah kendinden emin bir şekilde. "Ben ne yapacağımı biliyorum."

Laura, büyüyen belini zapt edemediği için yeni kayınvalidesinin bununla ilgileneceğine inanmaya karar verdi.

Bölüm 28

Kız kardeşinin düğününden bir saat önce Shane McCarthy yüzmeye gitmeye karar verdi. Duş alabilir ve On dakika içinde giyinmek ve otelin düğün konukları ve hazırlıklarıyla dolup taşması nedeniyle plaj Birkaç dakika huzur ve sessizlik bulmayı umabileceği bir yer.

Laura için çok heyecanlıydı -ve Owen için de... Owen, Shane'in yakın arkadaşı olmuştu ve onlarla birlikte otelde yaşamaya başlamıştı. Ancak Shane, üç yıl önceki kendi düğün gününü ve o günden bu yana olanları düşünmeden edemiyordu.

Courtney'i özlemişti. Bir karısı ve bir arkadaşı olmasını özlemişti. Evli olmayı seviyordu. Karısının şiddetli bir uyuşturucu bağımlısı olduğunu keşfetmek, hayatındaki en hayatının en şok edici anıydı. Onu ve evliliklerini bu bağımlılık yüzünden kaybetmek onu neredeyse yıkmıştı.

Hâlâ her gün Courtney'i düşünüyordu ama neden onunla birlikte olamadığını unutmamak için kötü zamanlara odaklanıyordu. Nadiren de olsa iyi zamanları düşünüyordu. Sırtüstü uzanıp bulutsuz mavi gökyüzüne bakarken, daha iyi zamanların anılarına daldı, örneğin hayatının geri kalanını geçirmeyi umduğu kadınla evlendiği gün hayat ile.

Her şey dağılmadan önce harika bir yıl geçirmişlerdi. Ya da en azından o harika bir yıl geçirmişti. Tüm o zaman boyunca

ikisinden de büyük bir düşmanla savaşıyordu. Her şey sırtındaki sıkışmış bir diski rahatlatmak için yapılan rutin bir ameliyatla başlamıştı.

Ameliyattan altı ay sonra onunla tanıştı. tamamen iyileşmişti - ya da o öyle söylüyordu. Ameliyattan sonra aldığı ağrı kesici ilaçlara bağımlı olduğunu keşfetmesi iki yılını almıştı. Onu saklamıştı İlaçlara olan bağımlılığı ondan çok iyi gizlenmişti ve ardında bıraktığı yalanlar ve mali yıkım ağrını ortaya çıkardığında, o da neredeyse mahvolmuştu.

Mutlu hayatı, hayatının en kötü günleri arasında yer alan yirmi dört saatlik bir dönemde yüzüne patladı

-Yedi yaşındayken annesinin öldüğü günden sonra. Şok olmuş, umutsuzluğa kapılmış ve neredeyse iflas etmişti,

Shane ona yardım etmek için elinden geleni yapmıştı. Bir yıl sonra, hala parasını ödediği aylar süren rehabilitasyondan sonra, boşanmak istemiş ve onu tekrar ezmişti.

Neydi o eski deyim? Beni bir kere kandırırsan, kendinden utanırsın. Beni iki kez mi kandırdın? Evet, adam aptalın tekiydi ve kadın da onunla bir kadının oynayabileceği her şekilde oynamıştı.

Önce onu gerçekten sevdiğine inandırarak, sonra da önemli olan diğer her şey hakkında ona yalan söyleyerek.

Laura ve Owen için gerçekten mutlu olsa da, aşk, evlilik ve tüm bu saçmalıklarla işi bitmişti. Bunu, son birkaç yılda birbiri ardına aşık olan kız kardeşine ve kuzenlerine bıraktığı için mutluydu; kuzenleri Riley ve Finn'le hâlâ bir bağları yoktu. Ona göre, üçü de şanslı olanlardı.

Kıyıya doğru yüzmek üzereydi ki bir çığlık dikkatini çekti. Güneş hâlâ öğleden sonra gökyüzünde olduğu için sesin nereden geldiğini görmek zordu. Ama sonra çırpınma sesleri ve belirgin bir kadın sesinden gelen başka bir yardım çığlığı duydu.

Shane, bu kurtarma görevinin kız kardeşinin düğününe geç kalmasına neden olmamasını umarak çığlıkların geldiği yöne doğru yüzdü. Sıçrama ve boğuşma seslerini takip etti, Shane kadına ulaşana kadar daha hızlı yüzdü.

"Hey," dedi, "rahatla. Sana yardım edeceğim."

Panikle ona yapıştı, üzerine tırmanırken kolları boynuna dolandı.

Kahretsin, diye düşündü Shane, suyun altına o kadar hızlı çekildi ki, ağzını kapatacak zamanı ancak bulabildi. Su üzerine hücum etti. Kadın onu o kadar sıkı kavramıştı ki, ne kendisine ne de kadına yardım edebilecek bir şey yapabiliyordu. Burada boğulacak mıyım?

Birlikte aşağı indiler, karanlık onu çevreliyordu. Bu gerçekleşiyor olamazdı... Kendisini ve onu da kurtaramayacağını aniden fark eden Shane, kendisini saran kolları çılgınca çekerek karşı koymaya başladı bir ilmik gibi boynuna dolandı. Ciğerleri hava almak için yanmaya başladı ama kendini kurtarmayı başarana kadar mücadele etmeyi asla bırakmadı.

Yüzeye çıktığında, kalbi hızla çarparken ve oksijensizlikten başı dönerken açgözlü nefesler emdi. Etrafında kadını aradı ama göremedi. Onun için aşağıya dalıp kendi hayatını tekrar riske atmaya cesaret edebilecek miydi, yoksa şansı varken kıyıya mı ynelmeliydi?

Onu bırakıp giderse kendisiyle nasıl yaşayabilirdi? Tartışmayı vicdanı kazandı ve derin bir nefes aldıktan sonra suyun altına daldı. Kızın huzur içinde yzdeğn gördü ve ona doğru hamle yaptı, ancak sadece bikinisinin st kısmıyla geri döndü. Yüzeye doğru yüzdü, bir nefes daha aldı ve tekrar aşağı indi, bu sefer kolunu ona doladı ve onu da beraberinde sürüklüyor.

Ya içindeki tüm mücadele bitmişti ya da bilinci yerinde değildi. Onu kendisiyle birlikte, şimdi bir mil uzakta gibi görünen kıyıya doğru sürüklerken ikincisinden şüpheleniyordu. Vücudundaki her kas başını tutma çabasından dolayı ağrıyordu.

ve güçlü bir akıntıya karşı ilerlerken suyun üzerinde.

Bir saat süren destansı mücadelenin ardından ayakları nihayet kumla temas etti. Kadını kaydırdı, böylece kollarını sırtının ve bacaklarının altına koymuş ve onu kuma bıraktı ve yanına yığılmadan önce onu dikkatlice oraya bıraktı. Nefes alıp almadığından emin olması gerekiyordu ama kendi nefesini yakalayamıyor gibiydi.

Her zaman bu sahilde olan insanlar hangi cehennemdeydi? Dizlerinin zerine kalkarak, sarı sa maskesinin altında kaybolan yüzüne baktı. Bakışları göğüslerinin tamamen açıkta olduğu yere kadar gitti. Yıllar önce aldığı ilk yardım eğitimini hatırlayarak

saçlarını geriye attı, burnunu tıkadı ve ciğerlerine sürekli hava üflemek için ağzını açtı. Kız öksürmeye başlamadan önce bunu iki kez yaptı. Tuzlu su kusmaya başladığında onu yan yatırdı.

Saçlarını yüzünden geriye doğru itti.
Bir gece önce tanıştığı Owen'ın kız kardeşi Katie'yi tanıdığı anda nefesi kesildi.

"Katie! Tanrım! Bir şey söyle. İyi misin?"

Öksürdü, öğürdü ve kurudu. Sonra kontrolsüzce hıçkırmaya başladı.

Tanrım, ne yapmalı?

"Katie, ben Shane, Laura'nın kardeşi. Konuşabilir misin?"

Gözlerini kapalı tuttu ama kolunu göğüslerine doladı.

"Üstümü kaybettim."

"Neredeyse hayatını kaybediyordun! O kadar uzakta ne yapıyordun?"

"Riptide," dedi, gözyaşları yanaklarından aşağı akmaya devam ederken usulca nefes alıyordu. "Öleceğimi sandım."

"Bir an için ben de öyle düşündüm." "Özür dilerim.

Panikledim."

"Sorun yok," dedi, garip bir şekilde omzunu sıvazlayarak. "İkimiz de iyiyiz."

"Senin sayende."

"Seni duyduğuma sevindim." Owen'ın mutlulukla dolu olması gereken bir günde kız kardeşini kaybettiğini düşünmek

Shane'i doğru zamanda doğru yerde olduğu için iki kat minnettar kıldı. "Yürüyebilir misin sence?"

"Bilmiyorum. Yaprak gibi titriyorum ve yarı çıplağım."

"Gömleğimi bulayım. Hemen döneceğim."

Yola çıktığı yerden epeyce uzakta karaya çıkmışlardı, bu yüzden kıyıya yüzmek için harcadığı çabadan dolayı titreyen bacaklarıyla sahilde koştu. Gömleğini ve havlusunu aldı ve Katie'yi bıraktığı yere geri döndü.

"Al," dedi. "Bunu giy."

Ayağa kalktı ve beceriksizce adamın üzerinde kocaman duran tişörtünün içine girmeye çalıştı. "Oldukça göz alıcı, ha?"

"Seni süzmekten çok nefes alıp almadığın konusunda endişeliydim."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Başını sallayarak tekrar ağlamaya başladı.

İkisinin de vakti olmamasına rağmen, kumda onun yanına oturdu. Kızın omuzları hıçkırıklarla sarsılırken ne yapacağını bilemiyordu. Owen'ı ve geçen yıl boyunca ne kadar iyi bir arkadaş olduğunu düşünen Shane, kolunu Owen'ın kız kardeşine doladı ve elinden gelen teselliği sundu.

"İyisin Katie. Her şey yolunda."

"Neredeyse ikimizi de öldürüyordum - kız kardeşinin Kardeşimle evleniyorum," dedi hıçkırıklar içinde.

"Bu onların gününü tamamen mahvedeceği için, böyle bir şey olmadığı için mutlu olalım."

"Çok özür dilerim," dedi hıçkırıklar arasında. "Panikledim. Çok korkmuştum. Hayatım boyunca bu plajda yüzdüm ve hiç böyle bir şey olmamıştı."

"Üzgün olmana gerek yok. Önemli olan tek şey ikimizin de güvende olması. Ama otele dönüp düğün için hazırlanmazsak daha büyük sorunlarımız olacak."

"Aman Tanrım! Saat kaç?"

Saatini kontrol etti. "Beşe yirmi dakika var."

"Gitmek zorundayız!"

"Ben de sana bunu anlatmaya çalışıyorum." Ayağa kalktı ve ona elini uzattı.

Adamın elini tuttu ve bacaklarını altına aldığı anda sallanarak kendisini yukarı çekmesine izin verdi.

Shane onu sabitlemek için kolunu omuzlarına doladı. "Bir saniye bekle."

Islak mavi gözleriyle ona baktı. "Bunu kimseye anlatmayacaksın, değil mi?"

Sadece bir gündür tanıdığı bir kadına karşı derin bir koruma duygusu hissetti. Ama öyle görünüyordu ki

nasıl büyüdüğünü bildiği için çok daha uzun sürmüştü. Saçları kafasına dökülmüş ve gözleri yaşlardan saydamlaşmış bir halde onun yanında dururken kırılgan görünüyordu.

Owen'ın kız kardeşiydi. Elbette ona karşı korumacı hissediyordu. Garip duygularından sıyrıldı ve ona baktı. "Kimseye söylemem ama gitmeliyiz."

Başını sallayarak otele çıkan dik merdivenlere doğru yavaşça yürümeye başladı. Adam, kadının hareket ettikçe bacaklarının titrediğini fark etti.

"Merdivenlerden çıkarken yardıma ne dersin?" dedi. "Ne demek istiyorsun?"

Ona sırtını döndü. "Atla."

"Oh, yapamadım. Ben iyiyim. Gerçekten. Yapabilirim."

Shane merdivenleri kapattı, böylece ona yardım etmesine izin vermedikçe ilerleyemedi.

"Yapabileceğimi söyledim."

"Ben de sana yardım etmek istediğimi söyledim."

"Yeterince yardım etmedin mi? Ne de olsa hayatımı kurtardın." "Evet, kurtardım, bu yüzden minnettarlığınız için

Merdivenlerden çıkmana yardım etmeme izin ver. Şimdi atla."

"Tamam, ama beni hemen yere bırakmalısın. Kimsenin beni sırtında görmesini istemiyorum."

Omzunun üzerinden ona baktı. "Neden olmasın? Tam olarak hüküm giymiş bir suçlu değilim."

Kadının yüzü düştü ve adam ne dediğini hemen anladı. "Özür dilerim. Düşünemedim."

"Sorun değil. O hüküm giymiş bir suçlu ve öyle de olmalı. Sadece hala biraz...yeni."

"Özür dilerim."

Başını kaldırıp ona baktı. "Arabayla bırakma teklifi hâlâ geçerli mi?" "Elbette."

"Hadi yapalım o zaman."

Shane onu sırtına aldı ve kendi bacakları neredeyse boğulmanın şokuyla hâlâ lastik gibi olsa da, ikisini de başka bir şey olmadan merdivenlerden yukarı çıkarmayı başardı.

Olay. Onu güverteye bıraktı ve gitmesine izin vermeden önce dengede olduğundan emin olmak için bekledi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu güvertedeki sandalyelerden birinden bir ses.

Döndüklerinde Katie'nin büyükannesinin bilge gözleriyle onları ilgiyle izlediğini gördüler.

"Büyükanne, beni korkuttun. Evet, her şey yolunda. Düşüm.

Güneşin altında uyuyakalmışım ve Shane beni uyandıracak kadar iyiymiş.

Duşa girsem iyi olacak, yoksa düğünde korkunç görüneceğim."

Shane ona asla korkunç görünemeyeceğini söylemek istedi ama çenesini kapalı tuttu.

Katie içeri girerken her ikisine de "Birazdan görüşürüz," dedi.

Shane, Adele'in yoğun bakışları karşısında kapana kısılmış gibi hissetti. "Ben... ah, ben de hazırlansam iyi olur, yoksa Laura beni arıyor olacak." Owen'ın sağdıçlarından biri olarak yarım saat önce damadın yanında olmalıydı.

"Aşağıda neler olduğunu gördüm." Ayağa kalktı ve ona doğru geldi. "Kurtarma ekibini aramak üzereydim ama sen benden önce davrandın." Onu yaklaştırmak için parmağını ona doğru eğdi.

ve sonra yanağına bir öpücük kondurarak onu şaşkına çevirdi. "Teşekkür ederim, Shane. Sanırım bu aile Sevgili Katie'mizi kaybetmekten kurtulduk ve yaptıklarınız için size son derece minnettarım."

"Oh, um... Sadece doğru zamanda doğru yerdeydim."

"Bunun için Tanrı'ya şükürler olsun. Seni tutmayacağım. Sadece kalbimin derinliklerinden teşekkür etmek istedim."

"Hiçbir şey söylemeyeceksin, değil mi? Laura ve Owen'ı üzmemek istemeyiz. Bugün olmaz."

"Teşekkür etmekten başka bir şey söylemeyeceğim."

"Rica ederim. Ben duşa gireceğim ve hazır." Shane lobiden hızla geçerek merdivenlerden üçüncü kattaki odasına çıktı. Rekor bir sürede tıraş oldu, duş aldı ve beyaz keten gömleği ile haki renkli

düğün partisinin bir üyesi olarak giymesi istenen pantolon.

On dakika sonra odasından çıktı.

Katie ile koridorda karşılaştı. Saçları yıkanmış, kurutulmuş ve dalga dalga omuzlarına dökülmüştü. Tüm kıvrımlarını saran çiçekli bir elbise giymişti ve

Dizinin üstünde, olağanüstü bacaklarını tam teşhir halinde bıraktı. "İyi temizleniyorsun," diyerek sessizliği bozdu.

"Sen de öyle ve çabuk temizleniyorsun."

"Altı kardeşle birlikte büyüdüm. Banyoda hızlı olmayı öğrendim."

"İyi misin?" diye sordu.

"Biraz titrek ama onun dışında her şey yolunda.

Sen mi?"

"Aynı."

"Teşekkür ettim mi? Bunu söyleyip söylemediğimi hatırlamıyorum, söylemem gerekirdi."

"Yaptın ve sorun değil. İyi ki sen oradayken ben de oradaydım.

yardıma ihtiyacım vardı." Kolunu ona doğru uzattı. "Peki ya biz

Bunu unutmaya çalışıp düğünde iyi vakit geçirmeye ne dersin?" "Unutabileceğimden emin değilim ama düğünde iyi vakit geçirmekten yanayım.

düğün zamanı. Lawry ailesi bir kutlama için çok gecikti."

"O zaman başlayalım."

Laura dairesinde tek başına durmuş, Sarah'nın bodrumdan çıkardığı boy aynasındaki yansımasını inceliyordu. Müstakbel kayınvalidesi düğün günü mucizesi. Gelinliğin arka kısmından kesilen malzemeyi kullanarak oraya aitmiş gibi görünen bir yular yapmıştı. Tasarımcı, eserine ne yaptıklarını görseydi kalp krizi geçirirdi.

Laura arkasını döndü ve Sarah'nın sadece filmli başlığıyla örttüğü sırtına uzun uzun baktı.

Tavan arasında bulduğu tül den yapılmıştı. Kayınvalidesi şaşırtıcı derecede becerikliydi ve bunu yıllarca yedi çocuğu için Cadılar Bayramı kostümleri hazırlamasına borçluydu.

Laura başlık takmayı planlamamıştı ama açıkta kalan sırtını örten tülle kendini daha rahat hissetti.

Kapı çalındı ve babası odaya girdi.

Onu görünce kısa bir süre durdu. "Aman Tanrım, aşkım. Şu haline bak."

"İyi mi?" diye sordu babasına gülümseyerek.

"Olağanüstü. Seni hiç bu kadar güzel görmemişim. Kesinlikle parlıyorsun."

"Bizi evlendirdiğin için çok teşekkür ederim baba. Biliyorsun geçen sefer de seni istemiştim ama Justin'in annesi kilise için baskı yaptı."

"Biliyorum tatlım ve bu töreni gerçekleştiriyor olmaktan, o törende olacağımdan çok daha fazla memnunum. Owen'ı seviyorum. O benim güzel kızıma layık bir adam."

"Evet, öyle," dedi Laura. "Ama beni ağlatmayın. Kendi düğünümde dağınık olmak istemiyorum."

"Dağınık olman mümkün değil." Ellerini kızın kollarına koyarak alnına şefkatli bir öpücük kondurdu. "Ağlamamak için gözlerini kapat. Sana söylemek istediğim bir şey var. Aslında iki şey."

"Bunu bana gerçekten yapacaksın, ha?"

"Korkarım öyle."

Laura ona gülümsedi ve söylenildiği gibi gözlerini kapattı. "Bir, seni çok seviyorum. Sen ve kardeşin Hayatımın en güzel kısmı ve ikinizle de inanılmaz gurur duyuyorum. Ve ikincisi, annen de gurur duyardı. O da Owen'ı severdi ve senin büyüdüğünde olacağın kadını da severdi. Bunu bilmeni istedim." Adamın mendilini gözlerinin altına sürmesi, tutmaya çalışmasına rağmen kaçan gözyaşlarını yakaladı.

"Bunu bana söylediğin için teŖekkr ederim. Benimle gurur duyacağını dŖnmek hoŖuma gidiyor."

"yle olurdu, tatlım. Kesinlikle. Ŗimdi, evlenmeye hazır mısın?"

"Ben çok hazırım."

Frank kolunu ona doğru uzattı. "O zaman baŖlayalım."

Bölüm 29

Sarah, Owen'ın sağdıçlarıyla birlikte toplandığı oturma odasına girerken, "Herkes dışarı," dedi. Evan ve Shane'in yanı sıra Adam McCarthy ve Sarah'nın diğer oğulları Josh ve Jeff de düğün ekibini oluşturuyordu.

Çocuklarından biri hariç hepsinin aynı anda aynı yerde olması nadir görülen bir durumdu ve Sarah bu durumun her birini çok seviyordu.

bir dakikasını. "Damadın annesi oğluyla biraz vakit geçirmek istiyor."

Artık babalarının davası geride kaldığına göre, çocuklarında daha önce hiç görmediği bir hafiflik vardı. Daha kolay gülüyorlar ve daha sık gülümsüyorlardı. Sanki onlar

sonunda kendileri olma iznine sahip oldular, çünkü Mark Lawry hayatlarından sonsuza dek çıkmıştı. Onu yıllar önce terk etmeliydi ama yirmi yıl sonrasını görebiliyordu ve bugünlerde geriye değil ileriye bakmayı tercih ediyordu.

"Onu duydunuz," dedi Owen düğün ekibine. "Sahile inin. Ben hemen arkanızda olacağım."

Her biri odadan çıkarken Sarah'nın yanağını öptü. Yalnız kaldıklarında Owen'a "Ne kadar yakışıklı adamlar," dedi.

"Onların yanında kendimi tüylü ve büyümüş hissediyorum."

"Sen bunların hiçbirisi değilsin. Sen harikasin ve Laura şanslı bir kadın."

"Şanslı olan benim anne."

"İkiniz de öylesiniz tatlım ve bunu asla unutma." "Unutmayacağım. Harika görünüyorsun. Elbisene bayıldım."

"Çok fazla değil mi?" diye sordu Tiffany'nin onu ikna ettiği fırfırlı, açık lavanta rengi elbise için.

"Bu mükemmel."

"Baban tenimi göstermemden hiç hoşlanmazdı." Arsız bir sırıtış ve göz kırpışla ekledi, "Charlie buna bayılıyor."

Owen ellerini kulaklarının üzerine koydu. "Seni duyamıyorum." Owen'ın yüz ifadesine güldü.

"Şaka bir yana, onunla mutlu olmana çok sevindim. Bunu tanıdığım herkesten daha çok hak ediyorsun."

"Bunu en az senin kadar hak ediyorum aşkım. Sen ne yapıyorsun?"

bundan sonra mutlu olmak için kendimize izin verelim mi?"

"Bu konuda hemfikirim."

Masanın üzerindeki çiçekçi kutusundan kalan tek mercan gülü yaka çiçeğini aldı ve havaya kaldırdı. "Alabilir miyim?"

"Lütfen yap. Bununla ne yapacağımı hiç bilmiyordum." "Anneler bunun için vardır."

Gül beyaz keten gömleğinin üzerindeki yerini aldığı anda, ellerini göğsünde birleştirdi. "Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyorum. Sen, küçük ailen ve bu büyümlü otel geçen yıl hayatımı kurtardınız ve size her zaman minnettar olacağım."

"Biz de sana aynı şekilde minnettarız anne. Tam da sana en çok ihtiyacımız olduğu anda ortaya çıktın."

Ona gülümsedi. "Laura her an inebilir."

Annene sahile kadar eşlik etmeye ne dersin?"

Onun yanağına bir öpücük kondurdu. "Benim için zevktir."

Öğleden sonra güneşi Owen'ı ışıl ışıl parlatırken dik merdivenlerden kuma inerken annesine eşlik etti. Laura'nın isteğı üzerine herkes yalınayaktı. Başından beri mantrası "basit tutmak" olmuştı, bu da onun için gayet iyiydi.

Sevgili kız kardeşleri Julia, Katie ve Cindy, Holden'ı taşıyan Julia ile birlikte aşığıya indiler. İkiz olmalarına rağmen Julia siyah saçlı, Katie sarışındı ama ortak noktaları mavi gözleri olmasıydı. Cindy'nin saçları da gözleri gibi açık kahverengiydi.

O, Jeff ve Julia ailenin baba tarafını tercih ederken, diğeri anneleri gibi sarışındı. Julia bebeğı teslim ederken kız kardeşleri ona ışıl ışıl gülümsedi

ona. Owen onları öptü ve kucakladı. Onları gördüğüne çok sevinmişti.

Holden düğündeki diğer erkeklerle aynı beyaz gömlek ve hakileri giymişti ve sevimli yüzünde meraklı bir ifadeyle olan biteni izliyordu.

Evan hem Owen'ın sağdıcı olarak çifte görev yapıyor hem de müziği sağlıyordu. Çiçekçi, kaplan zambakları, gündüz zambakları, papatyalar ve güllerden oluşan iki büyük aranjman yerleştirmişti.

Laura'nın ona söylediği şeye "cennet kuşu" deniyordu. Owen, Laura'nın mercan ve turuncu renkleri seçme kararını merak etmişti ama çiçeklerin çok güzel olduğunu kabul etmek zorundaydı.

oldukça muhteşemdi. Laura'nın bunu doğru yapacağını bilmeliydi. O her zaman yapardı. Konukları çiçeklerin etrafında yarım daire şeklinde duruyordu. Tören kısa ve tatlı olacağı için sahile sandalye getirme zahmetine katlanmamışlardı.

Düğün ekibi çiftler halinde merdivenlerden indi: Adam ve Abby, Shane ve Janey, Jeff ve Stephanie, Josh ve Maddie. Baş nedime olarak Grace tek başına aşağı indi ve Owen, Evan'ın onu görünce yüzünün aydınlanmasını izledi. Grace tüm kıvrımlarını saran mercan rengi elbisesiyle onlara doğru ilerlerken Evan gözlerini nişanlısından hiç ayırmadı.

Ve sonra Laura merdivenlerin başında belirdi, kolunu babasının bükülmüş dirseğine sıkıştırmıştı ve diğer her şey kayboldu. Sadece o vardı. Sadece o olacaktı. Laura ona doğru gelirken Evan "Here Comes the Bride" şarkısının akustik bir yorumunu çaldı, bakışları onunkilere kilitlenmişti.

Owen, Prenses gülümseyene kadar nefes alamıyor gibi görünüyordu ve göğsündeki sinir düğümü, daha önce hiç bu kadar derinden deneyimlemediği saf bir sevinç hissine dönüştü. Prensesi... Aşk. Onun hayatı.

Birlikte geçirdikleri zaman, kuzeni Janey'nin düğününde onu ilk gördüğü günden onu bulduğu güne kadar, izlediği en iyi film gibi aklından geçti.

Ertesi sabah Surf'ün dışında, bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda onu banyo zemininden kucağıma aldım.

Holden'a hamileliği sırasında sabah bulantılarından muzdaripti. Holden'ı doğurduğunda ve "sürpriz" hamileliklerinin ikiz olduğunu öğrendikleri gün onun yanındaydı. Annesinin babası tarafından dövölmesi kabusu boyunca Holden'ın yanında durmuş ve babasının davası boyunca sarsılmaz bir destek sağlamıştı.

Onunla geçirdiği her dakika, şimdiye kadar biriyle geçirdiği en iyi zamandı ve onunla sonsuza dek birlikte olmak için sabırsızlanıyordu. Zaten iyi ve kötü zamanları, hastalıkları ve sağlıkları olmuştu. Bugün resmiyete dölceklerdi. neredeyse bir yıldır kalplerindeydi.

Frank elini Owen'a uzattı.

Owen yeni kayınpederiyle el sıkıştı. Birbirlerini tanıdıkları süre içinde Frank McCarthy, Owen için Mark Lawry'nin olduğundan daha fazla bir baba olmuştu.

Ardından Frank, Laura ve Owen'ın ellerini birleştirdi, kızını öptü ve toplanan grubun önüne çıktı. "Hepinize hoş geldiniz demek benim için büyük bir zevk.

Bugün muhteşem, harika, sansasyonel kızım Laura'nın hayatının aşkı Owen ile evliliğine tanıklık etmek için Lawry.

"Owen, kızıma daha uygun bir adam seçemezdim. Ona ve Holden'a çok iyi baktın.

sarsılmaz bir sevgi ve şefkat gösterdiniz ve bunun için size teşekkür ediyorum. Kızımın hayran olduğum ve saygı duyduğum bir adam tarafından iyi ve gerçekten sevildiğini bilerek geceleri çok daha rahat uyuyorum."

Frank'in içten sözleri Owen'ın gözyaşlarını geri kırpmasına neden oldu.

Laura onun elini sıktı ve ona gülümseyerek duygularını ancak onun yapabileceği gibi yatıştırdı.

"Owen ve Laura kendi yeminlerini okumayı seçtiler. Owen?" Frank torununa uzandı ve Owen Holden'ı Frank'in uzanmış kollarına bıraktı.

Laura elindeki turuncu çiçek buketini Grace'e uzattı ve ardından Owen ile el ele tutuştu.

"Babanın beni ağlatmasını beklemiyordum," dedi Owen, yanağındaki gözyaşını silmek için elini bırakarak.

Laura, "Beni daha önce indirdi," dedi.

"Sadece ben olmadığımı sevindim." Owen derin bir nefes aldı ve onun muhteşem yüzüne baktı. Beklentiyle ona bakıyor, ne söyleyeceğini duymayı bekliyordu. Bu konu üzerinde uzun uzun düşünmüştü çünkü tam olarak doğru söylemek istiyordu. "Seninle tanıştığım ilk günden beri benim prensesim oldun, o kadar güzel ve asil görünüyorsun ki, o zarif dış görünüşünün altında saf altından bir kalbin var. Birlikte geçirdiğimiz bir yıl içinde daha fazla mutluluk, memnuniyet

ve senden önceki tüm hayatımda yaşadığımdan daha fazla huzur. Seni bulana ve sadece var olduğumu keşfedene kadar mutlu olduğumu sanıyordum. Bana nasıl yaşayacağımı öğrettin Prens ve hayatımın geri kalanında her gün seninle yaşayacak ve seni sevecek olmak bana verilmiş en büyük hediye.

Bu dünyada seninle olmaktan başka tercih edeceğim hiçbir yer yok. Seni, Holden'ı ve birlikte sahip olacağımız bebekleri hayatımın sonuna kadar seveceğime, onurlandıracağıma ve koruyacağıma yemin ederim."

Holden, anne ve babasını güldüren küçük, mutlu bir çığlık attı, her ikisi de gözyaşlarıyla boğuşurken.

"Laura?" Frank söyledi.

"Bunu takip etmem mi gerekiyor?" Owen'a bakarken derin bir nefes verdi. "Ben de senin gibi, seninle tanışıp evimi, hayatımın işini ve hayatımın aşkını bulana kadar sadece var oluyordum.

Hayatımın aşkını büyülmüş bir yerde buldum. Başından beri yüzleşmek zorunda kaldığımız zorluklara rağmen, birlikte geçirdiğimiz yıl benim için de hayatımın en güzel yılı oldu. Eski kocamın bebeğini bekliyor olmamı umursamadın.

Birlikte olduğumuz ilk altı ay boyunca her gün köpek gibi hasta olmamı umursamadın. Beni yerden kaldırdın. ve bana sana aşık olmaktan başka seçenek bırakmadın. Ve sonra sen neşeli yoluna devam etmek yerine bizimle kalmaya karar verdin, hayatını

Her zaman olduğun gibi rahat ve süssüz bir ozandın. Bizi seçtin ve benim için tüm hayatını değiştirdin. Bunun için sana her zaman minnettar olacağım, çünkü görüyorsun...

Ben

Gittiğinde sensiz nasıl yaşayacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Artık buna gerek yok. Artık hayatımızın geri kalanında her günü seninle geçireceğim ve gerçekten ve dürüstçe bundan daha çok istediğim bir şey yok. Yaşadığım sürece seni seveceğime, onurlandıracağıma ve koruyacağıma yemin ediyorum."

Frank boştaki eliyle gözyaşlarını sildi. "Sana derim ki iki kişi intikamını aldı," dedi aynı derecede ağlamaklı olan topluluğun kahkahaları arasında. "Evan? Yüzükler?"

"Kahretsin," dedi Evan ve gruptakileri bir solukta bıraktı. Sonra da genişçe gülümsedi. "Psikoloji." Yüzükleri Frank'ın uzattığı eline bıraktı ve Holden'la birlikte sıraya girdi.

Frank yeğenine, "Hiç komik değil," dedi.

"Evet, öyleydi," diye yanıtladı Evan arsız bir sırıtışla.

Owen bu değişik tokuşa güldü. En iyi arkadaşından düğün töreninin ortasında bir şakadan daha azını beklemiyordu. Owen Laura'nın yüzüğünü Frank'ten aldı ve istediği basit platin yüzüğü parmağına taktı. "Bu yüzükle seninle evleniyorum, Laura McCarthy."

O da aynı yolu izleyerek aynı sade platin yüzüğü Owen'ın parmağına geçirdi. "Bu yüzükle seninle evleniyorum, Owen Lawry."

"Rhode Island Eyaleti ve Providence Plantations'ın bana verdiği yetkiye dayanarak sizi karı koca ilan etmekten onur duyuyorum. Owen, kızımı öpebilirsin ama temiz tut."

Laura onun kollarına atılıp babasının, ailelerinin ve arkadaşlarının önünde onu tutkuyla öperken, "Sakin buna cüret etme," dedi.

Owen onu geri öpmekten başka ne yapabilirdi ki?

"Bu hiç temiz değildi," diye mırıldandı Frank, sonunda ayrıldıklarında, nefes nefese kalmışlardı ve o anın katıksız neşesinden gülüyorlardı.

"Frank, "Bay ve Bayan Owen Lawry'yi ilk kez sizlere takdim etmek benim için hayatımın en büyük onurlarından biri," dedi.

Arkadaşları ve aileleri coşkulu bir şekilde Owen, Holden'ı Evan'dan alıp Laura'nın elini tutarak merdivenlere doğru yürürken alkışlar

Otelde resepsiyon için yukarı çıktıklarında konuklarını selamladılar.

Arkadaşları merdivenlerden çıkmadan önce teker teker tebriklerini dile getirdiler: David ve Daisy, Jenny, Alex ve Paul, Victoria ve Shannon, Jared ve Lizzie, Tiffany ve Blaine, Luke ve Sydney, Big Mac ve Linda, Mac, Grant, Laura'nın amcası Kevin ve oğulları, koyu renk saçları ve yaramaz mavi gözleriyle Mac ve Adam'a çok benzeyen Riley ve Finn.

Owen onlarla ilk kez önceki gece tanışmıştı ve her ikisi de henüz yirmili yaşlarında olmalarına rağmen kendilerinden yaşça büyük kuzenlerine ve arkadaş gruplarına uyum sağlamışlardı. Riley'nin Janey'ye hâlâ kendi adını taşıyan bir köpeği olup olmadığını sorduğunu ve Janey'nin de köpeğin adıyla birlikte geldiğini söylediğini duymuştu. Riley de buna karşılık olarak havlamıştı. Finn soğuk havalardan başlamadan önce bitirmeye çalıştığı uygun fiyatlı konut projesinde Shane'e yardım etmek için yazın geri kalanında burada kalmayı planladı.

Riley ve Finn Laura'ya sarıldılar ve Owen ile el sıkıştılar. Finn, "Onu elimizden aldığınız için teşekkür ederiz," dedi.

Laura ona vurdu.

Finn kolunu dramatik bir şekilde ovuşturarak, "Ah," dedi. "Bu hiç de gelinliğe yakışır bir hareket değil."

Owen, karısının küçük kuzenleri tarafından beşlik çakılırken, "Kirli dövüşüyor," dedi.

"Ondan hoşlanıyorum," dedi Riley.

Laura, "Normalde ben de öyle yaparım," diye cevap verdi.

Riley Finn'e, "Onları dövüşürken yakaladık, kardeşim," dedi. "Buradaki işimiz bitti."

Kendilerinden memnun olan kardeşler merdivenlerden yukarı çıktılar.

Owen, gözlerini deviren Laura'nın amcası Kevin'e, "Çok komik," dedi.

"Kesinlikle çok komik." Big Mac'ten on yaş küçük olan Kevin'in açık kahverengi saçları ve McCarthy mavisî gözleri vardı. Ağabeyleri gibi Kevin da komik ve kendini işine adanmış biriydi.

ailesine. Owen onu hemen sevmişti. "Onları hiçbir yere götüremem. Bu sefer ne dediler?"

Laura, "Owen'ın beni senin elinden almasıyla ilgili bir şey," dedi.

"Bunun için minnettarız," dedi Kevin ciddiyetle.

Laura, "Elma, Ağaç'la tanış," dedi ve yanağını amcasının öpücüğünü aldı.

"Tebrikler tatlım. Senin adına çok mutluyum."

"Teşekkürler Kev. Burada olmanıza çok sevindim. Deb Teyze nerede? Bu sabah gelebildi mi?"

Kevin başını sallarken gülümsemesi soldu. "Sonuçta gelemedi."

"Oh. Her şey yolunda mı?"

"Bu, canım, başka bir günün hikayesi. Bugün mutlu bir gün ve burada seninle ve ailenin geri kalanıyla birlikte olmaktan çok memnunum. Çok uzun zaman oldu."

"Evet," diye onayladı Laura. "Öyle."

Kevin merdivenleri çıktıktan sonra Laura, "Bu kulağa hiç hoş gelmiyor," dedi.

"Hayır, değil ama bugün için endişelenmemeye çalış. Bugün bizim günümüz."

Onun tek kollu kucağına doğru eğildi. "Holden'ın doğduğu gün dışında hayatımın en güzel günüydü."

"Benim de, Prenses." Önce alnından, sonra dudaklarından öptü. "Benimkini de."

Kevin McCarthy merdivenlerden çıkarken yeğeni karısını sorunca yüreği ağzına geldi. Ona düşün gününde Deb'in kendisini daha genç bir adam için terk ettiğini söyleyememişti. Evet, tam bir klişeydi. Laura'ya söyleyemezdi.

Deb teyzesinin onunla sahip olduklarından daha fazlasını istediğini, hayatının onu geçip gittiğini ve geride bıraktığını hissettiğini söyledi.

Ona gitmemesi, danışmanlık almayı düşünmesi ve yirmi yedi yıllık evlilikleri için mücadele etmesi için yalvarmıştı. Ama yalvarışları kulak arkası edilmişti ve şimdi de eşine bir açıklama yapmak zorunda kalmıştı. karısının neden yeğenlerinin düşününe katılmamayı tercih ettiğini sordu.

Merdivenlerin başında, ağabeyi Mac'in onu bara doğru el salladığını ve orada en büyük kardeşleri Frank'in yanındaki tabureye oturduğunu fark etti. Laura'nın sorularını geçiştirebilirdi ama kardeşleri kaçamak cevaplarla tatmin olmayacaklardı. Bunu bildiği halde Kevin onlara doğru yürüdü, her zamanki gibi onları gördüğü için heyecanlanmıştı.

Kevin, Frank'in elini sıkarken, "Tebrikler baba," dedi. "Sanırım kızımız bu sefer doğru olanı yaptı."

"Öyle olduğunu biliyorum. O en iyisidir."

"Bunu görebiliyorum," dedi Kevin. "Törende de iyi iş çıkardınız."

"İşin en iyi yanı, özellikle de kendi çocuğunuzla evlenebildiğiniz zaman."

"Eminim."

"Sana söylemem gereken bir şey var Kev," dedi Mac bir şişe birayı Kevin'a uzatırken.

"Bu kulağa biraz uğursuz geliyor."

"Aslında buna iyi bir haber olarak bakmayı tercih ediyorum. Görünüşe göre bir kızım daha var."

"Ne?" Kevin'in bakışları Mac'ten Frank'e kaydı, o da başıyla onayladı.

Mac ona Mallory ve annesi Diana'dan ve Mallory'nin varlığını nasıl öğrendiğinden bahsetmeye devam etti.

"Aman Tanrım," dedi Kevin. "Ne kadar inanılmaz derecede şok edici. Bu konuda nasıl hissediyorsun?"

"Beni küçültme Kev," dedi Mac göz kırparak ve gülümseyerek.

Ağabeyleri onun bir psikiyatrist gibi davranmasından nefret ederdi.

etraflarında. Şu anda onun da bir psikiyatriste ihtiyacı olduğunu bilmiyorlardı.

"Öyle demek istemedim."

"Şaka yapıyorum," dedi Mac. "İlk başta şok ediciydi ama bir kızım daha olacağı fikrine alışmaya başladım."

"Çocuklar nasıl karşıladı?" Kevin sordu.

"Her şey düşünüldüğünde oldukça iyi. Beni, onun çekip gitmesine izin vermeyeceğimi ve onun varlığından haberim yokmuş gibi davranmayacağımı anlayacak kadar iyi tanıyorlar. Ben böyle biri değilim."

"Hayır, değil. Aferin sana. Yapılması gereken doğru şey bu." "Aynı fikirde olmana sevindim."

"Yeni yeğenimle tanışmak için sabırsızlanıyorum."

"Önümüzdeki birkaç hafta içinde bir hafta sonu için geri dönecek."

Belki sen de bize katılabilirsin."

"Aslında bir süre daha burada kalmayı planlıyordum. İşten biraz izin alıyorum."

"Her şey yolunda mı, Kev?" Frank sordu. "Daha iyi olabilirdi."

"Bize Deb'in nerede olduğunu söyleyecek misin?" Mac sordu.

"Deb'in nerede olduğunu bilmiyorum. Beni genç bir adam için terk etti."

"Seni terk etti," dedi Mac. "Ne zaman oldu bu?" "Birkaç hafta önce."

"Ve bunu bize şimdi mi söylüyorsun?" Frank sordu.

"Bu gerçekten konuşmak istediğim bir konu değil, bu yüzden karımın beni terk ettiğini söylemek için seni aramadığım için özür dilerim."

"Öyle demek istemedim," dedi Frank, "bunu sen de biliyorsun. Senin her zaman bizim yanımızda olduğun gibi biz de senin yanında olmak isterdik."

"Biliyorum," dedi Kevin iç çekerek. Frank'e çıkıştığı için kendini kötü hissediyordu, çünkü kardeşlerinin endişeleneceğini biliyordu. "Ben iyiyim. En azından iyi olacağım. Eninde sonunda. Eğer ben Tamamen dürüst olmak gerekirse, bu bir süredir geliyordu. Mutsuz olduğunu biliyordum. Sadece gerçekten gitmesini

beklemiyordum."

"Gerçekten üzgünüm Kev," dedi Mac. "Çocuklar bunu nasıl karşılıyor?"

"Onlara henüz söylemedik. Hasta olduğunu ve bunu atlattığını düşünüyorlar."

Frank, "Başka birinden duymadan önce onlara söylemelisiniz," dedi.

"Biliyorum. Yapacağım. Yakında." Oğullarına annelerinin kendisini başka bir adam için terk ettiğini söyleme düşüncesi Kevin'ı

fiziksel olarak hasta.

Muhteşem siyah saçlı bir kadın onlara yaklaştı ve Frank ona elini uzatırken yüzü kocaman bir gülümsemeye aydınlandı.

Frank'e sıcak bir gülümsemeye, "Güzel bir tören, Sayın Yargıç," dedi.

Kevin şaşkınlık içinde Frank'in kolunu kadına dolamasını ve kadının da kolunu onun omzuna koymasını izledi.

Joann'ın ölümünden bu yana geçen onca yıl boyunca Frank'i başka bir kadınla hiç görmemişti.

"Teşekkür ederim. Betsy, bu benim küçük kardeşim Kevin. Kevin, Betsy Jacobson."

"Tanıştığımıza memnun oldum," dedi Kevin, kardeşine doğru kaşlarını kaldırarak. "Beklemekten bahsetmişken..."

Frank güldü ve Betsy'ye arsız bir şefkatle baktı. "Bu oldukça yeni bir gelişme."

"O kadar da yeni değil," dedi Mac mutlu çift için alaycı bir sırıtışla. "Bir süredir devam ediyor."

Kevin, ağabeyinin onlarca yıl sonra tek başına bulduğu mutluluğu kıskandığını hissetti. "İyi olanlardan birine sahipsin, Betsy."

"Biliyorum."

Frank Betsy'ye, "Kevin bize bir süre daha burada kalacağını söyledi," dedi.

"Bu harika," dedi. "Seni daha yakından tanımak için sabırsızlanıyorum."

"Ben de." Kevin bunu ve onu evde yaşanan kâbustan uzak tutacak her şeyi dört gözle bekliyordu.

Bölüm 30

Herkes Stephanie'nin şefinin hazırladığı Karayip temalı akşam yemeğini yedikten sonra Evan güvertede kendisi için ayrılmış olan köşeye geçti.

ses mühendisi Josh ve Evan'ın gecenin şenliklerinde müzik yapmaları için işe aldığı diğer iki müzisyen. Değerli Gibson Les Paul elektro gitarını stüdyodan getirdiği küçük amplifikatöre taktı. Arkasında, Güneş, muhteşem bir gün batımıyla sona erecek olan turuncu, kırmızı ve altın rengi bir parıltıyla ufka doğru alçaldı.

Hazır olduğunda mikrofonun başına geçti. "Yo, yo, yo, en iyi adamı dinleyin." Coşkulu grup sessizliğe büründü ve dikkatlerini ona verdi. "Bu ikisiyle çok eskilere dayanıyorum. Laura, sen ve Shane bizim için kuzenden çok daha fazlasıydınız. Hepimiz küçük birer çocukken siz bizim yaz kardeşlerimizdiniz ve sizinle vakit geçirmeyi çok severdik. Owen, müzik aşkımızla birbirimize bağlandığımız liseden beri en iyi arkadaşım. Birlikte çaldığımız geceler her zaman en sevdiklerim olmuştur. Bu yüzden en iyi arkadaşımın kuzenimle evlenirken sağdıçı olmamı istemesi benim için büyük bir onurdu. Seni uzun zamandır tanıyorum O, ve seni hiç bu kadar mutlu görmemiştim.

Laura bir araya geldi. İkiniz tek başınıza harikasınız ama birlikte muhteşemsiniz. İkinizi de seviyorum ve hayatın size sunabileceği en iyi şeyleri diliyorum. Owen ve Laura'ya!"

Konuklar şampanyalarını yudumlayıp mutlu çiftin şerefine kadeh kaldırırken Evan, Owen'ın ilk dansları için seçtiği şarkının açılış akorlarını çaldı. "Laura damadına büyük bir karar bıraktı, o da bu gece dans etmeleri için bir şarkı seçmekti. Siz ikiniz hazır mısınız?"

"İşte geliyoruz!" Laura yeni kocasını dans için bıraktıkları alana götürürken sersemlemiş görünüyordu.

"Owen ilk albümleri için U2'nun 'All I Want Is You' şarkısını seçti.

dans edin." Evan akorları çaldı ve Owen ile Laura'ya bir dans şöleni yaşatmak için duygu yüklü şarkıya varını yoğunu kattı.

unutulmaz bir an. Ama tüm bu süre boyunca gözleri Grace'in üzerindeydi ve onun da kendisi için şarkı söylediğini bilmesini umuyordu.

Laura yeni kocasıyla dans ederken mutlu bir iç çekişle "Mükemmel seçim," dedi.

"Bugün bilmeni istediğim her şeyi anlatıyor."

Ona baktı, onu her zamankinden daha çok seviyordu.

"Ne?" diye sordu, her zamanki gibi onu dinliyordu. "Sadece seni ne kadar sevdiğimi düşünüyorum."

"Seni o kadar ve daha çok seviyorum." "Ben seni daha çok seviyorum."

Güldü ve onu öptü.

Gümüş çatal bıçak takımlarını kristale vururken gülüyor ve alkışlıyorlar, daha fazla öpücük arıyorlardı.

"Ne kadar kalmamız gerekiyor?" diye sordu. "Bu bizim partimiz. Öylece gidemeyiz."

"Evet, yapabiliriz."

"Hayır, yapamayız."

"Evet."

"Hayır."

"Ben kocayım. Ben ne dersem o olur."

"Ve ben de karısıyım. Eğer daha sonra şanslı olmak istiyorsanız, ağzınızdan çıkana dikkat edin bayım."

"Beni azarlamana bayılıyorum." Konuşurken onu kendine doğru çekti. "Bu beni azdırıyor."

"Şimdi olmaz canım. İnsanlar bakıyor."

"Biz gerçekten evli miyiz?"

"Gerçekten öyleyiz."

"Buradan gitmek istiyorum.

Hemen." "Bir saat daha.

Belki iki."

"Bu konuda sizi tutuyorum, Bayan Lawry."

Charlie kollarını Sarah'ya arkadan doladığında ve boynuna sokulduğunda parti sona ermeye başlamıştı. "Gidebilir miyiz?"

Bıyıklarının tenine değmesinden ürperirken, "Gidemem," dedi. "Çocuklarım ne der?"

"Şöyle diyecekler: 'Bak bizim harika annemiz onu seven adamla vakit geçirecek. Ne kadar şanslı değil mi?'"

Sarah onun utanmazlığına güldü.

"Sana sarılmayı, seni öpmeyi ve sana dokunmayı düşünmeden edemiyorum. Seni çok istiyorum, senin için yanıp tutuşuyorum."

Sarah onun hoyratça söylediği sözlere eşlik eden arzu patlamasıyla titredi. Geçen gece sevişmeye çok yaklaşmışlardı ama Sarah son anda vazgeçmiş, bu kararı verir vermez de pişman olmuştu. O zamandan beri tek düşündüğü, bir şans daha ne zaman yakalayabilecekleriydi.

"Benimle eve gel, Sarah. Lütfen benimle eve gel."

Güvertenin etrafına hızlıca bir göz attı. Owen ve Laura gün batımında birkaç fotoğraf çekmek için suya doğru yürümüşlerdi. Holden, Frank ve Betsy ile birlikteydi. Katie, Julia ve Cindy; Riley, Finn ve Shane ile konuşuyordu. Jeff ve Josh

büyükanneleri ve büyükbabalarıyla birlikte bir masada oturuyorlardı ve oğlu John daha önce kardeşiyle konuşmak için aramıştı. Düğünü kaçırdığı için çok üzgündü ve yakında ziyaret için adaya geleceğine söz vermişti.

Sevdiği herkes hazır ve nazırdı. Ve sevdiği adam arkasında durmuş, onunla kaçmasını istiyordu.

Sarah onun karnına koyduğu elini tuttu ve sıktı. "Hadi gidelim." Daisy'den özür dilemesini istemek için durdu.

Sanki fikrini değiştirmesinden korkuyormuş gibi, Charlie onun elini tuttu ve mutfaktan geçirerek kamyonetini bıraktığı arkadaki otoparka götürdü. Evine sessizce gittiler ama yapmak üzere oldukları şeyin farkındalığı kızın içinden elektrik akımı gibi geçti.

Sessizce onun eline uzandı ve parmaklarını birleştirdi.
"Seni seviyorum, Sarah."

Fazla konuşmazdı ama söyledikleri her zaman dinlemeye değerdi. şimdi de farklı değildi. Tam olarak duymak istediği şeyi söylemişti.

"Ben de seni seviyorum. Bana karşı bu kadar sabırlı olmanı, bu kadar tatlı ve şefkatli olmanı seviyorum. Sen daha benim neden böyle olduğumu bilmeden önce ihtiyaım vardı, neye ihtiyaım olduğunu biliyordun."

"Sen de benim için aynısını yaptın, biliyorsun. Beni yeniden umutlu hissettiriyorsun."

"Bu söylediğin çok hoş bir şey."

Evine vardıklarında adam kızın elini arkasından öptükten sonra bıraktı. "Benim gelmemi bekle."

Sarah onun kamyonun önünden geçişini izledi. Düğünde giydiği lacivert polo tişört ve haki pantolonun içinde çok yakışıklı görünüyordu. Kapı açıldı ve Charlie Emniyet kemerini ozmek için ona doğru eğildi. Ellerini ona uzattı ve kamyondan inmesine yardım etti.

içeride ona bir kadeh şarap doldurdu ve bir dakika mutfakta beklemesini söyledi.

Adamın neyin peşinde olduğunu merak ederek şarabını yudumladı ve sinirlerini kontrol altında tutmaya çalıştı. Bir erkekle ilk kez birlikte olmasının üzerinden onlarca yıl ve yedi ocuk geçmiş olmasına rağmen, bu ona her şeyin yeniden başladığı ilk an gibi geliyordu

Çünkü Charlie'yle ilk kez birlikte oluyordu.

Adam geri döndü ve elini ona uzattı. Sarah şarap kadehini bıraktı ve ona doğru gitti.

Onu bir düzine mum yaktığı yatak odasına götürdü.

"Keşke Ritz ya da senin için klas bir yer olsaydı."

"Buna ihtiyaım yok."

"Hâlâ sana vermek istiyorum ve yakında bunu yapabileceğim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Hapiste geçirdiğim yıllar için devletten tazminat alacağım."

"Ne tür bir anlaşma?"

"Gerçekten çok büyük bir tane," dedi gülümseyerek.

"Sana istediğin her şeyi verebileceğim. İstedğin her şeye sahip olabilirsin.

Ev seçimi, tatiller, çocuklarınız için eşyalar. Ne isterseniz. Gökyüzü sınırsız."

Sarah ona baktı ve doğru duyup duymadığını merak etti.

"Ben... Ben ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin. Sadece seni şımartmama izin vermelisin çünkü bu beni mutlu edecek. Yıllarca mahrum kaldığın her şeyi sana vermek istiyorum. Seni istiyorum.

Birlikte seçtiğimiz bir evde mutlu olmanı ve sevdiğin insanlarla çevrili olmanı istiyorum. Benimle evlenmeni istiyorum.

Hayatının geri kalanını benimle geçir." Ellerini Sarah'nın yüzüne doğru kaldırdı ve onu usulca öptü. "Benimle evlenir misin, Sarah?"

"Evet, Charlie. Evet, seninle evleneceğim."

"Bu hafta anakaraya gidip bir yüzük seçeceğiz. İstedğin herhangi bir yüzüğü."

"Henüz boşanmadım."

"Kimin umurunda? Ben hiçbir yere gitmiyorum. Ya sen?" "Sen buradayken nereye gidebilirim ki?" Sarah şaşırdı

onu şaşırttığı kadar kendisini de şaşırttı.

gömleğini pantolonundan çekip çıkardı ve başının üzerine koydu. Ellerini onun göğsünde birleştirdi ve boynunu öptü.

"Bugün çok güzel görünüyordun," dedi.

"Elbise yüzünden. Tiffany beni ikna etti."

"Elbise muhteşem," dedi onu başının üzerinden kaldırırken. "Ama sen çok güzeldin, oğlun Laura'sıyla evlenirken mutluluktan parlıyordun. Seni o şekilde görmek hoşuma gitti."

"Çok özel bir gündü. Yanımda olmana çok sevindim."
Tiffany'nin onu ihtiyacı olduğuna ikna ettiği sutyen ve ona uygun külotla karşısında duran Sarah kendini mahcup hissetmeliydi. Artık genç değildi ve yedi çocuk doğurmuştu. Ama Charlie ile Gözlerinde şefkat ve arzuyla ona bakarken, utangaç olmaktan rahatsız olamazdı. Onu olduğu gibi seviyordu.

"Benimle seviş, Charlie."

Kollarını ona doladı ve onu kendine yakın tuttu. "Yapmak istediğim başka bir şey yok."

"Gitme vakti geldi," dedi Owen, dudakları Laura'nın kulağına bastırarak.

"Şu anda mı?" "Şu anda."

"Oğlumu almaya iznim var mı?"

"Frank, Betsy ve Shane bu gece ondan sorumlular. Biz konuşurken yukarıdalar, ona banyo yaptırıyorlar ve yatağına yatırıyorlar. Shane bu gece onunla birlikte bizim odamızda kalacak ve ben de her ihtimale karşı ona yatmadan önce bir biberon ve gece yarısı için de bir tane hazırladım. Shane sana endişelenmemeni söylememi istedi. O halleder."

"Her şeyi düşünmüşsün."

"Bu gece tamamen bana kalmanı istiyorum." "Peki beni nereye götürüyorsun?"

"Benimle gel, sana göstereyim." "En azından Holden'a iyi geceler öpücüğü vermem gerekmez mi?"

"Sadece gittiğimizde ağlarsa kendini kötü hissetmek istiyorsan."

Shane Amca ve Büyükbaba'dan gayet memnun."

"Misafirlerimizle vedalaşmamız gerekmiyor mu?" Çoğu Evan ve arkadaşlarının tüm gece boyunca sunduğu müzik eşliğinde fırtına gibi dans ediyorlardı.

"Hayır, çünkü yarın hepsini brunch'ta göreceğiz." "Brunch mı var?"

"Büyükbabam ve büyükbabam bir brunch düzenliyor ve herkes davetli."

"Çok nazikler."

Onun elini tuttu. "Benimle gelir misin, aşkım?" "Nereye gitmek istersen."

Gülümseyerek, kendisinden önce hana girebilmesi için kapıyı tuttu. Elini tuttu ve onu ön kapıdan dışarı, merdivenlerden aşağı ve caddenin karşısındaki Beachcomber'a götürdü.

"Beni yarışmaya mı götürüyorsun?" diye sordu şakacı bir şekilde.

"Her ne kadar bu geceyi otelimizde geçirmek istesem de, orada ailemizle dolup taşıyoruz. Bunun daha iyi olacağını düşündüm."

Beachcomber'ın yan kapısını onun için açık tuttu ve uzun koridorun sonundaki bir kapıda bir anahtar kartı kullandığı ikinci kata kadar ona rehberlik etti.

Kız odaya girmeye başladığında "Bekle," dedi.

Onu kucağına aldı ve eşikten geçirerek kasırga fenerlerinin bulunduğu balayı süitine götürdü. yumuşak bir ışık sağladı ve üzerine gül yaprakları serpildi. yatakta. Yatağın yanındaki buz kovalarında bir şişe şampanya soğutuluyordu.

"Önceden planlamışsın," dedi Laura, odadan ve yeni kocasından heyecan duyarak.

"Plan yapmak bana hâlâ doğal gelmiyor ama bu gecenin ikimiz için de özel olmasını istedim."

"Bu mükemmel. Teşekkür ederim."

"Şimdi seni yalnız bıraktığıma göre," dedi başörtüsünü yerinde tutan tarağı saçlarından çıkarırken, "bu inanılmaz elbiseye daha iyi bakmak istiyorum."

"Sana bu inanılmaz gelinliği ve annen düğünden bir saat önce onu makaslamadan önce nasıl göründüğünü anlatayım."

"Makas mı?"

"Evet." Laura ona elbisenin hikâyesini anlattı ve verdiği tepkiye güldü.

"Çıldırıyor muydun?"

"Sayılmaz bile. Bugün tek önemseydiğim şey seninle evlenmekti. Gerisi sadece detaydı."

"Annem gerçekten de düğünden bir saat önce elbiseni kesip biçti mi?"

"Gerçekten yaptı. Tanrıya şükür ne yapacağını biliyordu." Laura onun karnını okşadı. "Bu ikisi son bir hafta içinde çiçek açtılar."

"Muhtemelen artık sürekli hasta olmadığın içindir."

"Muhtemelen."

"İşe yaradığına sevindim ve elbisenin parçalanıp tekrar bir araya getirildiğini asla bilemezdim. Bence inanılmaz görünüyordun." Göz kırparak ekledi, "İlk seferinden çok daha iyi."

Laura onun şakasına güldü. "Herhangi bir duvak takmayı planlamamıştım, ama sırtımın açık olmasını da planlamamıştım.

Tamamen çıplak. Annem tülü tavan arasında buldu. Gerçekten günü kurtardı."

"Ve bu gece Charlie ile kaçtı." "Öyle mi yaptı? Gerçekten mi? Kim söyledi sana?"

"Daisy. Annem endişelenmemizi istemedi, ama ayrılacağımızı da büyük bir açıklamayla duyurmak istemedi."

"Onlar için iyi. İlk aşkın sancılarını çeken bir genç kız gibi."

"Birçok açıdan bu onun ilk gerçek aşkı. Babamla yaşadığı şeye aşk denemezdi."

"Artık ona sahip ve önemli olan da bu."

Kollarını ona sararken boynuna sokuldu. "Artık konuşmak yok. Karımla sevişmek için uzun zamandır bekliyordum."

Laura parlak bir gülümsemeye, "Elbette," dedi. "Sizi durdurumama izin vermeyin."

Bir kolunu kızın beline doladı ve onu tutkulu bir öpücüğe kaldırdı.

Kollarını adamın boynuna doladı ve kendini onun öpücüğüne kaptırdı, sonsuza dek onunla geçireceği için heyecanlıydı.

İşte Damat Geliyor Bir Gansett Adası Kısa Hikayesi

Ned Saunders kravatını nasıl düğümleyeceğini hatırlamaya çalışırken, "Bana bu şeyde neden kravat takmam gerektiğini bir daha söyle," dedi.

lanet şey. Yıllardır giymemişti. "Maddie'nin evinde akşam yemeği var. Neden süslü olmak zorunda ki? Ben süslü değilim."

"Çünkü Maddie bunun bir akşam yemeği partisi olduğunu söyledi, o yüzden giyinip kuşanacağız. Bu seni öldürmez."

"Pekâlâ olabilir," diye mırıldandı. Haftalardır kötü bir ruh hali içindeydi ve başkalarının da bu ruh hali içinde olduğunu farkındaydı.

fark etmeye başlamıştı. Arkadaşı Big Mac geçenlerde onu bu konuda uyarmış ve kışına neyin girip öldüğünü sormuştu. Düğün ve nişan salgınının tam ortasıydı. Onun dışında herkes evleniyordu ve en uzun süre bekleyen de oydu.

Francine'in boşanması kesinleştiğinden beri ne zaman bir randevu ayarlamaya çalışsalar çıkmaza girmişlerdi. O, Francine'e

ona sürpriz bir düğün fikri sunmuş, o da buna bayılmıştı. Hatta bunun için bir tarih bile belirlemişlerdi ama Seamus ve Carolina onlardan önce davranmıştı.

Grant ve Stephanie bile nihayet birkaç hafta içinde evleniyorlardı ve bir yıldır ayak sürüyorlardı!

Bu adil değildi. Sevgilisiyle evlenmek için otuz yıldan fazla beklemişti. Neredeyse bu işi halletmek için onu Vegas'a götürme noktasına gelmişti. Ama bunu bu şekilde yapmak istemiyordu. Anneleri ile birlikte olduğundan beri kendi kızları haline gelen kızları da dahil olmak üzere tüm yakınlarının orada olmasını istiyordu. Torunlarının ve tüm arkadaşlarının orada olmasını istiyordu.

Yarın bunu ilk ve son kez çözecekti. Lanet olası bir tarih belirleyecekler ve ona sadık kalacaklardı. Kimse onları durdurmaya çalışmasın.

"Hazır mısın?" Francine sordu.

Ona şöyle bir baktı ve ne kadar güzel görüldüğünü bir kez daha fark etti. Günün erken saatlerinde saçlarını

yaptırmıştı ve

Kumral saçlarının her biri ışı ışı ve muhteşemdi. "Neye bakıyorsun öyle?"

"Sevdiğim kıza bakıyorum. Nefesimi kesiyor." "Seni büyücü."

"Seni boğayla beslemiyorum, bebek. Sana bakıyorum ve içim içime sığmıyor."

Francine ellerini onun tek iyi spor ceketinin yakalarında gezdirdi. "Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum. birlikte güzel bir hayat. Bana bir şans daha verdiğin için her gün şükrediyorum."

"Sana bir şans daha verdim," dedi gülerek. "Sanki başka şansım varmış gibi. Kalbim seninle, bebeğim. Her zaman da öyle."

Onu öptü. "Hadi gidip çocuklarla yemek yiyelim, böylece eve gelip bu konuşmaya devam edebiliriz."

Bir yıldan fazla bir süre sonra bile bu durum onu hala şaşırtıyordu.

Birlikte yaşamak, her gece onunla eve gelmek ve yalnız, boş on yıllar boyunca onu hayal ettikten sonra kollarında onunla uyumak.

Giyinmek zorunda kaldıkları için, Mac ve Maddie'nin evine gitmek üzere Chesterfield Malikânesi'nden satın aldığı eski Cadillac'ı çıkardı. Sweet Meadow Çiftliği Yolu'na kadar uzanan garaj yolunda bir araba karmaşasıyla karşılaştılar.

Ned asık suratla, "Sadece biz ve çocuklar varız sanıyordum," dedi.

Hayatlarındaki tüm mutlu evli çiftlerle birlikte bir başka şenlikli parti için pek havasında değildi.

"Ben de öyle düşünmüştüm. Bütün çeteyi davet etmiş olmalılar."

"Harika."

Merdivenlerden güverteye çıktıklarında Ned onun dirseğini tuttu, orada toplanan grup onlara bir şey fırlattı ve "Sürpriz," diye bağırdı. Onu korumak için kolunu kaldırdı.

yüzünü ona doğru uçan şeyden korudu. Üzerlerine gül yaprakları yağdı.

"Sürpriz mi?" dedi Francine. Ona döndü. "Bugün senin

ya da benim doğum günüm değil."

Mac ve Maddie ellerinde şampanya kadehleri ve geniş gülümsemeleriyle onlara yaklaştı. "Bu senin değil Doğum günün kutlu olsun," dedi Maddie ve ikisini de öptü. "Düğününüze hoş geldiniz."

Ned, etrafında bir şeyler olmaya başlayana kadar onu yanlış duyduğunu düşündü.

Frank McCarthy, Francine ve kendisinin imzalaması için evlilik cüzdanıyla öne çıktı. Maddie ve Tiffany şahit olarak imzaladılar.

Ardından her ikisinin yanı sıra Maddie ve Mac ile Tiffany ve Blaine için de çiçekler geldi. Ashleigh, Thomas ve

Hailey, kendisi için seçeceği düğün partisini tamamladı.

"Anlamıyorum," dedi Ned sonunda, ağzından tek kelime çıkabildiğinde.

"Evlenmek istiyordun ama bir eş bulamadın," dedi Big Mac, "bu yüzden Mac ve Maddie senin için bir eş buldular." Koca Mac ağaç gövdesinden kolunu Ned'e doladı. "Tek yapman gereken, eski dostum, orada durmak ve evlenmek."

Ağlayacaktı, lanet olsun. Herkesin önünde. Gerçekten ağlayacaktı. Burada, karşısında, Francine ve onunla birlikte ayağa kalkmaya hazır bir şekilde duran, hep istediği ama asla sahip olamadığı ailesiydi. Bir an için Francine'e baktı ve onun çoktan ağladığını fark etti.

Canı cehenneme, diye karar verdi, duygusal sarsıntıyla mücadele etmeye çalışmayı bıraktığında. "Bu harika bir şey "Mac ve Maddie'ye burada yaptıklarınız için teşekkür ederim" dedi. "Teşekkür ederim." "Yani bundan memnun musunuz?" dedi Maddie. "Mac'e söyledim, eğer Sen deliydin, hepsi onun fikriydi."

"Hepsi benim fikrimdi."

Maddie onun yüzünü hoşgörüyle okşadı. "Evet, canım." "Evet, öyleydi."

Ned burnunu çekerken huysuzca, "Bu konuda çok mutluyum," dedi. "Hiçbir şeyden bu kadar mutlu olmamıştım."

Mac karısına kocaman bir sırıtışla, "Öyle olacağını biliyordum," dedi.

Frank ellerini birbirine sürttü. "Ne diyorsun Ned? Francine? Bunu yapalım mı? Laura ve Owen'ı evlendireli tam bir hafta oldu. Başka bir düğün için heyecanlanmaya başlıyorum."

"Onun için bir yüzüğüm yok," dedi Ned, birden paniğe kapılmış gibi hissederek. Bunu gerçekten yapacaklardı. "Bir yüzüğe ihtiyacım var. O bir yüzüğü hak ediyor."

"Hallettim." Mac cebinden yüzükler çıkardı. "Bunları sizin için seçme cüretini gösterdik, ama mağaza tercih ettiğiniz bir şey varsa iade edebileceğinizi söyledi."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. Her şeyi düşünmüşsün. Bana kravat takmanın bir yolunu bile buldun."

Maddie yeni üvey babasının göğsünü okşayarak, "En zor kısmı buydu," dedi.

Tiffany ve Blaine, Ned ve Francine'e sarılıp öptüler. "Bu çok heyecan verici!" Tiffany annesine şöyle dedi.

"Neredeyse bu hafta sana beş kez söyledim!"

Ashleigh büyükannesine, "Sırrı sakladım," dedi. "Evet, sakladın tatlım. Hiçbir fikrim yoktu!"

"Herkes yerini alsın." Maddie ellerini çırpı. Ned'e, "Sen burada Mac ve Blaine'le kal," dedi.

Ned onun kendisini istediği yere yerleştirmesine izin verdi. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki bayılabileceğinden ya da aynı derecede utanç verici bir şey. Ama bu uzun zamandır beklediği andı ve hiçbir şey ne onun ne de Francine'in hayatını mahvedebilirdi. Bu yüzden, hızla atan kalbini sakinleştirmeyi umarak bir dizi derin nefes aldı.

Big Mac'e işaret etti. "Buraya gel."

Big Mac ona doğru yürüdü. "Ben buradayım." "Kal. Sana burada, yanımda ihtiyacım var."

En iyi arkadaşı ona sarıldı. "Tamamdır, dostum."

Big Mac onlara katılırken Mac ve Blaine ile el sıkıştı.

Önünde toplanan yüzlere bakan Ned, bu dünyada sevdiği herkesi gördü. Beş McCarthy çocuğu,

Onunla birlikte sevgili evlatlık amcaları olarak büyüyen çocuklar, marinadaki sabah toplantılarından arkadaşları ve Luke Harris gibi yıllar içinde aileden biri haline gelen dostları. Gözlerini sildi ve kaybedeceği bir savaş verdiğini fark etmesine rağmen duygularını kontrol altında tutmaya çalıştı.

Ashleigh ve Thomas el ele tutuşarak dışarı çıkarken Evan ve Owen hafif bir gitar müziği çaldı.

Ned o çocukları o kadar çok seviyordu ki. Onların büyümesini izlemek ve her iyi büyükbabanın yapacağı gibi onları şımartmak için sabırsızlanıyordu.

Ardından Tiffany geldi, aynı güzellikteki kız kardeşi Maddie'den önce kapıdan girerken muhteşem ve sevinçli görünüyordu. Maddie Hailey'i kucağında taşıyordu ve bebek Ned'in kalbini eriten öpücükler kondurdu. Ned nefesini tuttu, Francine'in ortaya çıkmasını bekliyordu ve ortaya çıktığında elinde bir buket beyaz çiçek vardı ve güzel yüzüne yayılan bir gülümseme takınmıştı.

Bu yüzün ve gülümsemenin görüntüsü onu sakinleştirdi ve yatıştırdı. Birkaç dakika içinde karısı olacaktı ve hayatlarının geri kalanını birlikte geçireceklerdi. Hiçbir şey onu bundan daha fazla mutlu edemezdi.

Geri kalanı bulanıktı. Yeminler edildi, yüzükler takıldı ve Frank onları karı koca ilan etti. Ned ona sarıldı ve öptü - muhtemelen teknik olarak uygun olandan daha uzun ve derin, ama kimin umurundaydı ki? Francine, onun Francine'i, sonunda karısıydı ve tüm bunların nedeni çocuklarının onları bunu yapacak kadar sevmesiydi.

Ned Saunders, yeni karısıyla el ele, her zaman istediği ailesiyle çevrili bir şekilde dururken, kendisini dünyanın en şanslı adamı olarak görüyordu.

Teşekkür

Bir kitabı piyasaya sürmek için bir köy gerekir ve etrafımda harika bir grup insan olduğu için çok şanslıyım. yardımcılar. "Jack'in" Ekibinde ilk ve en önemlisi, yazabilmem için tüm şovu yöneten sağ kolum Julie Cupp. Onsuz bunu nasıl yaptığımı hiç bilmiyorum. Teşekkürler Julie, benim büyük domo'm! Ve her kelimeyi herkesten önce okuyan Holly Sullivan, seni seviyorum ve seninle çalışmayı seviyorum! Yeğenim Isabel Sullivan bana HER ŞEYDE yardımcı oluyor ve sevimli "iş ortağı", yani torunum Harper'ı düzenli ziyaretlere getirerek günlerimi aydınlatıyor. Isabel ayrıca son birkaç aydır sadık bir okuyucum haline geldi, bu da beni çok mutlu ediyor. Seni seviyorum, Bean!

Kasım ayında ekibimize katıldığından beri mümkün olan her şekilde benim için günü kurtaran en sevdiğim BFF'lerden biri olan CPA Lisa Cafferty'ye teşekkür ederim. İş hayatında onun uzmanlığına ve keskin bakışına sahip olduğum için çok rahatım.

her gün evde. Nikki Colquhoun (Julie'nin en yakın arkadaşı) kendisine verdiğimiz her görevi sonsuz bir zekâyla üstleniyor. Ben de

katkılarını takdir ediyorum. Uzun zamandır en iyi arkadaşlarımdan biri olan Cheryl Serra da tanıtım direktörümüz olarak ekibimize katıldı. Kendisi HARİKA biri, enerji ve iyi fikirlerle dolu; teşekkürler Cher!

Baş redaktör Linda Ingmanson, ona ne zaman ihtiyacım olsa benim için her şeyi bırakıyor ve onun keskin bakışını ve mizah anlayışını çok takdir ediyorum. Sizinle çalışmak çok eğlenceli,

Linda, katkılarınız için minnettarım. Joyce Lamb bugünlerde kitaplarımın çoğuna bakan son göz.

Onunla çalışmak da müthiş. Kristina Brinton, kendi tasarımlarımın çoğunu yapan parlak bir grafik tasarımcıdır. Gansett After Dark'ın yanı sıra Maid for Love, Fool for Love ve Ready for Love için yaptığımız üç yeni kapak da dahil olmak üzere kitap kapaklarını yayınladı. Bu güncellemeyle birlikte tüm Gansett Adası kitap kapakları artık Kristina'ya ait ve onun muhteşem çalışması için gerçekten minnettarım. Beta okuyucularım, Anne

Woodall, Ronlyn Howe ve Kara Conrad, benim için okumaktan her zaman mutluluk duyuyorlar ve katkılarını takdir ediyorum.

Ev cephesinde, kocam Dan hemen hemen her şeyi yapıyor, bu da bana yazmak için çok daha fazla zaman veriyor ve işimi yapabilmem için bizimle ilgilendiği için ona minnettarım. Çocuklarım Emily ve Jake her zaman destekleyici ve ne yaptığımı anlamamı sağlıyor ve büyüdüklerinde olacakları insanlar. Beni her gün güldürüyorlar ve buna ihtiyacım var!

Sarah Spate Morrison, aile hemşiresi pratisyeni, her zaman tıbbi bir soruyu -ya da altı soruyu- kabul etmeye istekli ve hikayelerimi mümkün olduğunca özgün tutmak için ihtiyacım olan tüm bilgilerle geri dönüyor. Yardımları için minnettarım ve Sarah, doğum günün kutlu olsun!

Harika, inanılmaz, inanılmaz okuyucularıma - hepinizi ne kadar takdir ettiğimi ve eğlendiğimi asla bilemezsiniz. E-postalarınızın, Facebook gönderilerinizin ve tweetlerinizin her birini okuyorum ve beni her zaman gülümsetiyorsunuz. benim çılgın uydurma dünyalarım için aşk. Bana sık sık Gansett Adası kitaplarını yazmaya ne kadar devam edeceğimi soruyorsunuz. Ben de Her zaman yaptığım gibi, benim yazmayı sevdiğim kadar siz de okumayı sevdiğiniz sürece sorun yok. Hepinizi seviyorum ve tüm hayallerimi gerçekleştirdiğiniz için çok teşekkür ederim.

xoxo
Marie

Gansett After Dark'ı okuduğunuz için çok teşekkürler! Umarım beğenmişsinizdir. Eğer beğendiyseniz, lütfen diğer insanlar bu kitabı buluyor:

1. Bir inceleme yazarak diğer insanların bu kitabı bulmasına yardımcı olun.
2. [Yeni](#) çıkan kitaplarım için [e-posta](#) adresime kaydolun,

böylece bir sonraki kitap çıkar çıkmaz haberdar olabilirsiniz.

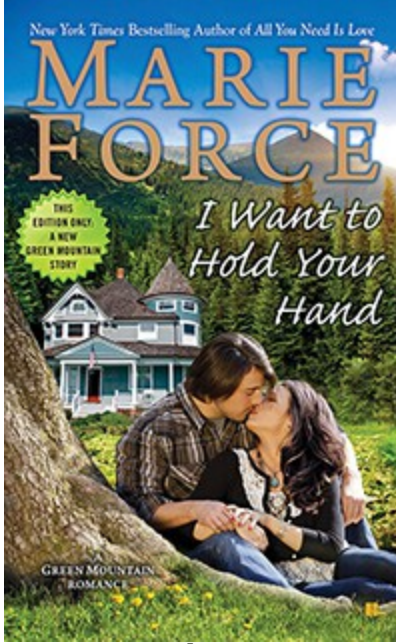
3. [Facebook sayfamı](#) beğen.
4. [McCarthy's of Gansett Island Okur Grubu](#)'na katılın.

5. [Gansett After Dark Okur Grubu](#)'na katılın.
6. Yıl boyunca ara sıra postayla kartpostal ve başka hediyeler almak için [posta](#) adresinizi [kaydedin](#). Uluslararası adresler kabul edilir.

Gansett Adası Tişörtleri, Top Şapkaları ve Çıkartmaları!

Plaj havluları, plaj çantaları, çıkartmalar, şapkalar ve tişörtler de dahil olmak üzere Tiki Bar ve McCarthy'nin ürünlerini bulabileceğiniz [Gansett Island](#) mağazasına [göz atın](#). Çoğu üründe yeni indirimli fiyatlar!

[Elini Tutmak İstiyorum](#), Yeşil Dağ Serisi, 2. Kitap'a bir göz atmak için sayfayı çevirin.

**Elini Tutmak İstiyorum Yeşil
Dağ Serisi, Kitap 2 by
Marie Force**

Bölüm 1

Yazın kasabaya yeni bir çocuk taşındı. Adı Caleb Guthrie. Hunter ve Will ondan hoşlanıyor, ama ben Henüz karar vermedim.

-On iki yaşındaki Hannah Abbott'un günlüğünden

Hannah Abbott Guthrie her ayın ikinci Perşembe gününü iple çekerdi. Johnsbury'deki arkadaşlarıyla öğle yemeği ve en sevdikleri spa merkezinde bir öğleden sonra geçirdi. Bu gelenek Hannah'nın yaklaşık yedi yıl önce kocası Caleb'i Irak'ta kaybetmesinin ardından başlamış. O zamanlar İlk korkunç keder dalgası Caleb'siz hayatın yeni gerçekliğine dönüştükten çok sonra da her hafta kızlarla buluşmaya devam etti.

Ailesi gibi arkadaşları da yüzde bin onun yanındaydı ve Hannah bu "kaçışı" seviyordu. günlerini tutkuyla geçirdi. Bu sefer, o bile düşünüyordu

arkadaşı Becky'nin geceyi St. Johnsbury'de geçirme davetini kabul etme olasılığını düşündü.

dinlendirici bir öğleden sonra eve gitmek zorundayım.

Kardeşi Hunter şehre döndüğünde Caleb'in yaşlı köpeği Homer'ı kontrol etmek için gelmeye gönüllü olmuştu, böylece bütün günü ve geceyi yalnız geçirmek zorunda kalmayacaktı. Homer'ın üstü örtülüken bile davete kulak asmıyordu.

Caleb öldüğünden beri uyumakta çok zorlanıyordu ve eğer saatlerce ayakta kalacaksa, kendi evinin mahremiyetinde takılmayı tercih ediyordu.

Hannah kalmaya karar vermesi ihtimaline karşı hazırladığı gece çantasını aldı, Homer'ı kucakladı ve Hunter Amca'nın daha sonra onu görmeye geleceğini haber verdi. Caleb'dan miras kalan devasa Viktorya dönemine ait evin kapısını kilitledi.

Ev tek kişi için çok büyüktü ama Caleb'in

Büyükannesinden kalan evi çok seviyordu ve Hannah onu asla satmayacaktı.

Eskiyen SUV'sinin kilidini açtı ve sürücü koltuğuna oturmadan önce çantasını arkaya koydu. Gün serin ama güneşliydi, kışın birkaç saat güneyde olduğundan çok daha uzun sürdüğü kuzey Vermont'ta erken bir bahar günüydü. Hannah kışın sürmesine hürmeten, her an çıkarmaya hazır olduğu yeni bahar ceketini yerine ağır bir palto giymeyi tercih etmişti.

Anahtar kontaktayken çevirdi ve bir ses duydu.

Bir yere gitmek için iyiye işaret olmayan tıklama sesi. "Hadi ama," diye fısıldadı. "Bugün olmaz. Bunu yarın yap hiçbir yerim yokken." Anahtarı tekrar çevirdi ve bitmiş bir akü olduğunu anladığı aynı klik, klik, klik sesini duydu. "Şaka yapıyor olmalısın!"

Bugün herkesin nerede olduğunu hatırlamaya çalışırken başını direksiyona yasladı. Babası ve Hunter Montpelier'deki bir iş konferansına gitmişlerdi. Will New York'ta kız arkadaşı Cameron'a Vermont'a taşınması için dairesini toplamasına yardım ediyordu. Colton dağdaki aile şekerleme tesisindeydi, Wade'in bildiği adıyla

Lucas ve Landon gönüllü itfaiyede yirmi dört saatlik bir vardiyada çalışıyordu ve Max de Burlington'daki okulundaydı.

Kız kardeşleri Ella ve Charley de bu durumda en az Hannah ve Wade kadar işe yarıyorlardı. Annesi bu sabah Hannah'nın büyükbabasını yıllık muayenesine götürmüştü. Geriye arayabileceği tek bir kişi kalmıştı ve şansına bakın ki o da aramak isteyeceği son kişiydi.

"Nolan'ı ararsam çok umutlanacak ve ben bunu ona yapamam," dedi kendi kendine ve soğuk havaya karşı akıl yürüterek. Geçenlerde onunla Grange'de dans etmesi ve sonra da kendisini eve bırakmasına izin vermesi yeterliydi. Bu, onca yıl boyunca herhangi bir erkekle yaptığından daha fazlaydı. Caleb öldü.

Ama Nolan sıradan bir adam değildi. Ona karşı olan hisleri konusunda hiç de ihtiyatlı davranmamıştı. Nolan'ın düşünceli duygularını mümkün olan her fırsatta ona aktarmayı seven aile üyelerinden birine onun hakkında bilgi alma şansı.

"Aptallık ediyorsun. Ya Nolan'ı arayıp planlarınıza devam edin ya da kızlarla geçireceğiniz günü kaçırsın.

Bunlar sizin seçimleriniz." Yedi yıla yakın bir süre yalnız yaşadktan sonra aptalca hissetmediği tek şey kendi kendine konuşmaktı. Kendi kendisiyle ne kadar sık konuştuğunu bilselerdi, muhtemelen onu hapse atarlardı.

Acil durumlar için arabada tuttuğu cep telefonuna uzandı ve arama yaptı, kasabada işlettiği istasyonda telefona cevap vermesini beklerken nefesini tuttu.

"Nolan'ın."

Adamın derin sesini duyunca karnını bir sinir dalgası doldurdu.

"Alo?"

"Özür dilerim. Hey, Nolan, ben Hannah."

"Hannah." Tek kelimeyle birlikte umut, şaşkınlık ve tereddüt geldi. Bu kadar çok şeyi sadece Adını söylemesi ondan uzak durmasının birçok nedeninden biriydi. Ona karşı hisleri kötü saklanmış bir sırda ve onun etrafında olmak onu geriyordu. Onu hayatı boyunca tanımişti, bu yüzden gerginlik aptalcaydı, gerçekten, ama adamı her gördüğünde gerginlik duyuyordu. "Neler oluyor?"

"Arabam çalışmıyor ve bir kez olsun gidecek bir yerim var."

"Ne yapıyor bu?"

"Tıklıyor."

"Akü gibi görünüyor. Hemen geliyorum." "Oh um, zamanın var mı?"

"Tabii ki biliyorum," dedi sanki bu hayatında duyduğu en aptalca soruymuş gibi. "Bu benim işim. Birazdan orada olacağım."

"Teşekkürler, Nolan." Telefonu çantasına koydu ve endişeli ve tedirgin hissederek bekledi. Onun üzerinde böyle bir etkisi vardı ve henüz burada bile değildi. Son altı hafta içinde, Onunla dans ettiği ve sonra da kendisini eve bırakmasına izin verdiği geceyi düşünmemeye çalışmıştı. Ona nasıl iyi geceler öpücüğü verdiğini ya da onu öpmekten ne kadar hoşlandığını düşünmemeye çalışmıştı.

Verandanın önünde o anı yeniden yaşarken parmakları dudaklarına gitti. Onu kapıya kadar geçirmekte ısrar etmişti. "Bu gece iyi vakit geçirdim," demişti. "Benimle dans ettiğin için teşekkürler."

"Korkunç bir angarya oldu." Nüktedanlığının, içinde kabaran sinirleri gizlediğini umuyordu.

"Eminim öyledir," dedi iyi huylu bir kahkaha atarak. "İki sol ayağımla tanınırım."

"Çok iyi bir dansçısın."

"Öyle miyim?" diye sordu, sesi şaşırmış gibiydi. "Çok."

"Her zaman bu işte berbat olduğumu düşünmüşümdür."

"Yapamazsın."

Kelimeler, beklentiyle ağırlaşan aralarında havada asılı kalmıştı.

"Hannah ..." Her gün elleriyle yaptığı ağır işlere rağmen yüzündeki parmakları yumuşacıktı.

Verandanın ışığıyla aydınlanan yakışıklı yüzünde gördüğü özlem karşısında nefesi kesilmiş ve nutku tutulmuştu. Sonra adamın dudakları onunkilerin üzerindeydi, nazik ve iddiasız ama çok daha tutkulu bir öpücükten daha az sarsıcı değildi. Hannah hiç istemediği halde ondan uzaklaşarak bunu mahvetmişti. Bunu neden yaptığı altı hafta sonra hâlâ cevaplayamadığı bir soruydu.

Ertesi gün onu aramıştı ama o bir korkaktı, Aramayı sesli mesaja bırakmış ve onu bir daha görmemiş ya da konuşmamıştı - ta ki bugüne kadar. Yine de, onun tatlı mesajını kelimeleri ezbere bilene kadar tekrar tekrar dinlemişti.

Selam Hannah, benim, Nolan. Dün gece iyi vakit geçirdiğimi söylemek istedim. Meksika'da yeni bir yer var. Stowe'u kontrol etmek istiyordum. Meksika yemeklerini sevdiğini hatırlıyorum, eğer bir ara gitmek istersen numaram sende var. Ara beni, tamam mı?

Telefona geri dönmemiş ya da öpüşmeden kimseye bahsetmemişti. Ne annesine, ne kız kardeşlerine, ne de özellikle basit bir öpücükten çok fazla şey çıkaracak olan meraklı erkek kardeşleri ve babasına. Ama hiç de basit değildi. Dul kaldığından beri aldığı ilk öpücüktü ve Caleb'in anısına bir şekilde ihanet ettiği duygusundan kaçamıyordu.

Elbette bunun saçma olduğunu biliyordu. Caleb, sevdikleri evde, bunca yıldan sonra hâlâ yalnız olduğu için ona çok kızacaktı. Kocasını bitirici bir adamdı, öyle boş boş durmazdı.

hayatın onu bulmasını bekliyordu. Ülkesine hizmet etme arzusu da dahil olmak üzere hayallerinin peşinden büyük bir şevk ve tutkuyla gitmişti.

Bir günlüğüne hayata dönse ve onu neredeyse yedi yıldır olduğu yerde sıkışıp kalmış bulsa, Vermont'un bir ucundan diğer ucuna kadar kışına tekme basardı. Hannah, Nolan'ı öptüğü için hissettiği suçluluk duygusuna sahip çıkması ve bunu Caleb'in anısına ihanet olarak göstermemesi gerektiğini biliyordu. Kocasının onu bir erkeğin bir kadını sevebileceği kadar çok sevdiğinden hiç kuşkusu yoktu, ve onun için en iyisinden başka bir şey istemezdi.

Hayır, suçluluk duygusu sadece ona aitti ve en azından yapabileceği tek şey sahiplenmekti. Nolan'ı öpmesinin Caleb'la hiçbir ilgisi yoktu. Caleb onun Nolan'la, saygı duyduğu ve yakın arkadaşı olarak gördüğü bir adamla görüşmesini gönülden onaylardı. En azından öyle olmasını umuyordu. Bunu yapmasına imkân yoktu. emin olmak için.

Peki takıldığı şey neydi? Hannah bilmeyi diliyordu ama her seferinde aynı bahaneye geri dönüyordu. Başka bir adamla hayatına devam etmeye hazır değildi ve Nolan'ın ondan istediği şeylere hazır değilken ona yol göstermenin bir anlamı olduğunu düşünmüyordu.

Pencerenin çalınması Hannah'yı o kadar korkuttu ki yerinden sıçradı. Titreyen elleriyle kapıyı açtı.

"Sizi korkuttuğum için üzgünüm. Kamyonu duyduğunuzu sandım."

Hannah bu mükemmel derecede hoş ve son derece seksi adamla neden bir ilişki yaşayamayacağını düşünüp dururken hiçbir şey duymadığına inanamıyordu. Şu anda kaldırımın kenarına park etmiş olan devasa çekicinin gelişini nasıl fark etmemişti? Arabadan dışarı çıktı. "Ben ... um ..."

"Bir milyon mil uzakta mı?" diye sordu yüzünün sol tarafındaki derin gamzeyi ortaya çıkaran sevimli bir sırıtışla. Koyu renk saçları, onu otuz beş yaşından biraz daha yaşlı gösteren gümüş çizgilerle doluydu. Ama asıl önemli olan yoğun kahverengi gözleri ve her yaklaştığında onun yüz hatlarının tam bir envanterini çıkarıyor gibi görünmeleri idi. Ona olan yakınlığı her zamanki gibi onu çözdü.

O adamla karşılaştığında kendini tüm savunmalarından sıyrılmış hissetti.
ona şu anda olduğu gibi baktı. Hannah boğazını temizledi.
"Sanırım yleydim."

"Aklında çok şey mi var?"

Elleriyle bir şeyler yapmak için çaresizdi.
ceketinin ceplerine sıkıştırdı. "Her zamankinden fazla değil."

Uzun bir süre ona baktı ve tam da arabası üzerinde
alışmak için burada olduğunu hatırlatacakken
Gözlerinde gördüğü çiğ ve muhtaç arzuyla onu
ateşlemeden, "Seni aramaya çalıştım," dedi.

"Biliyorum."

"O gece haddimi aştıysam özür dilerim. Tekrar tekrar
düşündüm ve bana verdiğin ilk fırsattan bu kadar
faydalandığıma inanamıyorum-"

"Nolan! Dur. Böyle söyleme. Benden faydalanmadın. Bunu
yaptığını dşnmene katlanamıyorum." İstediği son şey bu
garip konuşmayı yapmak olsa da, Nolan'ın bunu yaptığını
düşünmesine izin veremezdi.

yanlış bir şey olduğunu söyledi. "Yapmadın."

Başını sallayarak onun sözlerini reddetti. "Bundan
faydalandım. Seni çok uzun süre bekledim, Hannah. Ne
kadar uzun olduğunu tahmin bile edemezsin. Elime geçen
ilk fırsatta da seni rahat bırakamadım."

Adamın sesindeki kendinden iğrenme hali karşısında şok
olmuş ve daha da tedirgin olmuştu, ne diyeceğini
bilemiyordu. Ne kadar beklemişti? Yedi yıldan fazla mı? Eğer
Öyleyse, bu onun için yeni bir şeydi. Olmamayı çok
istememesine rağmen ona doğru çekildi ve elini koluna koydu.

nce kızın eline, sonra da gözlerine baktı. "Sen yanlış
bir şey yapmadın. Ben yaptım. Yapmamalıydım.
senden o şekilde uzaklaştım çünkü seni öpmeyi bırakmak
istemedim. Yapmak istediğim son şey buyken neden geri
ekildiğimi bilmiyorum."

Nolan biraz daha dik durdu. "Hannah . . ."

"Kafam çok karışık."

"Neyin zerine?"

"Nasıl oluyor da bir an seni öpmek isterken bir an sonra kendimi buna hazır değilmişim gibi hissedebiliyorum? Bunun ne anlama geldiğinden emin değilim."

Sanki kontrolü elinde tutmaya çalışıyormuş gibi derin bir nefes aldı. "Belki bunu birlikte çözebiliriz."

Ona bakmaya cesaret etti ve kalbi göğsünde onu nefessiz bırakan komik bir dans yaptı. Bu hiç iyi değildi. Bugün için planladığı şey hiç de bu değildi. "Nasıl yani?"

"Benimle biraz zaman geçir. İstediğin her şeyi yapabiliriz. Baskı yok, öpüşmek yok, sen istemedikçe hiçbir şey yok. Elini tutabilirsem çok mutlu olurum, Hannah."

Adamın ısrarla söylediği sözler ve arkasındaki nezaket karşısında sinirlenen kadın dudaklarını yaladı ve adamın dilinin hareketlerine nasıl odaklandığını fark etmemeye çalıştı. "Neden? Ben mi?"

"Biliyorsam ne olayım," dedi sert bir kahkaha atarak, "ama senin olmadığın bir zamanı hatırlayamıyorum."

"Bekle, yani diyorsun ki-"

"Bunu söylediğimi unut. Geçmişin bir önemi yok. Sahip olduğumuz tek şey şu an ve arada sırada birlikte yemek yemekten başka bir şey yapmasak bile seninle birlikte olmak istiyorum. Bu mümkün mü?"

"I . . . Um, arabam. Gitmem gereken bir yer var."

Dudakları, neden olduğu için pişman olduğu bir hoşnutsuzlukla düzleşti ama sorusuna cevap veremedi. Nasıl hissettiğini düşünmek için biraz zamanı olmadan olmazdı. Vücudunda spontane bir kemik yoktu. Artık yoktu. Artık değil. Caleb öldüğünden ve gençliğini, canlılığını, umutlarını ve hayallerini de beraberinde götürdüğünden beri.

"Kaputu aç."

Kaba, iş adamı gibi ses tonu Kendisiyle zaman geçirmesini istediğinde sesinin yalvaran bir tonu vardı.

Hannah arabaya geri döndü ve adamın dediğini yaptı, parmakları kaputun mandalından kayarak

Açıktı. Sürücü tarafındaki kapıyı açık bıraktı, böylece başka bir şey yapmasını isterse onu duyabilecekti.

Nolan kaputu kaldırdı, bu da ona bir an için Düşüncelerini toplamak için onun yoğun bakışlarından uzaklaştı. Onunla zaman geçirmek istiyordu. Onunla vakit geçirmeye hiç niyeti yoktu.

Hazır olmadığı şeyler için ona baskı yapıyordu. Tatlı, yakışıklı, nazik ve çalışkandı; bir erkekte sevdiği ve hayranlık duyduğu her şey onda mevcuttu. Bu son düşünce onu derinden sarsmıştı. Ne zaman

en son ne zaman seksle ilgili bir şey düşünmüştü?

"Pil kesinlikle bitmiş, ki bu çok garip. Bu nispeten yeni. Bir yıl kadar önce değiştirdik. Dün gece farlarınızı açık mı bıraktınız?"

"Hayır."

"Hmm."

"Tamir edebilir misin yoksa planlarımı iptal mi edeyim?"

Yükseltilmiş kaputun altından fırladı. "Ne kadar uzağa gidiyorsun?"

"Sadece St. Johnsbury'ye."

"Tamir edebilirim ama arabayı garaj yolunun sonuna kadar itmem gerekiyor ki kamyonetimle atlayabileyim. Vitesi boşa alabilir misin?"

"Elbette. Sana yardım etmemi ister misin?"

"Hayır, hayır. Sıkı otur ve direksiyonu sabit tut ve ben söylediğimde frene bas, tamam mı?"

"Tamam."

Kapüşonunu indirdi ama mandallamadı, paltosunu çıkardı ve nihayet kardan arınmış olan çimlerin üzerine fırlattı. Üzerinde kırmızı bir isim yaması olan gri bir iş gömleği giyiyordu.

göğüs cebinin üstünde. Arabayı hareket ettirmek için harcadığı çabadan dolayı pazuları şişmişti ama araba caddeye doğru sürünmeye başlamıştı,

Gittikçe hızlanıyordu. "Tamam, dur."

Hannah ivmeyi yavaşlatmak için frene bastı.

Birkaç dakika içinde kızın arabasını akü kablolarıyla kamyonuna bağlamıştı. Çalışırken onu izledi, saçlarının alnına nasıl düştüğünü ve Gömlek geniş göğsüne kadar uzanıyordu. Onunla dans edene kadar ne kadar kaslı olduğunu hiç fark etmiş miydi? Grange?

Doğrusu, kendine hiç bakma izni vermemişti. Başa çıkamayacağı bir şey görme korkusuyla çok yakından. Ama şimdi baktı ve gördüğünü beğendiğini itiraf etmek zorundaydı ve kendi arkadaşlığından bıkmıştı. Bu, uzun, soğuk ve yalnız geçirdiği kış boyunca kendine itiraf ettiği bir şeydi.

Anne babası, büyükbabası, dokuz kardeşi ve yakınlarda yaşayan çok sayıda teyzesi, amcası ve kuzeniyle çevresinde her zaman bir şeyler oluyordu. Ama günün sonunda Hannah, bir zamanlar mutlu bir evlilik yaptığı büyük evde yalnızdı. Otuz beş yaşındaydı ve Caleb'in ölümünün yedinci yıldönümü yaklaşırken hayatının beşte birinde, yani evliliğinden daha uzun süredir dul kalmıştı.

Muhtemelen yeniden yaşamaya başlamanın zamanı gelmişti. "Şimdi dene," dedi.

Hannah anahtarı çevirdi ve motorun dönerken çıkardığı hoş sesi duydu. "Çok teşekkür ederim."

"Sorun değil." Aktarma kablolarını çıkardı ve eğilip yerden ceketini almadan önce kaputun düşmesine izin verdi.

Hannah onun her hareketini izliyor, eğilirken lacivert iş pantolonunun gergin arka tarafını nasıl gerdiğini fark ediyordu. Bu görüntü teninin farkındalıkla karıncalanmasına neden oldu - çok uzun zamandır deneyimlemediği türden bir farkındalık, onu hâlâ korkutabilecek güçte bir farkındalık. Pencereyi açtı.

Kamyona doğru giderken kapının önünde durakladı. "Dikkatli sür ve başka bir sorun yaşarsan beni ara."

"Göndereceğim. Faturayı bana gönder."

"Saçmalama. Fatura falan yok, Hannah."

"Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim."

Sanki "Sorun değil" dışında söylemek istediği başka bir şey varmış gibi durakladı.

Hannah ona seslendiğinde uzaklaşmaya başlamıştı.

"Nolan."

Arkasını döndüğünde kaşlarını kaldırdı. "Öyle mi?"

Kelimeleri söylemek için kendini zorladı. "Birlikte biraz zaman geçirmek istiyorum. Dediğin gibi. Eğer sorun olmazsa."

Yüzündeki şaşkın ifadeye bakılırsa, bu söylemesini beklediği son şeydi. "Yapar mıydın? Gerçekten mi?" Hannah başını salladı. "Seni arayacağım."

"Bekliyor olacağım."

Bölüm 2

Tamam, karar verdim. Caleb Guthrie bir zorba. Her gün oyun alanında saç örgülerimi çekip sonra da kaçıyor. Bunu yaptığında bütün çocuklar gülüyor. Ben sadece onu yumruklamak istiyorum.

-On iki yaşındaki Hannah Abbott'un günlüğünden

Nolan gününe sanki en önemli şeymiş gibi devam etti. ya da en azından onun bilinen evrenindeki -sadece Hannah Guthrie'nin garaj yolunda gerçekleşmemişti. Tanrı'ya şükür aküler bitmiş, diye düşündü garaja dönüp müşterilerle ilgilenmeye başlarken o sabah tamir için bırakılmıştı.

Yağ değiştirme işlemini ezbere yaptı, Bir yandan triger kayışını değiştirip müşterilerden gelen telefonlara bakarken, bir yandan da Hannah'yı düşünmemeye çalışıyorum.

ona daha önce vermişti. Dans ettikleri ve öpüştükleri geceden beri, hareket ettiği için kendini en az bin kez azarlamıştı.

çok hızlıydı ve sonra onu öpmekten hoşlandığını ve durmak istemediğini duymak ...

Lanet olsun, bunu bilerek nasıl çalışabilirdi ki?

Ve bu bunaltıcı durumla nasıl başa çıkacaktı?

Hannah'ya karşı hissettiği duyguların getirdiği suçluluk duygusu mu? Bu suçluluğu her zaman yanında taşıyordu.

Caleb Guthrie, Nolan'ın sahip olduğu en iyi arkadaşlardan biriydi ve onun kaybının acısı Caleb'in Asi arkadaş kabilesi yıllar sonra bile hâlâ onlarla birlikteydi. Caleb gezegenlerin etrafında döndüğü bir güneş gibiydi. Onların korkusuz lideriydi ve onsuz pek çok açıdan kaybolmuşlardı.

Subay babasıyla birlikte asker çocuğu hayatı yaşadıktan sonra Caleb, yedinci sınıfın başında babası ailesinin baskısına boyun eğip albaylıktan emekli olunca Vermont'a geldi. Vermont'un küçük Butler kasabasındaki çocuklar, dünyanın dört bir yanında arkadaşları olan Caleb'e ne yapacaklarını bilemiyorlardı. Caleb onlara "Sultanlar" diyordu. Arkadaş grubuna babasının en sevdiği şarkı olan Dire Straits'in "Sultans of Swing" şarkısının adını vermişti. yaşadığı her yerde Sultanları topladı.

Caleb'in Sultanlarından biri olmak büyük bir onurdu. hiçbirisi hafife almadı. Tamamen Caleb tarafından uydurulan ve Sultanlarını özenle seçen aptalca bir kabul töreni içeriyordu. Yakın çevreye girdikten sonra, Nolan Daha önce hiç sahip olmadığı bir arkadaş buldu - komik ve küstah ve şakacı ve ciddi ve cüretkâr, zeki ama mizahı ve hayata yaklaşımı çarpık.

Nolan'ı hafifletmiş, ona daha fazlası olduğunu öğretmişti. ve onu Rocky Dağları'nda kayak yapmaktan Meksika'da bahar tatiline ve New Orleans'ta Sultanların Creole patronlarına taptıkları Mardi Gras yıllarına kadar değişen insanlara, fikirlere ve maceralara maruz bıraktı.

Caleb ile hayat tamamen eğlenceden ibaretti. Onsuz bir hayat ise başka hiç kimsenin dolduramayacağı kocaman bir boşluktu. Nolan, Caleb'in ölümünün hayatında açacağı boşluğu tahmin bile edemezdi.

Hannah'nın hayatından çıkmıştı. İkisi birlikte harikaydılar, birbirlerine gerçekten, derinden aşıklardı ve birbirlerine olduğu kadar arkadaşlarına ve ailelerine de bağlıydılar. Her İşçi Bayramı hafta sonunda evlerinde verdikleri Sultan partileri

efsanevi ve Caleb'in kaybının acısına rağmen, Hannah ve Sultanlar geleneği onsuz sürdürdüler, daha azını beklemeyeceğini bilerek.

Ama lanet olsun ki zordu. Önlerinde koca bir hayat olan genç, hayat dolu adamların Yirmi sekiz. Arkalarında bıraktıkları insanlara nasıl olduklarına dair bir fikir vermeden ölmemeleri gerekiyordu. onlarsız devam etmemiz gerekiyordu.

Nolan, Caleb'in Hannah'ya olan sevgisini onaylayacağını düşünmekten hoşlanıyordu. Buna inanmayı seçmişti çünkü Caleb'in onaylamama ihtimali dayanılmazdı.

Nolan, Hannah'yı her zaman bir arkadaş olarak sevmiştir ve Caleb öldükten yaklaşık iki yıl sonrasına kadar ona karşı dostane duygulardan başka bir şey beslemedi.

İşte o zaman onun için her şey değişti. Sultanlar'la geçirdiği bir İşçi Bayramı hafta sonunda, Nolan ona karşı arkadaşlıktan öte bir şeyler hissettiğini fark ettiğinde, asi çocukları yemek ve birayla beslerken her şey yolundaymış gibi davranmasını izliyordu. Neden hep o olmak zorundaydı ki?

İnsanlar mı? Beş yıl boyunca neredeyse her gün kendine bu soruyu sormuştu. Tam olarak söyleyemiyordu. Onu derinden etkilemişti, diğer kadınların etkilediğinden çok daha derinden.

Bir şeyleri düzeltti. Yaptığı şey buydu. Onun için bir şeyleri düzeltmek istiyordu. Caleb hayattayken olduğu gibi, hayat altından halıyı çekip onu terk etmeden önce olduğu gibi onu tekrar gülümsetmek istiyordu. Sersemlemişti. Onun için parçaları tekrar bir araya getirmek, asla düzeltilemeyecek olanı düzeltmek istiyordu.

Abbott ailesi Nolan'ın Hannah'ya olan hislerinin bir hayat arkadaşının ötesine geçtiğini anlamıştı ama diğer Sultanlar bunu bilmiyordu. Caleb'in kabilesine tamamen kabul edilmiş olan Hannah'nın kardeşleri Hunter ve Will hariç. Ama Nolan onların diğerlerine söylediğini sanmıyordu.

Neden yaparsınlar ki? Nolan'ın ona karşı hissettiklerinden hiçbir şey çıkmamıştı.

Grange'deki son cumartesi gecesine kadar. Ta ki bugün onunla biraz zaman geçirmek istediğini söyleyene kadar. Ondan haber almak için ne kadar beklemesi gerekecekti? St. Johnsbury'ye giderken panikleyip aceleci davrandığına mı karar verecekti?

Bir Chevy sedanın kaputuna yaslanan Nolan derin bir nefes aldı ve ne kadar süredir burada olduğunu anlamaya çalıştı.

V-8'e bakarken Hannah Guthrie'den ve o sabah nasıl görüldüğünden başka bir şey düşünmüyordu - güzel ve

kızarmış, utanmış ve konuşmalarından etkilenmişti.

Ondan haber beklemek onu gerçekten öldürebilirdi. Konsantrasyonunu kesinlikle öldürüyor, diye düşündü. Eski model araçta bujileri ve filtreleri değiştirmekle meşgul olun.

Garaj telefonu her çaldığında kalbi bir anlığına duruyordu, bu çok saçmaydı. Onu arayacağını söylemişti. Bugün arayacağını söylememiştir. Ama neden ondan, eve sağ salim vardığını haber vermek için aramasını istememiştir?

bataryasında sorun mu var?

Ellerindeki yağı kırmızı yağlı bir bezle sildi ve hayal kırıklığı içinde bir kenara fırlattı. Bir insanın kendini delirtmesi mümkün müydü? Eğer mümkünse, o da bu yolda ilerliyordu. Üretkenliği tamamen tükendiğinden, işine ara vermeye karar verdi. öğle yemeği için erken.

Telefon çaldığında lokantada yiyecek bir şeyler almak için kapıdan çıkmak üzereydi. Normal şartlar altında sesli mesajın aramayı cevaplamasına izin verirdi ama Hannah Guthrie'nin arıyor olabileceği koşullarda normal olan hiçbir şey yoktu. O yüzden içeri koştu. ve telefonu kaptı. "Nolan'ın."

"Hey, benim. Hannah."

Hadi ama. Yok artık. Doğruca hayal dünyasına mı dalmıştı? Onun aramasını o kadar çok istemiştir ki, bunu kendi iradesiyle mi gerçekleştirmişti?

"Nolan? Orada mısın?"

Gerçekten oydu. "Ah evet, üzgünüm. Geldim işte. Arabada her şey yolunda mı?"

"Ben de bu yüzden aradım. Buraya gelip gelmediğim konusunda endişeleneceğini düşündüm ve geldim, bu yüzden sana söylemek istedim."

Hayal mi görüyordu yoksa saçmalıyor muydu? Sesi gergin miydi? Tanıdığı ve sevdiği sakın, soğukkanlı Hannah asla gergin görünmezdi. Duygularını her zaman mükemmel bir şekilde kontrol ederdi, yaşadıklarının ışığında onun bu özelliğine büyük hayranlık duyuyordu. "Bunu bilmek güzel. Sana daha fazla sorun çıkarmayacağını umuyordum."

"Olmadı."

Nolan bundan sonra ne söylemesi gerektiğinden emin değildi. Beyni, her biri reddedilen olasılıklarla dönüyordu.

"Ben de sana söylemek istedim. . ."

Beklenti içindeyken kalbi hızla çarpıyordu. kalbiyle birlikte. "Ne var, Hannah? Bana ne söylemek istiyordun?"

"Bu sabah seni gördüğümünden beri enchiladas'ı düşünmeden edemiyorum."

Bu onun söylemesini beklediği son şey olduğu için güldü. "Bu doğru mu?"

"Aslında ağzımın suyu akıyor. Düşünüyordum da, belki daha sonra Stowe'daki şu yere bakabiliriz? Eğer meşgul değilsen. Son dakika olduğunu biliyorum-"

"Meşgul değilim." Öyleydi ama bundan kurtulabilirdi. Yarış ekibi onsuz da buluşabilirdi. "Saat kaçta Geri mi?"

"Altı buçuk civarı."

"Yedi kulağa nasıl geliyor?"

"Kulağa hoş geliyor. Görüşürüz o zaman?"

"Orada olacağım. Her yere salyalarını akıtmana izin veremem.

İnsanlar ne diyecek?"

Gülüşü onu gülümsetti. "Yakında görüşürüz."

Nolan telefonu bıraktı ve yüksek sesle "Evet!" dedi.

"Gördün mü?" Hannah telefonu kapatırken Becky

"Gördün mü?" dedi. "O kadar zor muydu?"

"Dayanılmazdı. Sesim tam bir aptal gibi çıkıyordu."

"Çıkarmadın! Muhtemelen sevinçten dans ediyordur. garajda kalacağım."

"Sessiz ol. O değil. Sana bunların hiçbirini anlatmamalıydım."

"Evet, yapmalıydın ve bana söyledin çünkü seni bu konuda bir şeyler yapmaya zorlamamı istedin."

"Sana bu yüzden söylemedim!"

"Evet, Hannah," dedi Becky nazikçe, "öyle. Nolan'a karşı hissettiklerin konusunda harekete geçmek için izne ihtiyacın vardı. Sırrını açtığın kişi olduğum ve o aramayı yapman için gereken itici gücü sana ben sağladığım için mutluyum. Tam zamanı, değil mi?"

"Sanırım. Sadece hala hissediyorum. Bilmiyorum. Çok saçma ama Caleb'a karşı sadakatsiz hissediyorum."

"Tatlım, Caleb seni çok severdi. Senin mutlu olmanı isterdi. Bunu biliyorsun."

"Tabii ki istiyorum ama başka biriyle devam etmeyi düşünmek zor. Hayatıma onsuz devam etmeyi hiç istemedim."

"Başka seçeneğin yok. Yaşayacak çok hayatı ve verecek çok sevgisi olan genç, güzel, canlı bir kadınsın. Ne olduğunu anlamaya bile başlayamıyorum Yaşadığınız her şeyi büyük bir zarafet ve asaletle karşıladınız."

"Her zaman değil," dedi Hannah gülerek, işleri biraz hafifletmeye çalışarak. Şehrin hiçbir zaman iyi bir şey yaşanmayan hüzünlü tarafına pek fazla gitmesine izin vermiyordu ama arada bir . . .

"Eminim çok zor anlar yaşamışsınızdır ve hayatınızın geri kalanında bunlara sahip olmaya devam edebilirsiniz. Ancak bu, başka şeylere de sahip olamayacağınız anlamına gelmez, örneğin size kedinin miyavlamasıymışsınız gibi bakan harika, seksi bir erkeğe."

"Yok."

"Evet, öyle. İstediginize sorun."

Biri ona bunu her söylediğinde Hannah kendini gergin ve dengesiz hissediyordu. Nolan'ı çok uzun zamandır tanıyordu; Caleb'ı tanıdığından bile daha uzun süredir. Kocasının en yakın arkadaşlarından biriydi ve düğünlerinde sağdıç olarak görev yapmıştı. "Hiç düşündün mü, belki de Nolan Yakın mı?"

"Nasıl yani?"

"O ve Caleb çok iyi arkadaşlardı. Onu tüm hayatım boyunca tanıdım. O hep yanımdaydı, anlıyor musun? Bu nasıl bir anda romantikleşti?"

"Sen ve Caleb için olduğu gibi, hatırladın mı?"

Sanki Caleb'ın onu taş ocağında öptüğü ve aralarındaki her şeyi sonsuza dek değiştirdiği geceyi unutacakmış gibi. Becky'nin iyi bir noktaya değindiğini kabul etmek zorundaydı.

"Benim için bir şey yapmanı istiyorum," dedi Becky.

"Neymiş o?"

"Nolan'la akşam yemeği yemeni ve bunu mahvetmemeni istiyorum."

Gerçekleşmeden önce zihninizde büyük bir anlaşma haline gelir. Sadece akşam yemeği. Ne eksik ne fazla."

"Sizin ve diğer herkesin söylediklerine inanacak olursam, onun için bundan çok daha fazlası var."

"Ne olmuş yani? Bu onun meselesi, senin değil. Bunu üstlenme. Yemeğe git. Yemek ye. Onun arkadaşlığının tadını çıkar ve rahatla. Bunu yapabilir misin?"

"Sanırım öyle. Muhtemelen onunla yeni tanıştığım biriyle olduğumdan daha kolay rahatlayabilirim."

"Bunu yapabileceğini biliyorum. Git ve harika vakit geçir. Biraz eğlence ve mutluluğu çoktan hak ettin, Hannah."

Hannah uzun süredir birlikte olduğu arkadaşına sarıldı. "Moral konuşması için ve yatıya kalma konusunda beni rahat bıraktığın için teşekkürler."

"Bana Nolan'ın sana çıkma teklif ettiğini söylediğinde, gerekirse seni buradan kovmaya hazırdım."

Hannah, Becky'nin vurgulu sözleri karşısında gülümsedi. Bazen hayatındaki insanların yoluna devam etmesine ihtiyacı olduğunu hissediyordu daha fazla ihtiyacı vardı. Son birkaç aya kadar, eski büyük evinde tek başına takılmaktan ve geçmişte şimdiki zamandan daha fazla zaman geçirmekten gayet memnundu.

Ancak son kış mevsiminin bir noktasında kendini endişeli ve yalnız hissetmeye başlamıştı ve belki de kederiyle baş başa kaldığında dünyada neler olup bittiğine bir göz atmak için kendi kendine kurduğu kozadan çıkmaya hazırdı.

İki saat süren kahkaha ve pedikürden sonra eve doğru yola koyulmuştu, aklında ise Nolan'la geçirmeyi kabul ettiği akşam. Garip mi yoksa kolay mı olacaktı? Onu tekrar öpmeye mi çalışacaktı yoksa mesafesini koruyacak mıydı? Hangisini tercih ederdi? Kesin bir şey söyleyemiyordu.

Nolan'ın gelmesine yirmi dakika kala garaj yoluna girdiğinde sinirleri iyice gerilmişti. Kasabaya giden ana yolda meydana gelen bir kaza, yolculuğa yarım saat daha eklemişti. Evin içinde, koridordaki telefonu kullanarak Hunter'ın ofisindeki telesekretere bir mesaj bıraktı ve eve gelmeye karar verdiğini ve Homer görevinden ayrıldığını bildirdi.

"Hey, Ev Çocuğu," dedi, Caleb'in köpeğine yavruyken taktığı lakabı kullanarak, rengârenk köpek Caleb'e ait olduğuna karar verdikten sonra. Kimse köpeğin cinsinden emin değildi ama Alman çoban köpeğinden Labrador'a ve Beagle'a kadar uzanan bir yelpazede spekülasyonlar yapılıyordu. "Neredesin sen? dostum?" Hannah, Homer'la birlikte zamanlarının çoğunu geçirdikleri oturma odasını ve Homer'ın çalıştığı stüdyoyu kontrol etti.

Çalışıyordu ve yerde bir yatak tutuyordu ama Homer'dan hiçbir iz görmedi.

On altı yaşında olduğu için artık merdivenleri tek başına çıkamıyordu, bu yüzden birinci katta bir yerde olmalıydı. Mutfağa gitti ve onu yere yığılmış, gözleri açık ve ona odaklanmış, sıkıntısı açıkça belli olan bir halde bulunca durdu.

Hannah onun yanında yere düştü. "Hey, dostum. Burada ne yapıyorsun?" Onun yüzünü ve sırtını okşadı ve nefes alış verişindeki dalgalı tempoya dikkat etti. Başını yerden kaldıramıyormuş gibi görünüyordu. Her zaman yaptığı gibi pençesini ona doğru uzatmaya çalıştı ama gücünü toplayamadı. Gözleri yaşlarla doldu. "Hayır, Homie. Henüz değil. Lütfen henüz değil." Onun yanına yere uzandı ve ağlarken onu okşadı.

Hannah kalkıp yerel veteriner Myles Johansen'i araması gerektiğini biliyordu. Bir süredir Homer'ı kontrol etmek için ev ziyaretleri yapıyordu ve ona ne zaman ihtiyacı olursa aramasını söylemişti. Bir şekilde biliyordu ki eğer kalkarsa Bu sefer farklı olacağına dair bir çağrı yaptı.

"Homie, bugün seni bıraktığım için özür dilerim. Uzun zamandır kendini iyi hissetmediğini biliyorum ama beni yalnız bırakmak istemediğin için burada kaldın. Söz veriyorum, iyi olacağım. Birini aramadan önce. Sadece sen ve ben varken. Babamı gördüğünde, onu sevdiğimi ve özlediğimi söyle, tamam mı? Ona iyi bakacaksın, değil mi? Seni gördüğüne çok sevinecek."

Bir dakika daha, dedi kendi kendine, Homer'a sarılırken hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Bir dakika daha ve sonra Myles'ı aramak için kalkacaktı.

"Hannah?" Nolan'ın sesi birinci katta yankılandı. "Evde misin?"

Ne zamandır Homer'ın yanında yatıyordu? O Gözlerini koluyla sildi, düzeltilemez olanı düzeltmeye çalıştı. "Buraya."

"Kapıyı açmadın, umarım içeri girmemde bir sakınca yoktur.

-" Nolan onu Homer'la birlikte yerde görünce mutfağın kapısında durdu. "Tanrım, Hannah, ne oldu? Sorun nedir?"

Hafifçe sağa kaydı, böylece Homer'ın yere uzandığını, nefes alış verişinin sığ ve güçsüz olduğunu görebildi.

"Olamaz. Ne yapabilirim ki?"

"Benim için Myles'ı arayabilir misin?"

"Tabii ki. Başka kimse var mı?"

"Hunter. Aileme söyleyecek. Ve Guthry'lere. Burada olmalılar."

"Evet, evet, onları arayacağım. Sen Homer'la kal."

Hannah aramaları yapan, sözleri söyleyen kişinin kendisi olması gerekmediğini bildiği için rahat bir nefes aldı. "Sorun yok dostum," diye fısıldadı Homer'a. "Her şey yolunda. Hazırsan gidebilirsin. Yorgun olduğunu ve uzun zamandır en iyi arkadaşın olmadan yaşamak zorunda kaldığını anlıyorum. Bu senin için çok zor oldu ama bana çok iyi baktın. Babam bana bu kadar iyi baktığın için seninle gurur duyardı."

Homer'ı üzmemek için hıçkırıklarını susturmaya çalıştı. Bu onunla ilgili değildi. Onunla ilgiliydi ve ona ihtiyacı olan her şeyi vermek istiyordu.

Nolan mutfağa döndü ve Hannah'nın yanına çömeldi. "Myles yolda, Hunter'a da bir mesaj bıraktım. Hunter'a ulaşamayınca anneni de aradım. Umarım sorun olmaz."

Hannah başını salladı, sorumluluğu üstlendiği için ona minnettardı. "Senin için ne yapabilirim?" diye sordu, bir elini Hannah'nın üzerine koyarak. omuz. Sesinin duygu yüklü olduğunu fark etti. O da Caleb'i sevmiştii ve şu anda önemli olan da buydu.

"Bu yardımcı olur. Teşekkür ederim." Hannah ona doğru eğildi, Homer'ın ipeksi kulaklarını ve tüylerini okşamaya devam ederken başını onun göğsüne yasladı. Köpeğin gözleri artık kapalıydı, nefes alıp vermesi daha da sığlaşmıştı, tabii bu mümkünse.

Nolan onun yanına oturdu, kız ona yaslanırken kolunu onun etrafında tuttu, onun varlığı ve gücü için minnettardı.

Elini Tutmak İstiyorum için ŞİMDİ ön sipariş verin ve 3 Haziran çıkış gününde elinizde olsun! Green Mountain Serisi'ne henüz başlamadıysanız, 1. Kitap [All You Need Is Love](#)'ı hemen edinin.

Marie Force'tan Çağdaş Romantik Romanlar Suya Basma Serisi

Kitap 1: [Suya Basmak](#)

Kitap 2: [Zamanı](#)

[İşaretlemek](#) Kitap 3:

[Yeniden Başlamak](#) Kitap

4: [Eve Dönmek](#)

McCarthy's of Gansett Island Serisi

[McCarthy's of Gansett Island Kutulu Set](#)

Kitap 1: [Aşkın Hizmetçisi](#)

Kitap 2: [Aşk Aptalı](#) Kitap

3: [Aşka Hazır](#) Kitap 4:

[Aşka Düşmek](#) Kitap 5:

[Aşk Ummak](#) Kitap 6:

[Aşkın Mevsimi](#) Kitap 7:

[Aşka Özlem](#) Kitap 8: [Aşk](#)

[Beklemek](#) Kitap 9: [Aşkın](#)

[Zamanı](#) Kitap 10: [Aşk](#)

[İçin Yaratılmış](#)

Kitap 10.5 [Aşk İçin Şans](#), Bir Gansett Adası Novellası

Kitap 11: [Karanlıktan Sonra Gansett](#)

Yeşil Dağ Serisi Kitap 1: [Tek](#)

[İhtiyacın Aşk](#) Kitap 2: [Elini](#)

[Tutmak İstiyorum](#)

3. Kitap: [Onu Orada Dururken Gördüm](#) (Kasım 2014)

Tek Başlıklar

[Tekli Başlıklar Kutulu Set](#)

Georgia Aklımda
True North
Sonbahar
Herkes Bir Kahramanı
Sever İlk Uçuşta Aşk
Hücum Hattı

Marie Force'tan Romantik Gerilim Romanları **Ölümcül Seri**

Kitap 1: [Ölümcül](#)

[İlişki](#) Kitap 2:

[Ölümcül Adalet](#)

Kitap 3: [Ölümcül Sonuçlar](#)

Kitap 3.5: [Fatal Destiny](#), Düğün Novellası Kitap

4: [Fatal Flaw](#)

Kitap 5: [Ölümcül](#)

[Aldatma](#) Kitap 6:

[Ölümcül Hata](#) Kitap 7:

[Ölümcül Tehlike](#)

8. Kitap: [Ölümcül Skandal](#) (Ocak 2015)

Tek Başlık

[Enkaz](#)

Yazar Hakkında

2,5 milyondan fazla kitabı satılan Marie Force, New York Times, USA Today ve Wall Street Journal'ın en çok satan, ödüllü ve 30'dan fazla kitabın yazarıdır.

çağdaş aşk romanları. Kendi yayınladığı ve New York Times çok satan McCarthys of Gansett Island Serisi, Maid for Love'ın yayınlanmasından bu yana 1,3 milyondan fazla e-kitap sattı.

2011 yılında yayımlanmıştır. Ayrıca Harlequin's Carina Press'ten çıkan New York Times çok satan Fatal Serisi'nin yanı sıra Treading Water Serisi'nin ve çok sayıda stand-tek başına kitaplar. Berkley Sensation'dan çıkan yeni Green Mountain Serisi'nin 1. kitabı All You Need is Love, Şubat ayında New York Times ve USA Today'in en çok satanlar listesinde yer aldı. İkinci kitap I Want to Hold Your Hand Haziran'da, üçüncü kitap I Saw Her Standing There ise Kasım'da çıkacak. 2014 yılında Marie'nin sekiz kitlese pazar baskısı olacak - Harlequin'den ilk beş Fatal Serisi kitabı ve Berkley'den Green Mountain Serisi'nin ilk üç kitabı.

Kocası donanmadayken Marie İspanya'da yaşıyordu, Maryland ve Florida'da çalıştıktan sonra şimdi memleketi Rhode Island'a yerleşti. İki genç kızın ve Brandy ve Louie adında iki alingan köpeğin annesidir.

Yeni kitaplar ve bölgenizdeki diğer olası gösterimler hakkında haberler için [Marie'nin posta listesine](#) katılın. Onu [Twitter'da @marieforce](#) ve [Facebook'ta](#) takip edin. Marie'nin birçok [okuyucu grubundan](#) birine katılın. Marie ile marie@marieforce.com adresinden iletişime geçin.

Yaklaşan Gösteriler

Booktalk Nation'da Elini Tutmak İstiyorum'u içeren Video Sohbet, 5 Haziran saat 19:00 EDT/4:00 PCT.

[Daha fazla bilgi için buraya tıklayın](#). Bu ücretsiz etkinlik için kayıt yaptırmanız gerekmektedir!

Green Mountain Serisi Lansman Partisi, 28 Haziran 2014, Weston, VT

[Bu ÜCRETSİZ etkinliğe kaydolmak için buraya tıklayın](#).

Romance Writers of America 34. Yıllık Konferansı, 23-26 Temmuz 2014, San Antonio, TX.

Bu etkinliğin listesine eklenmek için julie@marieforce.com adresine e-posta gönderin ve konu satırına **RWA/San Antonio** yazın; daha fazla ayrıntı olduğunda size e-posta göndereceğiz.

Avustralya Romantizm Yazarları Konferansı, 8-10 Ağustos 2014, Sidney, Avustralya.

Konu satırında **Sydney** yazan bu etkinlik için listeye eklenmek üzere julie@marieforce.com adresine e-posta gönderin; daha fazla ayrıntı mevcut olduğunda size e-posta göndereceğiz.

Yeni Zelanda Romantizm Yazarları Konferansı, 15-17 Ağustos 2014, Auckland, Yeni Zelanda.

Konu satırında **Auckland** yazan bu etkinlik için listeye eklenmek üzere julie@marieforce.com adresine e-posta gönderin; daha fazla ayrıntı mevcut olduğunda size e-posta göndereceğiz.

Turn the Page Bookstore'da Nora Roberts ile Kitap İmza Günü, 1 Kasım 2014, Boonsboro, MD.

Konu satırına **Boonsboro** yazarak bu etkinlik için listeye eklenmek üzere julie@marieforce.com adresine e-posta gönderin; daha fazla ayrıntı mevcut olduğunda size e-posta göndereceğiz.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.